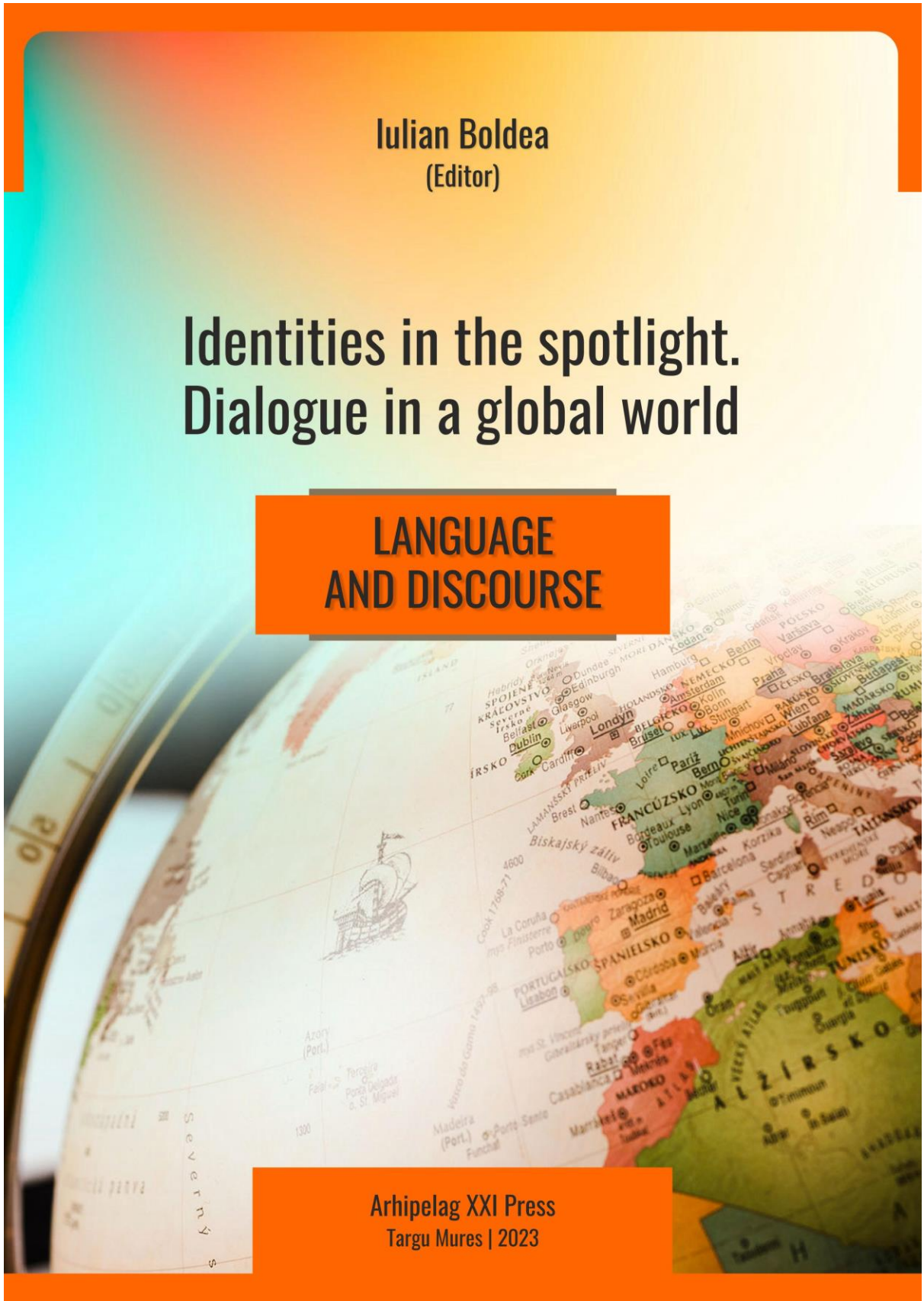

Iulian Boldea
(Editor)

Identities in the spotlight. Dialogue in a global world

**LANGUAGE
AND DISCOURSE**

Arhipelag XXI Press
Targu Mures | 2023

Date: 20-21 May 2023

Location: „DIMITRIE CANTEMIR” University, Tîrgu Mureş

IDENTITIES IN THE SPOTLIGHT. DIALOGUE IN A GLOBAL WORLD

Section: Language and Discourse

ISBN: 978-606-8624-18-1

Edited by: The Alpha Institute for Multicultural Studies

Moldovei Street, 8 540522, Tîrgu Mureş, România

Tel./fax: +40-744-511546

Published by: "Arhipelag XXI" Press, Tîrgu Mureş, 2023

Tîrgu Mureş, România Email: tehnoredactare.gidni@gmail.com

Contents

DENOTATIVE METAPHORS AND METONYMS IN NAVAL TERMINOLOGIES.....	7
Floriana Popescu	7
Prof., PhD, „Dunărea de Jos” University of Galați.....	7
L’ORIGINE DES NOMS DE FAMILIE FRANÇAIS. GENERALITES.....	17
Adela-Marinela Stancu	17
Assoc. Prof., PhD, University of Craiova	17
THE PATH TO OUTSTANDING EDUCATION BASED ON NEURO-LINGUISTIC PROGRAMMING	21
Cristina-Dana Popescu.....	21
Lecturer, PhD, „Ovidius” University of Constanța.....	21
EFFICIENT COMMUNICATION IN THE EDUCATIONAL ENVIRONMENT	26
Adriana Elena Geantă.....	26
Lecturer, PhD, University of Pitești	26
COMMON ERRORS IN THE USE OF SPANISH AS A FOREIGN LANGUAGE.....	33
Alexandra Burghelea-Arabu	33
Lecturer, PhD, Politehnica University of Bucharest	33
TRANSLATING INSULTS FROM A RELEVANCE THEORY APPROACH.....	40
Ana Birtalan	40
Lecturer, PhD, „Titu Maiorescu” University.....	40
THE ROLE OF DIDACTIC PLAY IN THE OPTIMISATION OF VERBAL AND NON-VERBAL COMMUNICATION OF STUDENTS IN THE PRIMARY CYCLE	47
Ancuța Ionescu	47
Lecturer, PhD, University of Pitești	47
MULTILINGUALISM IN EVERYDAY LIFE	53
Emilia Ștefan.....	53
Lecturer, PhD, University of Craiova	53
THE STAGE OF THE NATIONAL TERMINOLOGY	62
Angelica Preda.....	62
Lecturer, PhD, University of Craiova	62
TRUTH OR DARE IN TRANSLATION – FALSE FRIENDS IN ENGLISH, RUSSIAN AND ROMANIAN LANGUAGE ...	67
Marta-Teodora Boboc	67
Lecturer, PhD, University of Bucharest	67

PRAGMATIC ASPECTS OF POLITENESS IN ENGLISH AND ROMANIAN	73
Alina Maria Ungureanu	73
Lecturer, PhD, University of Pitești	73
ADJUNCTS, STYLE AND ATTITUDE DISJUNCTS: A STUDY ON THEIR USAGE IN PERSUASION TECHNIQUES	79
Ioan-Beniamin Pop	79
Lecturer, PhD, Technical University of Cluj-Napoca, North University Centre of Baia Mare	79
COOKBOOKS, TV COOKING SHOWS AND BLOGS – LANDMARKS IN THE STUDY OF ROMANIAN GASTRONOMIC TERMINOLOGY	87
Cristina Radu Golea	87
Lecturer, PhD, University of Craiova	87
DEVELOPING ENGINEERING STUDENTS' TRANSFERABLE SKILLS – FOCUS ON ONLINE MARKETING AND ADVERTISING	97
Alexandra Georgiana Sălcianu.....	97
Assist. Prof., PhD, University of Bucharest.....	97
LA CRÉATIVITÉ LINGUISTIQUE À TRAVERS LES EXPRESSIONS FIGÉES AVEC DES ANIMAUX EN FRANÇAIS: UNE ÉTUDE STYLISQUE.....	104
Mădălina Toader	104
Assist. Prof., PhD, University of Bucharest.....	104
SIMILITUDE ET PARTICULARITE DANS LES TRADUCTIONS ROUMAINES DU LIVRE DES PSAUMES. ANALYSE COMPARATIVE DES PSAUMES DE LAMENTATION AVEC UNE ARCHITECTURE COMPOSITIONNELLE A LA LIMITE	122
Maria-Lucreția Cazac	122
Assist. Prof., PhD, „Grigore T. Popa” University of Medicine and Pharmacy, Iași	122
DILEMMAS OF TEACHING ENGLISH FOR LEGAL PURPOSES	131
Anca Maria Slev	131
Assist. Prof., PhD, Dimitrie Cantemir University of Târgu Mureș.....	131
OTHERNESS AND GENDER AT THE ENGLISH CLASS.....	137
Albina Puskás-Bajkó.....	137
PhD, Sapientia University of Târgu Mureș.....	137
POLITICAL SATIRE IN „GURA SATULUI” REVIEW.....	143
Diana Bunaciu.....	143
PhD Student, „Aurel Vlaicu” University of Arad	143
MEDICAL TERMINOLOGY- DOMAIN OVERVIEW	149
Octavia Șinteregan (Moisil)	149
PhD Student, UMFST Târgu Mureș.....	149

THE EVOLUTION OF THE IMPERFECT FROM LATIN TO ROMANCE LANGUAGES	156
Mirela-Alina Oprescu.....	156
PhD Student, University of Craiova	156
CRITICAL DISCOURSE ANALYSIS IN THE PERCEPTIONS OF DIPLOMATIC SPEECH: A THEORETICAL APPROACH	
Ahmed Jassim Khudayir AL Zerkani	162
PhD Student, University of Pitești	162
METHODS IN DIALECTAL RESEARCH.....	175
Ana-Maria Pîrțac.....	175
PhD Student, „Alexandru Ioan Cuza” University of Iași.....	175
PRAGMATIC PARTICULARITIES OF THE PROFESIONIȘTII (THE PROFESSIONALS) TV DEBATE, MODERATOR AND PRODUCER: EUGENIA VODĂ, GUEST: ȘTEFAN AUGUSTIN DOINAȘ	179
Geanina-Marina Dumitruț.....	179
PhD Student, „Alexandru Ioan Cuza” University of Iași.....	179
‘SUCCESS’ AND ‘UNSUCCESS’ – ZOO EMBLEMS IN CREATING ENGLISH PHRASEOLOGIES	183
Oana Balan	183
PhD Student, State University of Moldova, Chișinău, Republic of Moldova.....	183
THE AMERICAN DREAM AS SEEN IN THE ENGLISH, FRENCH AND ROMANIAN LINGUISTIC PICTURES.....	187
Oana Șulic.....	187
PhD Student, State University of Moldova, Chișinău, Republic of Moldova.....	187
LEXICAL-SEMANTIC FIELDS IN THE PHARMACEUTICAL VOCABULARY	193
Floriana-Diana Pirlogea (Naghibaur)	193
PhD Student, University of Craiova	193
ETHOS, PATHOS AND LOGOS IN THE CURRENT ROMANIAN EDITORIAL	199
Roxana Prisacaru	199
PhD Student, „Alexandru Ioan Cuza” University of Iași.....	199
LE FRANÇAIS – UNE LANGUE INCLUSIVE ? ANALYSE DU LANGAGE PUBLICITAIRE EN FRANÇAIS CONTEMPORAIN.....	205
Simona Grigoras	205
PhD Student, University of Pitești	205
THE STRUCTURE OF VERBAL PHRASEOLOGICAL UNITS OF FRENCH ORIGIN IN THE CURRENT ROMANIAN LANGUAGE.....	215
Iuliana Nedelcu (Neacșu).....	215
PhD Student, „Ovidius” University of Constanța.....	215
SKILFUL USE OF LANGUAGE IN THE PUBLIC SPHERE CAN SHIFT THE COURSE OF HISTORY	218
Gabriela-Măriuța Iordăchescu.....	218
PhD Student, „Nicolae Bălcescu” Land Forces Academy of Sibiu	218

THE IMPACT OF THE ITALIAN LANGUAGE ON THE LEXICON OF THE ROMANIAN LANGUAGE IN THE MODERN PERIOD	226
Gabriela Szabo (Voşloban)	226
PhD Student, UMFST Târgu Mureş	226
PRELIMINARIES FOR A CONTRASTIVE PAREMIOLOGICAL APPROACH IN ROMANCE CONTEXT	232
Dana-Luminița Teleoacă, PhD, Scientific Researcher II, “Iorgu Iordan – Al. Rosetti”, Institute of Linguistics of the Romanian Academy, Bucharest	232
DRAFTING DOCUMENTS WITH SUBSEQUENT TRANSLATION AND TEACHING STUDENTS HOW TO DO IT ..	249
Associate Professor Suzana Carmen Cismas	249
Department of Modern Languages, The University of Agronomic Sciences and Veterinary Medicine, Bucharest, Romania.....	249
PARAPHRASING IN RESEARCH TRANSLATIONS, A MISLEADING WAY TO AVOID PLAGIARISM	257
Associate Professor Suzana Carmen Cismas	257
Department of Modern Languages, The University of Agronomic Sciences and Veterinary Medicine, Bucharest, Romania.....	257

DENOTATIVE METAPHORS AND METONYMS IN NAVAL TERMINOLOGIES

Floriana Popescu

Prof., PhD, „Dunărea de Jos” University of Galați

Abstract: Naval lexicons cover a terminologically-related triad comprising the field of ship concept or naval architecture, shipbuilding or the practice of building ships and ship operation at sea or the maritime activities. The European tradition of describing the naval vocabulary has been fairly long (Saverien 1796), but it has impacted the English and Romanian cultures in an opposite manner. The English naval vocabulary has been presented in dictionaries and volumes on naval architecture have been published since the mid-nineteenth century. On the other hand, although Romanians would build ships as early as the beginning of the fifteenth century, their naval vocabulary has not been presented in any specialized lexicographic work to this day. Moreover, the seven-volume work of the Lexicon Tehnic Român (2011) [Romanian Technical Lexicon] includes no reference at all to the terminology of ship constructions. Such resourcefulness discrepancies considered, to compare elements of the English and Romanian shipbuilding nomenclatures may appear a difficult task to accomplish. Against all odds, a corpus which had been created for a comprehensive research project of the Romanian naval vocabulary facilitated the study of denotative metaphors and metonyms.

This paper discusses denotative metaphors and metonyms and their role as fillers of terminological lacunae in the English and Romanian naval lexicons. Several sets of metaphors were identified in both the case of analogy- and comparison-based metaphors (Marcus 1975; 1990). Denotative metonyms are scarce in both English and Romanian, denotative metaphors considered. Our analysis shows that builders have always named the realia they were working with in their yards making use of everyday words used in their daily life.

Keywords: catachresis, shipbuilding specialisms, lexical lacunae

1. Introduction

The aim of this paper is to analyse “scientific” metaphors and metonyms from a lexicalist perspective in an attempt to answer the over-half-a-century-old question “What is the point of using a metaphor?” (Black 1962: 25) echoed in my own question “What is the point of using a metonym?”. As both metaphors and metonyms have been predominantly analysed as literary tools, and rarely as lexical tools (Radden 2002, Cruse 2008, Canziani 2014), the second aim of this essay is to argue that both metaphors and metonyms “are used as reference tools to refer to individuals or objects lying outside their linguistically-specified” (Rebollar 2015: 191). Scant as they are, naval metaphors and metonyms, which occur in the discourse of naval architects, shipbuilders and sailors, provide a limited but essential set of denominations. This paper furthers my earlier approaches to lexicalist features of the English and Romanian naval terminologies (Maftei and Popescu 2005; Popescu 2006; 2016, 2021a; 2021b, 2023, Ionescu and Popescu 2021).

2. Materials and research methods

The data underlying our theoretical framework were mainly extracted from a few studies on linguistic (Black 1954-5; 1962, Ricoeur 1975) and scientific and/or terminological metaphors and metonyms (Rossi 2014, 2023, Stoianova 2018, Temmerman 2023). Although “the distinction between metaphor and metonymy is notoriously difficult” (Radder 2002: 408), we started from Lakoff and Johnson’s view and agreed that “metaphor is principally a way of conceiving one thing in terms of another, and its primary function is understanding. Metonymy, on the other hand, has primarily a referential function, that it, it allows us to use one entity to stand for another” (Lakoff and Johnson 1980: 36). Nonetheless, used denotatively, both metaphors and metonyms ultimately become lexical elements of the naval lexicon.

According to one of our theoretical models (Marcus 1975), denotative metaphors divide into analogy- and comparison-based metaphors. The former type includes those terms which suggest the resemblance of the compared elements that have similar functions, but are different in structure and origin (DE 1 1993: 68). The latter comprises those associated terms that share the similarity of their features in order to highlight the characteristics of the source-word that is applicable to the target-representation denoted by the same name (DE 1 1993: 429).

The qualitative analysis of denotative metaphors and metonyms is made with the help of the vectorial interpretation. The vectorial perspective was considered helpful in the description of “old words”¹ turned into naval words. This interpretation of denotative metaphors and metonyms relies on (a) the start-word, which is the semantic value the word expresses in the initial notional field and (b) the target-word, which validates the newly-assigned meaning of the “old word”. The logical operations applied, the process of metaphorization can be interpreted in terms of either analogy or comparison. At the same time, metonymy is more often theoretically interpreted in terms of its substituting force than of its denotative uses.

For practical reasons, the examples of denotative naval metaphors are presented in tables which show the start-word and give the newly-assigned naval meaning and minimal bibliographical data (the author’s name and page number). Within the same table the English element is usually followed by its Romanian counterpart, if the latter exists.

The preparation of this essay consisted in the creation of two corpora based on the scanning of both monolingual and bilingual general and specialist dictionaries in either language (Collins 1991, Young 1893, Pease 1918, Layton 1994, DE 1, DEM, Oprea 2006) as well as specialist literature (Griffiths 1854, White 1866). The manual selection of both metaphors and metonyms was put into practice after the decision on the principles to be observed in the research methodology, i.e., (1) validation and ordering, (2) structural identity and (3) relationship. The first principle actually meant the mentioning of the noted metaphor in at least two lexicographic works and this criterion met, the findings would be arranged alphabetically. Structural identity would involve the comparison of orthographical and morphological variants or the allomorphs of a term as they were identified in the selection process. The principle of relationship was applied to the validation of the metaphorical and metonymic values of the words migrating from the word stock to naval terminologies. In other words, only those units whose nautical meaning was not mentioned among the entries of the general or encyclopaedic dictionaries that were consulted were acknowledged as denotative naval metaphors and/or metonyms.

3. Background

The craft of building ships is probably as old as humankind since water and waters have sustained life and favoured progress. Shipwrights appear to have always been so concerned with both the evolution of their craft that they gradually changed it into an art. And they have also been concerned with the passing of their work experience from one generation to another. The evolution of shipbuilding has also meant innovation and invention of new concepts and artefacts and the creation of new words to name them all. Particular interest in the description of the fields of ship design and shipbuilding is noticeable in the publication of such early works as *A Treatise on Ship-Building and Navigation* (Murray 1754), *An History of Marine Architecture* (Charnock 1801), *The Seaman’s Manual* (Dana Jr. 1841), *Rudiments on Naval Architecture* (Peake 1849) or *Rudimentary Treatise on Marine Engines and Steam Vessels* (Murray 1852). Clearly, the English history, culture and civilization is the beneficiary of shipbuilding dictionaries issued beginning with the latter half of the eighteenth century (Falconer 1769).

The development of lexicographic and lexicalist approaches over the centuries has mainly facilitated various presentations of the native element as revealed by word formations (Greenough and Kittredge 1902/31, Marchand 1960, Bauer 1983, Katamba 1994, Plag 2018). Despite their broad landscapes, most of these monographs approached “old words” in their reviewed, improved, enriched or updated “versions” rather superficially. The revitalization of “old words” has mostly

---

¹ The syntagm between inverted commas is another label for “already existing words”

been viewed in terms of stylistic changes (e.g. degradation, elevation, generalization or specialization of meaning). In addition to stylistic purposes, old words have been used for denotative purposes since time immemorial. The Greek had a name for the technique of enriching the semantics of already existing words: *catachresis*. To Black (1954-5: 280, 1962: 33) catachresis is “the use of a word in some new sense in order to remedy a gap in the vocabulary; catachresis is the putting of new senses into old words”. As stated in specialist literature, the genre of *catachresis*, was traditionally viewed as realized through the species of metaphors and metonymies (Black 1954-5, Ricoeur 1975, Bidu-Vrânceanu, Călărașu, Ionescu Ruxăndoiu, Mancaș and Pană Dindelegan 2001). I would add eponymisms (Jongen 1980) and toponyms as productive species, which have also been proven useful as fillers of lexical lacunae (Popescu and Popescu 2021a; 2012b).

The twentieth-century literature reveals metaphors and metonyms to be more popular as figures of speech (Fontanier 1968, Genette 1976) and less popular as a naming instrument. Nonetheless, distinctions between poetic and linguistic metaphors and metonyms have opened a new research strand exploring terminological metaphors (Stoianova 2008, Rossi 2014, Butiurcă 2016; 2019, Humar 2021).

Traditionally, metaphor and metonymy are “main figures or tropes with which to explore the literary form and meaning” (Pimm 1988: 31). Nonetheless, “in order to express new meanings, it may be necessary to invent new words; but there many different ways in which a language can add new meanings” (Halliday 1975: 65). And one such way is to add new meanings to already existing words, a process which sometimes may involve “an association between contiguous items within the same cognitive domain or as involving a meaning transfer between properties” (Rebollar 2015: 191). It is a fact that “metaphors in science have long been dismissed as unnecessary, improper, and even obscurantist and, hence, deceptive” (Humar 2021: 101- <https://doi.org/10.1007/s40656-021-00450-2>). Savoury (1953: 85) claimed that “the scientist does not write in metaphors; metonymy or satire might mar the clearness he prizes so highly”, but nonetheless, “they are an essential part of scientific creativity because they provide a means for seeking literal descriptions of the world around us” (quoted from Miller 2000: 219 apud Humar, idem).

From the lexicalist perspective the denotative force of metaphors and metonymies can be demonstrated through their being used as common nouns with a clearly-established meaning. As “the mathematical metaphor is purely denotative” (Marcus 1975: 535) so are the metaphors and metonymies in naval terminology. Metonyms and metaphors have been classified on the basis of translational, lexical (Canziani 2014, Lievers 2023), semantic and cognitive principles (Kövecsec and Radden 1998), interdisciplinarity included (Butiurcă 2019: 87-90). The interdisciplinarity of metaphors and metonymies in naval terminology is obvious in all its three components, i.e., naval architecture, shipbuilding and maritime vocabularies, but hardly ever in any other scientific, engineering or purely operational domains (such as rail roads, aviation, etc.). As previously stated, we constructed our essay on the vectorial classification which applies to both metaphors and metonymies. The interpretation starts with the semantic field to which the “old” or start word belongs.

4. Findings and commentary

The lexicalist analysis of English and Romanian naval metaphoric and metonymic structures identified one hundred and forty-two English metaphors and twenty metonyms, but only one hundred Romanian metaphors and ten metonyms, of which only very few will be considered in what follows.

4.1. Denotative metaphors

The semantic fields inspirational for the creation of denotative metaphors are a bit more numerous in English than in the Romanian terminology. The more generous is the anthropological field, as in the tables 1 and 2 below:

Table 1. Source-words metaphorized with similar meanings in English and Romanian

“Old” word	Meaning in the shipbuilding lexicon
<i>skin</i>	“the outside or inside covering of the frame of a vessel by plating or planking.” (Pease 83)

<i>pielea navei</i>	bordaj (probabil o reminiscență de la ambarcațiunile primitive confecționate din piei de animale) (DEM 397) [the outside and inside covering of the frame of a vessel by plating or planking]
<i>palm</i>	“a) a piece of leather made to fit over the hand, with an iron for the head of a needle to press against in sewing upon canvass b) the fluke of an anchor.” (Young 277)
<i>palmă</i>	ancoră [another name for anchor]

The examples in the table above illustrate the similarity of both the anatomical elements and their semantics. As the next table shows, many other words with the same anthropomorphist origin are used to denote language-specific realia.

Table 2. Similar source-words with language-specific meanings

“Old” word	Meaning in the shipbuilding lexicon
<i>heart</i>	“a block of wood, or kind of dead-eye (in shape sometimes resembling a heart), used to secure the lower ends of stays.” (Young 191)
<i>inimă</i>	piesa centrală a unui catarg construit din mai multe segmente (DEM 261) [main piece of a mast made of several segments]
<i>heel</i>	“the inner-end of a bow-sprit or a jib-boom, also the lowermost portion of a mast.” (Pease 43)
<i>călcâi</i>	(1) extremitatea inferioară, de formă pătrată a piciorului catargului, care intră în talpă; [the lower square extremity of the mast fastened into the master pad] (2) mecanism de punte folosit pentru a opri filarea lanțului ancorei; [deck installation used to stop the faking of the anchor chain] (3) extremitatea inferioară a axului cârmei; [the lower extremity of the rudder shaft] (4) fața inferioară a chilei, la pupa în dreptul cârmei; [the fore bottom of the keel in line with the rudder] (5) capătul inferior al brațului bigii (DEM 105); [the lower end of the derrick arm]
<i>sole</i>	“a cabin deck is sometimes called by this name.” (Pease 85)
<i>talpă</i>	(1) piesă pe chilă în care se prinde piciorul catargului; [part on the keel where the master is fastened] (2) piesă care servește la amararea ancorei pe punte [part used for the fixing of the anchor on deck].

All of the couple members in the table above denote the same anatomical element, but their metaphorical use is language-specific.

Table 3. Metaphorization of names of elements pertaining to the human head

“Old” word	Meaning in the shipbuilding lexicon
<i>eye</i>	“loop in bolt or a rope.” (Pease 33)
<i>ochi</i>	“buclă la capătul unei parâme sau pe o parâmă” (DEM 370) [loop at the end of a rope or on a rope]
<i>brow</i>	“substantial gangway used to connect ship with shore when in a dock or alongside a wharf.” (Layton 60)
<i>sprânceană</i>	jgheab circular deasupra unui hublou destinat scurgerii apei [a groove above a skylight intended for water drainage]
<i>head</i>	“a term applied generally to the fore part of a vessel.” (Young 188)
<i>cap</i>	partea superioară a gâtului coloanei arborelui gabier sau arboretului; vârf de catarg [the upper part of the mast; top of the mast]
<i>jaws</i>	“pieces of wood fixed upon the inner ends of booms or gaffs, forming a

	semicircle so as to enclose the after-part of the mast” (Young 212).
<i>falcă</i>	piesă fixată pe capul coloanei arborelui în ambele borduri, pe care se sprijină gabia prin intermediul furcilor (DEM 203) [part fastened on the mast head on either side of the ship, which support the crow’s nest]

Other metaphors inspired from the anthropomorphist field include four pairs of lexical units. While the first of them *eye-ochi* have both their original and metaphorized meanings identical, all the others have the same significance as source words, but they are language-specific as naval metaphors. This set of Romanian metaphors outnumbers the similarly advanced English inventory as, whereas *tongue* closes the latter list, *barbă* (beard), *obraz* (cheek), *dinte* (tooth), *genunchi* (knee), and *ureche* (ear) complement the Romanian one.

Table 4. Source-words naming clothing items

“Old” word	Meaning in the shipbuilding lexicon
<i>apron</i>	“a) a piece of curved timber which is bolted on the inside of a vessel's main-stem to strengthen it and to give shifts to its scarphs b) a square piece of metal used as a cover for the vent and lock or the detonating hammer of a gun, in order to keep it dry.” (Young 15)
<i>pestelcă</i>	apărătoare din pânză de vele, care acoperă burta unei vele strânse și înfășurate [cover made of sail-cloth used to protect the folded sails]
<i>bonnet</i>	“extension of a sail, that is laced along the foot of sail.” (Layton 53)
<i>cap</i>	“a strong thick block of wood with two holes through it, the one square and the other round, used to confine together the head of one mast and the lower end of the mast next above it.” (Young 70)
<i>pălărie</i>	piesă distinctă ce constituie partea superioară a unei chile din lemn [distinct part representing the upper area of a wooden keel]
<i>coat</i>	“a piece of stout canvass painted or tarred, nailed round a mast at the hole where it enters the deck to make it water-tight.” (Young 92)
<i>cămașă</i>	apărătoare din pânză de vele, care servește la etanșarea intrării catargului în etambreul punții descoperite (DEM 105) [protection of sail-cloth used to tighten the mast into the whole of the open deck]
<i>collar</i>	Name given to eye formed in bight of a rope that is used as a pair of shrouds. Passed over a mast head when rigging. (93)
<i>cravată</i>	legătură cu care se reține ancora la darea acesteia cu barca; (DEM 142) [stopper which fixes the anchor when transported by boat / a tool used to ensure safety between the ship and the anchor when transported by boat]

The source-words which are joined by two in the above table are names of clothing items. The first couple of examples denote the same object as *apron* translates the Romanian *pestelcă* but the surprising thing is that this latter word is a regionalism, unlike the former which is standard word. The next couples were selected for the simple reason that they name elements used for the protection of the head (*bonnet*, *cap* and *pălărie*), protection of the trunk (*coat* and *cămașă*) or accessories (*collar* and *cravată*).

The metaphorization of the names of animals or birds (*petrel*, in both languages and *crow*, in English only) is concretized through the same names of animals (*camel-cămilă* and *ram-berbec*) or through pairs of words where the English source-word is a standard name (*cat* or *dog*), while its Romanian counterpart is a regionalism, i.e., *mâță*, or a diminutive, e.g. *cățel* instead of the standard form *câine*. As a denotative metaphor, *crow* is used as a lexeme to name “a bar of iron slightly bent at one end with a claw” for drawing nails” (Young 109), or as an element of a compound structure.

In the compound form *crow-bar* which is the referent for “a bar of iron also bent at one end, but has no claw; it is used as a lever for moving heavy bodies” (Young 109) and *crowfoot*, i.e., particular kind of iron stand attached to the end of a table, in a ship of war, and hooked to one of the beams above *crow* holds the position of the determiner. In the compound *shackle-crow* (i.e., “a similar bar of iron with a shackle instead of a claw at the bent end; it is used for drawing bolts”, Young 109), it plays the role of a determinatum. Finally, *crow’s nestle* (“protected look-out position near mast head”, Layton 106), is one of the extremely few compounds in the genitive.

Table 5. Metaphorization of animal/bird names

“Old” word	Meaning in the shipbuilding lexicon
<i>cat</i>	“a name at one time given to certain type of ship of peculiar built and commonly used in the transport of coal.” (Pease 20)
<i>mâță</i>	denumire populară a ancorei [popular name given to an anchor]
<i>camel</i>	“a machine which has been used for raising ships in the water in order to enable them to pass over a bar on which there is not so much water as the ship draws.” (Young 69)
<i>cămilă</i>	plută amplasată între o navă acostată și cheu sau între două nave mari [a raft or a pontoon placed between a moored ship and the pier or between two big ships]
<i>dog</i>	“an iron implement having a fang at each end, to be driven into two pieces of wood, for supporting one of them while hewing.” (Young 130)
<i>cățel</i>	mecanism de punte ce servește la virarea lanțului ancorei sau la manevrarea parâmelor; sin. <i>cabestan</i> , <i>castanetă</i> (DEM 87) [deck installation used of the turning of the anchor chain or in the manoeuvring of ropes]
<i>ram</i>	“a massive projection under water at the bow of a ship of war” “the ship herself is also called a ram” (Pease 70)
<i>berbec</i>	navă utilizată către sfârșitul secolului al XIX-lea, în special pentru ducerea luptei cu pintelul [a type of ship used by the end of the nineteenth century, particularly at wars, due to its being equipped with an underwater protuberance]

The English denotative metaphors whose source word is a name of animal also comprise *hog*, “a name for a flat rough broom used for scrubbing the bottom of a vessel” (Young 197), *horse*, the “name given to any rope or chain, on which another rope or a sail or yard traverses.” (Young 203), *monkey*, “a machine composed of a long pig of iron traversing in a groove; it is raised by a pulley and let fall on the heads of large bolts, for driving them in when the weight of mauls would be insufficient” (Young 260-1) and *pigs*, an abbreviated name for “pieces of iron used as ballast” (Young 284).

There are four English compounds used as denominative metaphors, i.e., *turtle-back* (“the top of a wheel-house, forecastle, etc., having the form of a turtle’s back”, Pease 98), *whaleback* (“name given to a vessel having deck with excessive camber. Formerly applied to a poop having rounded side plating at its junction with the deck”, Layton 386), *lazy guy* (“a rope or tackle by means of which a boom is held down so that it may not swing about in rough weather”, Pease 51) and *old man* (“a rig for holding a drilling machine”, Daley 15).

Although denotative metaphors, which are always used in the plural, are rather scarce, they are noticeable in both English and Romanian, in the case of the pair *ribbs* and *coaste*, which have a similar meaning or in the case of the English *coppers*, “a general name for the cast-iron apparatus used on board a vessel for cooking” (Young 103) and *deals*, “the name, given to the timber of the pine or fir when sawn into planks” (Young 121).

Table 6. Pluralia tantum metaphors

“Old” word	Meaning in the shipbuilding lexicon
------------	-------------------------------------

<i>ribbs</i>	“the timbers which form the skeleton of a boat” (Pease 72)
<i>coaste</i>	“element al osaturii transversale a navei” (DEM 123) [the timbers which form the skeleton of a boat]
<i>pointers, snake-pieces or brackets</i>	“short triangular pieces of wood or metal fixed under anything as supports. They are sometimes plain, sometimes ornamented with scrolls.” (Young 55)

The above data highlight the parallelisms which can be drawn between the English and the Romanian source-word typologies of lexemes undergoing instances of metaphorization. Nonetheless, a great deal of the English words outside the above delineated categories represent denotative metaphors and metonyms in naval dictionaries, but they were presented in a previous work².

4.2. Denotative metonyms

The concept of metonymy has more often been approached as a figure of speech or a trope, while the terminological metonyms (i.e., the words which results from a semantic transfer) has been less investigated albeit its “essential role” in mathematics (Marcus 1975: 536) as well as other terminologies. Apparently, the rhabar around this concept and its manifestations lies in the determination of its typologies. The polar taxonomies may be reduced to Morier’s (1961) twenty-eight categories of metonymies contrasted to Kovecses and Radden’s (1998) two categories of metonymies. Just a few subclasses advanced by the current research project of naval denotative metonymies were identified to name:

- (a) matter for object: *balsa, mahogany, pluta* (mijloc arhaic de navigație care se deplasează fără niciun fel de mecanism de propulsie) [the *raft*, an archaic means of navigation which floats and moves without any mechanism of propulsion]
- (b) whole for the part: *shelterdeck* → tip de ambarcațiune denumită după „puntea fără închideri etanșe, situată desupra punții principale” (DEM 461) [type of boat named after the deck without tight enclosures and situated above the main deck]
- (c) feature for a whole category:
  - cărbunar / collier* → nava întrebuințată în transportul de cărbune [ship for carrying coal]
  - salvator* → nava întrebuințată în cazul operațiunilor de salvare [ship used in rescue operations]
  - pasager/ passenger* → nava întrebuințată în transportul de persoane [ship for carrying passengers]
  - tramp*³ → cargou care nu are linie (rută) fixă, tarnsportând mărfuri pentru orice port (DEM 499) [cargo boat which has no established route, shipping goods for any harbour]
- (d) category for another category:
  - fagure* → compartiment improvizat sub *shelterdeck*, cu separații în formă de fagure pentru cerealele în vrac [*hive* = name for a compartment improvised under the *shelterdeck*, with hive-like separations for bulk cereals].

Geographical names have been associated to metonyms, but they may as well be considered toponyms and they deserve an in-depth linguistic analysis, which is different from the framework of this essay.

3. Conclusions

² for details, please see Tables 8, 9 and 10 in Popescu, F., 2023, *A Lexicalist Approach to English Shipbuilding Metaphors*

³ *Tramp* is a naturalized word from American English, where it denotes “one who travels aimlessly about on foot, doing odd jobs or begging for a living; a vagrant”. (*The Free Dictionary* by Farlex, <https://www.thefreedictionary.com/tramp>)

This analysis discussed the coining creativity of both English and Romanian shipbuilders who have produced not only several pairs of denotative metaphors and metonyms whose similarity covers both the source-word and the new referent, but also a few language-specific units. The paper draws attention upon general aspects, provides numerous illustrative situations but it does not include all the elements of the corpora, which might make it appear redundant.

BIBLIOGRAPHY

- ***** 2011, *Lexicon tehnic român*, Iași: Editura Vasiliana 98.
- ***** 1993, *Dicționar enciclopedic, vol 1 A-C*, București: Editura Enciclopedică.
- (DE1)
- ***** 1991, *Collins English Dictionary. Millennium Edition*, HarperCollins Publishers
- Bauer, L., 1983, *English Word Formation*, Cambridge: Cambridge University Press.
- Bejan, A. et al., 2006, *Dicționar enciclopedic de marină*, București: Editura Scriitorilor Militari. (DEM)
- Bidu-Vrănceanu, A., C. Călărășu, L. Ionescu Ruxăndoiu, M. Mancaș and G. Pană Dindelegan, 2001, *Dicționar de științe ale limbii*, București: Editura Nemira.
- Black, M., 1954-1955, "Metaphor", *Proceedings of the Aristotelian Society, New Series*, Vol. 55, pp. 273-94.
- Black, M., 1962, *Models and Metaphors. Studies in Language and Philosophy*, Ithaca and New York: Cornell University Press.
- Butiurca, D., 2016, "Expansion Patterns of the Terminological Metaphors", *Acta Universitatis Sapientiae, Philologica*, 8 (3): 53-9, DOI: 10.1515/ausp-2016-0031.
- Butiurca, D., 2019, "The Status of Interdisciplinary Metaphor in Specialized Lexis", *Acta Universitatis Sapientiae, Philologica*, 11 (3): 85-91, DOI: 10.2478/ausp-2019-0027
- Canziani, T., 2014, "Metaphors They Heal by?", *Perspectives in Medical English*, 127-48, Monza/Italy: Polimerica International Scientific Publisher.
- Charnock, J., 1801, *An History of Marine Architecture*, London: Faulder, G.G. and J. Robinson and Co.
- Cruse, A. D., 2008, "Lexical Facets and Metonymy". *Ilha do Desterro. A Journal of English Language Literatures in English and Cultural Studies*, 47: 73-96.
- Daley, C. G., s.a., *E6002 Ship Terms and Definitions*, available online at <https://www.engr.mun.ca>
- Dana Jr., H. R., 1841, *The Seaman's Manual Containing a Treatise on Practical Seamanship with Plates; A Dictionary of Sea Terms*, London: Edward Moxon.
- Falcones, W., 1769, *An Universal Dictionary of the Marine: or, A Copious Explanation of the Technical Terms and Phrases Employed in the Construction, Equipment, Furniture, Machinery, Movements and Military Operations of a Ship*, London: Printed for T. Cadell.
- Fontanier, P., 1968, *Les Figures du Discours*, Paris: Flammarion.
- Genette, G., 1976, *Figures*, Paris: Editions du Seuil.
- Greenough, J. B. and G. L. Kittredge, [1902] 1931, *Words and Their Way in English Speech*, London: MacMillan and Co.
- Griffiths, J. W., 1854, *Treatise on Marine and Naval Architecture; or Theory and Practice Blended in Ship Building*, New York: D. Appleton and Company.
- Halliday, M.A.K., 1975, Some Aspects of Sociolinguistics. Interactions between Linguistics and Mathematical Education. 64-73, UNESCO, Copenhagen.
- Humar, M., 2021, "Metaphors as Models: Towards a typology of metaphor in ancient science", *HPLS* (2021) 43:101-<https://doi.org/10.1007/s40656-021-00450-2>.
- Ionescu, A. and F. Popescu, 2021, *The English Language of Naval Architecture*, LAP Lambert Academic Publishing
- Jongen, R.M., 1980, "La métaphore comme éponyme et comme prédication d'identité",

- La Métaphore. Approche pluridisciplinaire*, 63-97, Bruxelles: Presses de L'Université Saint-Louis.
- Katamba, F., 2005, *English Words: Structure, History, Usage*. London and New York: Routledge.
- Kövecses, Z. and G. Radden, 1998, "Metonymy: developing a cognitive linguistic view", *Cognitive Linguistics*, 9: 37-77.
- Lakoff, G. and M. Johnson, 1980, *Metaphors We Live by*, Chicago: University of Chicago Press.
- Layton, C. W. T., 1994, *Dictionary of Nautical Words and Terms*, Glasgow: Brown, Son & Ferguson.
- Lievers, F. S., 2023, "Types of metaphors and their structure: annotation guidelines between theory and practice", Prandi, M. and M. Rossi (eds.), *Researching metaphors. Towards a comprehensive account*, 91-108, New York and London: Routledge
- Maftai, C. and F. Popescu, 2005, "A Linguistic Description of Shipbuilding and Maritime English", *Analele Universității "Dunărea de Jos" Galați, Fascicula XIII, Limbă și literatură*, XXIV, (23): 147-156 .
- Marchand, H., 1969, *The Categories and Types of Present-Day English Word Formation*, Munchen: C. H. Beck.
- Marcus, S., 1975, "The Metaphors and the Metonymies of the Scientific (Especially Mathematical) Language", *Revue Roumaine de Linguistique [Romanian Review of Linguistics]*, 20 (5): 535-7.
- Marcus, S., 1990, "Metafora in limbajul stiintific", *SCL [Studii si Cercetari Lingvistice – Linguistic Studies and Research]*, XLI, (4): 341-3.
- Miller, I. A., 2000, *Insights of genius: Imagery and creativity in science and art*. Cambridge (Mass): MIT Press.
- Morier, H., 1961, *Dictionnaire de poétique et de rhétorique*, Paris: P.U.F.
- Murray, M., 1754, *A Treatise on Ship-Building and Navigation*, London: Henry and Cave.
- Murray, R., 1852, *Rudimentary Treatise on Marine Engines and Steam Vessels*, London: John Weale
- Oprea, I., 2006, *Noul dicționar universal al limbii române*, București: Editura Litera.
- Peake, J., 1849, *Rudiments on Naval Architecture, or An Exposition of the Elementary Principles of the Science and Practical Applications to Naval Construction*, London: John Weale
- Pears, F., 1918, *Modern Shipbuilding Terms Defined and Illustrated*, Philadelphia: Lippincott.
- Pimm, D., 1988, "Mathematical Metaphor", *For the Learning of Mathematics*, 8 (1): 30-4, FLM Publishing Association, Montreal, Quebec, Canada.
- Plag, I., 2018, *Word Formation in English*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Popescu, F., 2006, "Anglicisms in the Romanian Shipbuilding Specialized Terminology", *Romanian Journal of English Studies*, 3: 160-3.
- Popescu, F., 2016, "English for Naval Architecture Purposes (E.N.A.P.), English for Shipbuilding Purposes (E.SB.P.), English for Maritime Purposes (E.M.P.) – a Terminologically-Related Triad", "*Mircea cel Bătrân*" *Naval Academy Scientific Bulletin*, XIX, (2): 529-32.
- Popescu, F., 2018, *De la nave cu pânze la nave cu propulsie*, Galați: Galați University Press.
- Popescu, F., 2021a, "Abbreviations in English Shipbuilding Terminology and Their Translation into Romanian", *Translation Studies. Theory and Practice*, 1, (1): 73-81
- Popescu, F., 2021b, "Foreignisms in the Romanian Lexicons of Naval Architecture and Shipbuilding", *Perspectivile și problemele integrării în spațiul european al cercetării și al educației, Prospects and Problems of Research and Education Integration into the European*

Area, vol VIII, part 2, Cahul, 2021, pp. 265-9.

Popescu, F., 2023, *A Lexicalist Approach to English Shipbuilding Metaphors*, (forthcoming)

Radden, G., 2002, "How Metonymic Are Metaphors?", Dirven, R., and R. Pörings (eds.), *Metaphor and Metonymy in Comparison and Contrast*, 407-34, Berlin, New York: Mouton de Gruyter.

Rebollar, B. E., 2015, "A Relevance-Theoretic Perspective on Metonymy", *Procedia. Social and Behavioural Sciences*, 173: 191-8, DOI: 10.1016/j.sbspro.2015.02.052

Ricoeur, P., 1975, *La Métaphore Vive*, Paris: Editions du Seuil.

Rossi, M., 2014, "Métaphores terminologiques: fonctions et statut dans les langues de spécialité", *SHS Web of Conferences 8 (2014)*, DOI 10.1051/shsconf/2014801268.

Rossi, M., 2023, "Creating Metaphors in Specialised Languages", Prandi, M. and M. Rossi (eds.), *Researching metaphors. Towards a comprehensive account*, 132-47, New York and London: Routledge

Saverien, A., 1796, *Dizionario istorico, teorico e pratico Di Marina*, Venezia: Battista Albrizzi q. Girolamo.

Savoury, H. Th., 1953, *The Language of Science. Its Growth, Character and Usage*, London: Andre Deutsch Limited.

Stoianova, I., 2008, "Metafora in terminologie", *Intertext*, 1 (1): 181-7.

Temmerman, R., 2023, "Terminological Metaphors: framing for better or for worse...", Prandi, M. and M. Rossi (eds.), *Researching metaphors. Towards a comprehensive account*, 111-31, New York and London: Routledge

White, W. H., 1876, *Manual of Naval Architecture*, London: Murray.

Young, A., 1893, *Nautical Dictionary*, 2nd ed., London: Longman.

L'ORIGINE DES NOMS DE FAMILIE FRANÇAIS. GENERALITES

Adela-Marinela Stancu

Assoc. Prof., PhD, University of Craiova

Abstract: The family names of French origin arose from the spoken language which was frequently nuanced in one dialect or another. The surnames which have subsequently been turned into family names have evolved in many variations that have been preserved to this day. They are a testimony of the conflict between the family and local traditions and customs and the orthographic circumstances of different eras.

Keywords: surname, first name, nickname, anthroponym

Le nom de famille, élément fondamental du système officiel de dénomination, a une signification sociale, puisqu'il est porté par tous les membres de la même famille, en intégrant une certaine personne dans le groupe d'où elle fait partie par la naissance et en la différenciant en même temps des membres d'autres familles. Le nom de famille est, en général, fixe et héréditaire, étant hérité des parents, d'habitude par filière paternelle.

L'inventaire des noms de famille est représenté par un tableau extrêmement complexe: les uns sont fréquents dans tout le pays, des autres seulement dans certaines régions, et une bonne partie d'entre eux sont singuliers. A travers le temps, ces rapports peuvent changer: les noms migrent en même temps avec la population par diverses raisons ou ils sont soumis à des mutations et changements radicaux conditionnés par des facteurs sociaux, culturels etc.

Nombreux et variés sont aussi les noms de famille qui ont évolué des noms d'occupations, états sociaux ou dignités. Parfois, les surnoms de ce type avaient une nuance ironique, étant attribués à des personnes qui ne pratiquaient pas les professions par l'intermédiaire desquelles elles étaient désignées. Comme origine, ces noms de familles se situent à la frontière des sobriquets et noms de métiers ou dignités.

Une autre catégorie des noms de famille actuels est représentée par les noms qui proviennent des sobriquets. Au moment où ils ont apparu, les sobriquets avaient deux fonctions importantes: l'une de l'individualisation et l'autre de satire. Les sobriquets ont été créés seulement par la nécessité, comme conséquence de l'apparition des homonymes onomastiques, car ils sont surtout le résultat des corrélations spontanées qui définissent l'esprit d'observation et les inclinations des membres d'une communauté vers ironie et satire. Devenus surnoms, ils sont transmis aux héritiers dans leur forme initiale ou comme dérivés. Une fois officialisés comme noms de famille, les sobriquets perdent leur contenu affectif et ils ne sont plus marqués sémantiquement.

Les catégories anthroponymiques mentionnées sont reconnues par tous les chercheurs qui les ont analysées sous différents aspects. Dans les études de spécialité, on rencontre aussi d'autres classifications par lesquelles on établit certaines analogies entre les divers types de surnoms devenus noms de famille. Par exemple, V. Vascenco (1995, 7) inclut les noms d'occupations, les noms qui expriment l'appartenance locale, les surnoms ou les sobriquets dans la catégorie des noms de famille provenus d'appellatifs. Le linguiste précise aussi que ces mots ont une double valeur: d'appellatifs et de noms de famille.

La configuration des noms de famille actuels peut être conçue aussi comme une conséquence de la manière dans laquelle ceux-ci ont été inscrits dans les actes d'état civil ou d'autre nature. Au passé, le nom donné à un nouveau-né n'était enregistré dans aucun document, l'enfant étant seulement baptisé.

Un aspect important lié à l'évolution des surnoms qui se sont fixés comme noms de famille est représenté par la façon dans laquelle on concluait les actes d'état civil. Ceux-ci étaient réalisés par une déclaration verbale. Puisque la personne qui déclarait la naissance d'un enfant n'avait pas

sur lui un acte d'état civil d'où l'on pouvait reprendre le nom de celui qui donnait la déclaration (en général, le père de l'enfant), il était possible qu'entre le nom de famille déclaré et celui enregistré antérieurement dans un acte d'état civil apparaissent des erreurs. Surtout dans le milieu rural, les gens se connaissaient en général selon le sobriquet ou le surnom et moins selon le nom de famille, s'il existait vraiment. La manque de l'acte d'état civil était supplantée par la déclaration des témoins. Ainsi, apparaissaient des situations quand, au cadre de la même famille, étaient des personnes enregistrées soit sous un autre nom de famille, soit sous le même nom, mais un peu modifié, en fonction de la prononciation dans le parler local du nom de celui chargé avec la rédaction de l'acte.

Les noms de famille pouvaient apparaître aussi dans d'autres documents que ceux d'état civil: actes de propriété, décisions judiciaires, actes d'études etc. Dans ces documents, les noms pouvaient être enregistrés aussi avec des modifications, puisqu'il n'y avait pas des documents d'identification personnelle et les noms étaient communiqués verbalement. C'est pourquoi l'écriture plus ou moins fidèle de la prononciation dialectale a eu un rôle important dans la création d'une variété impressionnante des noms de famille, sous la forme des variantes.

La situation des noms de famille se concrétise par diversité et complexité comme effet de l'action de plusieurs facteurs qui ont contribué les siècles passés à les fixer, créant ainsi un système entier.

Du point de vue de l'origine, les noms de famille français peuvent provenir des:

- noms de baptême;
- noms d'origine qui indiquent le lieu de provenance (celui-ci peut être une ville, un village ou un lieu quelconque; dans la même catégorie, Dauzat inclut aussi les noms qui se réfèrent à une particularité de la maison, mais aussi les noms ethniques);
- noms qui indiquent un état social, une profession ou un degré de parenté;
- sobriquets.

Les noms individuels ou les noms de baptême représentent l'une de plus importantes catégories des noms de famille. Le même nom était souvent porté de père en fils, ce qui a favorisé leur transmission héréditaire dans les anthroponymes. Altéré dans un hypocoristique, il caractérise aussi mieux un certain individu, ainsi qu'il puisse être attribué aux héritiers comme surnom, surtout quand celui qui le porte a été tête de famille pour une longue période de temps.

Les noms concernant la propriété ou la région (localité) natale, le nom d'origine évoque, moins ou plus directement, un nom de lieu. Ces noms se sont transmis aux héritiers des personnes qui se sont installés dans une ville ou un village différent de celui où ils sont nés. Dans telles situations, le nom de la localité ou du pays d'origine était fréquent attribué comme surnom. Les noms de voisinage sont des noms communs à valeur topographique. Ils se rapportent surtout à l'aspect des maisons du milieu rural.

En ce qui concerne les noms de professions, dans une époque quand les métiers étaient transmis de père en fils, rien n'était plus caractéristique pour une famille que les surnoms qui provenaient des noms d'occupations. Des noms de ce type et surtout ceux qui évoquent certaines dignités (*Pape, Lepape, Leroy, Empereur, Lempereur, Duc, Leduc*) sont devenus des noms de famille et ils se rencontrent souvent chez des personnes dont les ancêtres n'ont été ni papes, ni rois, ni ducs. A l'origine, ceux-ci sont surtout des surnoms ironiques qui ont été attribués tant aux personnes du milieu urbain qu'aux gens simples de la campagne.

A. Dauzat (1977, 29) montre que de tels noms se retrouvent fréquemment dans beaucoup de village de France, comme par exemple, dans la région Franche-Comté, où prédominent les noms de famille *Roy*. Jusqu'à son annexion par Louis XIV, cette province n'a jamais eu de rois, ce qui prouve que le nom de famille provient d'un sobriquet. Le linguiste inclut la plupart de noms de dignités dans la catégorie des sobriquets. Pourtant, il y a des noms qui ne symbolisent pas de dignités qui inspiraient le respect et, donc, ils ne pouvaient pas être attribués comme sobriquets. C'est le cas des noms devenus héréditaires: *Chevalier, Lécuyer, Vasseur-Vassor, Vavasieur* etc. Puisqu'on ne sait pas exactement dans quelles conditions ils sont apparus comme surnoms, les spécialistes hésitent de les introduire dans la catégorie des sobriquets.

La quatrième catégorie des anthroponymes qui se sont imposés comme noms de famille est représentée par les sobriquets. Quand on découvre le meilleur mot qui mette en évidence le trait considéré dominant pour le portrait d'une personne, celui-ci est transféré dans la classe des noms propres par conversion anthroponymique devenant sobriquet.

Une autre classification des noms de famille français qui a à la base le même critère de l'origine appartient au linguiste français Jean-Louis Beaucarnot (1988). Celui-ci apporte des modifications à la classification traditionnelle, en groupant les noms de famille dans une série de catégories différentes en comparaison avec celles proposées antérieurement. Ainsi, à côté de la classe des noms de baptême qui sont devenus des noms de famille, Beaucarnot insère aussi les noms à valeur familiale. Cette catégorie inclut, d'une part, les noms de famille qui expriment une relation de parenté, et d'autre part les noms de baptême qui ont gardé leur forme une marque du rapport de filiation, comme: *Guyon*, *Demartin*, *Aumartin* etc. Les noms de métiers et de professions, de même que les sobriquets se retrouvent dans toutes les classifications.

En échange, les noms qui évoquent une position sociale ou une dignité font partie, conformément à Beaucarnot, de la catégorie des surnoms analogiques devenus noms de famille. En plus, tous les sobriquets qui se réfèrent aux animaux (domestiques ou sauvages), aux poissons ou aux insectes, que les noms de famille formés des noms des objets sont aussi expliqués par analogie. L'analogie a pu intervenir même dans le cas des noms d'origine comme *Lenormand* ou *Lauvergnat*, puisque chaque région a, dans la conception populaire, certaines particularités qui existent aussi dans la façon d'être de ses habitants.

Les surnoms anecdotiques représentent une classe différente de noms qui se sont consacrés comme noms de familles. Ils condensent dans leur structure une histoire qui a marqué un destin. En se rapportant à une action ou à un fait réel, ces surnoms se sont transmis de génération en génération, bien que leur sens ait été oublié. Par exemple, le nom *Tuloup* signifie «celui qui a tué un loup». Parmi les noms de ce genre, on retrouve des expressions favorites, des mots curieux ou des formules de sermon (*Depardieu*), mais aussi des jugements concernant la compétence (*Gâtebois*, attribué peut-être à un coupeur de bois) ou *Gâtesauce* (surnom attribué aux cuisiniers).

La pénultième catégorie des surnoms qui se sont officialisés comme noms de famille est représentée par les noms d'origine et ceux qui se rapportent à la maison. Cette catégorie réunit un grand nombre des noms de famille à valeurs différentes.

Les noms allogènes concluent la classification réalisée par Beaucarnot. Ces noms de famille se sont formés dans les langues qui ont été parlées ou que l'on parle encore dans certaines provinces de France. Il s'agit des noms d'origine corse, flamande ou bretonne, mais aussi des noms imposés par les juifs ou des noms d'origine basque. Ils ont certaines particularités d'ordre structural qui les différencient d'autres noms de famille, en conférant au système anthroponymique français un caractère hétérogène.

Les noms de famille français sont nés du langage parlé qui était souvent nuancé par un dialecte. Orthographiés avec fantaisie dans les anciens registres d'état civil, les surnoms devenus ultérieurement des noms de famille se sont multipliés dans de nombreuses variantes qui se sont perpétués jusqu'aujourd'hui. Ils sont un témoignage du conflit entre les traditions et les coutumes familiales et locales et les conditions orthographiques des époques.

BIBLIOGRAPHY

- Baylon, Ch., Fabre, P., *Les noms de lieux et de personnes*, Paris, Ed. Fernand Nathan, 1982
Beaucarnot, J.-L., *Les noms de famille et leurs secrets*, Paris, France Loisirs, 1988
Dauzat, A., *Dictionnaire étymologiques des noms de famille et prénoms en France*, Paris, Ed. Larousse, Paris, 1994
Dauzat, A., *Les noms de familles de France*, 3ème édition, Paris, Librairie Guénégaud, 1977
Morlet, Marie-Thérèse, *Dictionnaire étymologique des noms de famille*, Paris, Ed. Perrin, 1991

Tanet, Chantal, Hordé, Tristan, *Dictionnaire des prénoms*, Paris, Ed. Larousse, 2000
Vascenco, V., *Studii de antroponimie*, București, Editura Academiei, 1995
Vroonen, E., *Les noms de personnes dans le monde. Anthroponymie universelle comparée*,
Bruxelles, 1967

THE PATH TO OUTSTANDING EDUCATION BASED ON NEURO-LINGUISTIC PROGRAMMING

Cristina-Dana Popescu

Lecturer, PhD, „Ovidius” University of Constanța

Abstract: The present paper aims at giving a brief insight into neuro-linguistic programming, which is a powerful method that allows people to improve communication and achieve excellence in life. Thus, they can think and communicate more effectively. Its principles are based on knowledge from the fields of programming, information theory and communication theory, as well as from the field of psychology, based on what the authors call sensory modalities, for example systems based on representations.

The main aim of this paper is to describe the principles on which neuro-linguistic programming is based regarding communication, language, behavior, or human nature (and change) that underpins an entire elementary philosophy of linguistic programming. These principles also assume a human being integrated into a universe of pre-existing communication. The paper is also focused on the set of techniques for the study and applicability of the mechanisms of human excellence. No matter how esoteric it may sound, the principles on which neuro-linguistic programming are based, are ultimately the result of transdisciplinary studies in mathematics, psychotherapy, and linguistics.

Keywords: neuro-linguistic programming, principles, representations, communication, linguistics.

The cornerstone of neuro-linguistic programming is the idea that every person has the capacity to attain their full potential and that education should be organized with this objective in mind. Through improving one's ability for effective communication, the development of learning skills, and an elevation in one's degree of self-confidence, neuro-linguistic programming can significantly impact academic attainment and overall life performance. Neuro-Linguistic Programming (NLP) represents a valuable tool and a powerful ally on the path to a brilliant education. Its approach to education offers a unique opportunity to support the holistic development of students, providing them with the skills and competencies needed to face life's challenges and build a successful future. By adopting NLP principles and techniques, teachers and students can collaborate in an authentic and productive partnership, contributing to the creation of a more informed, responsible, and prosperous society.

Neuro-linguistic programming (NLP) arose in the 1970s as a result of Richard Bandler's and John Grinder's study and concepts. It is a method that combines various disciplines, such as psychology, linguistics, and systems theory, with the aim of improving communication, modifying behaviors, and facilitating the achievement of excellence in personal and professional life.

NLP allows people to improve communication and achieve excellence in life. It is predicated on the idea that improving one's cognitive abilities—one's ability to think, reason, and communicate—can lead to positive outcomes in one's personal and professional life. NLP is rooted in neurology, language, and computer science. The field of neurology studies how the brain and nervous system decode sensory input. Language is the basic means by which humans convey ideas and feelings to one another, and programming refers to how patterns of thinking and behavior can be modified to help us achieve our goals.

A central aspect of NLP is the idea that we have different sensory representation systems, such as visual, auditory, and kinesthetic, through which we process and interpret information from the surrounding environment. These representation systems form the mental models we use to understand the world and guide our behavior. NLP is based on fundamental principles that stem from the fields of

programming, information theory, communication theory, and psychology. These principles are the result of transdisciplinary studies in mathematics, psychotherapy, and linguistics and include concepts such as mental representations, sensory representation systems, and cognitive strategies, contributing to the development of communication skills and the achievement of excellence.

One of the central principles of NLP is the idea that we have different sensory representation systems (visual, auditory, kinesthetic) through which we process information from the surrounding environment. These representation systems form the mental models we use to understand the world and guide our behavior. By identifying and adapting sensory representation systems, we can communicate more efficiently with others and improve our performance in various fields.

The unique approach of NLP offers a holistic and flexible framework that can be adapted to cater to individual students' needs and aspirations, creating a supportive learning environment that promotes outstanding education. A fundamental technique is rapport, which involves creating a connection and understanding between people, based on language, tone, posture, and other non-verbal aspects. Rapport is a term that describes the level of understanding, harmony, and openness between two people in communication. In NLP, rapport is the foundation of any effective communication because when there is a good rapport between people, mutual communication and understanding are facilitated. Establishing rapport in communication involves paying attention to the verbal and non-verbal aspects of communication, such as voice tone, speech rhythm, posture, facial expressions, and eye contact. By adapting these aspects to the interlocutor, we can create a deeper connection and understanding, which facilitates communication and improves outcomes in interpersonal and professional relationships. NLP approaches for creating rapport include:

Mirroring which refers to the discreet imitation of the interlocutor's posture, gestures, facial expressions, or breathing rhythm. This process, also known as synchronization, helps create a connection and mutual understanding between people.

Adapting tone and speech rhythm: By adapting the tone and rhythm of speech to that of the interlocutor, we can facilitate communication and mutual understanding. This process, called matching, contributes to creating an atmosphere of harmony and openness in communication.

Using common language: Using a language and terms in common with the interlocutor helps create mutual understanding and avoid ambiguities or misunderstandings. By using the same language, we can convey our message in a clear and efficient manner.

Active listening and empathy: Active listening and empathy are essential components of rapport in NLP.

By employing NLP techniques to establish rapport, instructors can significantly enhance student communication and mutual comprehension. This, in turn, fosters a positive and supportive learning environment, thereby enhancing the educational experience. Educators can contribute to a more inclusive, engaging, and effective learning environment that encourages students to realize their maximum potential by employing NLP techniques.

The Metamodel is an essential NLP instrument for identifying and clarifying linguistic ambiguities, generalizations, and distortions. By using the Metamodel, we can facilitate more accurate and efficient communication, avoiding misunderstandings and conflicts generated by imprecise communication. It was introduced in NLP by Richard Bandler and John Grinder and represents a set of rules and linguistic techniques used to identify and correct distortions, generalizations, and omissions in communication. The Metamodel is based on the idea that our language reflects our internal model of reality, and this internal model can be inaccurate or incomplete. By identifying and correcting distortions and ambiguities in language, we can adjust our internal model to reflect reality more accurately, and thus, we can communicate more efficiently and make better decisions.

The Metamodel consists of three main categories of linguistic elements, which reflect different types of distortions, generalizations, and omissions in communication:

Distortions refer to the process of modifying or misrepresenting information in communication. Examples of distortions include assumptions, interpretations, and incorrectly attributing causes and effects. By identifying and correcting distortions, we can clarify communication and avoid misunderstandings.

Generalizations involve applying rules or conclusions to a wide range of situations or people, without considering individual differences and specificities. By identifying and correcting generalizations, we can convey more accurate and relevant messages for the specific context and interlocutor.

Omissions involve removing important information or details from communication, which can lead to misunderstandings and difficulties in understanding the message. Examples of omissions include vague references, lack of details, and missing subjects or objects in sentences. By identifying and filling in omissions, we can communicate more clearly and ensure a clear understanding of the message.

Reframing is another fundamental technique in neuro-linguistic programming that helps to change perspectives and reassess situations and events in a new and more constructive way. Through reframing, we can modify perceptions and emotions associated with a particular experience, allowing us to improve our thinking, behavior, and outcomes in various aspects of life. Reframing is important in NLP because it allows us to develop cognitive flexibility and adapt to changes and challenges in a healthier and more productive way. Additionally, reframing helps us manage stress more effectively, improve interpersonal relationships, and overcome limits and barriers in personal and professional development. Reframing techniques that are frequently employed in NLP include:

Context reframing: This technique involves changing the context in which a particular situation or event takes place, in order to alter its meaning and emotional impact. For example, we can reframe a negative experience as a valuable lesson or an opportunity for personal growth.

Content reframing: This technique refers to the reinterpretation of specific aspects of a situation or event, to change its meaning and perception. For example, we can reframe a fear or concern as an opportunity to face challenges and develop new skills and resources.

Meaning reframing: This technique involves attributing a new meaning or significance to a situation or event, based on our personal values, goals, and beliefs. For example, we can reframe a loss or breakup as a moment of growth and personal transformation.

Sub modality reframing: This technique involves changing the sensory sub modalities associated with an experience, such as the visual image, sound, sensation, and taste, to change how we perceive and react to it. For example, we can reframe a painful memory by altering the brightness, size, and colors associated with it, to reduce the negative emotional impact.

Behavioral reframing: This method involves identifying and altering behaviors that contribute to a negative experience in order to generate a new perception and affective response. For instance, we can reframe a conflict situation by adopting a more cooperative and empathetic stance to strengthen the relationship and alleviate tension.

Redefining reframing: This technique involves reinterpreting a situation or event from a different perspective or using new terms and concepts, in order to change its meaning and emotional impact.

Cognitive strategies are mental approaches and information processing techniques that help us learn, adapt, and improve our performance in various areas of life. These strategies involve using cognitive abilities, such as memory, attention, critical and creative thinking, to process and organize information more efficiently and effectively. In NLP-based education, numerous cognitive strategies are used, including:

Organizing information: Organizing information in a logical and structured way helps us understand and retain the learned content more easily. This can involve classifying and categorizing information, creating outlines and diagrams, or using memory techniques, such as mnemonics.

Elaborating and connecting ideas: Elaborating and connecting ideas involves creating links between different concepts and experiences, to facilitate understanding and retention of information. This can involve creating analogies, examples, and explanations, as well as incorporating prior knowledge into the learning process.

Monitoring and self-evaluation: Monitoring and self-evaluation involve constantly assessing one's own knowledge, skills, and progress, in order to identify strengths and weaknesses and to adjust learning and performance strategies accordingly. This can involve setting goals and evaluation criteria, reflecting on the learning process, and seeking feedback.

Adjusting attention and concentration: Adjusting attention and concentration involves controlling and directing cognitive resources towards relevant tasks and objectives, in order to avoid distractions and maintain focus on what is important. This can involve using relaxation and stress management techniques, such as deep breathing and meditation, or planning and organizing time and resources efficiently.

Stimulating critical thinking and creativity: encouraging innovation and critical thought involves developing skills for analyzing, synthesizing, and evaluating information, as well as generating new and innovative ideas and solutions.

Integrating these cognitive strategies into an NLP-based educational process can substantially improve students' learning experiences, thereby fostering their personal and professional development. NLP contributes to the growth of a more enlightened, responsible, and prosperous society by fostering a holistic, adaptable, and encouraging learning environment.

By promoting rapport and effective communication, clarifying language and the metamodel, using reframing techniques and changing perspectives, and applying cognitive strategies for improving performance, NLP provides an innovative and efficient approach to achieving excellence in education. This allows students to develop their cognitive, emotional, and behavioral skills, adapt to changes and challenges, and reach their full potential.

The path to a brilliant education based on neuro-linguistic programming involves integrating NLP principles and techniques into the learning process, in order to create a learning environment that supports students' personal and professional development. This involves a holistic and flexible approach that considers the diversity of learning and communication styles, as well as individual students' needs and aspirations.

Thus, to achieve a brilliant education based on neuro-linguistic programming, it is essential for both teachers and students to engage in a continuous process of learning and development that considers the unique needs and characteristics of everyone. In this way, NLP can contribute to transforming education into a powerful tool for personal and professional growth and building a bright future for all.

BIBLIOGRAPHY

1. Ardui, J., Wrycza P., PhD, *When Performance Meets Alignment – A Compass for Coaching and Mentoring*, London, New Generation Publishing, 2005
2. Bandler, R., & Grinder, J., *The Structure of Magic: A Book About Language and Therapy, Volume 1*, J. Palo Alto, Science and Behavior Books, 1975
3. Dilts, R., *Changing Belief Systems with Neuro-Linguistic Programming*, Meta publications, US, 1990

4. Dilts, R., Schimbarea sistemului de crezuri prin programarea neurolingvistica, Ed. Excalibur, Buc, 2007
5. Knight, Sue, Tehnicile programarii neurolingvistice, Ed. Curtea Veche, Buc, 2004.

EFFICIENT COMMUNICATION IN THE EDUCATIONAL ENVIRONMENT

Adriana Elena Geantă
Lecturer, PhD, University of Pitești

Abstract: Today, more than ever, at the level of each individual, but also in the collective, we observe an explosive growth of interest in the issue of not only communication, but also in the effective communication, which has produced an impressive number of questions about this phenomenon present in our every day life. I will start by presenting some aspects related to different communication models, the components of the communication process or the forms of communication. But we cannot stop here, we will go further by addressing aspects of the formation of communication competence and some effective methods of educational communication. Being a Romanian language teacher in the academic environment, training many generations of teachers for primary and preschool education, I started in the elaboration of this article from the desire to explain numerous methods applied in courses, which emphasize communication and interaction within student groups and the way in which these methods have a direct applicability in the context of Romanian education nowadays. The proper solution would be the continuous development of methods that manage didactic communication as well as possible and the integration of transversal methods in the educational act.

Keywords: methods, strategies, effective communication, interaction

Man has developed, over time, bio-intellectual communication mechanisms, first using signs, then various cave images, and finally using words. The words were chained together in combinations based on precise ordering rules, thus making up the spoken language, then the written language, and the word became a specific instrument of inter-human communication. People communicate to share something (lat. comunicatio refers to the act of sharing something with others), communication being a form of knowledge of the world, but also a form of social interaction or self-knowledge, through inner dialogue "with oneself." (Sâmihăian, F., 2014, p. 102)

During the last decades, the study of the phenomenon of communication expanded considerably, different definitions taking shape, theories of communication as well as distinct branches of communication sciences. A correct and focused definition of communication is: "the process by which people share information, ideas and feelings" (Hybels, Weaver, 1986, p. 6), "the process by which one part (called the sender) transmits information (a message) to another part (called the receiver)" (Baron, 1983, p. 313) or "the action, with one or more people, of sending and receiving messages that can be distorted by noises, takes place in a context, implies certain effects and provides opportunities for feed-back." (DeVito, 1988, p. 4)

Education is a favorable ground for the transmission of the value system concentrated in didactic information from one evolved, trained generation to another in the process of formation. From a didactic point of view, centering the educational process on communication presupposes the establishment of a coherent vision of communication, structured both theoretically and practically.

In the specialized literature (Roșca, Al., 1976, Radu, I., 1993, Niculescu, O., 2001) there are several models of communication, namely:

- the information model – shows the process by which information is transmitted by a transmitter to a receiver;
- the model of inter-human communication – phenomenon seen as an inter-human relationship consisting of an exchange of messages between people, and the main form of inter-communication is dialogue;

- the organizational model - which assumes the understanding of communication as a circulation of information in continuous flows, which allow all elements of the system to be kept active.

The description of the above models leads to the establishment of the following components of a communication process:

- the sender, the issuer, the transmitter, the sender, the person who communicates something to someone else;

- the message or informational content (signal, idea, news);

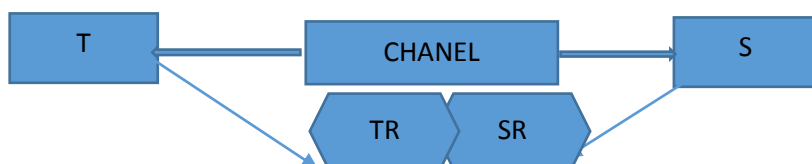
- the code (sign, word, image, gesture, symbol);

- the auditory, visual, kinesic channel;

- the feedback, the reverse connection, from the receiver to the transmitter;

- noise (barrier, obstacle). (Enăchescu E., 2008, p. 9)

In the several psychopedagogical literature there is an adapted model of interpersonal communication, where the sender is the teacher (T) and the receiver is the student (S) or partially common, between them circulating a repertoire considered common, something highlighted also by Ioan Nicola (2003):

TR – teacher's repertoire / SR – student's repertoire

The teacher is the source that releases a message, with the help of specific channels to the student-receiver. This, in his turn, sends informational messages to the teacher. At the beginning, the repertoire is partially shared (the teacher "knows", while the student "doesn't know", but is about to find out), but at the end the repertoire will become common for both parties.

As forms of communication, the specialized literature talks about:

a) verbal communication or communication through the written word - is a way of interaction between people, which is achieved through language and its resources. Information is encoded and transmitted using words, orally or in writing.

b) non-verbal communication, carried out by means other than the word - is a way to increase the intensity of verbal expression and vary the possibilities of intercommunication, influencing the content of the transmitted message. Here are some elements of non-verbal language:
- the appearance, the clothing, the attitude we adopt, the gestures, the facial expressions, the movements that accompany the words spoken or heard, the movements of the head, limbs, shoulders and what they want to express, etc.

c) iconic communication or communication through images - is a way of transmitting information visually, other than through the written word. The possibilities of image communication are many, but the closest to the word can be considered the photo or video image, the illustration of a text, graphics, video, cinematography, television, advertising or artistic image, etc.

The development of communication competence is the main goal of the educational process, whether we are talking about teaching the mother tongue or teaching a foreign language. In order to find the best ways to form and develop this competence in students, Alina Pamfil (2016, p. 55) suggests that we try to highlight the specifics of the concept of communication competence, namely that of *modus operandi*: "communication competence it is not a reproduction of items in memory, but a set of strategies or creative procedures that allow understanding the value of linguistic elements in context, an ability to participate in the discourse, whether it is spoken or written, through a skillful deployment of knowledge about the functioning of language."

Communication strategies and procedures are followed according to the current curricula, on "four fundamental dimensions or integrative skills, because they cannot be developed

independently, but in correlations skilfully orchestrated by the teacher." The four integrative skills of communication competence are:" (Sâmihăian, F., 2014, p. 116)

	Comprehension	Production
Oral	To listen	To speak
Writing	Reading (texts and images)	Writing (using various types of representations)

The component elements of the general competences of the educational process are represented by the skills, knowledge and communicative attitudes associated with listening, reading, oral and written expression. By developing these general and specific skills, teachers can contribute to the formation of that student profile based on the four pillars of education, stated by Delors Commission UNESCO Report on 21st Century Education in 1996 - "learning to know, learning to do, to learn to live together, to learn to be." (<https://www.fabiolahosu.ro/lifelearning/>)

Education for effective communication has as its fundamental purpose the training of students for a good, social, communicative life, for facing the problems of the modern world - "the information explosion, digital, artistic languages, dialogue for peaceful coexistence, the transition from having to being, until becoming, from education to self-education, etc." (Neacșu, I., 2015, p. 242)

In the following words, we will present some useful methods and techniques, especially those that I consider effective for a communicative approach in contemporary Romanian language courses and seminars. This involves the active participation of students in learning and the use of grammar and vocabulary items in various communicative contexts. Due to the fact that I am a teacher of Romanian language, I have acquired and experienced many didactic methods to determine students to learn faster, better and more.

- Learning by doing

This is probably the most frequently used method in Romanian language courses, because it is an active method that allows students to investigate and apply theoretical knowledge in various communication contexts. Regarding the degree of complexity, the exercises can be: repetition, recognition, exemplification, completion and replacement, transformation, creative, playful exercises, etc. It is advisable for students to approach exercises as diverse as possible, not only to avoid monotony, but also to observe a language fact from various perspectives.

- Intensified lecture

This technique is meant to challenge the limitations of a traditional lecture, as it requires active student involvement. The traditional lecture during classes is a clear, logical and systematic presentation of a large volume of knowledge in a short time, requiring processes such as thinking, imagination, affectivity, etc. The intensified lecture can be done in three stages, namely:

- The preparatory phase, in which the teacher aims to make the students review the previous knowledge related to the discussed topic, make them ask themselves questions and look for answers to them. We can formulate a list of ideas that highlight the students' prior knowledge through numerous individual or group discussions.

For example, if the topic of the lecture is the personal pronoun, the teacher can start from a simple example: Today **I**, the teacher, will introduce **it**, the pronoun, and **you** will discover what role the pronoun has in communication, based on which to discuss who the three highlighted pronouns refer to (sender, receiver, the object being talked about). Then the students can be asked what they remember from grades 6th-8th about this topic, the teacher will write the answers on the board and also add the new information.

- The lecture itself is the most important phase in terms of duration and method of implementation, in which the teacher will present the content of the lecture, the students will compare their initial ideas with the new ones, they will record the answers to the questions they have formulated.

- The reflection on the content of the lecture can be done in different ways – students are asked to answer one or more questions, following the way they understood the topic, or make a composition in which they briefly present something new that they have learned, to ask questions about the lecture or to discuss on what the teacher has presented.

- Heuristic conversation

The role of this method is to discover new things, new ideas, the essential being to encourage students to formulate questions when they do not understand something, or when they want to know more about a certain topic. Questions can be "reproductive" (What is it? Which is it? When/How/Where is it used?), hypothetical (If...then...?) or evaluative (Why...?). For what...? How/In what context?)" (<https://tribunainvatamantului.ro/recurs-la-pedagogie-metodele-didactice-in-care-predomina-actiunea-de-comunicare-iii/>)

- The role-playing

It is a method that also relies on students' creativity and spontaneity and which, in the context of language acquisition, can be effective for deep learning. Through this method, the teacher can stage various communication situations - dialogue, monologue, interview, etc., on a specific topic, and the students are motivated to communicate more with each other, to express their ideas about the things that interest them. It is very important that the role-playing propose various communication situations, which highlight the way in which the change of the factors in the communication situation determines adaptations in terms of expression, vocabulary, attitude towards the speaker, something that can lead to awakening from the point of view of cognitive and affective view. In university courses, the role play can take the form of a debate, with the teacher being conciliatory, helping the students to draw certain conclusions about the topics previously exposed.

- Discovery learning

It is a method by which the teacher builds learning contexts in which the student is put in a position to discover, guided or independently, various language facts, which will lead to deep learning. Thus, students will not endlessly memorize information, but will also learn to build and feed their appetite for learning through engaging, interactive activities.

- Problematization

This method aims to improve the ability of independent, critical thinking, training the personality of the students, at the intellectual, affective and motivational level. It contributes to the transformation of the student into a subject of education, into a participant in the acquisition of new information, creating the possibility of mobilizing personality resources and bringing satisfaction on all levels. In contemporary Romanian language courses, problematization as a method can be used for topics such as - Why can some words have one or more meanings? How do we determine the meaning of a word in a context? How does knowledge of spelling and punctuation help us to express ourselves correctly, orally or in writing? It would be advisable for the teacher to formulate these questions at the beginning of an activity, with students investigating along the way, learning the new concepts through discovery, and at the end being able to provide some answers to the question at the beginning of the course.

- Mutual teaching

It is an appropriate technique for deepening a studied topic. In such a role-playing game, students better practice their knowledge, structure it and develop their communication strategies. This team teaching develops the skill of learning how to learn, learning to exchange one's own ideas with those of other participants, aiming at acceptance and awareness of one's own training. Called in modern terms - team teaching - this method is based on trust, communication, organization, respect, mutual support. This method allows all students to experience the role of a teacher, the position in which they will be at the end of their studies, they will understand better their role and tasks, as well as the topic covered. For each future teacher, these methods use to organize and lead a systematic action through which knowledge is transmitted, showing them what to do and how to do it.

- Computer-assisted learning

In the nowadays context, this is an attractive method for students and can be used for both teaching-learning and evaluation, because the thinking operations that we can activate or evaluate through these educational software are not very complex. In general, the exercises suggest objective or semi-objective items, that aim for the student to be able to:

- recognize a language fact;
- establish relationships between certain language facts (for example, find pairs of synonyms, antonyms);
- use a dictionary;
- look for information about a certain language fact;
- discover the mistakes in a given text and correct them.

- The brainstorming method

The term brainstorming means "solving problems or making decisions following the request addressed to all members of the group to think of as many ideas as possible" (Pânișoară, I.O., 2004, p. 278) and is one of the most spectacular methods of educational interaction. This method involves following three stages that are developed in several phases (Zlate C., Zlate M., 1982, pp. 136-144), namely:

a) the preparatory stage, which includes:

- the phase of investigating the group's embryos and their selection;
- creative training phase;
- the preparation phase of the work sessions.

b) the productive stage of the creative group, which consists in searching for and solving problems, in training the members of the creative group and the observers in activity, which involves:

- the phase of establishing the topic or the issues to be discussed;
- the phase of solving the formulated subproblems;
- the phase of collecting additional ideas.

c) the sorting stage, the selection of the ideas issued, which includes:

- the phase of establishing the list of ideas issued by the members of the creative group;
- the phase of critical evaluation of the issued ideas.

In the practice carried out by students in school units, it is noted that it is quite difficult for them to integrate quickly and efficiently in such an activity. Even if brainstorming is easier to do in homogeneous groups, it is less effective than if it takes place in heterogeneous groups.

- Nominal group technique

This technique tries to alternate verbalized interaction and individual work in the presence of others, something observed in the brainwriting variant of brainstorming, where individual activity performed in co-presence can bring more involvement. We can use this method in contemporary Romanian language seminars. The steps that nominal group members must follow are:

- the group leader presents the problem of the topic;
- the collective was divided into groups, within which individually spends 10-15 minutes to write down all the ideas they think could solve the problem;
- the leader will highlight the list of all ideas on the blackboard / flip-chart, so that everyone can observe them; similar ideas will not be written twice;
- the group will follow the list, item by item, trying to clarify and elaborate the ideas, without evaluating them;
- each student receives an equal number of sheets of paper on which he will write down the items he likes the most, then these sheets will be ranked;
- all the cards will be collected from the participants, the hierarchy will be put on the board / flip-chart, and the items that will not have any vote will be deleted;
- at the end, there will be a free discussion with an evaluative purpose, regarding several items that have the highest scores.

As a conclusion of what was previously presented, we can say that the teacher can help students develop this communication competence if:

- he understands the role of communication classes and the activities within them;
- he can build coherent approaches, from which there is no lack of communication practice and student evaluation after each course/seminar;
- offers them models of effective communication (how to make a presentation, how to give feedback, how to sustain an essay);
- suggests evaluation criteria for each activity;
- finds topics of interest for the proposed communication activities;
- makes connections between oral communication lessons and the other hours assigned to the subject, creating a thematic continuity;
- helps students reflect on their communication acquisitions and how they can transfer them to other disciplines or everyday life contexts.

It is advisable that during the didactic communication process, "the teacher lets the students feel that they can trust him, that he is open-minded and willing to accept a genuine dialogue." (Geantă, A., Ionescu, A., 2018, p. 1626), because it is known that, the most appreciated teachers are those who allow students to express themselves freely.

The use of interaction methods in communication development classes is a really important resource, and this becomes all the more obvious as the dynamic changes in all sectors of social life make it more and more difficult to integrate new teachers into the instructional-educational process. For students who will be future teachers, these methods and techniques increase their involvement and motivation, the didactic activity becomes more in-depth, the content is no longer offered ready-made, but the student is the one who participates in the joy of discoveries through interaction with others.

BIBLIOGRAPHY

1. Baron, R., (1983), *Behaviour in Organization*, New York: Allyn & Bacon Inc.
2. DeVito, J., (1988), *Human Communication, The Basic Course*, New York: Harper & Row Inc
3. Enăchescu, E., (2008), *Communication in the Educational Environment*, Bucharest: Aramis Print
4. Geantă, A., Ionescu, A., (2018), *The Efficient Didactic Communication – an important step towards success*, The European Proceedings of Social & Behavioural Sciences, EDU WORLD 2018, The 8th International Conference, Article no. 198, pp. 1621-1628, ISSN: 2357-1330, DOI: <https://doi.org/10.15405/epsbs.2019.08.03.198>
5. Hybels, S., Weaver, R., (1986), *Communicating effectively*, New York: Random House
6. Neacșu, I., (2015), *Efficient learning Methods and Techniques. Successful and fundamental practices*, Iași: Polirom
7. Nicola, I., (2003), *A treaty of School Pedagogy*, Ediția a III-a, Bucharest: Aramis Print
8. Pamfil, A., (2016), *Romanian Language and Literature in the primary classes. Additional Perspectives*. Ediția a II-a, Bucharest: Editura Art
9. Pânișoară, I.O., (2004), *Efficient Communication. Methods of Educational Interaction*, Second edition, Iași: Polirom
10. Sâmihăian, Florentina, (2014), *Romanian Didactics. Actual Challenges for the teacher and pupil*, Bucharest: Editura Art
11. Zlate M., Zlate C., (1982), *Knowing and Activating the social Groups*, Bucharest: Editura Politică
12. <https://www.fabiolahosu.ro/despre-invatare-si-formare-pe-tot-parcursul-vietii/>

13. <https://tribunainvatamantului.ro/recurs-la-pedagogie-metodele-didactice-in-care-predomina-actiunea-de-comunicare-iii/>

COMMON ERRORS IN THE USE OF SPANISH AS A FOREIGN LANGUAGE

Alexandra Burghilea-Arabu

Lecturer, PhD, Politehnica University of Bucharest

Abstract: This work has as main objective, first of all, to point out the common errors in the use of Spanish as a foreign language and the way in which foreign speakers use this language today. The study of this work focuses mainly on those groups of mistakes that we have observed over time in the vocabulary of people who study Spanish as a second language (L2). In order to achieve our goal, we have tried to sum up a general typology of spelling errors, but also to present a practical part composed of a number of three questionnaires related with grammar and vocabulary notions for each level of language (beginner, intermediate and superior).

Keywords: linguistics, spanish language, lexical errors, spontaneous speech errors, false friends

1. Introducción

Este trabajo tiene como objetivo, en primer lugar, un breve estudio sobre el uso del español como lengua extranjera y el modo en el que usan este idioma hoy en día los hablantes extranjeros. Nos referimos a los alumnos de las universidades en las cuales se enseña este idioma como L2, pero también a cualquier persona que usa el español en muchas situaciones de su vida y que tiene por lo menos un nivel A2.

En la primera parte del trabajo hemos realizado una tipología general de los errores frecuentes en el uso del español, teniendo como base los estudios de Nieves Mendizábal de la Cruz y Ana Díaz Villa. En la segunda parte del presente trabajo hemos presentado los *falsos amigos gráficos y fonéticos*, ya que, consideramos que gran parte de los errores de habla se producen por analogía entre el español y el rumano. Todo esto se explica teniendo en cuenta el hecho de que ambos idiomas proceden del latín.

En la última parte del presente trabajo hemos ilustrado mediante una parte práctica algunas preguntas para poder analizar el nivel lingüístico de cada persona sometida a nuestro análisis.

Desde el principio tenemos que estar de acuerdo con el hecho de que actualmente es muy difícil hacer una tipología completa sobre los errores que hacen los hablantes de una lengua extranjera, pero, podemos estar de acuerdo con el hecho de que, la mayoría de las personas tienen dificultad en expresarse desde el punto de vista fonológico, semántico y gramaticalmente.

Comenzamos con afirmar que los primeros estudios acerca de la clasificación de errores gramaticales provocan un debate en cuanto a la orientación que debe seguir una tipología de errores. Veronis (1988) establece una distinción entre competencia y errores de rendimiento. Los errores de rendimiento se deben simplemente a problemas mecánicos o neuromotores (errores tipográficos) mientras que los errores de competencia reflejan la ignorancia sobre las reglas del lenguaje o conceptos erróneos sobre el dominio.

Ramírez Bustamante (1996) realiza una tipología determinada por los efectos lingüísticos que producen los errores, pero no habla sobre las causas que las provocan, y, realiza de forma general una clasificación general de los errores, con énfasis en los errores gramaticales, que según su punto de vista se pueden dividir en errores no estructurales y errores estructurales.

Los errores no estructurales dejan huellas en:

- a) „la concordancia intra-sintagmatica en género y numero, como entre un sustantivo y sus modificadores en posición prenominal y postnominal”.

- b) „la concordancia inter-sitagmatica en persona, número, y caso, entre dos o mas constituyentes”.

Los errores estructurales afectan a:

- a) „ciertos modificadores, la sustitución de una oración relativa por un gerundio”.
b) „la adición de sujeto en las interpersonales como *se*”.

A. Diaz (2005)¹ no duda en afirmar que „en cuanto al diseño de la tipología del error, no se debe olvidar que este se va condicionado por la utilidad que se pretenda dar a este recurso”. La autora considera, que al hacer una tipología de los errores cometidos por un hablante extrajero, hay que tener en cuenta dos aspectos importantes:

○ *La granularidad*. En la cualificación de errores gramaticales que forman parte de esta tipología, cada tipo debe estar perfectamente definido y separado de los demás. Esto se puede conseguir atribuyendo a cada caso unos rasgos determinados y un lugar concreto dentro de una jerarquía previamente fijada.

○ *Grado de severidad del error*. Aparte de la asignación de cada tipo a una posición concreta dentro de la jerarquía para los errores gramaticales se ha establecido una nueva diferenciación: dado que no siempre el error cometido supone una violación severa de algún aspecto en los niveles de análisis lingüístico tratados, esto puede ser clasificado como error severo, menos severo, preferencia de uso o recomendación de alguna obra de referencia consultada, forma preferida por la norma o forma vulgar o coloquial.

2. Errores espontáneos en el nivel sintáctico

Podemos afirmar que frecuentemente encontramos inversiones o intercambios de sintagmas, siguiendo las normas sintácticas de sintagma nominal, verbal, preposicional. Gran porcentaje de errores se produce entre palabras que pertenecen a la misma cláusula.

3. Errores espontáneos en el nivel semántico

Si nos referimos al nivel semántico, podemos afirmar sin duda alguna que los errores de sustitución y fusión de palabras se producen cuando esas palabras son similares en su aspecto semántico o fonológico. La palabra que un hablante desea enunciar y la que se dice comparten en su parte inicial semejanzas en todos o alguno de los niveles lingüísticos. Con el objetivo de ilustrar nuestra idea ofrecemos como ejemplo un enunciado tomado del corpus de errores espontáneos del habla de Susana del Viso, J. M. Igoa y J. E. García Albea²

Jesús hizo hablar a los ciegos (mudos).

Es un pastor animal (alemán).

Subir la ventana (persiana).

De hecho, el estudio *Problemas gramaticales y ortográficos en opiniones de usuarios en redes sociales*³ nos releva el hecho de que, en los errores espontáneos por sustitución, los nombres sustituyen a los nombres, los verbos a los verbos y cada clase gramatical es sustituida por su clase gramatical. Esto indica que el hablante determina de antemano la clase gramatical. Según los autores del estudio⁴,

¹<https://www.yumpu.com/es/document/read/14592812/tipologia-de-errores-gramaticales-para-un-corrector-automatico-sepln>

² Viso, S. del, J. M. Igoa y J. García-Albea. 1991. “On the autonomy of phonological encoding: evidence from slips of the tongue in spanish” en *Journal of Psycholinguistic Research*, Vol 20. 3:161-185

³ Aquino Arango, I. M., Auris Villaverde, C. V., Bjujaico Gora, A. Crispín Zamudio, C., Grabel Linares, S., Flores Carmona, Y., y Obregón Dacosta, A. Problemas gramaticales y ortográficos en opiniones de usuarios en redes sociales. *Germinal* 4(1), pp. 12-24. https://rua.ua.es/dspace/bitstream/10045/1341/1/PLN_35_50.pdf

⁴ *Op. cit*

en esta categoría se incluyen los casos relacionados con un mal uso de ciertas piezas léxicas o de ciertas construcciones en cuanto al significado de las mismas (se debe mencionar que el único caso no incluido aquí es el de los parónimos semánticos, por haber considerado más interesante un tratamiento de los mismos paralelos al de los parónimos sintácticos).

Se pueden incluir aquí cuatro subtipos diferentes:

a) „Errores relacionados con una confusión en cuanto al significado de ciertas piezas léxicas, sin que se trate de parónimos semánticos.

b) Mala selección léxica en la coaparición de palabras , en cuanto a las propiedades semánticas de las mismas.

c) Problemas de duplicación de la negación:

d) Redundancia semántica. Los errores de este tipo pueden entenderse como errores gramaticales por cuanto afectan al nivel semántico, en especial en ciertas construcciones como: **subir arriba, *bajar abajo, etc*”.

4. Errores de índole formal

Dentro de este tipo se incluye a los errores que tienen que ver con el aspecto formal (escrito) de una palabra u oración. De acuerdo con la opinión de Diaz (2005)⁵ los subtipos de error considerados en esta clasificación son los siguientes:

a) „Espaciado (omisión o adición de un espacio, dando lugar a una palabra o secuencia incorrecta):

b) Correcciones en la escritura de nombres propios, acrónimos y abreviaturas:

Familias de británicos muertos en Irak buscan el apoyo del gobierno.

c) Uso de una variante grafica no correcta

d) Errores en forma del paradigma flexivo de un sustantivo, un adjetivo o un verbo

e) Errores producidos en construcciones complejas que superan el nivel de la palabra”.

5. Falsos amigos

Según el *Diccionario de Términos Clave de Ele* la expresión falsos amigos se emplea para referirse a aquellas palabras que, a pesar de pertenecer a dos lenguas distintas, presentan cierta semejanza en la forma mientras que su significado es considerablemente diferente. Al comparar los falsos amigos gráficos y fonéticos observamos que un numero considerable de errores se producen por analogía entre dos idiomas que tienen la misma base.

Presentamos una breve lista de palabras que pueden causar error al escribirlas (sucede lo mismo con sus respectivas familias léxicas):

Español	Rumano	Español	Rumano
Academia	academie	inútil	inutil
comedia	comedie	órgano	organ
democracia	democrație	péndulo	pendul
difícil	difícil	prólogo	prolog
diplomacia	diplomație	satélite	satelit
factor	factor	sinónimo	sinonim
farmacia	farmacie	teléfono	telefon

⁵ Op. cit

fértil	fertil	terapia	terapia
--------	--------	---------	---------

6. Falsos amigos fonéticos

	Español	Rumano	Español	Rumano
	Acuario	Acvariu	Cuarteto	Cvartet
	Acuático	Acvatic	Inmóvil	Imobil
	Acuarela	Acuarelă	Lingüística	Lingvistică
	Anfiteatro	Amfiteatru	Móvil	Mobil
	Ánfora	Amforă	Música	Muzică
	Circunspe	Circumspect	Título	Titlu
cto				
	Circunsta	Circumstanță	Triunfo	Triumf
ncia				
	Confort	Confort	Visitar	A visita

7. Ejemplificación practica

Presentamos en esta parte ilustrativa algunos de los ejercicios que podemos aplicar a los estudiantes para poder evaluar su nivel de lengua extranjera, en nuestro caso del español.

En la preparación de los cuestionarios, hemos tenido en cuenta los siguientes datos sobre los informantes:

- La edad que varía entre los dieciocho y veintiséis años en todos ellos;
- Los años de estudio de español, en general entre uno y cuatro años;
- Las horas de estudio de español a la semana, suelen ser entre dos y ocho horas;
- El lugar donde estudiaron español (en el colegio, instituto o universidad);

En los tres cuestionarios, para los tres niveles, la estructura es casi idéntica. Se presentan dos ejercicios. En el primer ejercicio hay que rellenar los huecos con preposiciones cuando sea preciso. El segundo ejercicio está formado por diez cuestiones, cada cuestión se compone de dos oraciones donde solamente una de ellas es la correcta, por tanto, se trata de escoger solo una opción, “a)” o “b)”.

Sobre los criterios que hemos seguidos para la elaboración del léxico y de la gramática, estos corresponden con el grado de dificultad de cada nivel, es decir, la gramática que se emplea en el nivel elemental, difiere, de la del nivel superior. En el nivel elemental se usan construcciones simples donde el verbo de la oración aparece en presente de indicativo o en algunos casos en pretérito perfecto. Sin embargo, en el nivel intermedio, la mayoría de los verbos presentes son en formas pasadas (pretérito perfecto, pretérito imperfecto, etc.), y en último nivel, las construcciones son más complejas, de tipo subordinado.

En cuanto al léxico seleccionado para las encuestas, nos hemos basado en algunos manuales de español para extranjeros, donde el uso de un determinado léxico depende del grado de dificultad y por tanto del nivel seleccionado.

En conclusion, los cuestionarios son muestras representativas, intencionales, homogéneas y restringidas. A continuación, ofrecemos las diferentes plantillas usadas para las entrevistas escritas en los tres niveles.

Nivel Elemental

1. Rellena los huecos con preposiciones cuando sea necesario:

- 1) Voy ____ vivir ____ Barcelona.
- 2) Juan vuelve ____ Inglaterra mañana.

- 3) Prefiero ir ____ pie ____ la facultad.
- 4) Mi hermano fue ____ Madrid el mes pasado.
- 5) Ana va ____ trabajar ____ Paris.
- 6) Voy ____ autobús todos los días ____ la facultad.
- 7) La conferencia acaba ____ la tarde.
- 8) La Navidad cae ____ domingo.
- 9) Todo sucedió ____ final de año.
- 10) Salimos ____ la mañana.

2. Señala con un círculo la opción correcta:

- 1) a) Nací el 15 de abril.
b) Nací en el 15 de abril.
- 2) a) Toni viene el fin de semana.
b) Toni viene en el fin de semana.
- 3) a) Disculpa pero todavía estoy con el pijama.
b) Disculpa pero todavía estoy de pijama.
- 4) a) Cuesta mucho de llegar a esa ciudad.
b) Cuesta mucho llegar a esa ciudad.
- 5) a) Salió de coche y tuvo que coger un taxi.
b) Salió en coche y tuvo que coger un taxi.
- 6) a) Te estoy esperando a ti.
b) Te estoy esperando por ti.
- 7) a) Después de clase me voy a correr.
b) Después de clase voy correr.
- 8) a) Ellos van a la playa de furgoneta.
b) Ellos van a la playa en furgoneta.
- 9) a) Voy a la casa de Vanesa.
b) Voy en la casa de Vanesa.
- 10) a) Estoy cansada de caminar por toda la mañana.
b) Estoy cansada de caminar durante toda la mañana.

Nivel Intermedio

I. Rellena los huecos con preposiciones cuando sea necesario:

- 1) La policía se aproximó ____ la casa ____ el secuestrador.
- 2) Se apoyó ____ uno de los hombros de María para no caerse.
- 3) Lo arrancaron ____ aquella vida ____ perros.
- 4) Fiense ____ mí, es que tengo pudor ____ hablar de estos temas.
- 5) Le encanta viajar ____ ver el mundo.
- 6) Jugamos ____ las cartas todo el santo día.
- 7) Tardaron ____ entender que la carta iba remitida ____ una dirección diferente.
- 8) Fuimos ____ dormir muy temprano.
- 9) Si vienes ____ Nueva York, es mejor que vengas ____ avión.
- 10) Subiremos ____ el pueblo ____ la ermita.

II. Señala con un círculo la opción correcta:

- 1) a) Entro con el amigo en el negocio.
b) Entro con el amigo para el negocio.
- 2) a) Salió de manos en la cabeza.

- b) Salió con las manos en la cabeza.
- 3) a) Este autobús funciona con biodiesel.
- b) Este autobús funciona a biodiesel.
- 4) a) Miriam llegó la media noche del martes.
- b) Miriam llegó a media noche del martes.
- 5) a) La respuesta que Patricia me dio no tenía nada a ver con la pregunta.
- b) La respuesta que Patricia me dio no tenía nada que ver con la pregunta.
- 6) a) El ladrón aguardó hasta la hora que cerraron el banco para robar.
- b) El ladrón aguardó la hora que cerraron el banco para robar.
- 7) a) Llegó en casa a las cinco de la tarde.
- b) Llegó a casa a las cinco de la tarde.
- 8) a) De tarde voy a trabajar.
- b) Por la tarde voy a trabajar.
- 9) a) Prefiero zapatos de tacones bajos.
- b) Prefiero zapatos con tacones bajos.
- 10) a) María hizo eso de propósito.
- b) María hizo eso a propósito.

Nivel Superior

I. Rellena los huecos con preposiciones cuando sea necesario:

- 1) Yo siempre viajo ____ los gastos pagados.
- 2) Tienes que venir, ya vengas ____ pie, ____ coche o ____ tren.
- 3) Tuvo ____ la niñez mucha felicidad.
- 4) Cuando esta ____ broma es muy divertido.
- 5) Ándate ____ cuidado ____ esa persona porque es como andar ____ ascuas.
- 6) Accedió ____ oírlo ____ todo lo que decía.
- 7) Vamos ____ Brasil definitivamente, viviremos allí el resto ____ nuestras vidas.
- 8) Está tan enfermo que ahora se debate ____ la vida y la muerte.
- 9) Los funcionarios reclamaron ____ el retraso de los pagos.
- 10) Cuando alguien muere ____ combate, se dice que murió ____ las botas puestas.

II. Señala con un círculo la opción correcta:

- 1) a) Si alguien me molesta lo pongo de patitas en la calle.
- b) Si alguien me molesta lo pongo con patitas en la calle.
- 2) a) Esa camiseta tira para color azul cielo.
- b) Esa camiseta tira a color azul cielo.
- 3) a) Fui a dar un paseo.
- b) Fui dar un paseo.
- 4) a) Arancha se aproximó a mí.
- b) Arancha se aproximó de mí.
- 5) a) Estás castigado, ponte de rodillas contra la pared.
- b) Estás castigado, ponte de rodillas en la pared.
- 6) a) En realidad, todos viajamos por la eternidad.
- b) En realidad, todos viajamos hacia la eternidad.
- 7) a) Me empujó hacia una silla.
- b) Me empujó para una silla.
- 8) a) Resurge a cada 23 años.
- b) Resurge cada 23 años.

- 9) a) María le pegó a propósito.
 b) María le pegó de propósito.
 10) a) No tengo nada que esconder.
 b) No tengo nada a esconder.

BIBLIOGRAPHY

Aquino Arango, I. M., Auris Villaverde, C. V., Bjujaico Gora, A. Crispín Zamudio, C., Grabel Linares, S., Flores Carmona, Y., y Obregón Dacosta, A: *Problemas gramaticales y ortográficos en opiniones de usuarios en redes sociales*. *Germinal* 4(1), pp. 12-24. https://rua.ua.es/dspace/bitstream/10045/1341/1/PLN_35_50.pdf (10.03.2023)

Arcos Pavón, María Esther (2009): *Análisis de errores, contrastivo e inter-lengua en estudiantes de español como lengua extranjera*, Universidad Complutense de Madrid, Madrid

Bustamante Ramirez, Flora y Sanchez Leon Fernando (1996): "GramCheck: A Grammar and Style Checker" **en** *COLING 1996 Volume 1: The 16th International Conference on Computational Linguistics* pp. 175-181, <https://aclanthology.org/C96-1031.pdf> (05.04.2023)

Christopher Waddington (1999): *Estudio comparativo de diferentes métodos de evaluación de traducción general- Inglés –español*, Universidad Pontificia Comillas, Madrid.

Concepción Moreno García (2004): *La enseñanza del español como lengua extranjera en contexto escolar – Un enfoque intercultural de la enseñanza de la lengua*, Madrid.

Diaz Villa, Ana (2005): "Tipología de errores gramaticales para un corrector automático" **en** *Pensamiento del Lenguaje Natural*, número 35, pp. 409-416, [Tipología de errores gramaticales para un corrector automático - sepln \(yumpu.com\)](https://www.yumpu.com/se/pln) (02.05.2023)

Karel, Olivia (1997): "Techniques for Accelerating a Grammar-Checker" **en** *Fifth Conference on Applied Natural Language Processing*, pages 155–158, Washington, DC, USA. Association for Computational Linguistics, pp. 155-158, <https://aclanthology.org/A97-1023> (21.04.2023)

Mendizábal de la Cruz, Nieves (2004): *Los errores espontáneos en la producción lingüística*, Università degli Studi di Torino, pp. 1-13, <https://www.ojs.unito.it/index.php/artifara/article/view/4688/4272> (10.05.2023)

Ramírez Bustamante, Flora y Sánchez León, Fernando (1996): *GramCheck: un corrector gramatical para el español*, Sociedad Española para el Procesamiento del Lenguaje Natural, pp. 30-37. <http://hdl.handle.net/10045/2145> - (15.03.2023)

Ramírez Bustamante, T. Declerck, y F. Sánchez León, (2000): "Towards a theory of textual errors" **en** *Proceedings of the 3rd International Workshop on Controlled Language Applications (CLAW'00)*, Seattle, 2000, Washington: 20-32. <https://bit.ly/3cW866e> (20.11.2022)

Veronis, Jean (1988): "Morphosyntactic correction in natural language interfaces" **en** *Coling Budapest 1988 Volume 2: International Conference on Computational Linguistics*, pp. 1-6 <https://aclanthology.org/C88-2146.pdf> (22.04.2023)

Viso, S. del, J. M. Igoa y J. García-Albea (1991): "On the autonomy of phonological encoding: evidence from slips of the tongue in Spanish" **en** *Journal of Psycholinguistic Research*, Vol 20.3, pp-161-185, https://www.researchgate.net/profile/Jose-Igoa-2/publication/226017435_On_the_autonomy_of_phonological_encoding_Evidence_from_slips_of_the_tongue_in_Spanish/links/5412a6580cf2788c4b3567cf/On-the-autonomy-of-phonological-encoding-Evidence-from-slips-of-the-tongue-in-Spanish.pdf (16.01.2023)

TRANSLATING INSULTS FROM A RELEVANCE THEORY APPROACH

Ana Birtalan

Lecturer, PhD, „Titu Maiorescu” University

Abstract: The purpose of this article is to give an overview of an interpretative approach of the pragmatic translation of insults. Insults are related to multiple non-linguistic features which translators have to bear in mind in their search for equivalent insults in the target language which might provide a similar balance of cognitive effects and mental effort. Within a relevance- theoretic approach I will address and analyse two factors: the target of the insulting activity and the choice of the speakers in terms of conventionality/standardisation or innovation when translating insults in order to try to reach a close interpretive resemblance between source and target texts.

Keywords: pragmatic translation, source text, target text

Verbal communication uses a great range of mechanisms where communicators put their best efforts to attract their addressees' attention. To keep the interaction going all languages have developed intricate sets of verbal and non-verbal tools whose main function is to keep the communication channel open. Some tools are phatic, that is, their main goal is to keep the listener's attention alert, their commitment in the exchange. But others, have more than that, they have an ostensive communication purpose. And there is a particularly powerful device used by humans to interact through language which reinforces the intentional force of communication dramatically: insults. The purpose of this article is to give an overview of an interpretative approach of the pragmatic translation of insults. Insults are related to multiple non-linguistic features which translators have to bear in mind in their search for equivalent insults in the target language which might provide a similar balance of cognitive effects and mental effort. And this is a very difficult task. In what follows, I will try to introduce a strategy of finding the right equivalent by approaching the Relevance Theory strategies.

First of all, let's see what an insult is. Distinguishably human, insults are locutions or phrases built up and used with the basic intention to hurt the addressee emotionally. Emphatic manifestations of our feelings, intentions, evidence, they are a clear exhibition of our aggressive nature. They are code breaking, etiquette violators and they are likely to provoke immediate response from the addressee. Insults can be described as verbal or non-verbal expressions or actions that are intended to offend, belittle, or demean someone. Insults are often used to attack a person's character, intelligence, appearance, or any other aspect of their identity with the aim of causing emotional harm or provoking a negative reaction. Insults can vary in intensity, ranging from mild teasing to severe derogatory remarks, and their impact can differ based on cultural context and individual sensitivity. Ultimately, insults serve as a means to undermine or degrade someone and are typically used in interpersonal conflicts or exchanges to assert dominance or express hostility.

But since insults are part of our elaborate system of communication, their role is far more complex than we can imagine. Actually, they manipulate existing words to add explicit overtones, the aim being that to intensify the offensive or derogatory nature of the expression. This involves using language creatively to convey a stronger negative connotation, often by distorting or twisting the original meaning of the words. By enlarging insults, we mean that they are crafted to have a more pronounced impact on the target, emphasizing their intention to offend, belittle, or demean.

This enlargement can take various forms, such as:

1. **Exaggeration:** Insults may exaggerate or amplify certain characteristics or qualities of the target, blowing them out of proportion to make them appear more negative or undesirable.
2. **Profanity or vulgarity:** Insults often involve the use of explicit or vulgar language, employing strong, offensive words or phrases to heighten the impact and provoke a stronger emotional reaction.
3. **Personalization:** Insults may target specific personal attributes, traits, or experiences of the individual, customizing the insult to make it more personal and hurtful.
4. **Derogatory comparisons:** Insults sometimes involve comparing the target unfavorably to others or using derogatory terms to highlight perceived inferiority or shortcomings.

By manipulating words and adding explicit overtones, insults aim to inflict emotional harm, undermine self-esteem, or assert dominance in a confrontational or hostile interaction. They sometimes resort to metaphor, absurd analogies and nonsensical images along with a strong creative drive. In other words, insulting can become a written art where insulters subtly use language as a weapon and where the addressee does not really know if they were being insulted and to what degree. This is the particular type of insults that are very difficult to translate and that will represent our point for further analysis. Oral insults, due to their highly emotional content rely on the well-experienced and rehearsed catalogue which most language users have at their command and they use the most suitable ones according to the speech event and the communicative setting. Moreover, insults are connotative linguistic devices which developed from their transparent denotative meaning. Let's take, for example, the word "*obstinate*": in its denotative sense, "obstinate" refers to a person who is unyielding or resistant to change or persuasion. However, when the term "obstinate-mule" is used as an insult, it conveys a similar meaning but carries additional connotations. By comparing someone to a mule, which is known for its stubbornness, the insult suggests that the person is not only resistant to change but also perceived as stubborn, irrational, or excessively uncompromising.

The connotative insult "obstinate mule" enlarges the original denotative meaning of "obstinate" by associating the target with the negative qualities traditionally attributed to mules. It intensifies the insult by creating a vivid image that reinforces the perception of the person's unyielding nature in a more derogatory and insulting manner.

Due to their illocutionary force which overtly flouts a basic communicative maxim (politeness) and to their original meanings, from which the insulting metaphors and analogies are created, insults are considered taboos in many cultures and an embarrassing topic to be discussed and analyzed. But since it is also a form of communication, they should deserve a similar treatment. Human beings have insulted each other since the wake of civilization, no sooner than they realized that they could hurt each other not only physically (with objects) but sometimes even more profoundly with words. Thus, all languages have developed elaborate linguistic tools for insulting.

Cultural boundaries. One important aspect that should be taken into account in our approach of insults and their translation is the cultural constraint. Cultural constraints operate forcefully in the insulting paradigm of any language, in the sense that not all insults work with the same efficacy in two different languages. Let's take an example from the well-known simillies, very frequently used both in English and Romanian.

Eg: You are as stupid as a donkey.

In this case, the translator will have to undertake some adjustments in order to display in the target text the intended illocutionary effect contained in the source text, as the mere translation of this simillie may lead to the recipient's confusion and not an offended reaction. So, the cognitive drive

which impels people to insult is the same for everyone, but the linguistic tools employed differ (sometimes dramatically) from one language to another.

We shall narrow down the scope of the term to the communicative exchange where a speaker uses language with the intention to morally hurt the addressee by using connotations, implicatures rendered by similes and idiomatic expressions.

From a pragmatic point of view, insults require a close interaction between the interlocutor and what I would like to do next is to devise a possible approach to the translation of insults from a communicative and cognitive perspective. Thus, we shall apply the Relevance Theory, built up by Sperber and Wilson (1986/95) focusing out the importance of intention and inference in each communicative act (in our case an insulting communicative act)

According to Sperber and Wilson (1986/95: 153-154): The Relevance Theory is a framework for understanding the interpretation of utterances, a cognitive theory according to which the addressee recognizes the addresser's informative intention with the help of a parallel recognition of the communicative intention underlying that utterance. Following its principle, this theory goes like this: if I say something to you, you can safely assume that I believe that the conveyed message is worthwhile your effort to listen to and comprehend it and I try to make the utterance as easy to understand as possible given its information content and my communicative skills (ostensive goal- they draw their addressees' attention to the fact that the communicator wants to convey some message). Ostensive utterances must at the same time attract the audience's attention, focus it on the communication and reveal the communicator's intention. In the process, the addressee will resort to both inference and deduction which fill the gap between the semantic representation of utterances and the message that this utterance eventually communicates. Thus, the communicator both communicates and informs while the addressee tries to work out different meanings, different interpretations, bringing together new information and old information previously stored in the hearer's mind (contextualization). Every utterance has a variety of possible interpretations (all compatible with the information that is linguistically encoded) and not all the interpretations occur to the hearer simultaneously, some of them taking higher effort to think up and the hearer is equipped with a single general criterion for evaluating interpretations, this criterion being powerful enough to remain the only one. Thus, once the hearer finds an interpretation that fits the criterion, the hearer looks no further.

In conclusion, relevance can be formulated with two preliminary conditions: a) an assumption is relevant in a context to the extent that its contextual effects in the context are large and b) an assumption is relevant in a context to the extent that the effort required to process it is small. When these conditions are met, the utterance is consistent with the principle of relevance.

With insults, the utterances are ostensive and inferential (the addressee has to infer what the communicator wanted to convey based on the utterance's literal meaning along with addressee's real-world knowledge, sensory input and other information) There are different degrees of relevance generated from the fact that every information processing activity demands a certain amount of mental effort from the hearer and the higher the effort the less relevant. In their attempt to find the best interpretation, the addressee has to follow a three step process: a) the logical form (the decoding phase), b) the propositional phase and c) explicature/implicature. We shall choose the process where the implicature is introduced, in which case the hearer has to build up an implicit interpretation arising from the combination of proposition and contextual information.

Translation of such texts, where inferential insults are inserted, involve ostensive communication of implicit assumptions from an author to the readers filtered through the translator's transformation of the source text into the target text. Thus, the interpretive resemblance represents a key term in order to understand what is involved in the communicative act of translation. Taking into account the balance of the cognitive effects and the processing effort a translator will try to find, by apply the theory of relevance, the most relevant target text. Very important in this process is the

cognitive environment in which the text is processed: when an utterance is interpreted in a potential context which differs in information from the one envisaged by the original communicator (e.g. different linguistic communities) we are dealing with a secondary communication situation (Gutt, 1990: 145) and this is the type of situation where the translation of insults might be problematic.

When applying the principles of relevance to translation, translators focus on maximizing the relevance of the translated text to the target audience while considering the original meaning and intent of the source text. Here are some key principles from Relevance Theory that can be applied in translation:

Cognitive Principle of Relevance: Translators strive to provide translations that are cognitively relevant, conveying the intended meaning of the source text in a way that is understandable and interpretable for the target audience. This involves capturing the core message, tone, and purpose of the original text while adapting it appropriately for the target culture and language.

Principle of Optimal Relevance: Translators aim to create translations that offer the optimal balance between effort and effect. They consider the cognitive effort required by the target audience to process and understand the translation, while ensuring that the translated text achieves the desired communicative effect. This involves finding linguistic equivalents, cultural references, and stylistic choices that resonate with the target audience and convey the intended message.

Contextual Adjustment: Translators take into account the contextual factors of the target audience, including cultural norms, linguistic conventions, and social expectations. They adjust the translation to align with the target context, making appropriate adaptations to ensure the text is relevant and meaningful to the target audience.

Inference and Enrichment: Translators may need to make explicit or implicit inferences to bridge any gaps between the source and target languages. They use their linguistic and cultural knowledge to enrich the translation, ensuring that the implied meaning, connotations, and pragmatic implications of the source text are effectively conveyed in the target language.

Presumption of Optimality: Translators presume that the source text is optimally relevant and seek to achieve the same level of relevance in the translation. They strive to preserve the original impact, emotional tone, and rhetorical devices used in the source text, while employing strategies to maintain relevance in the target language.

By following these principles, translators can create translations that not only accurately convey the meaning of the source text but also consider the target audience's cultural and linguistic context, ensuring that the translation is relevant, effective, and meaningful to its readers or listeners.

In what follows I will try to illustrate the difficult task a translator has to carry out when they have to translate and inferential insult. It is about finding a communicative goal as similar as possible to the source text, the so called process of adaptation being introduced. As the presuppositions of relevance do not come out the same when they are transferred from one language to another. The goal has to find the right insulting construction which incorporates similar cognitive and emotional effects, register, intended meaning. A good translator should create a target text which offers a similar outcome of implicit meanings and a good translation should yield the same degree of relevance in the implicit contextual effects and illocutionary connotations of the insult. It lies in the translator's skill to illustrate the way in which explicit features and the implicit connotations of messages are conveyed to the reader.

As mentioned before, translating insults is not an easy task as they are related to multitude non-linguistic features which translators have to bear in mind in their search for equivalent insults in the target language which interpretively resemble the source language insults in relevant aspects, that is, which provide a similar balance of cognitive effects and mental effort in the target language. Each insult is a multidimensional concept in terms of semantic meaning, degree of offensiveness, frequency of usage, social-physical constraints etc.

A translator of insults should bear in mind at least two pragmatic aspects of insults which directly affect the eventual choice of a relevant interpretive equivalent in the target language: a) target of the insulting activity which may be offense-centered, interaction centered or praise-centered and b) whether the insulter resorts to typically standardized or conventional insults or prefers to create highly innovative words or expressions to produce the insult. We shall focus on the offence-centered inferential innovative type of insults, which appear to be harder to detect and even harder to translate.

An offence-centered insult is a sort of relief of the speaker's anger or tension towards the interlocutor in the course of a conversational exchange in order to communicate the speaker's opinion about the hearer. Innovative insults with offence-centered intention are meant to subtly carry out their offence degree which is revealed gradually to the hearer and consequently has a more profound impact. Pragmatically speaking, they flout very discreetly Grice's maxims (especially the politeness one) requiring a certain level of knowledge, contextual input, cultural background to even get the sense of being offended.

Let's take the following examples

- a) *He is not the sharpest tool in the shed*
- b) *She is one sandwich short of a picnic*
- c) *He is not the full ticket*
- d) *There is not much between the ears.*

All these examples represent some very frequently used similes which imply that someone is not very intelligent or clever. From a pragmatic perspective, a) is often used with an offensive or derogatory intention. It is meant to insult or belittle someone's intellectual abilities in a humorous or mocking manner. The phrase is commonly used in informal contexts or as a colloquial expression to express mild disdain or mockery. However, it's important to note that the impact of the simile can vary depending on the relationship between the speaker and the listener, the tone of delivery, and the cultural context. The intention and effect of an insult like this can differ based on individual. In this case the norm of a translator is to try to produce a target language sentence which is interpretive and resembles the source language in relevant terms: register, degree of informality, cultural constraints, level of offensiveness. Translating it, following only the rules of cohesiveness and coherence, we can come up with: "*El nu este cea mai strălucită unealtă din șopron.*"

This translation conveys the same meaning as the original English phrase, implying that the person referred to lacks intelligence or is not particularly clever. However, it is important to note that the cultural context and familiarity with the phrase may influence the effectiveness and impact of the translation in Romanian, thus becoming irrelevant if we translate it word by word. In this case, the norm for the translator will be to apply the relevance theory and reproduce the same degree of standardization or conventionalization in order to underline the act of ostention and inference which should be at the same degree of intensity. Therefore, the sentence: "*Tony may not be the smartest tool in the shed, but he loves me*" can find a relevant Romanian translation like this: "*N-o fi el cel mai inteligent, dar ma iubeste*". The usage of certain grammatical forms (present conditional and superlative degree) will render relevantly the whole message delivered in the source text.

Another example with the same behavior might be found in the following example:

"Don't mind him, he has always had a bee in his bonnet about safety". This sentence includes an idiomatic expression used to describe someone who is excessively concerned or obsessed with safety. It suggests that the person has a persistent preoccupation or fixation on safety-related issues.

The phrase originates from the image of a bee buzzing around inside a bonnet, causing annoyance or distraction. In this context, it implies that the person in question is consistently focused on safety matters, often to the point of being overly cautious or excessively worried about potential risks or dangers. Overall, the phrase conveys the idea that the person has a strong and enduring interest in promoting safety or maintaining a high level of precaution in various situations.

Here again, the translation of this sentence will require skillful interpretation of the target of the insulting activity, the cognitive effect, the degree of intensity of the insult and the degree of innovation. The corresponding translation of this phraseological expression might sound like this: “*Nu-l lua in seama, mereu a avut pitici pe creier in ceea ce priveste siguranta*”.

There is a multitude of examples in this respect, what I wanted to point out in this study is the fact that each insult is a multidimensional concept in terms of semantic meaning, degree of offensiveness, frequency of usage, social-physical constraints etc.

When translating insults, a translator can employ the principles of Relevance Theory to ensure the best equivalent in the target language.

Relevance Theory, developed by Dan Sperber and Deirdre Wilson, posits that communication is driven by the goal of maximizing relevance between the information conveyed and the context in which it is understood. In the case of translating insults, the translator aims to convey the intended meaning and impact of the insult while considering the cultural, social, and linguistic context of the target language.

Semantic meaning: Insults often rely on culturally specific references, idiomatic expressions, and wordplay. Translators need to carefully analyze the underlying meaning and intent of the insult in the source language and find an equivalent expression or phrase in the target language that captures the same derogatory sense or impact.

Degree of offensiveness: Different insults can have varying degrees of offensiveness depending on cultural norms, sensitivity, and context. Translators must be mindful of these factors when finding an equivalent insult in the target language, ensuring that the level of offense is appropriate and aligns with the intended impact of the original insult.

Frequency of usage: Some insults may be commonly used in one language but less so in another. Translators should consider the frequency of usage of certain insults in the target language to ensure that the chosen equivalent resonates with the language's natural expressions of insult.

Social-physical constraints: Insults can be influenced by social and physical factors such as age, gender, status, and relationship between the speakers. Translators must be aware of these constraints in both the source and target cultures to accurately convey the appropriate insult and its nuances.

By applying the principles of Relevance Theory, translators can navigate the complex dimensions of insults and select the most suitable equivalent in the target language, considering semantic meaning, degree of offensiveness, frequency of usage, and the social-physical context. This approach helps to preserve the intended impact and convey the insult effectively while maintaining cultural appropriateness in the translation process.

BIBLIOGRAPHY

1. Bach, K. and R. Harnish. 1979. Linguistic communication and speech acts. Cambridge, Mass.: The MIT Press (chapter 9: Indirect acts and illocutionary standardization, in A. Kasher (ed.), Pragmatics. Critical concepts, vol. 4. London: Routledge, 682-712);
2. Gutt, E.-A. 1991. Translation and Relevance. Oxford: Blackwell.
3. Gutt, E.-A. 1992. Relevance Theory: A Guide to Successful Communication in Translation. Dallas: Summer Institute of Linguistics, and New York: United Bible Societies.
4. Fairclough, N. (2001). Language and power. Harlow: Pearson Education
5. Dossa Amirali. 2012. The Book of Compliments and Insults, Outskirts Press.

THE ROLE OF DIDACTIC PLAY IN THE OPTIMISATION OF VERBAL AND NON-VERBAL COMMUNICATION OF STUDENTS IN THE PRIMARY CYCLE

Ancuța Ionescu

Lecturer, PhD, University of Pitești

Abstract: H. Pièron defines the human game as an activity according to some conventional rules, which always involve a smaller or larger part of hazard, without real return, but in which each player tries and seeks to win. J. Piaget appreciates that the game activity consists in assimilating what works for itself, without any effort of accommodation. Psychological theories of play have attempted to explain the nature and purpose of games or to describe and classify according to variants, criteria, the content of play activities from those who considered play to be an extension of the exercise of life's instincts, assimilating the play of pupils with that of animals, up to the ideas of Ed. Claparède, who considered play as an immediate satisfaction of needs. The main function of the game is expressed in the practical and mental assimilation of the characteristics of the world and life. It is a function of knowledge, guaranteeing "the subtle dosage of the cognitive characteristics of the game, their deepening during its consumption"

Keywords: language, game, teaching, verbal, vocabulary

Starting with the first weeks of the schooling period, when the letters of the alphabet are learned (constituent elements of the writing code) and continuing, then, with practicing the skill of reading and writing correctly, a complex process being carried out, which is gradually acquired, in a relatively long period of time and which finally leads to the possibility of using these intellectual tools - writing and reading. Writing, as a tool of intellectual work, represents a complex operation, which consists in the simultaneous transposition of some visual signs from a page, into concepts, content, mental meanings and then into movements for graphic rendering. This skill is considered fully formed when this transposition is carried out normally, correctly from a grammatical point of view, giving the student the opportunity to focus on the meaning, then writing becomes automatic. The road is long and tough, with ups and downs, corrections and jumps to higher and higher levels. In this sense the words of the late academician Octavian Fodor are significant: "To be fully a teacher is equivalent to a great investment of efforts, with an internal tension distributed in multiple directions. It requires the acceptance of a life lived at high intensity that cannot be regulated by a timetable. It is an activity that goes far beyond the boundaries of a well-defined profession: it becomes identification with the existence of each moment and attracts the optimal content only when it meets the impetuous need for dedication that is more precisely encompassed by its concept of vocation". (Fodor, Octavian , The profile of the teacher in search of permanent positions, vol. II, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1976, p. 17) The contemporary school is going through an extensive and deep process of integration and development, which influences the intensification of the collective life of the students, in the complex action of instruction and education. Primary school is the period of initiation of students in reading and writing, although there are also concerns in kindergarten. The skills of correct and expressive speech, the creative elaboration activities to which the other components of the Romanian language are added, aim at the formation of students' linguistic and social communication capacity, as an exchange of messages, impressions, as well as "hiding" the expressible thought , assimilating the skills of civilized dialogue, listening and speaking, asking and answering questions, issuing and deciphering verbal and non-verbal messages, etc. Correct writing is the mirror of knowledge of grammar, language in general and at the same time it is the

expression of clear, logical and correct thinking. (Eminescu said: "Language and its laws develop thinking", and V. Alecsandri stated: "Language is the most precious treasure that students inherit from their parents, the most sacred deposit left by past generations and that deserves to be preserved with sanctity of the generations that receive it."). (Romanian language and literature curriculum for grades V-VIII) Schoolchildren understand the logic of the language, its richness and learn to use it correctly and consciously, both in speaking and in writing, a correct expression. They manage to better understand the thoughts of others and use language as a means of communication, of accumulating knowledge. Achieving a correct, expressive and nuanced, civilized expression requires an effort to elaborate on the choice of words, the organization of the context under the coordination of the standard rules for establishing and operationalizing the language. Learning is carried out in simulated life situations, contributing to the cultivation of a linguistic sense, to the apprehension of the social and functional meanings of the language, preparing the students for the knowledge and use of the functional styles of the literary language. Expression deficiencies, which make verbal communication difficult, are generally aimed at: poor vocabulary, the large gap between active and passive vocabulary, the use of words whose meaning was not correctly understood.

The development of oral communication aims, in addition to the cultivation of correct speaking skills, and the acquisition of rules necessary for communication in the social context in cooperative relationships. In this language cultivation process, the aim is to achieve the objectives set under the phonetic and lexical aspects, the enrichment of the vocabulary with nouns, adjectives, pronouns and verbs, these objectives leading to the oral reproduction of the contents. The organization of the activities of perceiving and learning the Romanian language, the norms of oral communication, of polite addressing, nuanced expression through the use of artistic expressions will lead to the formation of skills for the correct acquisition of the Romanian language. (Geantă, A., 2022, Eaching Ways Of Achievement for the Language Objectives Development in Grades I-Iv, European Proceedings of Educational Sciences EpES, e-ISSN: 2672-815X, p.1391)

Communication is a complex field, which encompasses the processes of receiving oral and written messages (reading), as well as oral and written expression. In the first stage, students operate with language notions, in most cases, without naming them and without defining them (this is what happens in the first and second grades). In the 3rd and 4th grades, students acquire language concepts in a scientific way through rules and definitions. For this purpose, the "linguistic experience" acquired in the oral-practical stage is used, on the basis of which the students learn some grammatical rules and definitions.

In primary education, each school discipline fulfills several functions: - instrumental function - realized through all compartments of the Romanian language: reading, writing, reading, communication; - informational function - essentially achieved by reading information from school textbooks from any subject or by any type of reading; - the informative-educational function - achieved by practicing the act of reading and communication. The curriculum represents a fundamental component of the learning process offered to students in the context of compulsory schooling. In essence, at the end of the fundamental acquisition cycle, eligible students have the basic elements for learning the Romanian language correctly. They will be able to listen with respect and understanding to a dialogue partner, participate actively in a dialogue by asking and answering questions, read correctly, cursively and consciously a text of up to 100 words, at their own pace, as well as to write correctly, legibly and neatly a known text. The premises are created for the "development" of capacities, skills and attitudes towards the Romanian language and literature. The difficulties encountered relate to the coherent formulation of the objectives regarding the language and literature remains (reading-writing) and their correlation with the verbal communication system. The beginning of school life represents the beginning of an organized learning activity, which requires a considerable intellectual effort and great physical resistance from the student.

Early schooling, also called the third grade, is the period when the work and life regime changes substantially, the tensional characteristics generated by the events that dominate and mark the table of values of the young schoolboy. The school introduces into the flow of the student's activity a certain schedule, certain plans and programs with a structured value for the activity. The school environment, in which the six-year-old student is received, is completely different from the family one, it being created in M. Debesse's conception, not to distribute affective satisfactions but for continuous, organized disciplined work. The school institution represents an environment that instead of a restricted group - such as the play group - offers the student a collectivity and a workplace, with numerous interpenetrations - mental, affective, moral - that constitute an important spring of his psychic development. (Golu P., Zlate M., Verza E., 1994, Child Psychology, Didactic and Pedagogical Publishing House, Bucharest, p 106)

In the activities complementary to the experiential fields, traditional methods are used, but also interactive methods. Specific complementary activities are those that are carried out within the freely chosen activities of pre-schoolers. Thus, the morning activities and those that take place towards the end of the day are activities that complement the experiential domains, especially the language and communication domain. The vast majority of them are activities based on didactic games, because this method is the one that fixes very well everything that needs to be learned.

The way of learning is pleasant, attractive and not very complicated. Along with the didactic game, other methods appear, observation, conversation, explanation, demonstration, but also the cube method, brainstorming, the *Frisco* method, the *Thinking Hats* method. In the creative games, free communication, improvisation of sentences, support of dialogues are practiced. Conversation also supports the development of oral communication through the richness of questions and the diversity of answers. Daily linguistic exercise contributes to the transfer of positive cognitive experience from student to student. Appearing within the human community from the need for communication, for the transmission of thoughts, feelings, ideas and life experience, language is the material covering of thought. It is closely interdependent with the development of thinking: it stimulates the development of thinking and shows its level and qualities. Being the main means of inter-human communication, language is at the same time a factor of spiritual development and social progress. Therefore, language has a determining part in the development of human personality.

Communication is a process of transmitting information and emotional states; communication also includes the following components: • the sender • the code • the communication channel • the message • the receiver (the recipient) • the reverse connection (from the recipient to the sender) **Communication** is carried out on three levels: • Verbal (logical) • Paraverbal • Nonverbal .

The functions of language are: • the function of communication/transmission of information from one person to another; • cognitive function, integration, conceptualization and elaboration of thinking; • the symbolic-representative function, of substituting some objects, phenomena, relationships through verbal formulas or other signs; • the expressive function, of complex manifestation of some ideas, images not only through the words themselves, but also through intonation, mimicry, gestures; • the persuasive (convincing) function, of induction from one person to another of an idea and emotional state; • the regulatory function of determining, leading the conduct of another person and one's own behaviour; • Ludic (game) function, presupposing verbal associations of effect, collisions of meanings, going up to the artistic construction; • the dialectical function, formulating and resolving contradictions or problematic conflicts.

The forms of language are: • passive language • active language - Oral (speaking) - Written (writing) • Internal language

Passive language involves receiving and understanding language, while reading is a variant of passive language. The passive language precedes the active one, being even richer. Active language refers to the communication initiative, to the process of pronouncing words (speaking) and fixing them

in writing (writing). Forms of oral language: • colloquial language • dialogue language • monologue language . Dialogue language occurs when there are two or more people involved in the speaking process. Defining notes of the dialogic language: all means of expression must be subordinated to the content of ideas, the image and the feelings that are transmitted and not to attract attention through them. Monologue language is more difficult than dialogue. Defining notes of the monologue language: - The broadcaster speaks in front of an audience; - The sender must support the thread of the exposition by himself, have cursive; - The exhibition must be well organized; - The transmission of information must be done in an accessible form and include valuable things; - The echo that the transmitted message awakens in the minds of others must be taken into account (anticipated); - The broadcaster must promptly respond to potential audience questions, concerns, read sometimes and by the mimicry and gestures of those listening; - Colloquial language is achieved when several people are involved in the speaking process, communicating on a given topic. The colloquial language meets the defining notes of the dialogic language. The basic natural and concrete form of language is speech. Speaking, in turn, is a human activity that is gradually acquired, learned and systematized through countless exercises, experiences that begin in elementary school and extend throughout life. Rubinstein believed that language is *language in action*. Others believe that language is a kind of verbal conduct that involves various activities: speaking, listening, retaining sound messages, reproducing or translating them. Language and thinking differentiate man from other living things. All living things make sounds, but only man managed to organize his sounds into a system of signs, so that through them he managed to communicate thoughts. Language is a system of codes. Taking language as a communication process, we must specify that what is transmitted is a message, so an informational, semantic content. Each word has a main meaning. And, as the word is related to the sentence, so is the concept of judgment. The rules of grammar and the rules of formal logic are solidary and symmetrical. Consequently, it can be said that a relationship of unity is established between communicational and cognitive. So one cannot think without the means of language, and speech without meaning or cognitive content is a simple form without content. Perceptions acquired, through verbalization, meaning. Words thus appear as carriers of images. The written language is more complex, more demanding, requiring strict compliance with the rules, discontinuities and grammatical errors not being allowed. Both the written and the oral language are subject to the external rules of linguists.

The game is considered, in the modern pedagogical theory, as a "mode of assimilation" of the real to one's own activity (J. Piaget) and, consequently, it is used due to its multiple formative functions. Presented synthetically, they consider the following aspects:

1. The game is a vector of cognitive stimulation. Through the playful activity, children make sensorimotor discoveries regarding sizes and shapes, the notions of "bottom" and "top", "hard" and "soft", etc. They handle, manipulate, identify, order, structure and measure, thus becoming familiar with the properties of things and acquiring knowledge about mass, height, volume and texture. Essential to the child in a game is the primal nature of the experience, not only because it provides him with immediate impressions, but also because it provides him with feedback and determines his progress in independent learning.

2. The game prepares children for life. By playing, children experience and practice their own person as an active agent of the environment, not just as a reactive element. In the family and in kindergarten, children are often asked to act according to certain patterns, while in the world of play, they may be the ones making the decisions.

3. The game gives children the opportunity to practice adult roles (a process known as anticipatory socialization). Children can play "at the school", "at the hospital", "at the store", playing the roles of teachers, doctors, salesmen, etc. Thus, games are effective ways in which children learn to adapt their actions to those of a partner; to appropriate the world of symbols created by predecessors.

4. The game is an important exercise for the formation and development of ethical responsibility. Within the game, the child not only practices communication and social solidarity, but also configures his own judgment values regarding what is good and what is bad in a social context. He learns social correction and intervention not only from "supervising" adults, but rather from peers, in the same age group, in the same situation.

5. In the playful activity, the child's aesthetic judgment is also practiced. He learns to appreciate things as beautiful or ugly, to choose certain shapes, colours and materials.

6. The game stimulates fantasy, "imaginative consciousness". This is about the creativity of the game. The child is stimulated, he has ideas, he is able to make intuitive connections between things that can be translated into actions that produce changes in things. Through the game, the child can realize which ideas belong to him and, in this process, he can become aware of his own innovative potential that he will experience.

7. Through play, the child experiences the need to defend and asserts individuality. Obligated by the context to get out of himself and look from another perspective, the child builds his own sense of identity, meaning embodied in his self-image. All children, normally, have a great potential for fantasy and play, but in order to capitalize on this endowment, the child must have: time for playful activity; play space; the opportunity to repeat the game themes (which, for the educator and for the parent, represents an important source of information regarding the mental state of the child, revealing possible intrapsychic or interrelation conflicts); game equipment; approval to play and confirmation by the adult that play is not a worthless experience or a waste of time, but an important activity worthy of interest and to be properly valued.

Verbal communication is the basis of human activity. It makes cooperation between individuals possible and through it social experience is accumulated and generalized, forms of social consciousness are expressed. Her role is very important because she influences relationships with those around her - if you know how to communicate, they understand you more easily. Oral communication also influences written communication - those who do not speak properly cannot write properly either. The didactic activities organized in primary classes aim to train and develop students' ability to communicate correctly, logically and civilly, in oral and written aspects. Oral communication focuses on the formation of the ability to use the word, to converse. The ability to converse involves not only speaking in various situations, but also the ability to listen and understand the speaker. The student must be taught to listen carefully to what someone else has to say and to accept that they may have different ideas than themselves.

BIBLIOGRAPHY

Dumitrana, M.,(2000), *Elevul, familia și grădinița*, Editura Compania, București.

Fodor, Octavian , (1976) *The profile of the teacher in search of permanent positions*, vol. II, Ed. Dacia, Cluj-Napoca.

Golu P., Zlate M., Verza E., 1994, *Child Psychology*, Didactic and Pedagogical Publishing House, Bucharest.

Geantă, A. E., & Ionescu, A. (2019). *The efficient didactic communication - an important step towards success*. The European Proceedings of Educational Sciences, 67(19), <https://doi.org/10.15405/epsbs.2019.08.03.198>

Ionescu, A. (2021). *Methods and procedures used in oral communication*. Language and Literature European Landmarks of Identity, 28/2021, 222-229. https://www.upit.ro/_document/207589/no_28-2021.pdf

Piaget, J.,(1980), *Judecata morală la elevi*, Editura Didactică și Pedagogică, București.

Piaget, J.; Inhelder, B.,(1968), *Psihologia elevului*, Editura Didactică și Pedagogică, București.

MULTILINGUALISM IN EVERYDAY LIFE

Emilia Ștefan

Lecturer, PhD, University of Craiova

Abstract: Starting from the assumption that the history of multilingualism has its own topos and is, perhaps, the only modern reality to originate in the Biblical genesis, this paper aims at emphasizing the importance of multilingualism, outlining the concept of individual multilingualism, with several dimensions in the context of international scientific communication, and that of scientific multilingualism, with an explanation of the difference between scientific language and technical scientific language.

Keywords: multilingualism, forms of multilingualism, scientific language, technical scientific language, international scientific communication

Die Geschichte der Mehrsprachigkeit hat einen Topos und ist vielleicht die einzige moderne Realität, die ihre Wurzeln in der biblischen Entstehungsgeschichte hat und sie wie folgt beschrieben wurde:

„Es hatte aber alle Welt einerlei Zunge und Sprache. Da sie nun zogen gen Morgen, fanden sie ein ebenes Land im Lande Sinear, und wohnten daselbst. Und sie sprachen untereinander: Wohlauf, laß uns Ziegel streichen und brennen! und nahmen Ziegel zu Stein und Erdharz zu Kalk und sprachen: Wohlauf, laßt uns eine Stadt und einen Turm bauen, des Spitze bis an den Himmel reiche, daß wir uns einen Namen machen! denn wir werden sonst zerstreut in alle Länder.

Da fuhr der HERR hernieder, daß er sähe die Stadt und den Turm, die die Menschenkinder bauten. Und der HERR sprach: Siehe, es ist einerlei Volk und einerlei Sprache unter ihnen allen, und haben das angefangen zu tun; sie werden nicht ablassen von allem, was sie sich vorgenommen haben zu tun. Wohlauf, laßt uns herniederfahren und ihre Sprache daselbst verwirren, daß keiner des andern Sprache verstehe!

Also zerstreute sie der HERR von dort alle Länder, daß sie mußten aufhören die Stadt zu bauen. Daher heißt ihr Name Babel, daß der HERR daselbst verwirrt hatte aller Länder Sprache und sie zerstreut von dort in alle Ländern.“¹

Wenn man an Mehrsprachigkeit denkt, assoziiert man Bilder von Menschen, die im Alltag mindestens zwei oder mehr Sprachen sprechen. Anders betrachtet, ist Mehrsprachigkeit nicht nur die Verwendung mehrerer Sprachen, sondern auch das Vorhandensein mehrerer Sprachgruppen in oft monolingual dominierten politischen Gebilden.

In dieser Arbeit werde ich mich weiter mehr mit der individuellen und wissenschaftssprachlichen Mehrsprachigkeit beschäftigen und ihrer Bedeutung in verschiedenen Bereichen des Lebens. Um es besser zu verstehen, müssen zuerst die zwei Begriffe definiert werden.

*** Individuelle und wissenschaftssprachliche Mehrsprachigkeit**

Wie bereits zuvor erwähnt, ist die individuelle Zwei- oder Mehrsprachigkeit als die Fähigkeit eines Menschen definiert, in unterschiedlichen gesellschaftlichen Kommunikationskontexten verschiedene Sprachen anwenden zu können. Laut Worten von Georges Lüdis ist “danach [...] mehrsprachig, wer sich irgendwann in seinem Leben regelmäßig zweier oder mehrerer Sprachvarietäten bedient und auch von der einen in die andere wechseln kann, wenn dies die Umstände

---

¹ Luther Bibel, Genesis 1 Mose, „Der Turmbau zu Babel“ auf der Website <http://www.die-bibel.de/online-bibeln/luther-bibel-1984/bibeltext/bibelstelle/1.+Mose+11,1/>

erforderlich machen”.² Aber der Mensch lebt nicht alleine auf der Welt deswegen muss der Begriff der individuellen Mehrsprachigkeit im Kontext einer internationalen Wissenschaftskommunikation erklärt sein. Die Wissenschaftskommunikation basiert sich auf einem komplexen, dynamischen und kulturell geprägten Polysystem verschiedener Sprachen, die mit der individuellen Mehrsprachigkeit jedes einzelnen Wissenschaftlers anfängt. Sie hat ihren Ursprung in der “muttersprachlichen Mehrsprachigkeit”³

Der Begriff der individuellen Mehrsprachigkeit ist im Kontext internationaler Wissenschaftskommunikation durch mehrere Aspekten gekennzeichnet. Laut Wandruszka ist die muttersprachliche Mehrsprachigkeit das Fundament des späteren sprachlichen Polysystems. Die spätere ausgebildete Mehrsprachigkeit wird auf den Fremdsprachen, die man in der Zeit des schulischen, akademischen und beruflichen Lebens gelernt hat, aufgebaut. Basierend auf dem Polysystem individueller muttersprachlicher Mehrsprachigkeit und den Sprachbeständen weiterer Fremdsprachen, dient Englisch als Lingua franca als internationales Verständigungsmedium in verschiedenen Situationen um eine internationale Wissenschaftskommunikation durchzuführen.

Nachdem ich den Begriff individueller Mehrsprachigkeit definiert habe, möchte ich weiter den Fachbegriff wissenschaftlicher Fachsprache oder Wissenschaftssprache erklären, um das Phänomen der wissenschaftlichen Mehrsprachigkeit besser verstehen zu können. Im Rahmen der wissenschaftlichen Fachsprache oder Wissenschaftssprache wird eine spezifische Form der Fachsprache verstanden. “Dabei dient Wissenschaftssprache zur Bezeichnung allgemeinerer, nicht in erster Linie disziplinspezifischer Gesichtspunkte fachlicher Kommunikation im Bereich Wissenschaft, wogegen wissenschaftliche Fachsprache, die Fachsprache einer bestimmten wissenschaftlichen Disziplin bezeichnet.” Als ihre Bausteine gelten das bereits definierte Polysystem muttersprachlicher und individueller Mehrsprachigkeit und seine Sprachbestände. Die Wissenschaftler unserer Zeit wurden von Konrad Ehlich als “Nomaden neuer Art”, „Transmigranten, die in andere Kulturen hineingehen und in die eigene zurückkehren.“⁴ bezeichnet Nicht nur bringt jeder Wissenschaftler seine eigene Sprache und Kultur mit, sondern jener ist auch von verschiedenen Bildungskontexten und Wissenschaftskulturen beeinflusst. Die Netzbildung und die Mobilität der Wissenschaftler/-innen fördert den Austausch der Wissenschaftskulturen und damit die wissenschaftliche Mehrsprachigkeit. Dies passiert in verschiedenen Kontexten: internationale Forscherteams, internationale Kongresse, universitäre Lehre.

Zum Beispiel: im universitären Umfeld wird eine Zusammenarbeit der Wissenschaftler/-innen mit verschiedenem muttersprachlichen und kulturellen Hintergrund durchgeführt. Sie findet normalerweise in kleinen Gruppen statt. In diesem Fall ist der Kommunikationsprozess von individuellen, kulturellen, fachspezifischen und bildungsbezogenen Einflüssen geprägt. Wenn man sich während gemeinsamer Forschungsprojekte, administrativer und organisatorischer Erklärungen/Abläufe unterhält, wird am meisten als Kommunikationssprache Englisch verwendet. Im Rahmen dieses Kontextes geht es um eine symmetrische Form fachinterner Wissenschaftskommunikation, da den Wissenschaftlern, die an dieser Situation teilnehmen, Deutungswissen und Erfahrungswissen sowie vergleichbarer technischer Prozess ihnen zu Verfügung stehen. Wenn es sich um interdisziplinäre Forschungsprojekte handelt, wird der Kommunikationsprozess auch von den unterschiedlichen Fachbegriffen, Forschungstraditionen, die in Wechselwirkung zueinander stehen, beeinflusst. In solchen Situationen handelt es sich um eine asymmetrische Form von Wissenschaftskommunikation.

---

² Lüdi, Georges: “Mehrsprachigkeit”, in: Goebel, Hans (Hrsg.) et al: *Kontaktlinguistik: ein internationales Handbuch zeitgenössischer Forschung = Contact linguistics*, Halbbd.1, Berlin: de Gruyter 1996

³ Wandruszka: “Die Mehrsprachigkeit des Menschen”, München u.a: Piper 1979, Seite 14

⁴ Ehlich, Konrad: “Nationalsprachliche Wissenschaftspraxis – Grundlage effizienter Wissenschaft oder relik?” in: Nies, Fritz (Hrsg.): *Europa denkt mehrsprachig. L’ Europe pense en plusieurs langues*, Tübingen: Narr 2005, Seite 215 - 216

Wenn die Wissenschaftler an internationalen Kongressen teilnehmen, tauschen sie wissenschaftliche Erkenntnisse miteinander aus. Der wissenschaftliche Austausch erfolgt über eine große Anzahl an Experten/-innen mit unterschiedlichem muttersprachlichen Hintergrund. Obwohl allgemein die Lingua franca Englisch ist, bringen die Konferenzteilnehmer/-innen ihre individuelle Mehrsprachigkeit mit und sind durch kulturell unterschiedliche bestimmte Bildungskontexte und Wissenschaftskulturen geprägt. Aufgrund des Zusammentreffens unterschiedlicher Wissenschaftskulturen und Forschungstraditionen, haben sich internationale Kongresse zu Orten wissenschaftssprachlicher Mehrsprachigkeit entwickelt.

Im Rahmen der universitären Lehre handelt es sich um eine asymmetrische Kommunikationssituation, da Studierende und Lehrende ein unvergleichbares Erfahrung- und Kontextwissen besitzen. Durch die Umsetzung des Bologna-Prozesses, der aus Bachelor und Masterstudiengänge besteht, kann die Unterrichtssprache auch variieren. Während im Bachelor-Bereich oder Grundstudium die Lehrsprache die Sprache des Landes ist, findet das Studium in den meisten Masterstudiengängen auf Englisch statt. Darüber hinaus werden in allen Universitäten fachbezogenen Fremdsprachenkurse angeboten, die in verschiedenen Sprachen ablaufen. Universitäre Lehrveranstaltungen sind folglich durch die unterschiedlichen Wissenschaftskulturen der Lehrenden und Studierenden bestimmt, was auf eine wissenschaftssprachliche Mehrsprachigkeit schließen lässt, die sich auf den Verständigungsprozess in der Lehrveranstaltung auswirken könnte.

Desweiteren werden die Aspekte der wissenschaftlichen Mehrsprachigkeit in den Bereichen Ingenieurwissenschaften, Naturwissenschaften, Geisteswissenschaften und Medizin vorgestellt. Inwieweit beeinflusst der muttersprachliche Hintergrund eine auf Englisch durchgeführte Diskussion? Gibt es Unterschiede im Hinblick auf den Einsatz von Muttersprache und Fremdsprache in den anwendungs- oder theoretisch orientierten Kontexten? Wird das Verständnis neuer Kenntnisse geringer, wenn ihre Vermittlung in einer Fremdsprache durchgeführt wurde? Oder wird dieser Prozess zur Evolution neuer Ideen und Konzepte führen?

Mehrsprachigkeit in naturwissenschaftlichen Kontexten

a) Forschungsteams

Im Arbeitsalltag der Naturwissenschaftler/-innen treten zwei Kommunikationskonzepte auf. Die Teamsitzungen finden auf Englisch statt, wenn die Mitglieder verschiedene Muttersprachen haben oder nicht genug Kenntnisse der jeweiligen Landessprache besitzen. Wenn die Mehrheit die Sprache des Landes in ausreichendem Maße beherrscht, laufen die Teamsitzungen in dieser Sprache unter gelegentlicher Verwendung der englischen Fachterminologie ab. Es wurde herausgefunden, dass die Transparenz und der wissenschaftliche Tiefgang einer Diskussion darunter leiden können, wenn Wissenschaftler mit unterschiedlichem muttersprachlichem Hintergrund miteinander auf Englisch kommunizieren. Ein Grund dafür könnte sein, dass die Wissenschaftler daran gewöhnt sind, sich in ihrer eigenen Sprache zu unterhalten. Deswegen wird empfohlen bereits wissenschaftlich anerkannte Forschungspositionen und Wissensbestände in einer Lingua franca zu vermitteln, als sich in einer Fremdsprache auf neues wissenschaftliches Terrain zu wagen. Es wurde auch beobachtet, dass außerhalb offizieller Institutionssitzungen unter Kollegen sehr oft auf die jeweilige Mehrheitssprache und Muttersprache zurückgegriffen wird. Experten, die seit vielen Jahren in dem gleichen Forschungsteam zusammenarbeiten, können sogar eine zweisprachige Präsentation halten. Dabei kann die Power Point Präsentation auf Englisch gestaltet sein, während die mündlichen Erklärungen in der Landessprache formuliert werden.

Außerdem wird die Sprachwahl bei Teamsitzungen internationaler Forscherteams durch die Unterscheidung zwischen wissenschaftlichem und administrativem Gesprächskontext und durch das wissenschaftliche Kommunikationsthema beeinflusst. Normalerweise wird das Grundlagenwissen in der Landessprache diskutiert, da die von Wissenschaftlern/-innen in der landesspezifischen Fachliteratur fachterminologische Bezeichnungen konzeptualisiert und erlernt wurden. Auf der anderen Seite wird

Englisch verwendet, um wissenschaftliche Sachverhalte und Forschungsergebnisse aktueller hoch spezialisierter und komplexer Spitzenforschung zu vermitteln. Selbstverständlich ist die Qualität eines wissenschaftlichen Erklärungsansatzes nicht nur von der Dimension des Wortschatzes in der Fremdsprache, sondern auch von der Fähigkeit des Wissenschaftlers ein Thema zu erklären und vorzustellen, abhängig. Einige Wissenschaftler geben zu, dass nach langjährigen Forschungsaufenthalten im Ausland war es vorteilhafter die Landsprache zu erlernen, um gezielter die Arbeitsprozesse innerhalb einer universitären Struktur durchzuführen. Darüber hinaus ist die Zusammenarbeit in internationalen Forscherteams nicht nur im Hinblick auf die Förderung der eigenen individuellen Mehrsprachigkeit eine Bereicherung, sondern unterstützt zudem insgesamt den kulturell beeinflussten Ideenaustausch und ist durch das Zusammenspiel verschiedener Forschungstraditionen, methodischer Vorgehensweisen und Wissensbestände ein Weg zu innovativer wissenschaftlicher Erkenntnis.

b) Internationale Kongresse

Naturwissenschaftler stellen bei internationalen Tagungen verschiedene Aspekte von Sprachkenntnissen fest. Außer Englisch wird zur Wissenschaftskommunikation, zur Weitergabe oder zur Vorstellung der Referate sowie der wissenschaftlichen Ergebnisse keine andere Sprache angeboten. Trotz eintretender Verständnisschwierigkeiten wird die Qualität eines Vortrags im Rahmen internationaler Kongresse als sehr hilfreich eingestuft. Es könnte auch passieren, dass wissenschaftliche Erkenntnisse falsch verstanden werden können, wenn sie sprachlich nicht richtig formuliert wurden. Aber muss man auch berücksichtigen, dass es sich bei der Zuhörerschaft um ein Fachpublikum, Experten einer wissenschaftlichen Disziplin mit ähnlichem Kenntnisstand handelt. Allerdings ist es auch möglich, sich nach einigem Zuhören an einen Akzent zu gewöhnen und den Gedankengängen des Redners folgen zu können. Bei dem besseren Verständnis eines Fachvortrags ist auch die Gestaltung der naturwissenschaftlichen Präsentation und Visualisierung von fachlichen Zusammenhängen über Formeln, Diagramme, Graphiken und Bilder erforderlich. Außerdem ist es auch von der didaktischen Fähigkeit, Wissen anschaulich vermitteln zu können abhängig.

c) Mehrsprachigkeit in der universitären Lehre

Die Allgemein- und Fachsprache ist als sehr wichtig in allen naturwissenschaftlichen Disziplinen eingestuft. Obwohl Disziplinen wie Mathematik und Physik ihre eigene Sprache haben, welche aus klar definierten mathematischen Formeln besteht, müssen Lösungsstrategien und Ergebnisse dennoch auch besprochen werden. Wenn es um abstrakte Begriffe oder Theorien und Entstehungsprozesse geht, werden um ihr Verstehen zu erleichtern, Assoziationen und Metaphern in der Mutter- oder Landsprache der Studenten benutzt. Wenn es um neue Begriffe geht, die häufig aus der englischen Sprache entstehen, müssen sie zuerst in der Landessprache geklärt und übersetzt werden. Falls diese komplexer als Englisch ist, dann werden die wissenschaftlichen Terminologien lieber auf Englisch erklärt. Positive Erfahrungen kommen aus der Praktik, wenn zusätzliche Module in verschiedenen Sprachen angeboten wurden wie z.B. „Mathematik in französischer Sprache“.

*** *Mehrsprachigkeit in ingenieurwissenschaftlichen Kontexten***

a) Forscherteams

Die Sitzungen der Ingenieurwissenschaftler/-innen finden meistens in der Landsprache statt. Englisch wird gesprochen, wenn Kollegen mit anderem muttersprachlichen Hintergrund anwesend sind oder sie die Landsprache nicht genügend beherrschen. Außerdem wird Englisch angewandt, wenn Vertreter internationaler Unternehmen daran teilnehmen. Es wurde auch festgestellt, dass es eine Tendenz gibt, in internationalen Teams im Forschungsalltag zur Mehrheitssprache zu wechseln. Dies wird unter anderem damit begründet, dass es leichter falle, insgesamt auf die Fachterminologie zurückzugreifen. Deswegen passiert es auch, dass die administrativen und organisatorischen Fragen in der Mehrheitssprache diskutiert werden und die technischen und wissenschaftlichen Fragen jedoch auf

Englisch besprochen werden. Allerdings wird empfohlen, im Rahmen längerer Forschungsaufenthalte die Landessprache zu erlernen, um die Alltagskommunikation und Weiterbildung zu erleichtern.

Englisch als Lingua Franca kann eine reibungslose Kommunikation in vielen Situationen vermitteln/erleichtern solange keine Muttersprachler/-innen anwesend ist, die über einen viel komplexeren Wortschatz verfügen und somit viel mehr Ausdrucksmöglichkeiten mitbringen. Um sicher zu sein, dass relevante Informationen vermittelt werden, macht ein Experte von schriftlich fixierten Materialien, Grafiken sowie klar strukturierten Formulierungen Gebrauch.

Die Ingenieurwissenschaftler/-innen geben zu, dass eine individuelle Mehrsprachigkeit sehr vorteilhaft ist. Zum Beispiel als Gruppenleiter kann man die möglichen Verständigungsschwierigkeiten mit entsprechenden Übersetzungsstrategien umgehen oder minimieren. Allerdings, ist die Wichtigkeit des Fremdsprachenerwerbs auf einen anwendungsorientierten Kontext betont, weil nach Ihrem Studium sind Ingenieure in internationalen Unternehmen eingestellt. Die Beherrschung anderer Sprachen ist sehr wichtig nicht nur für die Kommunikation unter Kollegen, sondern auch für die Entwicklung und Vermarktung eines Produkts. Im Moment besteht eine sehr starke Nachfrage nach die Chinesisch, Russisch, Spanisch und Portugiesisch.

b) Internationale Kongresse

In dieser Expertengruppe wurde festgestellt, dass im Rahmen internationaler Kongresse Kenntnisse der englischen Sprache ausreichend sind. Manchmal scheinen in einem fremdsprachigen Vortrag auch muttersprachlich geprägte Ausdrücke durch. Deswegen kann es auch passieren, dass während diesen Tagen auch Dolmetscher von den Instituten engagiert werden.

* **Mehrsprachigkeit in medizinwissenschaftlichen Kontexten**

a) Internationale Forscherteams

Der Fall der Mediziner unterscheidet sich nicht so viel von den anderen Fällen. Auch hier finden die Teambesprechungen in der Landsprache statt, wenn alle Teilnehmer sie verstehen und sprechen können. Falls sich zwischen ihnen auch Teilnehmer befinden, die diese nicht beherrschen, wird während der Teamtreffen auf Englisch kommuniziert. Man muss allerdings annehmen, dass nicht alle Forscher Englisch auf muttersprachlichem Niveau beherrschen. Deswegen können zwar wissenschaftliche Informationen auf Englisch weitergegeben werden, jedoch werden fachliche Diskussionen in der Landsprache durchgeführt. Außerdem wurde auch festgestellt, dass die Diskussionsbereitschaft und der Inhalt abnimmt, sobald auf Englisch kommuniziert wird.

In einem medizinischen Kontext muss man allerdings die anwendungsorientierten Situationen benennen. Ärzte kommunizieren nicht nur miteinander, sondern auch mit Patienten, Assistenten, dem Krankenhauspersonal sowie mit Verwandten und Freunden. Deswegen ist es für den besseren Verlauf des Kommunikationsprozesses sehr hilfreich, dass die Ärzte die Landessprache erlernen oder dass sie sich in verschiedenen Sprachen unterhalten können. Wenn sich die Patienten im Krankenhaus befinden, ist diese Situation mit viel Stress und Angst verbunden. Um diese Gefühle zu minimieren, wäre es Ihnen lieber, wenn der Arzt mit Ihnen auf ihrer Muttersprache kommuniziert. Eine Alternative wäre die Anstellung eines Übersetzers, der die medizinischen Informationen vermitteln kann. Manchmal machen die Ärzte von Bildern Gebrauch und sie vergewissen sich durch häufiges Nachfragen. Auf diese Weise verbessert sich auch das Verständnis der medizinischen Fachbegriffe, da in dieser Situation das Auffassungsvermögen eines Patienten aus Angst vor einer bevorstehenden Operation beeinträchtigt sein kann. Hochspezialisiertes medizinisches Fachwissen soll in einer vereinfachten Darstellung und Form an den Patienten vermittelt werden. Individuelle Mehrsprachigkeit zeichne sich somit in der Medizin nicht nur über die Kompetenz verschiedener Sprachen aus, sondern auch über die Wechselwirkung zwischen kulturell unterschiedlich geprägten allgemeinsprachlichen Wortbeständen und verschiedenen Dimensionen der Fachsprache.

Auch ist zu erwähnen, dass ein Gastwissenschaftler oder ein Arzt sehr viele Schwierigkeiten hat, wenn er sich seit kurzer Zeit im Ausland befindet. Trotz eines mehrmonatigen Sprachkurses,

entsprechender Kenntnisse der jeweiligen Landessprache und obwohl Englisch ihnen den Alltag erleichtert hat, haben sie sich sehr isoliert und einsam gefühlt, da sie die Kommunikationssprache des Teams oder der Patienten nur rudimentär verstanden haben. Aus diesem Grund empfehlen die Experten den Wissenschaftlern die Mehrheitssprache zu erlernen und sich mit der landestypischen Kultur auseinanderzusetzen, um sich nicht für lange Zeit isoliert und depressiv zu fühlen.

b) Internationale Kongresse

Im medizinischen Bereich ist die Tagungssprache immer Englisch. Die Vorträge finden immer auf Englisch statt, auch in nationalen Kontexten, da die Publikationssprache auch Englisch ist.

c) Mehrsprachigkeit in der universitären Lehre

In einer asymmetrischen Kommunikationssituation finden die Medizinstudenten es einfacher, wenn die fachwissenschaftlichen Inhalte während der Vorlesungen und Übungen in ihrer Muttersprache erklärt werden. Es wurde festgestellt, dass es in universitären Lehrveranstaltungen generell keine sprachlich begründeten Verständigungsschwierigkeiten gibt. Manchmal kommt es bei Studierenden aus asiatischen Ländern zu mündlichen Problemen. Um diesen Verständigungsschwierigkeiten entgegenzuwirken, werden auch audio-visuelle Methoden verwendet. Allerdings muss man betonen, dass im Klinikalltag zwischen Kollegen und Klinikpersonal am häufigsten die Landessprache verwendet wird. Für die Zukunft der Wissenschaftssprache im medizinischen Bereich bekräftigt Prof. Vazquez-Jimenez:

„Sicherlich kommt es zu einer Verarmung dieser eigenen Wissenschaftssprache durch den Einfluss der Lingua Franca Englisch sowie die Verwendung und Übernahme der englischen Fachterminologie, aber diesen Preis bezahlen wir, um eine internationale Kommunikation herstellen zu können. Wir können nicht auf eine Lingua Franca verzichten und die sprachlichen Strukturen des Englischen sind für diesen Zweck aufgrund ihrer Klarheit und Deutlichkeit sehr geeignet. Aber so wie Latein, Französisch oder Russisch aufgrund der großen Vielfalt an Fachliteratur als Wissenschaftssprachen eine Bedeutung hatten, kann dies in Zukunft auch für das Chinesische der Fall sein. Sprache und Kultur sind eng miteinander verbunden. Arbeiten wir mit einer allgemeinen Lingua Franca, kann es passieren, dass dadurch die einzelnen Sprachen verarmen und damit auch die kulturelle Vielfalt.“⁵

Im Moment prüfen Wissenschaftler die Idee, Lehrveranstaltungen im medizinischen Rahmen nur auf Englisch zu halten. Hier muss man die Tatsache berücksichtigen, dass die meisten Hochschullehrer/-innen nicht auf muttersprachlichem Niveau die Wissenschaftssprache Englisch beherrschen. Außerdem sollen wissenschaftliche Disziplinen und die Fachbegriffe vor dem Hintergrund unterschiedlicher Wissenschaftskulturen und Forschungstraditionen betrachtet werden. Da auch die einfachsten Sprachstrukturen des Wissenschaftsenglisch das Faktenwissen erklären können, sollen sie nicht durch Synonyme ersetzt werden, weil die Vermittlung wichtiger fachwissenschaftlicher Informationen dadurch gefährdet sein könnte.

*Mehrsprachigkeit in geistes- und wirtschaftswissenschaftlichen Kontexten

a) Forscherteams

Aus dem Grund, dass Wissenschaft grundsätzlich international und von unterschiedlichen Kulturen geprägt ist, unterstreichen die Experten dieses Bereiches die Wichtigkeit der individuellen rezeptiven Mehrsprachigkeit. Im Idealzustand wäre jeder Wissenschaftler in der Lage seinen Gesprächspartner in dessen Muttersprache zu verstehen und in der eigenen Muttersprache entsprechend antworten können. So spricht man über eine Europäisierung der Wissenschaftswelt. Im Moment hat sich die englische Sprache sowohl als Kommunikationsmedium in der Wissenschaft sowie auch als Geschäftssprache etabliert. Sie ist auch eine Voraussetzung, um die Fachliteratur zu lesen. Trotz dieser

---

⁵ Veggian, Melinda : „Die Mehrdimensionalität des Begriffs Mehrsprachigkeit in Natur- und Ingenieurwissenschaften“, Frankfurt am Main, Internationaler Verlag der Wissenschaften, 2011, Seite 115

Monopolstellung der englischen Sprache, bedeutet eine erweiterte Fremdsprachenkompetenz nicht nur internationale Wettbewerbsfähigkeit im universitären Umfeld, sondern auch höhere Einstellungschancen für den Hochschulabsolventen. Allerdings ist das Erlernen der Muttersprache des Handlungspartners ein Vorteil, um ein gegenseitiges Vertrauensverhältnis aufzubauen. Zur Erschließung neuer Märkte ist in der heutigen Zeit das Erlernen der chinesischen und portugiesischen Sprache sehr wichtig.

Dennoch wurde es auch von Experten dieser Gruppe betont, dass zur Kommunikation in internationalen Forscherteams auch das Erlernen der Landessprache sehr wichtig ist. Außerdem ist in Teambesprechungen auch ein hohes Maß an Kreativität zu erkennen. Zum Beispiel entwirft man Skizzen und Zeichnungen zur Visualisierung eines Problems oder man ändert die Geschwindigkeit des Wortflusses, die Lautstärke und Intonation. Auf diese Weise denkt man ein bereits erlerntes Konzept nach und findet dadurch andere Ideen und Gedanken zur Lösung einer Forschungsfrage heraus.

Diese Expertengruppe ist von einem interessanten Aspekt internationaler Wissenschaftskommunikation geprägt. Sie sind „multikulturelle[n] Player“, die durch Auslandserfahrungen nicht nur unterschiedliche wissenschaftliche Systeme und ihre hierarchischen Strukturen kennenlernen, sondern auch Zugang zu den unterschiedlichen heimischen wissenschaftlichen Netzwerken haben. Mit Hilfe dieser Netzwerkarbeit wird die internationale Verbreitung qualitativ erhöht.

b) Internationale Kongresse

Auch von dieser Gruppe wird die Wichtigkeit der individuellen Mehrsprachigkeit und der englischen Sprache zugegeben. Wenn internationale Kongresse auf Englisch stattfinden, sind Verständnisschwierigkeiten aufgrund unterschiedlicher Akzente zu erkennen. Um sie zu reduzieren, sollte der Erwerb der Sprache schon deutlich in der Ausbildung forciert werden. Im Rahmen nationaler Kongresse, die in der Landessprache durchgeführt werden, können für ausländische Wissenschaftler Dolmetscher eingestellt werden. Allerdings ist es problematisch, dass im Falle eines fachfremden Dolmetschers es oftmals zu Übersetzungsfehlern kommt. Wegen Formulierungen, die ähnlich klingen, wird das Verständnis der wissenschaftlichen Aspekte beeinflusst.

c) Mehrsprachigkeit in der universitären Lehre

Es wurde auch im Rahmen dieser wissenschaftlichen Gruppe die Entscheidung getroffen, dass die Grundlagenkenntnisse in der Muttersprache der Studenten ermittelt werden sollten. Nachdem die Studenten sich während des Grundstudiums schon mit der englischen Fachterminologie bekannt gemacht haben, können sie weiter während des Masterstudiums an den in englischer Sprache unterrichteten Kursen teilnehmen. Obwohl die Fachbegriffe schon in ihrer Muttersprache erklärt wurden, fällt es laut Prof. Mittelstraß den Studenten schwer „das Instrument der Nuancierung souverän einzusetzen“. In den Geisteswissenschaften begegnet man häufig der Situation, dass Metaphern und Redewendungen nicht ganz präzise übersetzt werden können. Dadurch geht eine Menge an Plastizität der Sprache verloren. In den Wirtschaftswissenschaften gibt es bestimmte Fachbegriffe in den Teildisziplinen der Ökonomie und Finanzierung, die ihre eigene mathematische Sprache haben und es gilt deshalb als eine besondere Herausforderung, die Gesetzmäßigkeiten und Gleichungen auf eine sprachliche Ebene zurückzuübersetzen, um sie zu diskutieren und zu interpretieren. Außerdem kann es zu einer erschwerten Kommunikationssituation kommen, da die Studierenden unterschiedliche Sprachniveaus haben. Es lassen sich zwei Gruppen von Studierenden unterscheiden. Einerseits gibt es Studierende, die über einen begrenzten Wortschatz in einer Fremdsprache verfügen und nur reduzierte Lehrinhalte verstehen können. Andererseits gibt es Studierende, die auf einem höheren Kompetenzniveau die Fremdsprache beherrschen. Allerdings bietet die englische Sprache eine einfache Struktur und dadurch kann der Kommunikationsprozess erleichtert werden. Laut Wörter Prof. Hornke ist zur Entwicklung neuer Konzepte und Ideen eine sichere Beherrschung der Fremdsprachen notwendig:

„Mit der Globalisierung und der Tatsache, dass das, was wir hier denken, an einem anderen Ort der Welt gebraucht wird, und einer Vernetzung unterschiedlicher Denkweisen, ist eine gemeinsame Sprachform notwendig, die ausreichend gut beherrscht werden muss. Viele machen sich nicht bewusst, welcher zusätzliche Aufwand investiert werden muss, wenn man in einer Fremdsprache miteinander kommuniziert. Vieles wird sich über standardisierte Worthülsen abwickeln lassen. Aber wenn man neue Produkte und neue Dienstleistungen anbietet, muss das Neue über die Sprache vermittelt und in die verschiedenen Kulturen transportiert und übertragen werden. Im Berufsalltag ist man also mit dieser Herausforderung konfrontiert und damit erlebt die Forderung der Hochschule nach einer Umstellung der Studiengänge in englischer Sprache eine ganz neue Rechtfertigung.“⁶

Die Mitarbeiter/-innen des International Office an Hochschulen geben wichtige Hinweise über die Integration ausländischer Studierender. Wenn sie kein interkulturelles Training besucht haben und nicht über genügende Fremdsprachenkompetenzen verfügen, erleiden sie an ihrer Gasthochschule eine Art Kulturschock, der sich negativ auf ihren Studienerfolg auswirken kann. Die Kenntnis der jeweiligen Landessprache wird somit zu einer entscheidenden Schlüsselkompetenz, um als ausländischer Studierender den Universitätsalltag erfolgreich meistern zu können.

Gegenstand dieser Arbeit war es zu analysieren, welche Wichtigkeit und welchen Einfluss die Fremdsprachenkenntnisse im Alltag haben. Um diese Zielsetzung zu realisieren wurden verschiedene wissenschaftliche und berufsorientierte Kontexte recherchiert und die Arbeit ist schliesslich zu folgenden Ergebnissen gekommen.

In Teamsitzungen internationaler Forschungsgruppen traten zwei Kommunikationssituationen in Erscheinung. Wenn Wissenschaftler/-innen mit einem anderen muttersprachlichen Hintergrund anwesend sind, oder wenn sie die Landessprache nicht genügend beherrschen, finden die Teamsitzungen auf Englisch statt. Aber wenn die ausländischen Wissenschaftler/-innen eine entsprechende Sprachbeherrschung zeigen oder wenn neben wissenschaftlichen Sachverhalten auch administrative und organisatorische Fragen diskutiert werden, laufen die Teambesprechungen in der Landessprache oder Mehrheitssprache ab. Außerdem hängt die Kommunikationssprache bei Teammeetings auch davon ab, ob man inhaltlich über wissenschaftliches Grundlagenwissen oder hoch spezialisierte, komplexe Themen diskutiert. Während in dem ersten Kontext die Landessprache sich besser dafür eignet, bewältigt man den letzteren Kontext bevorzugt in Englisch.

BIBLIOGRAPHY

1. Auer, Peter / Wei , Li : Handbook of multilingualism and multilingual communication, New York: Mouton de Gruyter 2009
2. Bausch, Karl-Richard: “Zwei- und Mehrsprachlichkeit: ein Überblick” in Bausch, Karl-Richard/ Christ, Herbert/ Krumm, Hans-Jürgen (Hrsg.): Handbuch Fremdsprachenunterricht, Tübingen: Francke 2003
3. Baker, C.: „Foundations of bilingual education and bilingualism“, Bristol: Multilingual Matters, 2006
4. Coulmas, F.: „Language and Economy“, Oxford: Blackwell, 1992
5. Coulmas, F. : “Die Wirtschaft mit der Sprache – eine sprachsoziologische Studie”, Frankfurt am Main: Suhrkamp Verlag, 1992
6. Ehlich, Konrad: “Nationalsprachliche Wissenschaftspraxis – Grundlage effizienter Wissenschaft oder relik?” in: Nies, Fritz (Hrsg.): Europa denkt mehrsprachig. L’ Europe pense en plusieurs langues, Tübingen: Narr 2005, Seite 215 - 216

---

⁶ Veggian, Melinda : „Die Mehrdimensionalität des Begriffs Mehrsprachigkeit in Natur- und Ingenieurwissenschaften“, Frankfurt am Main, Internationaler Verlag der Wissenschaften, 2011, Seite 117

7. Heller, M. : „Linguistic minorities and modernity: A sociolinguistic ethnography“, New York, Neumann, 1999
8. Kramer W., Weiß, R.(Hrsg.) : „Fremdsprachen in der Wirtschaft“, Köln: Deutscher Institut-Verlag GmbH, 1992
9. Lüdi, Georges: “Mehrsprachigkeit”, in: Goebel, Hans (Hrsg.): *Kontaktlinguistik: ein internationales Handbuch zeitgenössischer Forschung = Contact linguistics*, Halbbd.1, Berlin: de Gruyter 1996
10. Morris, D.: „The effects of economic changes on Gwynedd society“ in L. Dafis (Heraus.) “Lesser Used Languages: Assimilating Newcomers”, Joint Working Party on Bilingualism in Dyfed, Carmarthen, Wales, 1992
11. Peleki, E. : “Migration, Integration und Sprachförderung”, München: Martin Meidenbauer Verlagsbuchhandlung, 2008
12. Veggian, Melinda : „Die Mehrdimensionalität des Begriffs Mehrsprachigkeit in Natur- und Ingenieurwissenschaften“, Frankfurt am Main, Internationaler Verlag der Wissenschaften, 2011
13. Wandruszka: “Die Mehrsprachigkeit des Menschen”, München u.a: Piper 1979
14. Wiater, W. , Videsott, G. (Hrsg.): „Migration und Mehrsprachigkeit“, Frankfurt am Main: Peter Lang GmbH Internationaler Verlag der Wissenschaften, 2009

THE STAGE OF THE NATIONAL TERMINOLOGY

Angelica Preda

Lecturer, PhD, University of Craiova

Abstract: In the present society, the largest linguistic development is recorded at the level of terminology. Consequently, the preoccupation of the linguists is to give a norm to this field and to offer pertinent explanations for its use. The studies which analyse the standardised language are numerous at the international level and have a relative history, but, recently, also the Romanian researchers showed a real interest for the scientific verbal field. In their works, linguists tried to explain the mechanism of building the terminology, to explain the essential concepts of the norming of terminology: term, internal terminology, external terminology, standard, standardisation.

Keywords: term, terminology, internal terminology, external terminology, terminography.

Terminologia nu are încă un statut de știință de sine stătătoare, dar este recunoscută ca o disciplină lingvistică cu elemente și norme proprii. Pentru descrierea acestui domeniu, cu regulile, standardele și principiile sale, s-au realizat numeroase studii și manuale, mai cu seamă la nivel internațional. S-au constituit școli terminologice, mai întâi cea germano-austrică, școala sovietică, cehoslovacă, apoi cea franceză și canadiană, ca mai recent să observăm preocupări în America Centrală și America de sud, precum și în Portugalia și Spania. Într-un astfel de context, este firească și preocuparea cercetătorilor români pentru terminologie. O ramură a activității terminologice o reprezintă standardizarea și, în acest sens, trebuie să menționăm constituirea, în 1970, a Institutului Român de Standardizare. Mai târziu (1998), a fost creată Asociația de Standardizare din România – ASRO, organism cu drepturi depline la instituțiile europene CEN¹, CENELEC² și ETSI³, iar pe plan internațional colaborează cu ISO⁴ și IEC⁵.

O modalitate prin care se poate observa dezvoltarea terminologiei românești o constituie realizarea de dicționare terminologice. Ramurile științifice care beneficiază de astfel de documente lexicografice sunt vaste, de la medicină, biologie, până la științele exacte (matematică) și chiar de terminologie lingvistică. Domeniile tehnice își publică dicționarele terminologice sub egida editurii AGIR⁶.

Pentru realizarea produselor finale ale activității terminologice (standarde, fișe terminologice, baze de date, dicționare) este necesară o colaborare între lingviști și specialiștii diverselor domenii. Totodată, trebuie stabilite principiile de lucru, metodele și normele, corelate cu cele internaționale.

La nivel național, terminologia a constituit subiect de cercetare pentru mai mulți lingviști, fapt materializat în realizarea unor cărți și articole în acest domeniu. În primul rând, menționăm lucrările Angelei Bidu-Vrănceanu, prezentate în ordine cronologică.

¹ CEN – Comitetul European de Standardizare, *European Committee for Standardization*.

² CENELEC – Comitetul European pentru Standardizare în Electrotehnică, *European Committee for Electrotechnical Standardization*.

³ ETSI – Institutul European de Standardizare în Telecomunicații, *European Telecommunications Standards Institute*.

⁴ ISO – Organizația Internațională de Standardizare, *International Organization for Standardization*.

⁵ IEC – Comisia Electrotehnică Internațională, *International Electrotechnical Commission*.

⁶ AGIR – Asociația Generală a Inginerilor din România.

În lucrarea *Lexic comun, lexic specializat*⁷, s-a realizat o explicație a celor două segmentări ale vocabularului, precum și a relației dintre ele. Analizând tipurile de dicționare (generale, speciale), sunt ilustrate și modurile de definire ale conceptelor în fiecare gen de lucrare lexicografică. O introducere în terminologie se va realiza în partea a treia a lucrării, unde sunt analizate limbajele specializate ale unor domenii (mineralogie, matematică, filozofie, arte plastice).

Volumul I al cercetării *Terminologie și terminologii*⁸ prezintă cele două clasificări esențiale în domeniu: terminologia internă, prescriptivă, normativă, și terminologia externă, descriptivă, numită de autoare socioterminologia. Este reliefat rolul lingvisticii în terminologia descriptivă, considerând a fi pertinentă analiza „relațiilor semantice de tipul polisemie, sinonimie, hiponimie, și câmpurile lexico-semantice”⁹. Metodele de lucru utilizate în terminologia externă sunt analiza paradigmatică și cea sintagmatică. Combinarea celor două metode evidențiază caracterul dinamic al terminologiei. Termenul se caracterizează printr-o variație semantică ce depinde de text (de la cele strict specializate, până la cele de vulgarizare) și de context. Prezența unităților terminologice în texte de largă circulație determină determinologizarea acestora, apropiindu-se foarte mult de cuvinte. Cercetătoarea susține faptul că în procesul determinologizării nu se produce o schimbare semantică totală „nici chiar în cazul sensurilor conotative”¹⁰.

Lucrarea *Terminologie și terminologii II*¹¹ prezintă și reinterpretează anumite concepte analizate în primul volum. În funcție de noile orientări, sunt descrise terminologia wusteriană, a specialiștilor, numită acum cognitivă, și cea descriptiv-lingvistică, ce urmărește prezentarea termenilor în uz. În cadrul terminologiei descriptiv-lingvistice, se remarcă două orientări, care conduc la alte tipuri de terminologii. Terminologia lexicală sau semasiologică vizează sensul specializat al termenului analizat la nivel paradigmatic. Terminologia discursivă ilustrează variația termenilor în funcție de text și de context, ceea ce are drept consecință o dinamică a sensului.

Domeniul terminologic se caracterizează prin interdisciplinaritate, fiind reliefate raporturile acestei științe cu alte discipline lingvistice: filozofia limbii, lingvistica generală, lexicografia, semantica, pragmatica și sociolingvistica.

În cadrul terminologiei descriptive se înregistrează noi orientări ce presupun prezentarea a două concepte: metafora terminologică și neologia semantică. Condițiile creării metaforelor terminologice sunt analogia și transferul. Referitor la direcția realizării transferului, acesta se poate realiza din lexicul comun în cel specializat ori între diverse domenii specializate. Neologia semantică presupune „dezvoltarea unui sens nou care desemnează o realitate nouă, exprimată de o unitate lexicală existentă în limbă”¹². Acesta este fenomenul polisemiei destul de dezvoltat în terminologia actuală.

O altă temă abordată de cercetătoare este ce a perspectivei diacronice în terminologie, studiu ce relevă „mobilitatea denotativă” a termenilor.

Articolul *Aspecte ale determinologizării lexicului specializat în relația lui cu limba comună*¹³ prezintă complexul proces al determinologizării. Bidu-Vrănceanu susține că în trecerea termenilor în limba comună se păstrează nodul dur al unităților terminologice, dar acesta înregistrează o „diluție”. O altă idee susținută este aceea că vulgarizarea științifică se realizează în funcție de actanții comunicării, emițătorul și receptorul, iar la baza fenomenului stau relațiile de sinonimie sau de hiponimie.

⁷ Angela Bidu-Vrănceanu (2000), *Lexic comun, lexic specializat*, București, Editura Universității din București.

⁸ Angela Bidu-Vrănceanu (2010), *Terminologie și terminologii*, vol. I., București, Editura Universității din București.

⁹ *Ibidem*, p. 16.

¹⁰ *Ibidem*, p. 24.

¹¹ Angela Bidu-Vrănceanu (2012), *Terminologie și terminologii*, vol. II., București, Editura Universității din București.

¹² *Ibidem*, p. 40

¹³ Angela Bidu-Vrănceanu (2006), *Aspecte ale determinologizării lexicului specializat în relația cu limba comună*, în Gabriela Pană Dindelegan (coord.), „Limba română. Aspecte sincronice și diacronice”, București, Editura Universității București, p. 233–241.

Ioana Vintilă-Rădulescu deschide carte *Terminologia și problemele ei actuale*¹⁴ cu explicarea conceptelor terminologie și termen. Lingvистa prezintă parcursul constituirii terminologiei ca știință, cu reliefarea activității organismelor de standardizare (ISO) și a Comitetului Terminologic TC 37. Este realizată o prezentare a istoriei terminologiei în România, cu lucrările apărute și instituțiile de normare. Este subliniat rolul corelării activității terminologice românești cu cele internațional și necesitatea respectării normelor impuse de organismele internaționale. Cercetătoarea atrage atenția asupra inexistenței unei politici lingvistice care să ghideze activitatea terminologică din România.

Cartea terminologilor Eugeniu Pavel și Costin Rucăreanu, *Introducere în terminologie*¹⁵, este o lucrare complexă prin vastitatea temelor abordate. În primul rând sunt explicate conceptele de bază (terminologie, termen, noțiune, structuri conceptuale, definiții), precum și relațiile esențiale dintre noțiuni: limbaj general – limbaj specializat, cuvânt – termen, termen – concept – simbol. Un capitol este acordat neologiei, analizând conceptele neologism și neonom¹⁶, care dețin o mare pondere în limbajele tehnice. Partea a doua, „Practica terminologică”, ilustrează aspecte ale activității terminologice cu etapele necesare (documentarea, teaurizarea, realizarea fișelor terminologice, a băncilor de date, terminografia). Importanța informaticii în munca terminologilor este reliefată în capitolul „Terminotica”, care impune acest concept în terminologie. În capitolul final sunt prezentate aspecte ale standardizării la nivel internațional și național.

Cursul *Introducere în terminologie*¹⁷, scris de Ileana Bucuioc și Mihaela Cucu, este extrem de important pentru înțelegerea noțiunilor de termen, terminologie, terminografie, terminotica, concept. Este explicată relația termen – concept, termenul fiind considerat „o sinteză lingvistică a conceptului”¹⁸. S-a realizat o analiză lingvistică a unităților terminologice, care pot fi simple sau complexe. În modalitățile de desemnare a unui concept sunt incluse și numele proprii. Formele de prezentare a termenilor pot fi constituite și din semne non lingvistice, simboluri și coduri alfanumerice. Partea a doua a lucrării, „Terminografia”, prezintă detaliat întreaga activitate realizată în această disciplină. Sunt ilustrate metodologia constituirii băncilor de date și principiile ce direcționează activitatea terminologilor și terminografiilor.

Lucrarea Aureliei Bălan Mihailovici, *Noțiuni de terminologie. Despre viața cuvintelor și problemele terminologiei actuale*¹⁹, pe lângă abordarea unor teme generale în terminologie (termen, concept, standardizare), propune și alte subiecte de cercetare. Este ilustrat rolul conotației în procesul creării termenilor, susținând că aceasta poate fi generală sau particulară. Conotația este sursa polisemiei interdomeniale. Un alt aspect analizat este cel al formațiilor greco-latini ca elemente structurale în crearea unităților terminologice. Cercetătoarea susține că termenii formați prin compunere savantă constituie „procentul cel mai mare de neonomie”²⁰ prezente în neologie.

O problemă abordată de cercetătoare este cea a ontologiilor. Este explicat termenul „ontologie” prin prisma terminologiei și sunt prezentate tipurile de ontologii aflate în uz: ontologii generale, meta-ontologiile, ontologii de domeniu, ontologii de serviciu, ontologii de aplicație și ontologii lingvistice.

În cercetarea terminologică mai recentă, trebuie să menționăm pe Mariana Pitar, *Manual de terminologie și terminografie*²¹. Cartea Mariane Pitar are o structură bipartită. În prima parte sunt

¹⁴ Ioana Vintilă-Rădulescu (1999), *Terminologia și problemele ei actuale*, București, Editura Academiei Române.

¹⁵ Eugeniu Pavel, Costin Rucăreanu (2001), *Introducere în terminologie*, București, Editura Academiei Române, Editura Agir.

¹⁶ Neonomimele sunt neologismele din limbajele de specialitate, în timp ce termenul „neologism” denumește cuvintele noi din limba comună.

¹⁷ Ileana Bucuioc, Mihaela Cucu (2003), *Introducere în terminologie*, București, Editura Universității din București.

¹⁸ *Ibidem*, p. 9.

¹⁹ Aurelia Bălan Mihailovici (2003), *Noțiuni de terminologie. Despre viața cuvintelor și problemele terminologiei actuale*, București, Editura Oscar Print.

²⁰ *Ibidem*, p. 93.

²¹ Pitar, Mariana (2013), *Manual de terminologie și terminografie*, Timișoara, Editura Mirton.

explicate noțiunile de bază, precum și relațiile terminologiei cu alte domenii științifice (terminologia și lingvistica, terminologia și semantica, terminologia și logica, terminologia și informatica, terminologia și pragmatica, terminologia și științele exacte etc.). Extrem de importantă pentru activitatea de colectare a datelor terminologice este partea a doua a manualului, numită *Terminografie*. Aici sunt explicate modalitățile de crearea a bazelor de date, oferind totodată mai multe tipuri de fișe terminologice. Fișele prezintă mai multe câmpuri, numărul acestora variind în funcție de domeniul de activitate în care sunt utilizate noțiunile explicate, ținând cont de faptul că informațiile conținute sunt necesare atât lingviștilor, cât și specialiștilor din sfera științifică.

Un alt volum ce ilustrează preocupare pentru problemele limbajelor tehnice este *Lingvistică și terminologie. Hermeneutica metaforei în limbajele de specialitate*²², realizat de Doina Butiurcă. O primă problemă abordată este aceea a analizei diacronice a fenomenului constituirii lexicului terminologic, reliefând importanța fondului greco-latin în limbajul comun științelor actuale. Un alt aspect supus cercetării a fost acela al metaforei terminologice, ca modalitate de creare a denumirii unui concept. Metaforele specializate sau metaforele moarte, cum sunt numite de către Paul Ricoeur²³, au fost analizate de lingvistă urmărindu-se modul constituirii acestora (tipare, transparența), cât și scopul (motivația).

Articolul aceleiași cercetătoare *Equivalence/ analogy in common vocabulary, absolute cognitive in specialised vocabulary*²⁴ analizează fenomenul sinonimiei în limbajele specializate. Considerată, în terminologia tradițională, o relație semantică specifică limbii comune, ce ar dăuna „gradului de științificitate”²⁵, sinonimia este prezentă și în limbajul tehnic. Doina Butiurcă ilustrează procesul cu exemple preluate din lexicul medical.

Studiile terminologice românești se înscriu în sfera celor internaționale, abordând problemele actuale ale acestui domeniu lingvistic. Sunt explicate noțiunile de bază, fiind prezentate principiile și normele ce reprezintă fundamentul constituirii terminologiei românești. Fără a relua redundant informațiile analizate în literatura de specialitate din celelalte școli, se observă încercarea de a trasa o direcție proprie, dar cu înscriere în cea universală. Domeniul este vast și calea cercetărilor terminologice este încă deschisă.

BIBLIOGRAPHY

Bălan Mihailovici, Aurelia (2003), *Noțiuni de terminologie. Despre viața cuvintelor și problemele terminologiei actuale*, București, Editura Oscar Print.

Bidu-Vrânceanu, Angela (2000), *Lexic comun, lexic specializat*, București, Editura Universității din București.

Bidu-Vrânceanu, Angela (2006), *Aspecte ale determinologizării lexicului specializat în relația cu limba comună*, în Gabriela Pană Dindelegan (coord.), „Limba română. Aspecte sincronice și diacronice”, București, Editura Universității București, p. 233–241.

Bidu-Vrânceanu, Angela (coord.), (2010), *Terminologie și terminologii*, București, Editura Universității din București.

Bidu-Vrânceanu, Angela (coord.), (2012), *Terminologie și terminologii II*, București, Editura Universității din București.

---

²² Butiurcă, Doina (2015), *Lingvistică și terminologie. Hermeneutica metaforei în limbajele de specialitate*, Institutul European.

²³ Paul Ricoeur (1984), *Metafora vie*.

²⁴ Butiurcă, Doina (2018), *Equivalence/ analogy in common vocabulary, absolute cognitive in specialised vocabulary*, în „Journal of Romanian Literary Studies” Nr. 14, Târgu-Mureș, Editura Arhipelag XXI Press, p. 86-95.

²⁵ *Ibidem*, p. 93.

Busuioc, Ileana, Cucu, Mădălina (2003), *Introducere în terminologie*, București, Editura Universității din București.

Butiurcă, Doina (2015), *Lingvistică și terminologie. Hermeneutica metaforei în limbajele de specialitate*, Institutul European.

Butiurcă, Doina (2018), *Equivalence/ analogy in common vocabulary, absolute cognitive in specialised vocabulary*, în „Journal of Romanian Literary Studies” Nr. 14, Târgu-Mureș, Editura Arhipelag XXI Press, p. 86-95.

Pavel, Eugeniu, Constantin Rucăreanu (2001), *Introducere în terminologie*, București, Editura Academiei Române, Editura AGIR.

Pitar, Mariana (2013), *Manual de terminologie și terminografie*, Timișoara, Editura Mirton.

Ricoeur, Paul (1984), *Metafora vie*, București, Editura Univers.

Vintilă-Rădulescu, Ioana (1999), *Terminologia și problemele ei actuale*, București, Editura Academiei Române.

TRUTH OR DARE IN TRANSLATION – FALSE FRIENDS IN ENGLISH, RUSSIAN AND ROMANIAN LANGUAGE

Marta-Teodora Boboc

Lecturer, PhD, University of Bucharest

Abstract: One of the most frequent translation issues is that of false friends, which emerge because of the phenomenon of interlinguistic homonymy. Ranging from common vocabulary to specialized lexicon in what concerns their difficulty and complexity, such words that have identical or very similar spelling and pronunciation, but are endowed with different meanings can create confusion and generate serious translation errors. An important aspect at this particular level is what can be called partial false friends, meaning that the element in question may correspond on one or more of the linguistic levels, but it does not apply universally (for example, the English word licence, with the equivalents лицензия and licență have the same meaning in the economic field, by denoting some sort of authorization, but they are not used exactly under these forms in educational and driving terminology). The given article is based on a series of current theories regarding the definition and classification of false friends, illustrated by means of a corpus of 20 words, that we analyse contrastively in English, Russian and Romanian.

Keywords: false friends, foreign languages, homonymy, proper rendering, translation errors

Una dintre problemele frecvente în traducere o constituie *falșii prieteni* (eng. *false friends* – rus. *ложные друзья*), adică acele cuvinte aparținând unor diverse limbi, care se ortografiază sau se pronunță în mod asemănător și al căror sens este, în esență, diferit. Ele apar în baza fenomenului de *omonimie interlingvistică*. Variind ca dificultate și complexitate de la nivelul vocabularului uzual și până la lexicul specializat, asemenea noțiuni pot crea confuzie și genera erori fundamentale de traducere¹, așa cum este, spre exemplu, ceea ce Irina Condrea numește *falsă echivalență* (Condrea, 2006, p. 54-65). Tot pe plan traductologic, Håkan Ringbom evidențiază două tipuri de transfer – **de formă**, care, în cazul omonimelor interlingvistice se realizează cu multă precizie, și **de sens**, care, în aceleași circumstanțe, fie lipsește, fie este valabil numai în parte, iar atunci se poate vorbi de *falșii prieteni parțiali* (sau rom. *cuvinte înrudite* – eng. *cognate words* – rus. *родственные слова*), în sensul că noțiunile avute în vedere corespund pe unul sau mai multe dintre palierele lingvistice (deoarece au sensuri asemănătoare și același radical), însă nu se aplică universal (apud Ringbom, 2001). De exemplu, cuvântul englezesc *licence*, cu echivalentele rus. *лицензия* și rom. *licență* are același sens în domeniul economic, denotând *autorizația*, dar nu funcționează exact sub aceste forme în sfera rutieră și educațională, pe aceste segmente corespondentele corecte fiind următoarele: pentru eng. *driving licence* avem rom. *permis de conducere* și rus. *водительские права*, iar rom. *licență* (ca prim nivel de studii universitare) se redă ca eng. *undergraduate studies* și rus. *бакалавриат*² (rom. *diplomă de licență* fiind eng. *bachelor's degree* și rus. *диплом бакалавра*).

Distincția operată de Ringbom între falșii prieteni *parțiali* și falșii prieteni *totali* îndreaptă analiza de față spre pasul firesc ce urmează definirii conceptului de *omonime interlingvistice*, și anume – clasificarea acestora.

¹ În plus, astfel de erori nu sunt ușor de conștientizat și de corectat de către cei care învață o limbă străină, în absența îndrumării avizate, întrucât utilizatorul novice are nevoie de argumente, de exemple contrastive, pentru a identifica greșeala, a o înțelege și ulterior a o evita (vezi Lightbown & Spada, 1993, p. 41).

² A nu se confunda cu rom. *examen de bacalaureat* – eng. *baccalaureate exam* – rus. *выпускной экзамен*.

Gillian Moss (Moss, 1992, p. 145) folosește ca punct de plecare următoarele criterii:

a) Lungimea cuvintelor – aspect care poate fi identic sau poate varia, de exemplu³: rom. *meci* – eng. *match* – rus. *матч* (unde cuvântul din engleză este mai lung cu o literă față de cele din română și rusă, iar sensul coincide numai parțial, eng. *match* însemnând, pe lângă *meci*, și *potrivire* sau *chibrit*), rom. *cabinet* – eng. *cabinet* – rus. *кабинет* (unde numărul de litere coincide, iar sensul corespunde tot numai parțial, în ceea ce privește forma de organizare din guvern).

b) Numărul de aspecte prin care se diferențiază aceste cuvinte – ele putând diferi fonetic, ortografic ori semantic (iar în acest sens relevante sunt exemplificările de mai jos, propuse de noi pentru clasificarea amintită de Pinazo).

c) Părțile de vorbire implicate – falșii prieteni pot să aparțină⁴ sau nu aceleiași categorii morfologice, de exemplu: rom. *bou* (substantiv) și eng. *bow* (fie substantiv, fie verb), rom. *terminate* (adjectiv, feminin, plural) și eng. *terminate* (verb).

d) Prima și ultima literă a cuvintelor în cauză, de pildă: rom. *dată* (substantiv, singular) – eng. *data* – rus. *дана* (unde literele coincid, din punct de vedere formal distincția constituind-o doar ultima literă din limba română – *ă*).

e) Diferențele la nivel de consoane sau vocale (aici autoarea relevă existența a trei fenomene: adiție, eliminare sau modificare), de exemplu: rom. *bacalaureat* – eng. *baccalaureate* – rus. *бакалавриат* (la nivelul vocalelor avem un *e* în plus la termenul din engleză și *ua* (*ia*) în rusă, în loc de *ea* din limbile română și engleză, iar în ceea ce privește consoanele – vocala *u* se redă ca *v* (*v*) în rusă, iar în limba engleză se dublează consoana *c*), rom. *bandă* – eng. *band* – rus. *банда* (unde ultima vocală este modificată între limbile română și rusă, în timp ce în limba engleză ea este eliminată).

f) Diferențe specifice la nivel ortografic – respectiv, ortografierea cu literele aceluiași alfabet (așa cum se întâmplă în limbile română și engleză) sau cu litere aparținând unor alfabet diferite (ca în cazul limbii ruse, în care se folosește cel chirilic).

Encarnación Postigo Pinazo (Pinazo, 1997, p. 220) propune o taxonomie ce include:

a) Falși prieteni la nivel fonetic, așa cum sunt: rom. *cap* și eng. *cup* (care se pronunță la fel, dar au sensuri diferite – *cap* / *head* și *cup* / *ceașcă*), respectiv eng. *look* și rus. *лук* (unul însemnând *fizionomie*, iar celălalt – *ceapă*!).

b) Falși prieteni la nivel ortografic, ca în cazul rom. *cap* și eng. *cap* (care se scriu la fel, însă se pronunță diferit și au sensuri distincte – unul denotând extremitatea superioară a unui organism uman sau animal, iar celălalt însemnând *șapcă*) sau rom. *lot* și eng. *lot* (unul însemnând *parcelă*, iar celălalt – *mult*), respectiv rom. *vase* (substantiv, plural sinonim cu *veselă*) și eng. *vase* (adică *vază*, recipient⁵ în care se pun florile).

c) Falși prieteni la nivel semantic (categorie în care se încadrează cei parțiali și cei totali, pe care îi exemplificăm ulterior prin întreg corpusul de 20 de cuvinte selectate).

d) Falși prieteni derivați din împrumuturi, ca de pildă rom. *lobby* – eng. *lobby* și rus. *лоббѳу* (care, pe lângă sensul de *grup de influență sau de presiune*, în limba engleză mai înseamnă și *hol*, sens pe care nu l-a preluat nici în limba română, nici în limba rusă).

Acestea fiind spuse, să urmărim și alte câteva exemple relevante, expuse în ordine alfabetică și analizate contrastiv:

³ Criteriile de clasificare și categoriile în sine sunt preluate din sursele indicate între paranteze, iar exemplele oferite contrastiv aparțin autoarei prezentului articol.

⁴ Vezi oricare dintre exemplele analizate în corpusul de 20 de cuvinte.

⁵ Chiar cuvântul *recipient* (cu valoare morfologică de substantiv în ambele limbi) este un fals prieten în engleză și română, în primul caz făcând trimitere la o persoană (respectiv, destinatarul), iar în celălalt – la un obiect (un vas). Cât privește rus. *реципиент*, acesta a preluat numai sensul din limba engleză.

1. În cazul rom. *acord*, eng. *accord* și rus. *аккорд* forma corespunde, fiind aproape identică în cele trei limbi avute în vedere, cu excepția alfabetului (în două cazuri acesta fiind cel latin, iar într-unul – chirilic) și, respectiv, a ortografierii cu un singur sau cu doi *c* (*к*), însă sensul se schimbă – în timp ce eng. *accord* se redă prin rus. *согласие* și rom. *acord* (cu sensul de *accept*), rus. *аккорд* vizează strict domeniul muzical și se traduce corect prin eng. *chord* și rom. *acord* (înțeles drept combinație de cel puțin trei note muzicale interpretate simultan). Acest prim exemplu din corpusul pe care îl propunem se încadrează în tiparul menționat la început, și anume acela al *falșilor prieteni parțiali* (vezi rom. *licență* – eng. *licence* – rus. *лицензия*). Așadar, sintagme cum sunt cele de mai jos au umătoarele echivalente:

- rom. *a-și da acordul* – rus. *дать своё согласие* – eng. *give one's consent* [consimțământ];
- rom. *a semna un acord* – eng. *sign an agreement* – rus. *подписать соглашение* [convenție].

2. În ceea ce privește rom. *acuratețe* (substantiv) / *acurat* (adjectiv), eng. *accuracy* / *accurate* și rus. *аккуратность* / *аккуратный*, aspectul formal nu ridică alte probleme decât cele menționate anterior, rămânând de clarificat doar nuanțele semantice. Conform Dicționarului Explicativ al Limbii Române *acuratețea* este definită ca „grijă deosebită, atenție mare în executarea unui lucru” (DEX, 2012, p. 11), englezescul *accuracy* denotând nu aceeași idee de *meticulozitate*, ci pe cea de *corectitudine*, Oxford Languages indicând că „*accuracy is the quality or state of being correct or precise*”⁶. Pe de altă parte rus. *аккуратность* se afiliază ca sens noțiunii din limba română, ceea ce modifică automat și înțelesul adjectivului, iar astfel: eng. *accurate* = rom. *exact* = rus. *точный*, respectiv rus. *аккуратный* = eng. *neat* / *tidy* = rom. *îngrijit* / *ordonat* [*acurat*]. Astfel, rus. *аккуратный человек* se traduce ca eng. *neat person* – rom. *persoană îngrijită, ordonată*.

3. Referitor la rom. *actual*, eng. *actual* și rus. *актуальный* trebuie precizat faptul că în limbile română și rusă sensul cuvintelor corespunde, făcând trimitere la ceva ce este ancorat în prezent și care are importanță în momentul vorbirii sau pentru intervalul socio-istoric respectiv, diferențindu-se însă de semnificația noțiunii englezești, ce se raportează la caracterul concret, palpabil al obiectului sau situației. Ca urmare enunțul eng. *This is the actual problem.* se va traduce ca rom. *Aceasta este adevărata problemă.*, respectiv rus. *Это настоящая проблема.*, iar expresia rom. *probleme actuale* se va reda ca rus. *актуальные проблемы*, dar eng. *topical issues*.

4. Românescul *bandă*, cu pluralul *bande*, ce denotă un grup de oameni (preponderent cu conotație negativă a intențiilor pe care le au), se traduce corect ca rus. *банда*, dar eng. *gang*, de exemplu: rom. *o bandă de infractori* – rus. *банда преступников* – eng. *a gang of criminals*, în timp ce eng. *band* (folosit în principal cu sensul de trupă muzicală) se redă ca rom. *trupă* și rus. *группа*, de pildă: eng. *one of the most popular bands* – rom. *una dintre cele mai cunoscute trupe* – rus. *одна из самых знаменитых групп*. Despre românescul *trupă*, englezescul *troop* și rus. *трупп* discutăm ulterior, atunci când enumerarea alfabetică ajunge în acel punct.

5. Românescul *briliant*, cu valoare morfologică de substantiv sau adjectiv, se traduce astfel: ca substantiv el denumește o piatră prețioasă, este sinonim al cuvântului *diamant* (în ideea de nestemată șlefuită, folosită ca bijuterie, nu de cristal brut) și le are drept corespondente pe eng. *diamond* și rus. *бриллиант*. Ca adjectiv, este considerat învechit ca formă și are sensul de *strălucit, sclipitor, splendid*. În consecință, îmbinarea de cuvinte: rom. *un colier cu briliante (diamante)* se redă ca eng. *a diamond necklace* și rus. *бриллиантовая цепочка*, iar adjectival: rom. *o elevă briliantă (strălucită)* prin eng. *a brilliant student*, respectiv rus. *блестящая ученица* [textual: strălucitoare].

6. Românescul *cabinet* îl are ca sens primar pe acela de spațiu de lucru destinat unor variate activități, depinzând de domeniul la care ne raportăm (cabinet medical, cabinet de avocatură sau chiar birou personal), iar ca sens secundar el denumește fie un întreg centru de lucru (de exemplu, cabinet tehnic), fie o formă de organizare politico-administrativă, specifică anumitor țări, așa cum este

⁶ Vezi <https://languages.oup.com/google-dictionary-en/>, data accesării: 29.04.2023.

cabinetul de miniștri. Referitor la conexiunea sa cu termenul din engleză și, respectiv, cel din rusă se impune să operăm disocierea sa de englezescul *cabinet* în plan uzual (*cabinetul* putându-se traduce aici doar prin *office*), subliniind totodată că la nivel organizatoric noțiunile sunt analoage în toate cele trei limbi avute în vedere: rom. *Cabinetul de miniștri* – eng. *Cabinet of Ministers / Cabinet Ministers* – rus. *Кабинет министров*. Dar englezescul *cabinet* se folosește în mod curent și cu sensul de dulăpior, de exemplu eng. *medicine cabinet*, care se redă prin rom. *dulăpior de medicamente* și rus. *шкафчик для лекарств*.

7. Cuvântul *cameră* poate face referire, pe rând, la o cameră de locuit obișnuită (caz în care se traduce prin eng. *room* și rus. *комната*), la camera de hotel (redându-se la fel în engleză – ca *room*, dar diferit în rusă – drept *номер*) și, respectiv, la camera ca instituție economică, rom. *Camera de Comerț și Industrie* – eng. *Chamber of Commerce and Industry* – rus. *Торгово-промышленная палата*. Rusecul *палата* se utilizează și pentru camera de spital, care în română este *rezervă* sau *salon*, iar în engleză – *ward*. Pe de altă parte, o structură de tipul rom. *camera de gardă* are ca echivalent eng. *emergency room* (cuvânt care aparține lexicului comun) și rus. *отдел (отделение) неотложной помощи* [textual: departament]. Singurul domeniu în care noțiunea coincide ca formă și sens în toate cele trei limbi este sfera video, unde un obiect de tipul *cameră video / cameră web* se redă prin eng. *videocamera / webcam* și rus. *видеокамера / веб-камера*.

8. Noțiunea de *carton* din limba română este total diferită de eng. *carton*, care înseamnă *cutie de carton*, însă îi corespunde rus. *картон*. Într-un atare context, eng. *a carton of milk* se traduce ca rom. *o cutie de lapte* și rus. *пакет молока*. Materialul *carton / картон* se redă în engleză drept *cardboard*, câtă vreme binecunoscutul eng. *cartoons* are legătură cu alt segment, cel cinematografic, având semnificația de rom. *desene animate* și rus. *мультфильмы*.

9. În cazul rom. *clei*, eng. *clay* și rus. *клей*, cu toate că forma este aproape identică în toate cele trei limbi, sensul este fundamental diferit, aici nu mai există nici măcar suprapunere parțială a semnificației, raportată la un anumit domeniu specializat. Astfel, rom. *clei* se folosește pentru a denota: a) o „*substanță vâscoasă, asemănătoare cu gelatina, extrasă din oase, din pește, din unele plante sau obținută pe cale sintetică, cu ajutorul căreia se pot lipi între ele diverse obiecte sau părți de obiecte*”, care are, așadar, funcție similară lipiciului, dar nu și compoziția chimică a acestuia sau b) „*sucul gros care se scurge din scoarța unor arbori și care se solidifică în contact cu aerul*” (DEX, 2012, p. 195). Această noțiune se redă în engleză ca (*tree*) *sap*, iar în rusă ca (*древесная*) *смола*⁷. În rusă, în funcție de copacul la a cărui sevă se face trimitere, cuvântul *смола* poate însemna *clei* sau *rășină*, de exemplu: rus. *вишнёвая смола* (sau simplu, *камедь*) este eng. *sour cherry tree sap*, respectiv rom. *clei de pe vișin*, iar rus. *сосновая смола* – eng. *pine tree resin* – rom. *rășină de pe pin*. Mergând la următorul termen, eng. *clay* desemnează un tip de rocă sedimentară, având drept corespondente pe rom. *argilă / lut* și rus. *глина*. La rândul său, rus. *клей* se redă ca eng. *glue* și rom. *lipici*.

10. Românescul *dată*, cu pluralul *dăți*, ce arată ziua în care a avut, are sau urmează să aibă loc un anumit eveniment, se traduce corect prin eng. *date* (cuvânt polisemantic, însemnând și *întâlnire*, de regulă amoroasă), respectiv prin rus. *дата*, iar rom. *date*, ce face referire la un cumul de informații, se redă ca rus. *данные* și în ambele limbi are numai formă de plural, în timp ce în engleză întâlnim doar singularul – eng. *data*. Pe de altă parte, enunțul rom. *Ce dată este astăzi?* se redă ca eng. *What day is today?* [textual: zi] și rus. *Какое сегодня число?* [acesta având și sensul de *număr*].

11. Cuvântul rom. *fabrică*, arătând instituția producătoare, are aceeași formă și același sens cu rus. *фабрика*, dar în engleză se redă ca *factory* sau *plant*, întrucât eng. *fabric* are semnificația de rom. *material, țesătură* și rus. *ткань*.

⁷ A nu se confunda cu rom. *smoală* – eng. *pitch* – rus. *нек*.

12. Românescul *interes* corespunde în plan ortografic, fonetic și semantic cu eng. *interest* și rus. *интерес*, dar eng. *interest*, folosit în sfera bancară, are și înțelesul de rom. *dobândă* – rus. *проценты*, acesta din urmă aplicându-se și cu singularul *процент*, spre a desemna rom. *procent*, respectiv eng. *percentage*.

13. Noțiunea românească de *marcă* se traduce prin eng. *trademark* și rus. *торговая марка* (marcă comercială / marcă înregistrată), numai că în limbile engleză și rusă aceste două cuvinte omoloage sunt polisemantice și astfel: rus. *марка* înseamnă și eng. *stamp* – rom. *timbru*, iar eng. *mark* are și sensul de rus. *метка* – rom. *semn*, respectiv rus. *оценка* și rom. *notă*.

14. Un exemplu similar celui de mai sus este triada: rom. *pachet* – eng. *package* – rus. *пакет*. Aceste trei cuvinte coincid ca formă și ca sens în ceea ce privește un ansamblu de obiecte, pregătite pentru a fi livrate, vândute etc., concept ce a pătruns inclusiv în sfera social-politică (de la rom. *pachet de servicii* – eng. *service package* – rus. *пакет услуг* s-a ajuns la rom. *pachet de legi* [*pachet legislativ*] – eng. *legislative package* – rus. *пакет законов*). Însă eng. *package* mai are și sensul de rom. *ambalaj* – rus. *упаковка*, tot așa cum rus. *пакет* mai înseamnă și *cutie* (vezi rus. *пакет молока* – eng. *a carton of milk* – rom. *o cutie de lapte*) sau *pungă* (rus. *пакет муки* – eng. *a bag of flour* – rom. *o pungă de făină*). După cum se poate observa, în cea de-a doua situație *пакет* face referire tot la *ambalaj*, dar nu se poate traduce ca atare, ci se adaptează în funcție de contextul concret.

15. Verbul *a pretinde*, cu echivalentele eng. *to pretend* și rus. *претендовать* este polisemantic în limba română, însemnând: a) a se preface – deci eng. *to pretend*, dar rus. *притвориться* și b) a solicita – așadar rus. *претендовать*, dar eng. *to claim*. În concluzie, faptul că în limba română acest cuvânt are două sensuri îi permite să se plieze pe oricare dintre semnificațiile din engleză și rusă.

16. Referitor la trinomiul rom. *prospect*, eng. *prospect* și rus. *проспект* se poate afirma că este una dintre cele mai înșelătoare situații, întrucât formal cele trei cuvinte sunt identice, dar ca sens nu corespund nici măcar parțial. În primul rând, rom. *prospect* reprezintă specificațiile legate de elementele componente și de efectul medicamentelor, adică este echivalent cu eng. *patient information leaflet* [textual: pliant cu informații pentru pacient] și rus. *инструкция по применению* [textual: indicații de administrare]. În al doilea rând, eng. *prospect* se traduce corect prin rom. *posibilitate*, *perspectivă*⁸, respectiv prin rus. *возможность*, *перспектива*. În al treilea rând, rus. *проспект* nu are niciunul dintre sensurile menționate anterior, el însemnând în eng. *avenue* / *boulevard*⁹ și în rom. *bulevard*.

17. Românescul *a realiza* are ca sensuri: a) *a îndeplini*, *a obține* ceva, cu corespondentele eng. *to achieve* – rus. *достигнуть* și b) *a-și da seama* de ceva, caz în care se redă prin eng. *to realise* și rus. *осознать*. Astfel, enunțul rom. *Am realizat că este important să muncești mult*. se traduce corect ca eng. *I realised that it's very important to work hard.*, dar rus. *Я осознал(а), что очень важно много работать*. În timp ce rom. *Am realizat multe lucruri la viața mea*. se traduce ca eng. *I have achieved a lot in my life*, respectiv rus. *Я достиг(ла) многого в моей жизни*.

18. Cuvântul *rețetă* din limba română se redă ca eng. *prescription* și rus. *рецепт*, dacă face trimitere la rețeta primită de la medic și ca eng. *recipy* și rus. *рецепт*, dacă se are în vedere latura culinară. Constatăm că în limbile română și rusă un rol cheie în transpunerea corectă a acestei noțiuni

⁸ Atenție, eng. *perspective* este, la rândul său, un fals prieten, însemnând în română *perspectivă* ca *prismă*, *punct de vedere*, iar în rusă *точка зрения*. Un context de tipul eng. *from this perspective* se poate traduce ca rom. *din această perspectivă* (sintagma fiind sinonimă cu *din acest punct de vedere*), respectiv ca rus. *с этой точки зрения*, însă subliniază modul de a privi lucrurile, nu oportunitatea în sine. Totodată rom. *punct de vedere* îi are ca omologi pe eng. *point of view* și rus. *точка зрения*, care corespund destul de mult atât ca structură, cât și ca fond. Acesta este un context asemănător cu cel de la subpunctul anterior, cu numărul 15, rom. *perspectivă* putând desemna atât ideea de *posibilitate*, cât și pe aceea de *optică* asupra a ceva.

⁹ Diferența dintre *avenue* și *boulevard* este subtilă, ambele fiind tipuri de străzi care apar în zone urbane, nuanța constând în intensitatea distinctă a traficului și dimensiunea mai mare a lui *boulevard* față de *avenue*. Pe de altă parte, rus. *бульвар*, care se referă tot la o stradă largă, arată mai curând spațiul pietonal, într-o astfel de zonă transportul fiind limitat.

îl are strict contextul, fiind singurul în măsură să clarifice acest aspect, în timp ce în limba engleză există două unități lexicale diferite atât ca formă, cât și ca sens.

19. Românescului *sodă* (variantă contrasă pentru a denumi substanța chimică *sodă caustică*) îi sunt sinonime eng. *caustic soda* și rus. *каустическая сода*, numai că simplele forme de eng. *soda* și rus. *сода* mai au și alte sensuri, și anume: eng. *soda* se folosește în vocabularul curent pentru a denumi *bicarbonatul de sodiu*, lucru valabil și în cazul rus. *сода*, dar care nu se aplică rom. *sodă*. Totodată eng. *soda* se utilizează frecvent cu sensul de sifon sau suc, mai ales în combinații de tipul eng. *soda can* – rom. *cutie de suc* – rus. *банка газировки*.

20. Aparent similarele rom. *trupă*, eng. *troop*, rus. *мпын* diferă fundamental ca sens. În ceea ce privește rom. *trupă*, el desemnează fie un grup muzical (fiind echivalentul eng. *band* și rus. *группа*), fie un ansamblu de persoane din sistemul militar (având, de această dată, drept corespondente pe eng. *troop* și rus. *отряд* (sau, doar cu formă de plural – *войска*). Cât privește rus. *мпын*, el denotă un organism fără viață (deci eng. *corpse* și rom. *cadavru*, nicidecum rom. *trup* – adică sensul general de corp, chiar cu conotație poetică sau religioasă).

Exemplele enumerate și analizate în cele de mai sus demonstrează, opinăm noi, importanța studiului aprofundat al limbilor străine, al aspectelor care țin de terminologie și traducere, constituind totodată un potențial stimulent al motivației de a descoperi mai mult, de a cizela într-o cât mai mare măsură cunoștințele deja existente, oricât de vaste ar fi acestea. Iar dacă se întâmplă ca un utilizator începător să-i acorde în mod eronat încrederea sa unui astfel de fals prieten lingvistic, e bine ca situația să fie privită cu mult umor și ca o lecție de limbă (uneori străină, alteori chiar maternă), în măsură să îmbogățească însuși experiența de viață.

BIBLIOGRAPHY

Andrews, Edna, Maksimova, Elena, *Russian translation. Theory and practice*, Routledge, London, 2010

Beltran, Ruben Chacon, *Towards a Typological Classification of False Friends*, Resla, nr. 19/2006, p. 29-39

Condrea, Irina, *Traducerea din perspectivă semiotică*, Editura Cartdidact, Chișinău, 2006

Lightbown, Patsy and Spada, Nina, *How Languages Are Learned*, Fourth edition, Oxford University Press, Oxford, 2017

Luu, Chi, *Friend or Faux? The Linguistic Trickery of False Friends*, <https://daily.jstor.org/friend-or-faux-the-linguistic-trickery-of-false-friends/>, ultima accesare: 24.04.2023

Moraru, Mihaela, *Estetica traducerii*, Editura Universității din București, București, 2000

Moss, Gillian, *Cognate recognition: Its importance in teaching ESP reading courses to Spanish speakers*, in „English for Specific Purposes”, nr. 11 / 1991, p. 141-158

Petrehuș, Denisa Elena, *Specialized text pitfalls and how to avoid them*, in Boldea, Iulian (editor), „Globalization and National Identity. Studies on the Strategies of Intercultural Dialogue”, Arhipelag XXI Press, Târgu-Mureș, 2016, pp. 233-244

Pinazo Postigo, Encarnación, Domínguez Chamizo, Pedro José, *Falsos cognados y los problemas de su traducción*, en „La palabra vertida: investigaciones en torno a la traducción: actas de los VI Encuentros Complutenses en torno a la Traducción”, Rafael Martín-Gaitero (autor), Miguel Ángel Vega Cernuda (autor), 1997, p. 219-226

Ringbom, Håkan, *Lexical Transfer in L3 Production*, in J. Cenoz, B. Hufeisen, & U. Jessner (editors), „Cross-Linguistic Influence in Third Language Acquisition: Psycholinguistic Perspectives”, Clevedon: Multilingual Matters, 2001, p. 59-68

PRAGMATIC ASPECTS OF POLITENESS IN ENGLISH AND ROMANIAN

Alina Maria Ungureanu
Lecturer, PhD, University of Pitești

Abstract: The paper aims to present the evolution of the pragmatic concept of politeness both in English and in Romanian. Deference has experienced a special evolution in recent years due to the development of the verbal behaviour in the various communities of the society. The pragmatic approach of politeness implies the study of various elements that belong to person deixis and social deixis, elements that make a distinction between the forms used for a familiar versus a non-familiar addressee.

Keywords: pragmatics, deixis, evolution, politeness, connector.

Pragmatics, alongside syntax and semantics, represents one of the important components of linguistics. Pragmatics studies the meaning of a given unit determined by the situational and communicative context and by the participants of a speech act.

But, pragmatics implies more than simply understanding an utterance, knowing the meanings of the words and the grammatical relations between them. Pragmatics also establishes the set of contexts in which the sentence of a language would be appropriate.

1. Language represents the most important means of communication. The general assumption is that language and society evolved together, establishing a correspondence between a certain social structure and a particular linguistic structure (cf. Benveniste, 2000, II: 78). Ever since the creation of the society, there was also the language, that functional and viable instrument, common to all the members of a given community.

There are certain rules that society imposes on language usage. These rules mostly concern the polite or impolite behavior of human beings in a situation of communication.

The politeness phenomenon is broadly defined because it derives from "the universal mutual-knowledge assumptions of interacting individuals: that humans are rational and that they have face" (Brown, Levinson, 1987: 283).

Politeness is understood as being the essential quality of a decent conversation. It helps to establish a positive and respectful tone between the participants of a communicative situation. When engaged in a polite conversation, both the speaker and the listener usually listen to each other, express themselves clearly, are open to new ideas and perspectives.

However, the concept of politeness does not only have positive aspects. In fact, there are three possible interpretations: *positive politeness*, *negative politeness* and *off-record politeness*.

"We phrase the derivation in terms of three main strategies of politeness, *positive politeness* (roughly, the expression of solidarity), *negative politeness* (roughly, the expression of restraint) and *off-record (politeness)* (roughly, the avoidance of unequivocal impositions), and claim that the uses of each are tied to social determinants, specifically the relationship between speaker and addressee and the potential offensiveness of the message content" (Ibidem: 2).

Positive politeness implies a special redressive force which is different from the one that is carried out by the negative politeness. A sentence like: *I really like the way you've read this poem.* can be uttered in any circumstance, at home or at school, for example. Positive politeness applies both to family and friends, but also to strangers who usually feel attracted in this way to discuss with the speaker.

According to P. Brown and S. Levinson, there are fifteen positive politeness strategies: *Notice, attend to H (his interests, wants, needs, goods); Exaggerate (interest, approval, sympathy with H); Intensify interest to H; Use in-group identity markers; Seek agreement; Avoid disagreement; Presuppose/raise/assert common ground; Joke; Assert or presuppose S's knowledge of and concern for H's wants; Offer, promise; Be optimistic; Include both S and H in the activity; Give (or ask for) reasons; Assume or assert reciprocity; Give gifts to H (goods, sympathy, understanding, cooperation)* (cf. Brown, Levinson, 1987: 103-129).

While positive politeness accelerates the social relationships, negative politeness puts a brake in the course of the speaker's social interactions. An example like: *Well, you are completely right, but we all make mistakes.* is achieved through conventional indirectness and lays stress on the illocutionary force of the utterance which expresses a sort of polite pessimism.

Negative politeness also has a series of strategies such as: *Be conventionally indirect; Question, hedge; Be pessimistic; Minimize the imposition, Rx; Give deference; Apologize; Impersonate S and H; State the FTA as a general rule; Nominalize; Go on record as incurring a debt, or as not indebted to H* (cf. Brown, Levinson, 1987: 130-211).

The off-record politeness refers to the possibilities of interpretation that a speech act may have. For example, someone might be ironic when asking a person who really had a bad day the following question: *This is such a beautiful day, isn't it?*

"Thus if a speaker wants to do an FTA, but wants to avoid the responsibility for doing it, he can do it off record and leave it up to the addressee to decide how to interpret it" (Ibidem: 211).

The strategies used for off-record politeness include: *Give hints; Give association clues; Presuppose; Understate; Overstate; Use tautologies; Use contradictions; Be ironic; Use metaphors; Use rhetorical questions; Be ambiguous; Be vague; Over-generalize; Displace H; Be incomplete, use ellipsis* (cf. Brown, Levinson, 1987: 213-227).

2. Sociolinguistics, psycholinguistics and pragmatics are some of the disciplines that consider politeness a subject of central interest. The evolution of pragmatics is strongly connected to that of sociolinguistics which represents the study of contextualization and that of psycholinguistics which is represented by the study of the relationships between linguistic behavior and psychological processes. These disciplines involve the usage of language in the society.

2.1. Sociolinguistics studies the social aspects of a language that imply appropriate social contexts which define the active behavior of the language in use. Language and society are dependent on each other due to the exchange of information that people carry out.

It is interesting to analyse how different categories of people: men, women, children, people of different ages, people belonging to different social classes, people who have different professions, people that live in the countryside or in the city, use the language in their daily situational contexts and how politeness imposes the rules of a more or less polite interaction.

Waiter: Good evening, sir, madam!

Mr. Jones: Good evening! We have a reservation for a table for four in the name of Jones.

Waiter: This way, please. Here it is. Make yourselves comfortable. I'll bring you the menu in a moment.

Mr. Jones: Thank you.

As it can be noticed from the given example, sociolinguistics is the field of the authentic language that implies not only a theoretical base, but also a practical one that involves the direct analysis of the linguistic and social values that characterize the message of a particular situation of communication.

"The methodology of sociolinguistics cannot ignore the psychological characteristics of the subjects and, in general, the psycholinguistic implications of the emission (or reception) process, i.e.,

first of all, the internal variations of the message [...] depending on the situation" (Slama- Cazacu, 1999: 517).

2.2. In its turn, psycholinguistics states that language is a human phenomenon which is strongly connected to the personality of the person who speaks or listens. Psycholinguistics does not only describe the language facts, but it also explains and connects them to the protagonists.

In the following example, one can easily notice the presence of the polite structures:

Teacher: Good morning, students!

Students: Good morning, teacher!

Teacher: How was your vacation? Did you have a nice time?

John: Yes. It was fantastic! I went to the seaside with my family.

Teacher: That's excellent! You have to write about it.

John: Sure, Madam!

Teacher: I hope you gave time to your studies, too. Have you finished the homework that I asked you to do?

John: Yes, I did it. But I had a problem in understanding a few concepts.

Teacher: Let me know how I can help you.

John: Thank you so much, teacher!

"Our definition would indicate as the object of psycholinguistics the study of message variations during the concrete act of relationships (interactions) that are established between the speaker and the listener, with all that they assume as psychic lability, mutual influences, influences of the general context in which they are etc." (Slama- Cazacu, 1968: 22).

2.3. From a pragmatic point of view, politeness refers to the permanent feeling of always taking into consideration the responsibility that the speaker has towards the listener. The purpose of any speech act refers not only to the mere conversation, but also to the improvement and maintenance of the communicative relationships.

The pragmatic politeness means more than simply behaving in a civilized manner and using different words or expressions imposed by the various situational contexts. Both in English and in Romanian there are some words, titles and phrases that are used to render the polite aspect of a conversation.

There can be mentioned the following examples: *Sir* (adult male of any age)- *Domnule*; *Madam/ Ma'am* (adult female)- *Doamnă* ; *Mr + last name* (any man)- *Domnule + nume de familie*; *Mrs + last name* (married woman who uses her husband's last name)- *Doamnă + nume de familie*; *Ms + last name* (married or unmarried woman)- *Doamnă + nume de familie*; *Miss + last name* (unmarried woman)- *Domnișoară + nume de familie*; *Please- Vă rog*; *Thank you!- Vă mulțumesc!*; *You're welcome!- Cu plăcere!*; *Excuse me!- Scuzați-mă!*; *I'm sorry- Îmi pare rău*; *May I help you?- Vă pot ajuta?*; *I would like... - Aș dori...* etc.

Compared to English, in order to express politeness, Romanian also uses some pronominal forms that are called *polite pronouns*. Another denomination of this category is considered to be the *deference forms of the personal pronoun*. In fact, Romanian is an exception also for the Roman languages, since it is the only one that has such a subcategory of the personal pronoun.

The term *deference* is used for the pronominal forms that have been mistakenly called polite or reverence pronouns. Politeness and reverence are not synonymous. They are complementary. Reverence is the superlative of politeness, so within the forms of deference, there appear several semantic oppositions, starting from the neutral term (*tu*), to politeness (*dumneata- dumneavoastră*) and reaching reverence (*Domnia ta, Domnia voastră*).

The forms of deference are defined, taking into account, first of all, the pragmatic coordinates of the concrete linguistic act. "The personal polite pronoun is an expression of the (deferential) attitude of the speaker towards the interlocutor or towards the object of communication, when it belongs to the

human semantic field and is, therefore, registered in the paradigm of the grammatical category of the person" (Irimia, 1997:109).

The pronominal forms of politeness along with "the titles of address and some particularities of achieving the agreement of the predicate with the subject or of the adjectival determiners with the determined words" represent modes of manifestation of the social deixis, which "encodes the representation in the utterance of the conventionalized social distinctions, regarding:

- (a) the relative position of the speaker and the addressee;
- (b) the relative position of the speaker and the person he refers to;
- (c) the type of social context in which the communication takes place." (GALR II, 2008: 746).

The inflection of the forms that make up the degrees of deference is done according to gender, number, case and person and can be presented as follows:

Person, Number, Case		Usual deference	I: Hierarchical deference	II: Reverence
		Unknown/older person	Superiority in function	Great distance in the hierarchy
Tu	.	<i>dumneata</i>	<i>dumneavoastră</i>	<i>omnia Ta, omnia Voastră</i>
	.	<i>dumitale</i>	<i>dumneavoastră</i>	<i>omniei Tale, omniilor Voastre</i>
Voi	.	<i>dumneavoastră</i>	<i>dumneavoastră</i>	<i>omniile Voastre</i>
	.	<i>dumneavoastră</i>	<i>dumneavoastră</i>	<i>omniilor Voastre</i>
El, ea	.	<i>dumnealui, dumneaei</i>	<i>dânsul, dânsa</i>	<i>omnia Sa</i>
	.	<i>dumnealui, dumneaei</i>	<i>dânsului, dânsei</i>	<i>omniei Sale</i>
Ei, ele	.	<i>dumnealor</i>	<i>dânșii, dânsese</i>	<i>omniile Lor</i>
	.	<i>dumnealor</i>	<i>dânșilor, dânselor</i>	<i>omniilor Lor</i>

From the diagram of the structures of deference, it can be seen that there are forms only for the second and third person, these also having different degrees of politeness, used as follows: "First-degree polite pronouns are used between people of approximately the same age and social position, as a way of addressing children to their parents, younger brother or sister to the elder brother or sister etc., between people of different ages as a proof of consideration from the older towards the younger (...). The polite pronoun of the second degree is the pronoun of address between persons who maintain official relations and wish to remain at the level required by politeness (the pupil to the teacher, the student to the teacher, a servant to a customer, a traveler etc.)... The polite pronoun of the third degree is protocolar and different for each situation" (Coteanu, 1985:136).

In literature, the forms of deference have different synonyms such as: *Majestatea, Alteța, Excelența, Măria, Înălțimea, Împărăția, Sfințenia, Cuvioșia, Cucernicia, Preasfinția, Înalt Preasfinția*. Some of these words can be translated into English and have the same meaning of deference: *Your Majesty, Your Highness, Your Excellency, Your Holiness*. For negative hierarchies, there can be used words with a derogatory or ironic meaning: *Dobitocia, Întunecimea, Mârșăvia*.

As for the pronoun *dânsul*, it has "a weak nuance of politeness, being considered between *el* and *dumnealui*" (Avram, 1997: 164), but balancing in this way the pronominal series, along with the second person form *dumneata*.

An observation that is worth to be mentioned refers to the usage of the English pronoun *thou* which, in the past, was considered the singular of *you*. As a plural form, *you* came to be used as a polite form of address, but over time it became more and more common and eventually displaced the singular *thou* altogether.

Besides the social deixis, with the help of the personal pronouns, one can also form the *person deixis*. It is represented by the forms of the first and second person of the personal pronouns, used both to resume and to anticipate a syntactic function.

Person deixis involves the distinction between forms used for a familiar versus a non-familiar addressee. For example, the Romanian forms: *tu* and *dumneavoastră* imply the choice of one pronoun, thus expressing the relationship that the speaker has with the addressee. The first and second personal pronouns give a certain subjectivity to the speech, while the usage of the polite pronoun imposes a sort of distance between the participants. The same distance is imposed with the usage of the third person.

"Person deixis encodes the communicative roles of the participants in the verbal exchange, through personal pronouns and through the person of the verb.

The first and second persons are positive deictics (denoting the person of the speaker, respectively of the allocator) and can only have deictic use [...]; the third person selects either a negative deictic referent (non-identical entity with the person of the speaker/ allocator), or one identified by ana-/cataphoric means" (GALR II, 2008: 737).

The use of the third person pronoun where a second person form would be possible indicates distance, but also an ironic or humorous purpose as in the following example: *Would his highness like some coffee? - Ar vrea Măria Sa niște cafea?*. The third person is different because it does not correspond to any participant role in the speech act (cf. Burling, 1970: 14-17).

The use of the third person in connection with person deixis deals with some special situations, too. For example, in English, if in a face-to-face communicative activity, one can say *I'm Carmen Diaz*, on the phone one must say *This is Carmen Diaz* or *Carmen Diaz is speaking*, using the third person verb agreement.

Sometimes, within person deixis, it is necessary to distinguish the speaker from the source and the addressee from target, as in: *You can unfasten your seat belts now!* The air-hostess is the speaker, but she is not the source of the instruction.

If we consider the following set of sentences: *Dave is to come in now.* and *Dave, come in now!*, it is to be mentioned that in the first sentence the recipient is not the target, while in the second, the recipient and the target coincide. So, the different forms of deixis have an important role within the discourse and the communicative situation.

Language, as the main means of communication, is in a continuous transformation. This takes the form of the social reality that it describes. Thus, the structures, terms and expressions characteristic to politeness are adapted according to the era, the communication situation, but also to the community that uses them.

BIBLIOGRAPHY

- Austin, J.L., *How to Do Things With Words*, Oxford University Press, 1975;
Avram, M., *Gramatica pentru toți*, București, Editura Humanitas, 1997;
Benveniste, E., *Probleme de lingvistică generală*, vol II, București, Editura Teora, 2000;
Brown, P., Levinson, S., *Politeness. Some Universals in Language Usage*, Cambridge, Cambridge University Press, 1987;
Burling, R., *Man's Many Voices*, New York: Holt, Rinehart&Winston, 1970;
Coteanu, I., (coordonator), *Limba română contemporană*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1985;

- Goodwin, C., *Conversational Organization: Interaction between Speakers and Hearers*, New York: Academic Press, 1981;
- Gramatica limbii române*, II, București, Editura Academiei Române, 2008;
- Ionescu- Ruxăndoiu, *Conversația. Structuri și strategii. Sugestii pentru o pragmatică a românei vorbite*, București, Editura All, 1999;
- Irimia, D., *Gramatica limbii române*, Iași, Editura Polirom, 1997;
- Slama- Cazacu, *Introducere în psiholingvistică*, București, E.Ș., 1968;
- Slama- Cazacu, T., *Psiholingvistica (O știință a comunicării)*, București, Ed. All, 1999.

ADJUNCTS, STYLE AND ATTITUDE DISJUNCTS: A STUDY ON THEIR USAGE IN PERSUASION TECHNIQUES

Ioan-Beniamin Pop

Lecturer, PhD, Technical University of Cluj-Napoca, North University Centre of Baia Mare

Abstract: The occurrence, distribution, and lexical realization of adverbs in writing are influenced by a specific style of presentation, which emphasizes objectivity and factual accuracy, while also endeavouring to be persuasive. The present paper attempts to demonstrate that writers make use of adjuncts, conjuncts, and especially style and attitude disjuncts to further enhance persuasion in a specific type of text, specifically journalistic writing. Their occurrence is primarily warranted when writers need to assess the reliability of events as well as when striving to state their own observations and present them convincingly to the reader. Understanding the role of adverbs and other linguistic devices in persuasion can help writers become more effective communicators and convince their readers to adopt their point of view.

Keywords: style disjuncts, attitude disjuncts, adverbs, linguistic devices, persuasion techniques

1. Introduction

In modern communication, persuasive language is recurrently employed to influence the recipients of the message and achieve a particular goal. It is a potent communication tool which individuals, organizations, and governments exploit in order to influence other people's views and behaviours. The persuasive power of a discourse may be considerably increased and the intended persuasive objective can be accomplished by purposely exploiting the effective language specific to these techniques.

According to Perloff (2021: 6), persuasion can be defined as 'the process of attempting to change or reinforce attitudes, beliefs, values, or behaviors through message transmission, interaction, and other types of communication'. Writers, as McGuire (1969: 144) posits, exploit a variety of strategies, structures, and parts of speech to strengthen their arguments with the deliberate purpose of attempting to persuade readers to embrace a certain point of view, explicitly theirs. One such part of speech that plays an important role in persuasion is the adverb. Adverbs are a crucial part of journalistic writing, especially when authors need to assess the accuracy of events or observations and portray them in a way that will withstand the scrutiny of possible readers.

The present paper explores the possible employment of adverbs as adjuncts, style disjuncts, and attitude disjuncts in persuasive communication, especially journalistic writing, while examining how adverbs may affect the persuasion process by influencing the speaker's credibility, attitude, and style. The study considers how a specific style of presentation influences adverb occurrence, distribution, and lexical realisation. Additionally, it analyzes the use of adjuncts, conjuncts, and disjuncts, particularly style and attitude disjuncts, to further enhance persuasion in journalistic writing.

2. Adjuncts and Disjuncts in Persuasive Discourse

Adjunct employment may provide emphasis, clarification, or contrast, and can significantly affect the persuasive impact of a message, creating a particular effect on the reader or listener. For instance, consider the sentences:

- a) They strongly recommend that you attend the meeting tomorrow.
- b) Obviously, we can no longer ignore the plague of climate change.

In sentence a), the adjunct *strongly* adds emphasis to the verb *recommend* and makes the sentence more forceful, providing additional emphasis and credibility to a message (cf. Biber et al. 1999:857), whereas, in b), the disjunct *obviously* emphasizes the importance and urgency of the issue and reinforces the writer's argument, strengthening its credibility.

Researches (see Petty and Cacioppo 1981, Eagly and Chaiken 1983) have shown that the use of strong, emotional adverbs can significantly impact the persuasive impact of communication. The employment of vivid, sensory adjuncts produce a more memorable and persuasive message. As Pop (2021: 283) notes, 'most adverbs function as adjuncts or disjuncts, be they attitudinal, style or stance adverbs which qualify the nature of the utterance and its validity in the face of reality, expressing at the same time the speaker's attention to the style and form of what is being said in a specific way, usually acting as a statement of 'authority'. Such instances may include adjuncts or disjuncts of the kind: *truly*, *undoubtedly*, *essentially*, *astonishingly*, or *bluntly*, *truthfully*, respectively. Attitudinal disjuncts (cf. Greenbaum 1969:95; Vereş et al. 1998:129), coined also content disjuncts (cf. Hoye 1997:182; Quirk et al. 1985:615), comment on the actual content of the utterance and its truth conditions. When these kinds of statements are considered, they are rarely objective if such adverbs are encountered. In most situations, it usually involves the speaker's attitude, his/her evaluation of what is being said, or a shadow of confidence, conviction or even scepticism about it.'

Attitude disjuncts signal the speaker or writer's attitude towards the audience or the speech act itself. They can convey politeness, rudeness, or formality and affect the relationship between the speaker and the listener. In persuasive writing, disjuncts can establish rapport with the audience and create a sense of trust. For example, the sentence

Frankly, we can no longer ignore the plague of climate change,

expresses the writer's sincerity and honesty towards the audience. Such adverbs may be used to increase the persuasiveness of a message by creating a sense of conviction and confidence. The employment of disjuncts such as *certainly*, *definitely*, and *undoubtedly* can make a message seem more convincing and persuasive (cf. McGuire 1968: 152). On the other hand, using adverbs such as *sarcastically*, *ironically*, or *condescendingly* can signal to the audience that the speaker is insincere or disrespectful, which can decrease the trust and motivation of recipients.

When considering the persuasion techniques, it is noteworthy that adjuncts and disjuncts perform various functions, including establishing credibility, addressing objections, building rapport, and creating emotional connections with the audience.

Establishing credibility is a key component of persuasiveness. Adverbs such as *actually* and *clearly* are employed to establish credibility and portray a feeling of authority and knowledge. They frequently emphasize important, crucial details and offer further proof in favour of the speaker's position. Establishing credibility is a key component of persuasiveness. Using attitude disjuncts such as *honestly* and *frankly* might improve transparency and openness, highlighting the speaker's commitment to the truth and readiness to express their thoughts in an open manner, and, thus, subsequently enhancing the speaker's likeability and relatability (cf. O'Keefe 2002:46).

Effective persuasion requires addressing any possible concerns. Adjuncts and disjuncts are applied to strengthen the persuasive impact of a message and address potential objections. For instance, the employment of *nevertheless* and *however* serves to address potential objections and demonstrate the speaker's awareness of them (cf. Biber et al. 1999: 854). In order to answer such objections, disjuncts such as *maybe* and *perhaps* are commissioned to show that one is open to other points of view and is prepared to take them into consideration. Such disjuncts can convey a balanced argument and show the speaker's capacity to take into account opposing points of view.

Another essential element in persuasive communication is building rapport. Adjuncts such as *well* may be employed to establish rapport and develop a connection with the audience. The informality and familiarity that these adjuncts serve to communicate can be especially useful when trying to

persuade a peer group. They are used to transfer a sense of support and solidarity, which is particularly effective when communicating with a peer group in order to persuade them.

Creating emotional connections is a key component of persuasive communication. Adjuncts such as *surprisingly*, *amazingly*, and *incredibly* are employed to evoke an emotional reaction from readers and boost the persuasive impact of a message (cf. Biber et al. 1999: 866), consequently expressing passion and enthusiasm, which can be especially powerful in communications intended to persuade a broad audience. By expressing a feeling of emotional involvement and personal interest, they frequently foster the development of emotional bonds.

The employment of adverbs in political speech proves that speakers who recurrently make use of adjuncts and style disjuncts are perceived as more charismatic and engaging, while those who favour attitude disjuncts are perceived as more formal and distant. Voter persuasion is a common goal of political discussions, speeches, and campaign ads. Politicians frequently use metaphors to frame issues in a certain way and to appeal to the emotions of their audience, according to research by Gerard Steen et al. (2010) which examines the use of metaphorical language in political speeches.

Adjuncts, style and attitude disjuncts have a significant impact on marketing and advertising, in addition to politics. Advertisers utilize language to influence customers to purchase their goods, and the effective use of adjuncts, style and attitude disjuncts may make or break an advertising campaign. According to Wansink et al. (2005), the use of sensory language in food ads (such as ‘smells *deliciously*’ or ‘tastes *heavenly*’) increased sales of the marketed product. This implies that sensory experience and subsequent purchase decisions of the listeners can be influenced by the employment of adjuncts, style and attitude disjuncts.

Additionally, adjuncts, alongside disjuncts, have important implications in the field of education. Teachers may engage their pupils and inspire them to learn by using persuasive language. According to a 2016 research by Linnenbrink-Garcia et al., using autonomy-supportive language in the classroom increased student engagement and motivation. This entails that the employment of adjuncts, style disjuncts, and attitude disjuncts is an effective tool for enhancing students' learning.

The audience's perception of the speaker or writer and their message is, therefore, significantly impacted by making use of adjuncts, style and attitude disjuncts in persuasive communication. The persuasiveness of a message is substantially increased by straightforwardly harnessing certain language elements effectively.

Biber and Conrad (2009), on analysing the prevalence and distribution of adverbs in persuasive writings, posit that adjuncts are more abundant in academic writing while style and attitude disjuncts are more prevalent in popular journalism, especially in articles which appear in tabloids.

3. A case study of adverb involvement in persuasive writing

As stated previously, the formulated hypothesis is that articles which appear in tabloids exhibit a higher frequency of adverbs. The underlying factor behind the choice of an article published in a tabloid banks on the assumption that the style and presentation of the article would lean towards more sensationalism in comparison to a highbrow article, which is supposed to be more analytical. The text is scrutinized in order to identify the adverbs employed, examine their distribution, and consider their lexical realization.

There has been selected an article which was published in *The Sun*¹, entitled *Thumbs down for Fergie's flops*. As the figures underlie (see Table 1 below), a very high frequency of adverb occurrence can be noticed in the article as 57 instances out of a total of 955 lexical items are realized by adverbs, accounting for 5,97per cent.

	no. of instances	percentage
--	------------------	------------

¹ *The Sun* is a daily newspaper which appears in Britain. It is a tabloid which is also published online at <https://www.thesun.co.uk>.

words	955	
adverbs	57	5,97
Frequency of adverbs according to semantic categories		
Adjuncts	48	84,2
Disjuncts	3	5,3
Conjuncts	6	10,5
Semantic realisation for Circumstance adverbs		
Time	9	18,8
Place	10	20,8
Addition/restriction	5	10,4
Manner	5	10,4
degree	19	39,6
Position		
Initial	11	19,3
Medial	12	21
end	34	59,7
Form		
Simple and compound	49	86
-ly adverbs	8	14

Table 1²

3.1. Adverb analysis and interpretation of results

The title itself signals an expectedly high incidence of adverbs, simultaneously announcing the attitude to be adopted by the author and the tone of presenting the events. The same adverb, *down*, recurs later on in, This time in the old gladiatorial city the thumbs were heading in only one direction. *Down.*, assuming the full value of a pro-sentence (cf. Nielsen 1972:156).

Although recurrence is more prone to appear in spontaneous speaking (cf. de Baugrande and Dressler 1981), where restatement results from short planning time and rapid loss of the surface text, it is frequently employed in the analysed article. Adverbs such as *only*, *well*, *so*, *too*, appear up to five times in the text, sometimes even in the same sentence, as in the case of *too*:

And as Barcelona, with Euro 2008 stars Xavi and Andres Iniesta *just too* good, *too* quick and *far too* intelligent, did last night.

The parallelism of the construction still allows for informativity, establishing a solid base against which the effort of the English team is contrasted. The intensifying value assumed by *too*, akin to that of maximizers, renders all kinds of effort on the part of their opponents as insignificant. As if the scalar repetition of *too*, with subsequent increase of degree, did not satisfy the semantic implication of utter worthlessness, premodification for reasons of emphasis by *just* or by means of the booster *far* linguistically entails that the lexical choices for presenting the opposing team can only be represented by items at the other end of the spectrum. Intensification is one of the possible lexical choices, with the additional remark that items modified in such a way are supposedly negative in their semantic implication.

Rarely have we seen United players *so* devoid of ideas and *so* error-prone.

The recurrence of the same set of boosters, *too* in the former, *so* in the latter sentence, denotes again parallelism and ‘entails reusing surface formats, but filling them with different expressions’ (cf. de Baugrande and Dressler 1981: 42). Contrastively, both teams are presented, to some extent, by

² Percentages of adverb occurrence and semantic realizations in the article *Thumbs down for Fergie's flops*

means of employing similar lexical realizations: amplifiers, with or without premodification, and adjective or adjective like items functioning as secondary concepts of attribution: *good, quick, intelligent, devoid, error-prone*. The only significant difference is in semantical terms: *intelligent* can be contrasted against *devoid (of ideas)*, while *good* can be perceived in the context as opposed to *error-prone*. The fact that no premodification by means of emphasizeers or amplifiers is present in the latter sentence is arguably balanced by the stylistic inversion entailed by fronting the frequency adverb *rarely*. Emphasis is thus achieved, even though stylistically rather than lexically, and the apparent parallelism between the two constructions reaches the final point in terms of contrast.

The focusing adverb *only*, denoting limitation and restriction, emerges four times, its occurrence shared by both teams. The semantic implication, surprisingly, is negative in all four instances, regardless of whether it is assigned to qualify the English or the Spanish team.

a. This time in the old gladiatorial city the thumbs were heading in *only* one direction.

Down.

b. And long before the end they had lost not *only* the match but their composure with a booking for Cristiano Ronaldo for barging Carles Puyol into touch and another yellow

c. No repeat of the Nou Camp in 1999 when Bayern Munich played Manchester United off the park *only* to lose to two of the most unlikely late goals of all time.

d. Since beating Arsenal in the 2006 final, Barcelona had played English opposition eight times and won *only* once.

(a) has already been under some investigation regarding the function of the adverb *down*, which performs the role similar to pro-sentences. The restrictive adverb makes the preliminary preparations for reaching a conclusion with only one possible interpretation, *down*, every other explanation being excluded. Sentences (b) and (c) also refer to the English team, and the restrictive implication is not emphasized merely by the presence of the adverb *only*, but also by the negative *not* and the correlative *but* in one of the instances, or denoting a value specific to result/ inference in the other. (d) employs the same value for the adverb, although unpredictably applying to the Spanish side. The restrictive value, however, is made explicit by the co-text: it only applies to previous situations referring to different temporal references. The present reality is about to contradict what apparently seemed true for a limited period of time.

The author employs four instances of *well*, equally divided between the two teams. The semantic implication, however, varies considerably, as is obvious in:

a. *Well*, the United coach driver must have lost his satnav halfway up the Via Veneto.

b. *Well*, apart from the rare occasions when teams are brave enough to take the bull by the horns and attack them.

c. But Messi's effort was *well* worth waiting for - a wonderfully controlled header over Edwin van der Sar from Xavi's precision cross

d. Now we viewed the Barcelona possession game we all remembered *so well* from Stamford Bridge

The first two instances of *well* in (a) and (b) refer to Manchester United, being employed in the discourse with the conventional value of conjuncts, having something in common with what has gone before, while introducing a difference of some sort (cf. Carlson 1984:21). (c) and (d) present the Spaniards' performance, and even though the linguistic choices are similar in form, the semantic implications vary considerably. (c) exhibits an intensifying value of *well*, which performs the function of a booster in showing the extent of the gradation, whereas in (d) it displays the semantic value of manner. Even though it can be argued that the manner of remembrance refers inclusively both to readers and author, and hence, not including the Spanish team, the co-text makes clear that the context exclusively refers to Barcelona's way of playing which the readers (and author) eyewitnessed on a

previous encounter. Premodication by the booster *so* manages to enhance the effect and the feelings they experienced earlier.

The scale of intensification undergoes a peculiar turn in

The United fans, *so* vociferous *early* on, had *increasingly* less to say for themselves as the enormity of a possible second Barca goal dawned on them.

The intensifying value of the booster *so* is only short lived, as the author limits its effect in terms of its temporal implication, being shifted backwards. The lowering effect is rather felt as scaling downwards from an assumed norm. *Increasingly* is employed misleadingly, as suggested by the quantifier *less*.

The disjunct *certainly* conveys straightforward affirmation of truth without any implication that an assertion is being made in opposition to the contradictory notion of non-truth.

They *certainly* looked the part in their all-white strip - turning back the clock to the great Real Madrid days of Alfredo di Stefano and Ferenc Puskas.

Unexpectedly, the author makes the choice of expressing his attitude in such terms towards the English team. He only postpones the more general impression that there is a limitation present or that the apparent certainty could soon undergo some shifting from the safe position it now seems to assume. *Mercifully*, employed shortly after, seems to set the settings straight, as what is to unfold could include, or rather exclude, a feeling of mercy.

(...) a pristine pitch in a throbbing stadium fanned *mercifully* by a cool breeze.

The author's objective implication is felt throughout the text. Not only disjuncts reflecting the writer's attitude towards what is being said contribute to this feeling, but also the unusually high frequency of degree adverbs, almost 40per cent. Linking adverbs or conjuncts are also well represented, 10.5per cent, almost double the average. Despite their high recurrence, the text does not seem to display highly integrated structures, possibly owing to many involvement features. The cohesion of the text in terms of linking sentences or stretches of text is accomplished especially by *then*, sometimes having *first* as correlative, or by the informal *though*.

The lack of carefulness and elegance of style is also suggested by the formal realizations of adverbs the author chooses to employ. Only 14per cent exhibit the suffixed form in *-ly*, which, at times, can render a stretch of text more elegant than another.

The article makes frequent use of adverbs, emphasizing the emotional effect of events, subsequently displaying the tendency to employ shorter, simpler adverbs. One of the possible explanations lies in the fact that the target audience of an article affects how adverbs are used in persuasive writing. A more analytical reader who values objectivity and precision is likely to be drawn by means of adverbs which evaluate the accuracy of events or observations. The audience for the tabloid article, on the other hand, is likely to be more emotionally engaged and may respond better to adverbs that highlight the sensitive effect of events.

Adverb use in journalistic writing is impacted by the way the information is presented. The objective and factual tone of journalistic writing is what distinguishes it from other genres. Journalists aim to report information as accurately and objectively as they can. In order to persuade readers to embrace their point of view, authors must also be convincing. Adverbs lend a personal assessment of events or observations, which aids authors in creating this convincing impact.

The lexical realization of adverbs has an impact on adverb occurrence as well. Adverbs that highlight the degree or intensity of an action, quality, or condition have a stronger persuasive effect than others. The distribution of adverbs in journalistic writing is also influenced by a specific style of presentation. In the initial paragraph of an article, when writers try to capture the reader's attention and set the tone and emphasis of the subject, adverbs tend to appear more frequently. They also occur more frequently in the conclusion or closing paragraph of an article, since writers aim to summarize and emphasize their main argument or point of view.

4. Conclusion

In persuasive writing, particularly in the context of newspaper articles, adverb employment has substantial weight. Adverbs are crucial for persuasion in journalistic writing, especially when the writer needs to assess the validity of events or observations and communicate them to the reader convincingly. The prevalence, distribution, and lexical manifestation of adverbs are determined by a specific style of presentation that prioritizes impartiality and factual correctness while still attempting to be compelling and persuasive. Understanding the role of adverbs and other linguistic devices in persuasion can help writers become more effective communicators and convince their readers to adopt their point of view.

BIBLIOGRAPHY

- Biber, Douglas and Susan Conrad. 2009. *Register, Genre, and Style*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Biber, Douglas, Stig Johansson, Geoffrey Leech, Susan Conrad, Edward Finegan, Randolph Quirk. 1999. *Longman Grammar of Spoken and Written English*. Essex: Pearson Education Limited
- Carlson, Lauri. 1984. "Well" in *Dialogue Games. A Discourse Analysis of the Interjection well in Idealized Conversation*. Amsterdam: John Benjamins Publishing Company.
- Carter, Ronald. 2004. *Language and creativity: The art of common talk*. New York: Routledge.
- Cialdini, Robert B. 2007. *Influence: The psychology of persuasion*. Harper Collins.
- de Beaugrande, Robert-Alain and Wolfgang Dressler. 1981. *Introduction to Text Linguistics*. London: Longman Group UK Limited .
- Eagly, Alice Hendrickson and Shelly Chaiken. 1993. *The psychology of attitudes*. Harcourt Brace Jovanovich College Publishers
- Gass, Robert H. and John Seiter. 2014. *Persuasion, social influence, and compliance gaining*. London: Routledge.
- Greenbaum, Sidney. 1969. *Studies in English Adverbial Usage*. Miami: University of Miami Press.
- Hoye, Leo. 1997. *English Language Series. Adverbs and Modality in English*. London and New York: Longman.
- Linnenbrink-Garcia, L., Patall, E. A., and Pekrun, R. 2016. 'Adaptive motivation and emotion in education: Research and principles for instructional design'. In *Policy Insights from the Behavioural and Brain Sciences*, 3(2), 228-236.
- McGuire, William. J. 1969. 'The nature of attitudes and attitude change'. In G. Lindzey and E. Aronson (Eds.), *Handbook of social psychology* (Vol. 3, pp. 136-314). Reading: Addison-Wesley.
- Nielsen, Don Lee Fred. 1972. *English Adverbials*. The Hagues and Paris: Mouton.
- O'Keefe, Daniel James 2002. *Persuasion: Theory and research*. Thousand Oaks: Sage Publications, Inc.
- Perloff, Richard. 2021. *The dynamics of Persuasion: Communication and Attitudes in the Twenty-Firs Century*. New York: Routledge.
- Petty, Richard E. and John T. Cacioppo. 1986. *Communication and persuasion: Central and peripheral routes to attitude change*. New York: Springer-Verlag.
- Pop, Ioan Benjamin. 2021. 'Case Study of Adverb Occurrences and their Potential to Influence Readers' Opinion' in *Journal of Romanian Literary Studies*. Issue No. 25/2021. Boldea, Iulian et al (eds.). Târgu-Mureş: Arhipelag XXI Press, p. 281-290

Quirk, Randolph, Sidney Greenbaum, Geoffrey Leech, Jan Svartvik. 1985. *A Comprehensive Grammar of the English Language*. London and New York: Longman Group UK Limited.

Schiffrin, Deborah. 1987. *Discourse markers*. Cambridge: Cambridge University Press.

Steen, Gerard J., Aletta G. Dorst, J. Berenike Herrmann, Anna Kaal, Tina Krennmayr and Trijntje Pasma. 2010. *A method for linguistic metaphor identification: From MIP to MIPVU*. Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins Publishing Company.

Vereş, Grigore, Iuliana Andriescu, Anca Cehan. 1998. *A Dictionary of English Grammar* Iaşi: Editura Universităţii "Al. I. Cuza".

Walther, Joseph B. and Judee Burgoon. 1992. 'Relational communication in computer-mediated interaction'. In *Human Communication Research*, 19(1), 50-88.

Wansink, B., Cheney, M. M., & Chan, N. 2005. 'Exploring comfort food preferences across age and gender'. In *Physiology & Behaviour*, 86(5), 826-837.

COOKBOOKS, TV COOKING SHOWS AND BLOGS – LANDMARKS IN THE STUDY OF ROMANIAN GASTRONOMIC TERMINOLOGY

Cristina Radu Golea
Lecturer, PhD, University of Craiova

Abstract: These days, access to cooking recipes is extremely easy to do, thanks to the Internet and cooking shows (in addition to publishing numerous cookbooks). As can be seen from the present article, cuisine has been and will always remain, among many others, the “business card” of a people, and gastronomy means identity, cultural heritage, as well as the presentation of unique spaces and times, of specific ingredients or of characters who, through their creativity, have changed the world. Although it is considered that cooking is a specifically female activity, the first cookbooks appeared at the initiative of men, who collected recipes transmitted by word of mouth.

Keywords: culture, language, progress, nourishment, gastronomic evolution

Cercetarea de față continuă demersul început în 2021, odată cu publicarea articolului¹ în care au fost trecute în revistă o parte din cărțile de bucate esențiale pentru înțelegerea terminologiei gastronomice românești.

Comunismul reprezintă o perioadă controversată pentru istoria culinară românească, iar părerile despre această epocă diferă: pe de o parte, sunt cele care elogiază această etapă, iar pe de altă parte sunt cele care o văd ca pe un nou Ev Mediu². În prima categorie se încadrează cartea medicului Iulian Mincu, care prezintă îmbunătățirile aduse alimentației și civilizației în general, în perioada de după 23 august 1944. În lucrarea *Alimentația rațională a omului sănătos*³ autorul descrie detaliat evoluția culinară a românilor și enumeră diverse alimente despre care susține că încep să se găsească în țara noastră (acestea asigurând hrana orașenilor și a țăranilor, care suferisă de foame și de sărăcie secole de-a rândul, până la venirea la putere a Partidului Comunist Român). Spre deosebire de Iulian Mincu, Patricia Alexandra Pop susține că perioada comunismului a reprezentat o involuție a gastronomiei românești⁴.

În 1980, nonagenarul Iosif Strasman, fostul bucătar al Casei Regale a României (neamț de origine), publică în colaborare cu discipolul său, Ion Radu, *Preparate de artă culinară*, o colecție de 1779 de rețete. Contrastând cu austeritatea impusă de comunism, cartea celor doi maeștri gastronomi ilustrează ceea ce se numește *haute cuisine*: o bucătărie sofisticată, în care se găsesc *tartelete cu ciuperci*, *sos chaud-froid alb*, *sos Snagov*, *ouă fierte cu montură festivă*, *tort Caraiman* etc. O situație

---

¹ Vezi: <https://asociatia-alpha.ro/gidni/08-2021/GIDNI-08-Lang-b.pdf>.

² Radu Anton Roman se întreabă retoric: „Ce s-a întâmplat în mai puțin de cincizeci de ani? Ce i-a făcut pe oamenii noștri, nici bogați, nici sătui (ci mai degarbă invers) să ia, aproape fulgerător (la scară sociologică), o asemenea distanță de bucatele altfel gustoase, ieftine și la îndemână? Ce a intervenit ca să schimbe, aproape peste noapte, obiceiurile culinare – considerate de antropologi cele mai stabile – nu ale unei comune, nu ale unei zone, ci ale unui întreg popor?” (Roman, 2001, p. 40)

³ Publicată în 1978, la Editura Medicală, a stat la baza înfometării românilor.

⁴ Patricia Alexandra Pop este de părere că „de la instaurarea comunismului în 1947, începe regresul bucătăriei românești redusă la mâncărurile elementare ale alimentației de subzistență. (...) Este perioada neagră în care amintirea cartelelor de alimente, cozile interminabile pentru procurarea produselor de bază, specula cu cele aduse din vecini, imaginea magazinelor cu vitrine goale (...) îi cutremură și azi pe supraviețuitorii acelor vremuri. Din păcate, lipsurile acestei triste perioade au dus la exacerbarea egoismului și la «mitocănzarea» farfuriei”. Pop, 2013, p. 8.

oarecum diferită este cea a lucrărilor prin care bucătăria românească ne uimește cu preparate care au poveștile lor, iar majoritatea rețetelor sunt însoțite de informații etimologice, culturale, istorice, sociale – este vorba de scrierile lui Păstorel Teodoreanu, Radu Anton Roman, Mihai Tatulici, Bogdan Ulmu, Marius Cristian, Cosmin Dragomir (sau de lucrările Sandei Nițescu).

Mare gurmand și iubitor de vinuri, Alexandru Osvald Teodoreanu, cunoscut în literatură sub pseudonimul Păstorel⁵, a scris numeroase articole pe teme culinare, publicate, de-a lungul anilor, în cadrul rubricilor *Cronica gastronomică*, *Gastronomice*, *Gastronomie*, *Din carnetul unui gastronom*, susținute săptămânal în *Adevărul literar și artistic* (1933 – 1934), *Glasul patriei* (1956 – 1964) și, sporadic, în *Bilete de papagal*, *Lumea*, *Magazinul*, *Vremea*, *Tribuna*, *Curentul*, *Almanahul Timpul*. Aceste cronici au fost adunate și publicate în două volume: *Gastronomice* și *De re culinaria*. Cronicile culinare sunt axate pe două direcții, oarecum divergente: prima face apologia bucătăriei franceze și cea de-a doua laudă bucătăria tradițională românească. Cu puternice note umoristice și uneori ușor ironice, cronicile lui Păstorel oferă nu numai o serie de rețete, ci și o imagine relaxată și boemă a bucătăriei românești interbelice (în care mâncărurile tradiționale se îmbină cu cele din bucătăria franțuzească sau cea italienească)⁶. Volumul *De re culinaria* se deschide cu o serie de *Considerațiuni liminare* și *Considerațiuni generale* prin care scriitorul își prezintă motivele pentru care ține o astfel de cronică. Articolele sale nu reprezintă numai o colecție de rețete (specifică unei cărți de bucate), ci sunt mai degrabă un tratat de comentarii (referitoare la anumite mâncăruri, la restaurante, la paradoxul vinicol), aparținând, de fapt, *apologiei culinare*⁷. Așadar, a vorbi despre o bucătărie românească sau de patrimoniu cultural nu înseamnă nimic mai mult decât reînvierea vechii dileme dintre tradiție și inovație⁸.

Perioada de după 1990 reprezintă o redescoperire a gastronomiei românești⁹ (întrucât sunt reînodate legăturile cu perioada interbelică, iar influența franceză este prezentă, din nou, în bucătăria autohtonă), dar există și o serie de influențe noi: în farfuriile românilor se regăsește un amestec („ghiveci”) de vechi și nou – influențele turcești, grecești, ungurești se împletesc cu cele spaniole, mexicane, irlandeze, chinezești, japoneze și arabe. Iar din dorința de a recupera ceea ce gastronomia românească a pierdut în comunism, românii au primit în bucătărie atât obiceiurile bune, cât și unele deprinderi mai puțin sănătoase: tendința de a consuma tot mai mult *fast-food* (hrana pregătită și servită foarte repede, popularizată în anii '50 ai secolului trecut, în Statele Unite ale Americii), *junk food* (alimente cu valoare nutritivă mică, bogate în calorii, grăsimi, zahăr, sare: cerealele pentru micul dejun, bomboane, chipsuri, prăjituri, cartofi prăjiți, hamburgeri, hotdog, înghețată, sucuri etc.) și *street food* (sintagma desemnează acele produse care pot fi mâncate sau băute pe loc, vândute pe stradă, în parcuri, la târguri sau în alte locuri publice, de un vânzător ambulant; este de remarcat, totuși, că o parte din aceste produse „de stradă”¹⁰ nu sunt industrializate)¹¹.

⁵ În versuri, explică proveniența numelui său: „Am păstorit în viață vinuri rare/ (De-aceia îmi și zice Păstorel)/ Și de la Grasă pân' la Ottonel./ Le-am prețuit, pe rând, pe fiecare.” (Păstorel, 1997, p. 59)

⁶ Păstorel a lăsat numeroase sfaturi și pilde referitoare la vinuri; se exemplu, o parafrază (glumeată) a poeziei eminesciene *La steaua* este publicată în volumul de epigrame *Vin și apă*: „Aroma vinului trecut/ Încet la cap se suie,/ Era pe când nu s-a băut,/ Azi l-am băut și nu e”.

⁷ Cf. Jean-Louis Flandrin, Massimo Montanari, *Histoire de l'alimentation*, 1996, p. 320-324.

⁸ Cf. Macri, 2008, p. 5.

⁹ De exemplu, Patricia Alexandra Pop scrie în introducerea cărții sale, *Bucătăria românească de la 1841 până astăzi*, că „perioada de după 1990, marcată de deschiderea granițelor României, afluența de străini, dar și mișcarea populației și cunoașterea altor orizonturi a dus repede la prelucrarea unor rețete internaționale și racordarea restaurantelor la noile obiceiuri alimentare ale noilor categorii de consumatori. Deschiderea cu atât de multă larghețe către tot ceea ce este nou duce și la acceptarea cu foarte multă ușurință a unor obiceiuri occidentale mai puțin sănătoase, promovate în restaurantele cu mâncare tip fast-food”. (2013, p. 8)

¹⁰ Din Grecia Antică și până în Pompei, din China până în Turcia, mâncarea vândută pe stradă a avut o istorie lungă; în zilele noastre, aceasta contribuie la consolidarea culturii regionale. Cf. <https://www.gustos.ro/sfaturi-culinare/street-food-in-romania/ce-nseamna-street-food.html/20.03.2019>.

O figură remarcabilă a gastronomiei autohtone este Radu Anton Roman – un literat gurmand și un realizator de emisiuni televizate¹², care prezintă într-o lumină diferită bucătăria românească. Dacă pentru Păstorel bucătăria franceză este singura demnă de un statut privilegiat, pentru Radu Anton Roman există, pe de o parte, o „bucătărie aborigenă spectaculoasă, cu măduvă tragică”, păstrată parțial sub forma „marii bucătării țărănești” și, pe de altă parte, o cultură „culinară «târgoveață» (adică burgheză), a preluării influențelor (turcești, grecești, franceze, dar și maghiare, ruse sau germane) și a matamorfozării lor în ceva specific românesc, trăsătură care ar asigura originalitatea bucătăriei noastre”¹³. Cartea sa, *Bucate, vinuri și obiceiuri românești*, publicată în 1998, este bazată pe observații de teren privind obiceiurile alimentare ale românilor. Pentru fiecare rețetă sau obicei descris sunt citate scrierile folcloriștilor, etnologilor și antropologilor români, care au făcut cercetări asupra deprinderilor alimentare. Așa cum afirmă autorul, volumul este „o selecție (compilație, sinteză, exagerare, cum vreți să-i spuneți) din cărți și de pe coclauri post-dacice, de mâncăruri alese, fie pentru că sunt strict românești (ca *păpușile de dragavei*) sau foarte populare prin farfuriile noastre – dar și cu un nu-știu-ce local (*clătitele*), fie pentru că sunt adevărate bizareri regionale (unele de-a dreptul șocante, ca *florile de dovleac umplute*), ori bucate ritualice, făcând parte din spiritualitatea românească (*pasca*)”¹⁴. În primul capitol, *Hop și noi pe papa-mond*, autorul vorbește despre bucătăria „târgoveață”, despre „elementele de bucătărie univesalistă în care intră doar câteva bucătării notorii și curente, pe care ultima fărâamă de conștiință profesională, supraviețuind ca prin miracol naționalismului aristocrat, m-a obligat să le salvez de provincialism și să le urc la rangul de național-europene (...)”¹⁵. Capitolul cuprinde rețetele unor preparate precum: *salata de vinete, mititeii à la Păstorel, spanacul tuturor, ardeii umpluți sau oaia la groapă*. În celelalte capitole, tonul amuzant se estompează, iar gastronomia este pusă în legătură cu calendarul ortodox al românilor. Alături de Radu Anton Roman cititorii cunosc o Românie a preparatelor (și a obiceiurilor!), învățând să gătească feluri de mâncare specifice fiecărei zone geografice: *Ardealul, Valahia de miazăzi, Banatul și Muntenia colinară, Moldova atributelor, Apropiata, depărtata Basarabie* etc.

Sanda Nițescu, artistă și pictoriță care a locuit la Paris mai bine de treizeci de ani, a publicat, la Editura L’Harmattan, în 2000, *Un brin d’aneth et le ciel bleu. Imprécis de cuisine roumaine*. Cartea *Un fir de mărar și cerul albastru* a fost publicată în 2008, la Editura Cartea Românească, în traducerea Irinei Mavrodin, cu desene de Horia Bernea. Capitolele cărții sunt eseuri, iar autoarea îmbină amintirile legate de gătit cu pictura: „Mă surprind adesea folosind vocabularul picturii pentru bucătărie și pentru un anumit mod de a o gusta”¹⁶. În 2004, scriitoarea publică la Editura Humanitas, la solicitarea lui Gabriel Liiceanu, *Steak de ton roșu sau fasole bătută?*, care este un *Ghid insolit cu 33 de restaurante bucureștene* – unde restaurantul este perceput drept un fenomen, un „eveniment” al vieții publice¹⁷.

Pentru Adriana Babeți, autoarea *Ultimului suflou la Paris. 69 de rețete culinare, a găti* este o artă, „căci orice gătire e o gândire”, iar un prânz „e ca o demonstrație logică”¹⁸. Așa cum prezintă scriitoarea, pregătirea hranei este un act de civilizație, de știință, de meșteșug, iar gătitul este nu numai un act gastronomic, ci și un prilej de a împărtăși obișnuințele culinare ale oamenilor din veacurile

¹¹ Cf. <https://discover.hubpages.com/food/Differences-Between-Fast-food-Junk-food-And-Street-food/20.03.201>.

¹² Între anii 2001 și 2005, canalul de televiziune Pro Tv difuzează emisiunea *Bucătăria lui Radu* (produsă și prezentată de Radu Anton Roman), în care este pusă în valoare bucătăria tradițională românească.

¹³ Macri, 2008, p. 9.

¹⁴ Roman, 2001, p. 7.

¹⁵ Roman, 2001, p. 21.

¹⁶ Nițescu, 2008, p. 22.

¹⁷ „... este o carte a timpului prezent. O carte despre București – o *capitală europeană*, fie și în devenire (...). Autoarea explică, succint și cu har, ce se înțelege prin *nouvelle cuisine*, câte feluri de *paste* există în Italia, ce credea Brillat-Savarin despre brânzeturi, când au apărut primele restaurante în Europa, care este actul de naștere al cuvântului *gastronomie* (...)”. (Neț, 2007, p. 170)

¹⁸ Babeți, 2006, p. 267.

trecute. Alcătuită din articole publicate în *Suplimentul de cultură* al Editurii Polirom, cartea nu este neapărat o culegere de rețete, ci, mai degrabă (așa cum recunoaște autoarea), un colaj de eseuri, cronicuțe, istorioare, anchete, interviuri (despre *Deșteptarea gustului, Jazz la ceaun, Ruleta braziliană, Bursucul gastric vorbește!* etc.); scriitura este alertă, plină de informații culturale și este „presărată” cu mult suflet¹⁹.

Cartea lui Vlad Macri (apărută în 2008), *Stufat ori Estouffade? Sau există bucătărie românească?* este o analiză exigentă a caracterului original și autentic al bucătăriei românești. Afirmatiile făcute de autor sunt bine argumentate și însoțite de exemple, ceea ce dovedește atenta preocupare față de domeniul culinar. Totuși, volumul se încheie pe un ton pesimist, autorul înclinând să îi dea dreptate lui Păstorel Teodoreanu, care neagă existența unei bucătării românești: „România are multe «bucătării», fiecare regiune având elementele sale de originalitate, dar una națională, care să fi făcut sinteza acestora, nu există”²⁰. Pentru a veni în sprijinul acestei afirmații, autorul oferă, la finalul cărții, o serie de 25 de rețete considerate românești, însă precizează originea fiecăreia (turcească, ungurească, bulgărească, italienească etc.).

Bogdan Ulmu este un nostalgic al mâncărilor de altădată; dând dovadă de umor fin și de o vastă cultură (nu numai gastronomică), ne împărtășește secretele unor bucate alese, cum ar fi: *jambonul festiv (cu sos de miere și mandarine), friptura nordică, păpădiile cu ceapă, sufleul de șvaițăr, rața lăcuită sau tonul la cupă*²¹.

Referindu-se la gastronomia românească, jurnalistul și scriitorul Mihai Tatulici, în *Istoria gastronomiei românești însoțită de 36 de rețete străvechi și vechi*, este de părere că sinteza dintre tradițiile dacice (autohtone) și cele mediteraneene (aduse în spațiul carpato-danubian odată cu pătrunderea romanilor în Dacia) a dus la crearea a ceea ce numim azi specificul culturii și civilizației românești. Numărul mare de termeni, proveniți din latină, referitori la întregul domeniu agricol, demonstrează vechimea îndeletnicirilor locuitorilor acestor zone (*semănare, arare, culegere, secerare* etc.). Culturile de cereale și turmele de oi sau animalele sălbatice sunt cele care au asigurat alimentația poporului (și cele care stabilesc un anumit specific național). Din cele mai vechi timpuri, oamenii au preferat cerealele care se puteau prepara ușor: orzul, secara, meiul (și, mai târziu, porumbul). Pe lângă acestea, mâncau pește, scoici și vâneau urși, cerbi, bouri, mistreți, precum și animale mici: „Cum le preparau? Nu e nicio îndoială că utilizau mai ales frigerea și nu fierberea sau coacerea. Asta le permitea «să gătească» la foc liber, pe pietre fierbinți, direct pe jar și cu ajutorul unor ustensile rudimentare”²². Lui Mihai Tatulici i se pare ciudat că multe feluri de mâncare dacice au primit, târziu de tot, nume slave: oricum, așa s-a întâmplat și cu aperitivele daco-romane care au dispărut ca denumiri. În locul lor, slavii ne-au impus, prin frecvență, termenul *zacuscă* pe care, finalmente, l-a căpătat și mâncarea de legume numită *zacuscă*. De asemenea, scriitorul prezintă o serie de mâncăruri pe care le consideră vechi: *tocăniță de urs cu bureți, răzălar cu lapte, chisătură, colivă, alivencă*.

Alt jurnalist și cronicar gastronomic, Marius Cristian, scrie *Legendele din farfurie* cu scopul de a demonstra că bucătăria nu este exclusiv artă culinară, ci, mai degrabă, un element important de civilizație, iar bucatele nu sunt făcute numai pentru „a ne umple burta”²³, ci și pentru a fi savurate. Bucătăria și civilizația s-au influențat reciproc și este cert că omul nu mai mănâncă la fel ca acum câteva sute de ani, întrucât descoperirile geografice, industrializarea și progresul tehnologic au contribuit la găsirea altor resurse și au dus la schimbarea obiceiurilor alimentare²⁴. Pornind de la

¹⁹ Iar din loc în loc pot fi citite reflecții cu „iz” filosofic: „Viața e o clătită prea mare pentru câtă dulceață ni s-a dat”.

²⁰ Macri, 2008, 118.

²¹ Vezi *Vina și vinul gastronomiei*, București, 2012.

²² Tatulici, 2018, p. 11.

²³ Cristian, 2020, p. 197.

²⁴ În stabilirea obiceiurilor culinare ale unui popor, un prim aspect de care trebuie să se țină seama este factorul natural: formele de relief, clima, solurile sunt cele care stabilesc tipul de alimentație al unei națiuni (la începuturi); ele sunt și cele care stau la baza gastronomiei unui popor, a bucătăriei specifice.

afirmația că „omul este singurul animal care gătește”, autorul a recurs la prezentarea unor mâncăruri, garnituri și sosuri cu renume și astfel a comentat o serie de rețete culinare (*Maioneza, micul sos orfan care a ajuns să domine lumea; Tiramisu sau când cinematografia trage-n sus cofetăria; Cum a ajuns puiul Tikka Masala să fie considerat o mâncare națională a englezilor etc.*).

Cosmin Dragomir, jurnalist culinar și editor de cărți gastronomice, publică la Editura GastroArt, în 2021, *Curatorul de zacuscă. Texte gastronomice*, un volum cartonat, bogat ilustrat, în care abordează (într-un mod asemănător cu cel inițiat de Mihai Tatulici) diferite teme de istorie și de antropologie culinară românească. Un capitol amplu este dedicat *zacuștei* (< rus. *закуска* „gustare”, introdusă în alimentație, conform legendelor, de vikingi, în secolul al IX-lea, dar mai degrabă înrudită cu bufetul suedez)²⁵ – povestea preparatului din vinete, gogoșari, roșii și ceapă pare a fi complicată, întrucât nu există o origine unică a acestuia. Apoi autorul își pune diferite întrebări, la care caută și găsește răspunsuri argumentate: *Este borșul o invenție românească?, De ce a tăiat Deceneu viile dacilor?, De unde bogăția de mâncăruri românești, dacă țaranii trăiau cu mămăligă, lapte, brânză, ceapă și usturoi?* De asemenea, Cosmin Dragomir vorbește despre furculiță și istoria ei, despre începuturile industriei românești de panificație, despre conservarea cărnii și chiar despre *bullying* în gastronomie.

Într-o cu totul altă manieră, Petronela Savin, în lucrarea *Universul din lingură: despre terminologia alimentară românească*, apărută în 2012 la Iași, își propune să prezinte anumite particularități ale lexicului românesc referitor la arta culinară, prin explicarea și inventarierea unor termeni și expresii care dau bucătăriei românești o coloratură specifică. Interesul pentru studierea unui asemenea domeniu nu este numai de natură lingvistică, așa cum afirmă și autoarea: „Studiul pe care îl propunem ia în considerație cel mai larg cadru de antropologie culturală, prin punerea în valoare a cadrelor cognitive și a modelelor culturale fixate în limba română la nivelul terminologiei alimentare”²⁶. Universalitatea acestei „dominante”, hrana, reprezintă unul din principalele „instrumente” pentru investigarea unei culturi sau a unei societăți, din orice zonă geografică sau din orice perioadă istorică. Iar descrierea scenelor care fac referire la actul hrănirii dezvăluie fațete mai puțin cunoscute ale unor scriitori români (Ion Creangă, Nicolae Filimon și I.L. Caragiale). Astfel, autoarea ajunge la concluzia că s-au conturat două tipuri de discursuri literare: „unul reprezentat prin creația lui Ion Creangă, care înfățișează lumea țărănească, ieșită din cadrele timpului și marcată de credințe și de obiceiuri imemorabile, și altul, ilustrat de operele lui Nicolae Filimon și I.L. Caragiale, care descrie lumea urbană, profund așezată în epocă, definită prin modă și schimbare”²⁷.

În lucrarea *Bucate din bătrâni. Frazologie și cultură românească*, demersul întreprins de Petronela Savin este important pentru cultura românească, întrucât ne sunt prezentate informații de natură strict culinară, dar nu numai. Etimologia termenilor culinari poate furniza informații atât despre originea lor, cât și despre traseul sinuos al preluării termenilor străini în limba română. Bucătăria românească îmbină elemente terminologice eterogene: balcanice, nemțești, rusești, poloneze, franceze; dar, la fel ca istoria limbii române, istoria gastronomiei românești nu arată neapărat o voință creativă, care să unifice importurile și să dezvolte o cultură a detaliului. Ea este însă originală tocmai pentru faptul că s-a născut din întrepătrunderea marilor curente culinare ale Europei, iar prin prezența termenilor culinari în frazeologia românească se urmărește sensul atât distractiv, cât și cel moralizator²⁸.

Mariana Neț, în lucrarea *Cărțile de bucate românești. Un studiu de mentalități* pornește de la premisa conform căreia caracterul „spectaculos” al gastronomiei, capacitatea sa de a antrena simultan,

²⁵ Termenul românesc (care provine din rusă) este „răspândit cu sensul din rusă și în Ucraina (unde în vestul țării cunoaște o specializare: «sfeclă murată ptăjită»), Macedonia (unde e folosit ceva mai rar) și în Bulgaria, unde a cunoscut o îmbogățire a sensului, la cel preluat din rusă adăugându-se și cel de «mic dejun»/«prânzișor», «masă ușoară»”. (Dragomir, 2021, p. 56)

²⁶ Savin, 2012, p. 139.

²⁷ Savin, 2012, p. 141.

²⁸ Cf. Savin, 2018, p. 159-162.

într-o primă etapă a procesului de cunoaștere, văzul, mirosul și gustul au făcut ca această știință să fie percepută ca un fenomen al culturii de masă (aflată în permanentă interdependență cu istoria mentalităților)²⁹. În 2007, Mariana Neț se întoarce la domeniul gastronomiei și publică un alt studiu (cu puternice note subiective) *Șocurile cotidianului*, care aduce în prim-plan discuții referitoare la originalitatea și autenticitatea bucătăriei românești, iar capitolul referitor la *Gătire* conține observații relevante cu privire la caracteristicile discursului gastronomic (așa cum se manifestă acesta în textele referitoare la arta de a prepara mâncăruri alese), întrucât gastronomia este parte integrantă a imaginii pe care o comunitate o propune despre sine³⁰. Cărțile Mariane Neț aduc observații, analize și comentarii și își dovedesc astfel extraordinara utilitate în realizarea unei abordări atât sincronice cât și diacronice a domeniului gastronomic.

Două studii despre elementele de origine italiană din lexicul gastronomic românesc îi aparțin Floricăi Dimitrescu: *Elemente recente italiene în lexicul gastronomic românesc* (București, 2007) și *Din semantica elementelor lexicale gastronomice de origine italiană în româna actuală* (Cluj-Napoca, 2009). Autoarea ia în discuție o serie de elemente italiene atestate în lexicul limbii române, „în principal pe baza exemplurilor excerptate din presă, care este, după cum bine se știe, un sensibil barometru al oricăror «mișcări» din limbă”³¹. După o inventariere a termenilor (cu precizarea sensului), se arată că aceștia au un caracter transcultural, depășind granițele bucătăriei naționale: unii au șansa de a deveni foarte răspândiți și de a se „instala” în română, iar alții nu sunt integrați lexicului românesc (ei aparținând categoriei xenismelor)³². O ultimă observație este legată de absența din DEX a multor termeni de origine italiană, dar care sunt incluși în DOOM³ (*gnocchi, espresso, broccoli, lazane, mozzarella, pizza, ravioli*). Concluziile aduc în prim-plan caracterul internațional al bucătăriei autohtone, cu toate elementele culinare (suprapuse din latină, slavă, turcă, maghiară, greacă etc.), iar termenii discutați de Florica Dimitrescu „contribuie la procesul occidentalizării romanice a limbii române”³³.

Articolul publicat în 2013 de Mihaela Munteanu Siserman, *Nume de preparate culinare autohtone în perspectiva globalizării (interpretări onomastice și socioculturale)*, prezintă o serie amplă de termeni gastronomici care au la origine un toponim sau un antroponim; autoarea realizează, cu minuțiozitate, o tipologizare a termenilor gastronomici (numiți GAN), în funcție de componenta onomastică, lexico-semantică sau etimologică și argumentează, de asemenea, că alegerea unui nume pentru un produs culinar poate fi motivată și de factori socioculturali³⁴.

În anul 2017, Ioan Milică publică articolul *Registrul culinar: variație textuală și particularități stilistice* (în volumul *Omul de cuvânt. În onoare Gheorghe Chivu*), în care are în vedere anumite particularități structurale și compoziționale ale rețetelor culinare (pe care le consideră, de fapt, texte instrucționale³⁵): „a) *recursul la persoana a doua plural*, convenție cu originea în limba vorbită și b) *utilizarea reflexivului impersonal*, convenție preluată, cel mai probabil, din textele juridice sau științifice (...)”³⁶.

Tot în 2017, Ioan Milică împreună cu Sorin Guia publică prima parte a studiului: *Rețetele culinare: oralitate și scripturalitate*, în care inventariază tradițiile culinare europene majore și tiparele compoziționale ale rețetelor de gătit. În opinia celor doi, grație mai multor caracteristici (coeziune, coerență, informativitate, situaționalitate), rețetele culinare pot stimula imaginația cititorului dornic să

²⁹ Cf. Neț, 1998, p. 5.

³⁰ Cf. Neț, 2007, p. 159.

³¹ Dimitrescu, 2009, p. 107.

³² Cf. Dimitrescu, 2007, p. 611.

³³ Dimitrescu, 2007, p. 614.

³⁴ Cf. Munteanu Siserman, 2013, p. 432.

³⁵ La rândul său, Mariana Pitar consideră rețetele de bucătărie drept gen prototipic al textului injonctiv. Vezi Mariana Pitar, *Textul injonctiv. Repere teoretice*, Timișoara, 2007.

³⁶ Milică, 2017, p. 353.

afle mai mult decât sfaturi, recomandări sau ingrediente. În opinia lui Ioan Milică, care este și autorul studiului *Literatura de bucătărie*, discursul gastronomic poate să funcționeze ca un sistem semiotic apt să modeleze obiceiuri, mentalități și ideologii: „De la rețetele de gătit risipite prin manuscrise și scrisori până la listele de mirodenii ascunse prin documentele uitate de oameni și de timp, trecând prin cărțile de bucate și prin scrierile călătorilor străini, literatura de bucătărie și codul bunelor maniere alimentare furnizează indicii și instantanee din spectacolul unei lumi în care Orientul și Occidentul se suprapun”³⁷.

Dintr-o altă perspectivă, site-urile gastronomice profesioniste³⁸ sunt cele care găzduiesc bloguri culinare³⁹ (scrise, în general, de bucătari și de jurnaliști) și urmăresc să creeze o comunitate în jurul temei bucătăriei, în general. Pe măsură ce societatea a evoluat, gastronomia ajunge și în televiziune, în diverse forme de spectacol audiovizual: de la concursuri (*Chefi la cuțite*, *Cireașa de pe tort*, *Mama mea gătește mai bine*), la show-uri (*Poezie și delicatețuri*, *Gătit la costum*) sau la emisiuni dedicate nutriției și dietelor (așa-zisele emisiuni de *lifestyle: Sport, dietă și o vedetă*). Emisiunile culinare românești au drept gazde fie vedete, fie *chefi*⁴⁰. Termenul românesc *chef* (pronunțat [șef]) este preluat din franceză (cf. fr. *chef de cuisine/chef cuisinier* literal: „șef de bucătărie”/„șef bucătar”, prescurtat *chef*; cf. engl. *chef* „bucătar-șef”, împrumutat tot din fr. *chef* – coexistă cu *head cook*⁴¹, care, în timp, și-a extins sensul, desemnând „orice bucătar”) și s-a impus în limbajul vorbit actual (este atestat în DOOM³), întrucât a dobândit un sens apreciativ, admirativ, față de termenul *bucătar*, care are drept sinonime (ieșite din uz): *cuhăr* (< ucr. *кухарь*), *socaci* (< magh. *szakács*), *magher* (cf. derivatul *magherniță* „[înv.] bucătărie”), *stolnic* (< v. sl. *стольникъ*) – în Evul Mediu, în Țara Românească și în Moldova, îl desemna pe „dregătorul care purta grija mesei domnești, fiind șeful bucătarilor, al pescarilor și al grădinarilor” sau *becer* (< *beci* etimologie necunoscută), desemnând „bucătarul domnesc/boieresc; șeful bucătar al curții domnești”.

Din prezentarea de mai sus reiese că, pe parcursul secolelor, gastronomia a fost, în general, un apanaj al claselor privilegiate; mesele fastuoase, mâncărurile complicate, mirodeniile rare erau proprii claselor superioare ale societății, iar diferențele între modul de a mânca al bogaților și cel al săracilor erau evidente. În România, aceste diferențe încep să se estompeze abia în a doua jumătate a secolului al XX-lea. Cele două Războaie Mondiale apropie oamenii (și clatină ierarhiile sociale); deși delimitările dintre clasele sociale nu se șterg complet, regimurile politice care încep să guverneze Europa schimbă obiceiurile gastronomice ale populațiilor. Descoperirile științifice și cele tehnice fac hrana mult mai ușor de pregătit, iar ingredientele mai accesibile oamenilor de rând. Așadar, are loc o „restructurare” a domeniului culinar: după aproximativ două secole de mâncare gătită complicat, în Franța apare mișcarea *nouvelle cuisine*⁴², care pune accent pe mâncarea preparată simplu, pe alimentele proaspete și pe servirea fără somptuozitate. Epoca sosurilor cu rântaș și a mâncărurilor fierte îndelung se apropie de final, întrucât noul concept propune preparate care se gătesc rapid și păstrează savoarea ingredientelor,

³⁷ Ioan Milică, *Literatura de bucătărie*, <https://www.ziaruldeiasi.ro/stiri/literatura-de-bucatarie/20.03.2019>.

³⁸ De exemplu: www.gustos.ro, www.rețeteculinare.ro, www.cevabun.ro, www.lumearețetelor.ro, www.găteșteinteligent.ro.

³⁹ Prima funcție a unui blog culinar este aceea de carte de bucate, întrucât facilitează căutarea de rețete. Vezi Adi Hădean – *Rețete fără secrete*: www.adihădean.ro.

⁴⁰ Validarea bucătarului ca *artist culinar* nu este dată de calitatea sa de *chef*, ci de calitatea de *maestru*, care presupune o îmbinare aparte de pregătire temeinică, experiență și, nu în ultimul rând, talent – încununate într-o serie de certificări speciale. Cf. <https://englishromanian.ro/23.10.2018>.

⁴¹ În engleză, *chief cook* (*chief* este urmașul lui *chief* din franceza veche – termen împrumutat de englezi pe la anul 1300) a cunoscut întâi o specializare semantică, desemnând bucătarul(-șef) de pe o navă comercială sau militară, iar mai apoi se înregistrează o depreciere a sensului, denumind „omul bun la toate”. Cf. *Webster Academic Dictionary*, <https://archive.org/details/webstersacademi00websgoog/page/23.10.2018>.

⁴² Este opusă așa-numitei *haut cuisine*, caracterizată prin pregătirea meticuloasă și prezentarea atentă a alimentelor, însoțite de vinuri rare.

iar porțiile mici sunt prezentate simplu⁴³. Cu siguranță este momentul în care gastronomia începe să fie percepută ca o artă care se adresează simțurilor⁴⁴.

Începând cu secolul al XX-lea, numeroase feluri de mâncare (împreună cu denumirile lor) specifice anumitor popoare încep „să migreze”, depășind hotarele țărilor de origine. Restaurantele sunt primele care percep această mișcare și introduc în meniurile lor preparate reprezentative pentru diferite zone geografice, iar clienții sunt receptivi la aceste schimbări. Se deschid, de asemenea, restaurante cu un anumit specific (chinezesc, italianesc, franțuzesc etc.), care își propun să servească nu numai mâncăruri proprii unei culturi anume, ci și preparate cu specific local, iar rețetele depășesc limita spațiului geografic.

Oamenii încep să gătească acasă diverse feluri de mâncare; ei sunt ajutați de apariția unor cărți de bucate (care prezintă mâncăruri de pretutindeni), de reviste, de emisiunile televizate, precum și de multitudinea ingredientelor și a condimentelor care se vând în marile magazine din Europa și din lume. Așadar, gastronomia nu presupune numai tehnică și materie primă, ci este și un indice cultural. Dacă analogia dintre bucătărie și limbaj este prelungită, cu siguranță se poate vorbi de o anumită „conexiune” culinară, de o „punte” de comunicare între mai multe culturi.

BIBLIOGRAPHY

Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”, *Dicționarul ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române*, ediția a III-a revăzută și adăugită, București, Editura Univers Enciclopedic Gold, 2021.

Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”, *Limba cărților de bucate românești* (coord. Mariana Neț), București, Editura Academiei Române, 2019.

Dimitrescu, Florica, „Elemente recente italiene în lexicul gastronomic românesc”, în *Limba română. Dinamica limbii, dinamica interpretării* (coord. Gabriela Pană Dindelegan), București, Editura Universității din București, 2007, p. 601-616.

Dimitrescu, Florica, „Din semantica elementelor lexicale de origine italiană în româna actuală”, în *Dacoromania*, Cluj-Napoca, XIV, nr. 2/2009, p. 107-127.

Flandrin, Jean-Louis, Montanari, Massimo, *Histoire de l'alimentation*, Paris, Arthème Fayard, 1996.

Macri, Vlad, *Stufat ori Estouffade? Sau există bucătărie românească?*, București, Editura Humanitas, 2008.

Milică, Ioan, „Registru culinar: variație textuală și particularități stilistice”, în *Omul de cuvânt. In honorem Gheorghe Chivu* (ed. Adina Chirilă), Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2017, p. 341-365.

Munteanu Siserman, Mihaela, „Nume de preparate culinare autohtone în perspectiva globalizării (interpretări onomastice și socioculturale)”, în *The Proceedings of the “European Integration – Between Tradition and Modernity” Congress*, Târgu Mureș, Editura Universității „Petru Maior”, 5/2013, p. 431-443.

Neț, Mariana, *Cărțile de bucate românești. Un studiu de mentalități*, București, Editura Academiei Române, 1998.

Neț, Mariana, *Șocurile cotidianului. Stiluri, gesturi și mentalități*, București, Ideea Europeană, 2007.

Pitar, Mariana, *Textul injonctiv. Repere teoretice*, Timișoara, Editura Excelsior Art, 2007.

---

⁴³ *Fine dining* reprezintă o evoluție, o reinterpretare a ceea ce este *haut cuisine* și presupune o anumită calitate în privința servirii, a meniului (și chiar a atmosferei din restaurante).

⁴⁴ Vezi și: <https://www.descopera.ro/cultura/8669392-gastronomie-in-europa-o-istorie-savuroasa/20.03.2019>.

Pop, Patricia Alexandra, *Bucătăria românească de la 1841 până astăzi*, București, Editura House of Guides Publishing Group, 2013.

Savin, Petronela, *Bucate din bătrâni. Frazeologie și cultură românească*, Iași, Institutul European, 2018.

Savin, Petronela, *De gustibus disputandum... Frazeologia românească privitoare la alimentație*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2011.

Savin, Petronela, *Universul din lingură: despre terminologia alimentară românească*, Iași, Institutul European, 2012.

Savin, Petronela, *Bucate din bătrâni. Frazeologie și cultură românească*, Iași, Institutul European, 2018.

Ulieriu, Daniela, Popescu, Doina, *Trei secole de gastronomie românească. De la muhalebiu și schembea la volovan și galantină*, Pitești, Editura Paralela 45, 2018.

Surse

Babeți, Adriana, *Ultimul sufleu la Paris. 69 de rețete culinare*, Iași, Editura Polirom, 2006.

Cristian, Marius, *Legendele din farfurie. Rețete celebre cu garnitură de povești, salată de mituri și tacâmuri istorice*, Iași, Lebăda Neagră, 2020.

Dragomir, Cosmin, *Curatorul de zacuscă*, București, Editura GastroArt, 2021.

Mincu, Iulian, *Alimentația rațională a omului sănătos*, București, Editura Medicală, 1978.

Nițescu, Sanda, *Steak de ton roșu sau fasole bătută?*, București, Editura Humanitas, 2004.

Nițescu, Sanda, *Un fir de măr și cerul albastru*, București, Editura Cartea Românească, 2008.

Păstorel, *Epigrame și alte rime vesele*, București, Editura Humanitas, 1997.

Teodoreanu, Al. O., *De re culinaria*, București, 2011.

Teodoreanu, Păstorel, *Gastronomice*, București, Editura Agora, 2012.

Pop, Patricia Alexandra, *Bucătăria românească de la 1841 până astăzi*, București, Editura House of Guides Publishing Group, 2013.

Roman, Radu Anton, *Bucate, vinuri și obiceiuri românești*, ediția a II-a, „îndelung revăzută și mult adăugită”, București, Editura Paideia, 2001.

Strasman, Iosif, Radu, Ion, *Preparate de artă culinară*, București, Editura Tehnică, 1981.

Tatulici, Mihai, *Istoria gastronomiei românești însoțită de 36 de rețete străvechi și vechi*, Editura Academiei Române, București, 2018.

Ulm, Bogdan, *Vina și vinul gastronomiei*, București, BCC Publishing, 2012.

Webografie

Hoțu, Alina-Roxana, *Terminologia gastronomică în limba română actuală*, <http://mecanica.ucv.ro/>

Milică, Ioan, Guia, Sorin, *Rețetele culinare: oralitate și scripturalitate (I)*,

<https://www.semanticscholar.org/paper/Rețetele-culinare>

Milică, Ioan, *Literatura de bucătărie*, <https://www.ziaruldeiasi.ro/stiri/literatura-de-bucatarie>

*** Webster Academic Dictionary,

<https://archive.org/details/webstersacademi00websgoog/page>

*

* *

<https://asociatia-alpha.ro/gidni/08-2021/GIDNI-08-Lang-b.pdf>

<https://englishromanian.ro>

<https://archive.org/details/webstersacademi00websgoog/page>

<https://www.gustos.ro/sfaturi-culinare/street-food-in-romania/ce-nseamna-street-food.html>

<https://www.descopera.ro/cultura/8669392-gastronomie-in-europa-o-istorie-savuroasa>

<https://discover.hubpages.com/food/Differences-Between-Fast-food-Junk-food-And-Street-food>

www.gustos.ro
www.rețeteculinare.ro
www.cevabun.ro,
www.lumearețetelor.ro,
www.găteșteinteligent.ro
www.adihădean.ro.

DEVELOPING ENGINEERING STUDENTS' TRANSFERABLE SKILLS – FOCUS ON ONLINE MARKETING AND ADVERTISING

Alexandra Georgiana Sălcianu
Assist. Prof., PhD, University of Bucharest

Abstract: Today's Romanian engineering higher education comprises English for Specific Purposes - ESP courses at various levels, in accordance with each educational setting particular profiles, needs and objectives. Most of the skills included in such courses are of the widely transferable type, useful for the graduates, both upon first employment, and later in their professional activity. Since it is known that some of these skills can no longer find a place in in-service training, for financial reasons mainly, employers expect that young engineers have already acquired them during the faculty years; hence, an operational selection of prioritized skill portfolios becomes a challenge for the foreign language teacher - who is, in most cases, also the course designer. Therefore, the paper proposes a mini project meant to ensure future managers in the technical field some key marketing and advertising strategies, approached in terms of design and selection in an educated manner, which are embedded in a module which also enriches linguistic, lexical and cultural elements in an eclectic manner. The paper has two interconnected aims: (i) to create a context within which students' skills as regards online marketing and advertising methods come under focus, and (ii) to propose original innovative materials, with a communicative core and based on an IT support – which are presented, together with the rationale underlying their creation.

Keywords: ESP, transferable skills, online marketing and advertising, eclectic language teaching approach, course design

Motto:

“Ignoring online marketing is like opening a business but not telling anyone.” – Anonymous

1. Paper background and aims

ESP has been taught in our engineering higher education for over three decades now, mostly based on the principles of the communicative approach, with further additions and a line of orientation guiding it towards a well-controlled eclecticism, i.e. basing it on a sound framework of pedagogical principles, and adapting it to the sometimes quite specific features of each educational setting and profile.

However, if at the beginning there was a form of complementary action taken by both the academia, and then by the employers - themselves willing to get in line with the expectations and requirements of the international labour market, in terms of focus on skills necessary to any graduate, in particular the young ones to enter the companies for the first time in the newly created (inter)national context, recently, due to various causes, in particular of the financial type, the burden of preparing engineering students has been placed on the universities. Hence, a mandatory change of the ESP course design, to accommodate - in forms getting closer and closer to the CLIL type, a range of topics and skills such as those related to marketing, advertising, selling, negotiating, communicating in general, and behaving appropriately when an engineer has to wear different “hats”, not only that of a technical supervisor of manufacturing processes in a factory.

Such a change takes time and the teachers' (frequently also course designers) openness of mind, flexibility and capacity to adapt to new contexts. They must observe the environment traits, discuss

with employers and stakeholders, select, evaluate, and adapt the ESP core course to such demands, operating the required changes smoothly, and prioritizing focuses both economically and efficiently – not an easy thing to do, against a multitude of limitations and constraints of the temporal, financial and social type.

One element that such courses should include is fostering the acquisition and/or development of certain skills, which can be further transferred to the working place activity in real life. It is in this line that a mini module, focused on elements of *online marketing and advertising*, has been conceived, designed, piloted, and introduced as a stable component of the ESP practical course meant for bachelor level engineering students in the POLITEHNICA University of Bucharest.

Everything started from the reality that engineers in managerial positions – and not only – should be able to select appropriate online marketing and advertising strategies in an educated manner – and this is the key objective of the proposed module. The *skills* involved: selecting proposals of online advertising campaigns and modalities of presenting products and services, prospecting the market in general, evaluating advertised goods in relation with the advertising means in each of the cases, becoming connoisseurs of the communication elements involved, as well as an awareness of social and cultural aspects are all of interest in the engineer's career development; moreover, it can be maintained that in the present day wider (inter)national context, if this can be achieved by using English at a high level of proficiency, there are obviously higher chances of employment and promotion for young graduates.

Consequently, given the fact that undeniably online advertising is present all around us at any moment, one main aim of the research underlying this paper is to present and discuss the portfolio of original innovative materials which has been created, in accordance with a range of pedagogically sound framework of principles; an intertwined second aim is to advocate the creation of such contexts meant to develop the learners' skills, as a necessary and feasible kind of approach to an ESP course.

2. Online marketing and advertising - selective literature review

Online is in fact the keyword for both (i) the survey of the types and strategies to be encountered on the international market, in fields such as marketing and advertising for instance, and (ii) some components of the foreign language instructional process, such as ESP in higher education. The connections between the two represent a good basis, with mutual advantages for the development of the engineers' skills for their jobs (e.g. identifying valuable marketing and advertising strategies, developing flexibility based on a sound rationale for the options taken, focusing in a pertinent manner upon certain product/service features to be emphasized in campaigns, and localization and globalization knowledge), as shown in the literature revisitation whose main points are briefly examined in this section.

Thus, the *importance of Internet marketing* is emphasized, from various perspectives, by numerous sites and expert voices (WebFX, Inc, 2022). A series of *reasons*, appearing as recurrent elements, can be summed up as: everybody is online nowadays; it is a means of “two-way communication”; it increases one's “business visibility” and so on. Moreover, according to the same source, Internet is “cost-effective”, efficient, and fast. Additionally, as rightly pointed by the literature (Segura, 2020), there are economic reasons that underline the importance of *content marketing*, viz. it helps customers' “bond” with the brand, trust is thus built at lower expenses, while supporting “other types of marketing” by its specificity. *Benefits of digital marketing* are not unimportant, as synthetically shown by a professional blog (Terakeet, 2022): “measurement, personalization, automation, and targeting”.

As far as the *online component in language instruction*, especially in ESP in engineering higher education, its benefits have become evident for some time now (Text Inspector, 2020), reuniting in a brief list of essential positive points at least the following: enhancing the instructional process efficiency, providing “personalized practice”, stimulating the students' engagements with the language,

thus allowing them to become more independent as learners, and maintaining the process of ensuring that teaching materials are continually and properly updated.

An important study (Kadyan et al., 2019) sums up the *changes triggered by ICT* in the development of the *communicative approach in language teaching*:

- a shift of emphasis “from instruction to communication”, in a “more interactive learning environment”,
- a commensurate change of roles for both the teacher (now more of a “facilitator in a technology-assisted/virtual classroom”), and the learners, themselves more involved in the process of communication taking place,
- the occurrence of ICT enabled teaching activities, such as: “Computer Mediated English Communication, Web Based Learning, Computer Assisted Language Learning (CALL) and Mobile Assisted Language Learning (MALL), Blogs, Skype use of video-conferencing and texting applications”.

Perhaps it is useful to underline that the idea of using the language in communicating “real, meaningful messages” had already been stressed in earlier studies (Yade and Menzinger-Sjoblom, 1998).

According to a very recent viewpoint (Norris Forcier, 2021), it is no longer enough for an engineering graduate to have basic technical skills. It has become imperative to have the “right skill set”, which represents the current “frenzied” job market demand. Here are some of the transferable skills, all of them of the *soft* type, that the academia could endow trainees with, in preparation for the first job time: “communication (both listening and speaking), creativity, collaboration, time management, conflict resolution, problem-solving, critical thinking, attention to detail, willingness to learn, empathy”.

A decalogue of *things a manager should know about marketing* can be found in the literature (CLIMB Professional Development and Training, 2016), including at least the following “essential tools” as far as key marketing trends, general guidelines and standard best practices are concerned: (i) get a “responsive, mobile-friendly website”, (ii) “create and maintain an online presence” for the business, (iii) integrate one’s marketing and (iv) target it, (v) use social media for “prospecting and reputation management”.

It is worth mentioning that, for the preparation of the proposed module, focused on *Online Marketing and Advertising*, the information sources were those separately listed under the references; all of them are of recent date, logically exploited in the task chain, with the source provided in the Students’ Pages lest the trainees should try to plagiarize, but, on the contrary, to encourage them to further exploit the universe of searching resources for more information – in itself a useful soft skill for their future professional positions.

3. Module proposal – context specific features, materials presentation, findings

The mini module that was created and piloted, which is presented in this section in its main lines, was meant as supplementary material to an ESP practical course, and initially taught to students of two faculties of the PUB, viz. the Faculty of Biotechnical Systems Engineering – *ISB* and the Faculty of Entrepreneurship, Business Engineering and Management – *FAIMA*.

The ESP course has a core input based on the in-house *English for Professional Communication* coursebook, therefore the proposed module follows the same pedagogical principles: it is topic and task based, it has a strong authenticity character, relying on authentic or, rarely, semi-adapted materials, with a well-balanced focus on all the four skills of reading, writing, speaking, and listening, at a B2/C1 – CEFR level.

The *engineering students* have high IT abilities, which are exploited by the language teacher, but there are certain differences in terms of the field of study, naturally reflected in their background knowledge and study priorities as wants and interests, due to each faculty curriculum; for instance the

FAIMA students are necessarily more interested in acquiring managerial skills than the ISB ones – and this is clearly reflected in the *Classroom Observation* notes of the teacher/module designer, taken during the piloting stage of the materials with all of the 10 available groups.

The *objective* of the module is to develop the online marketing and advertising related skills of the trainees, by using mainly online technology as an instructional support. The total *time* for the module is of about 8 – 10 hours, and its *format* is designed as Student's Pages and the corresponding Teacher's Pages, thus observing the coursebook in use format in broad lines.

Due to obvious constraints of space, in what follows the tasks are presented, together with the rationale and some comments as regards the Teacher's Pages, only in very broad lines, in the form they were used in class at the piloting stage - as illustrations of the principles underlying the creation of the module.

To begin with, the *Lead-in* has the role of getting the trainees closer to the topic, and also of eliciting any previous information they may have on it. It is an awareness raising exercise, comprising a set of ten inspiring quotes focusing on an array of notions, such as: communication via online means, role of Internet in online marketing, social media role, marketing and advertising strategies. Students are asked to individually extract key ideas and comment upon them, and then prioritize the proposed items in order of importance they attach to them, with the necessary supporting arguments.

Task 1 consists in showing the students several advertisements, asking them to evaluate the quality and impact of each, and to grade them, expressing likes/dislikes. The examples are quite different in terms of topic, focus, time they were launched, and approach. A discussion can be initiated on the differences between traditional and online advertising, each with their advantages and disadvantages, and a review of formats and supports in online advertising could prove to be illuminating at this initial phase.

The *follow-up* to this task, which can be used as homework, requires the learners to search the online universe, focusing especially on their own technical field of interest, and to select several ads of the online type, being ready to present them to the class as regards: (a) the source, providing the link, (b) a brief presentation of the context for the ad: producing company, product/service advertised, support used, (c) an analysis of the advert appropriateness to the purpose for which it was created, with an emphasis on the strong support elements identifiable, for instance: key idea, coherence, impact language and tone etc. In fact, these elements stand for as many possible criteria of evaluation of an advertisement quality. The *rationale* emerges clearly, the task is meant to enlarge the scope and range of examples, and also to refine the students' capacity of analysing an advert quality in a more educated manner.

Task 2 is a typical example of embedded linguistic input, of the CLIL type, with information provided by means of an authentic text about the topic under debate, and *language awareness questions* focusing on lexis and grammar. If necessary, more linguistic work can be added, in function of the group level.

The two tasks that follow, nos. 3 and 4 can be both used – and even supplemented, if required, as class materials or homework, depending on the group interests, level and other local factors. Thus, *Task 3* invites the students to read a given text on *Online Advertising* and take notes for an oral presentation of the essential information - which is a useful reading subskill.

In the same vein, that of decomposing, and further recomposing, the global image and details the trainees should develop on the module topic, *Task 4* asks the learners to apply the information (together with their previous knowledge about – and exposure to – the domain of marketing and advertising) to the field of engineering they are interested in, and find examples of all the advertising types mentioned in the text, which they should present based on the pattern and criteria given in Task 1. It is meant to help the students to apply the text explanations, thus checking their own capacity of evaluating advertisements.

As can be seen, the module proposes a logically and realistically enchain sequence of tasks (passing from the objective skills of *reading* and *listening* towards the subjective ones of *speaking* and *writing*) from more controlled towards free practice, or at least to a very little guided kind of production, which culminates with the final *Project* – a roleplay.

Its focus is to ask the students to create and evaluate their own marketing and advertising campaign. The teacher should explain the stages of the project, organize the students into groups of three, help them to choose roles at stage A (1- company CEO, having the final decision on the chosen advertising campaign; 2 – company marketing manager, who monitors all marketing aspects in connection with the advertising campaign, and 3 – the advertising agency representative, proposing the online marketing and advertising campaign).

Then, at stage B, the teacher gets the trainees to have the preliminary discussion as a roleplay in class, followed by assigning the out-of-class preparation stage C, with the learners participating in drafting the final plan and proposal. It is clearly a lifelike situation that has elements of authenticity, which permits the participants to develop and use some soft skills of the transferable type.

At the *piloting stage*, the teacher has taken brief notes regarding the following items: group faculty and number, issues occurring in class, possible amendments to materials, other suggestions/remarks. In an effort to extract only the key ideas from the ten group observation sheets, the following can be summed up as relevant:

- the tasks were holding the students' attention, with a definite higher interest from those of the FAIMA faculty, as compared to the ISB ones – an obvious explanation is the profile of the former, more focused on issues connected with management related aspects;
- however, at individual group level within the same faculty there were differences in terms of language proficiency within the same faculty, which was conducive to differences in the duration of the tasks in class, as well as to a higher involvement in the speaking focused activities in the case of the more proficient groups;
- the previous exposure to, and knowledge of specialised lexis in the field of marketing and advertising of the FAIMA groups definitely contributed to the students' eagerness to participate and express views;
- the fact that among the seven ISB groups there were marked differences in terms of language level and lexical knowledge, with two groups having difficulties due to their low language level, as compared with the other five (and which cannot be related to the relatively less marked interest to the topic than that manifested by the FAIMA students), points to the need for extra linguistic work within certain groups of one faculty; this should be noted, and it can be amended by the teacher by adding supplementary input to the module, while maintaining the focus on attaining the course main objectives.

4. Open conclusions

The conclusive remarks are of the *interim* type, since they refer to the piloting stage and to the possible amendments to be made, but also to the potential of transferring such a module type to other educational contexts, certainly with the necessary changes meant to accommodate it to the particular expectations and features of each profile.

The chosen *topic* is important, if the students' specialization, further needs and interests, as well as the stakeholders' expectations are taken into account.

It is of high significance to create a *context* that is as similar to real life as possible, focused on the potential job contexts of the engineering students, in order to develop skills that are necessary and transferable, thus contributing to fostering the formation of a certain type of attitude.

The *trainees' feedback* matters to an equal extent as that from the teacher/course designer, and it should be taken into consideration when the sources for the materials are selected, the task requirements, and the embedding of linguistic work are carried out. From the students' suggestions, it

is to mention that some interviews with real marketing and advertising managers could be of much interest for the module success.

However, since the module was implemented only at an initial piloting stage, optimization can be achieved in terms of *content and task selection*, maintaining it as updated as possible and displaying an open attitude of the teacher, who should be flexible and accept the learners' suggestions in the design of the final version.

BIBLIOGRAPHY

- CLIMB Professional Development and Training; (2016); *10 Things Every Manager Should Know About Marketing*; <http://climb.pcc.edu/blog/10-things-every-manager-should-know-about-marketing>
- Kadyan, Arti et al.; (2019); *Communicative approach in Technology- enhanced ESL Teaching-Learning*, in International Journal of Research in Engineering, IT and Social Sciences, ISSN 2250-0588, Impact Factor: 6.565, Volume 09 Issue 01, January 2019, Page 288-292;
https://www.researchgate.net/publication/342944995_Communicative_approach_in_Technology-enhanced_ESL_Teaching-Learning
- Norris Forcier, Madie; (2021); *Top Soft Skills for Engineers: Which Ones Your Students Need, According to Employers*; <https://www.solidprofessor.com/blog/top-soft-skills-for-engineers-your-students-need/>
- Segura, Ashley; (2020); *4 Reasons Why Content Marketing Is Important*; https://www.semrush.com/blog/why-is-content-marketing-important/?kw=&cmp=EE_SRCH_DSA_Blog_EN&label=dsa_pagefeed&Network=g&Device=c&utm_content=622458443433&kwid=dsa-1753200736733&cmpid=18361923498&agpid=140825964625&BU=Core&extid=60162843300&adpos=&gclid=Cj0KCQiA1sucBhDgARIsAFoytUvt72M21Ay2qkHSK9-gyPO2qaH9JX1Mzhd1cWLIPOChkvVazKgI9SkaAmG-EALw_wcB
- Terakeet; (2022); *11 Reasons Why Digital Marketing Is Important for Brands*; <https://terakeet.com/blog/importance-of-digital-marketing/>
- Text Inspector; (2020); *How Technology Can Help Language Learners*; <https://textinspector.com/how-technology-can-help-language-learners/>
- WebFX, Inc.; (2022); *7 Reasons Behind the Importance of Internet Marketing*; <https://www.webfx.com/digital-marketing/learn/why-is-internet-marketing-so-important/>
- Yaden, B.E. and Menzinger-Sjoblom, L; (1998); *Technology and the Communicative Approach to Language Teaching*; <https://community.plu.edu/~yadenlbe/intro.html>

Bibliographic sources in module:

- <https://www.tidalmarketing.co.uk/our-services/online-advertising>
- <https://blog.hubspot.com/marketing/online-advertising>
- <https://www.webfx.com/digital-advertising/learn/best-online-advertising-strategies/>
- <https://creately.com/blog/diagrams/guide-to-writing-a-campaign-proposal/>
- https://offers.hubspot.com/advertising-plan-kit?hubs_post-cta=anchor&hubs_post=blog.hubspot.com%2Fmarketing%2Fbest-advertisements&hubs_signup-url=blog.hubspot.com%2Fmarketing%2Fbest-advertisements&hubs_signup-cta=cta_button&hsCtaTracking=da1bfbbd-7ee9-4bf1-89d1-6d7a833deb08%7C833f8867-d6e2-4d18-915f-0c939320ef28
- <https://www.business.qld.gov.au/running-business/marketing-sales/marketing/activities/advertising>

- <https://www.g2.com/articles/types-of-advertising>

LA CRÉATIVITÉ LINGUISTIQUE À TRAVERS LES EXPRESSIONS FIGÉES AVEC DES ANIMAUX EN FRANÇAIS: UNE ÉTUDE STYLISTIQUE

Mădălina Toader

Assist. Prof., PhD, University of Bucharest

Abstract: Idioms with animals are part of the French linguistic and cultural heritage. They have been used for centuries and continue to be used in everyday life. This study focuses on the linguistic creativity present in these idioms with animals in French. We show how French speakers use these expressions to express shades of meaning and create interesting stylistic effects. We also analyze stylistic devices such as metaphor and metonymy that are frequently used in these expressions.

Keywords: idioms, semantics, linguistic creativity, metaphor

1. Introduction

Les expressions figées avec des animaux sont omniprésentes dans la langue française et font partie intégrante du patrimoine linguistique et culturel de la France. Ces expressions se caractérisent par leur usage conventionnel, leur figement lexical et leur usage métaphorique, qui leur confèrent une valeur symbolique particulière. Cependant, les expressions figées avec des animaux peuvent également être l'objet d'une créativité linguistique, qui se manifeste notamment par la création de néologismes, l'utilisation de jeux de mots, et la subversion de l'usage conventionnel des expressions.

Les expressions figées avec des animaux sont des phrases ou des expressions qui ont un sens fixe, figé dans la langue française. Ces expressions sont souvent utilisées dans la vie quotidienne pour exprimer une idée ou une situation de manière concise et imagée. Dans cette étude, nous examinons la créativité linguistique présente dans ces expressions figées avec des animaux en français en se basant sur une analyse stylistique de la langue courante.

2. Les expressions figées et les expressions idiomatiques

Le lexique d'une langue ne se compose pas seulement de mots simples, mais aussi d'expressions et de mots composés. Selon les recherches, la théorie de la phraséologie aurait été élaborée pour la première fois par Bally dans son *Traité de stylistique* :

Si, dans un groupe de mots, chaque unité graphique perd une partie de sa signification individuelle ou n'en conserve aucune, si la combinaison de ces éléments se présente seule avec un sens bien net, on peut dire qu'il s'agit d'une locution composée. [...] C'est l'ensemble de ces faits que nous comprenons sous le terme de phraséologie. (1951, p. 65-66)

Donc, Bally parle d'une locution composée où la compositionnalité du sens est, partiellement ou totalement, absente. Alors que cette classification est basée sur l'aspect sémantique, il faut savoir que la notion de figement est forcément reliée à l'absence plus vaste d'une dynamique linguistique. Selon le dictionnaire de linguistique Larousse, « le figement est un processus linguistique qui, d'un syntagme dont les éléments sont libres, fait un syntagme dont les éléments ne peuvent être dissociés.

Si nous cherchons le mot idiomatique dans le dictionnaire *Trésor de la langue française*, il considère comme idiomatique: « Toute lexie complexe saisie comme une seule signification formée par des éléments lexicaux soudés. Est idiomatique à l'intérieur de la chaîne syntagmatique, tout segment de plusieurs éléments lexicaux à signifié unique, par la cohésion indestructible de toutes les unités ».

En effet, en ce qui concerne les expressions idiomatiques, c'est plutôt d'un point de vue sémantique qu'elles peuvent évoluer, restant leur structure figée dans le temps. Les expressions

idiomatiques, loin d'évoluer avec le temps, traversent les siècles, véhiculant un contenu culturel et une tradition difficile à trouver dans d'autres unités linguistiques. Bien évidemment, d'autres unités phraséologiques, comme les parémies ou les proverbes, partagent cette caractéristique des expressions idiomatiques.

Selon M. Gilbert, (*Muriel Gilbert - "Les expressions sont plus qu'une richesse, ce sont les bijoux de la langue" Par Lepetitjournal Barcelone | Publié le 16/03/2017 à 23:00 | Mis à jour le 07/01/2018 à 04:21*) les expressions idiomatiques « sont plus qu'une richesse, ce sont les bijoux de la langue [...], d'autant plus que les expressions sont souvent issues de la langue populaire (d'où la large utilisation des animaux). Elles permettent aussi le plaisir de la conversation ». Les expressions telles que : « avoir un chat dans la gorge », « rusé comme un renard », « cela ne casse pas trois pattes à un canard » ou « prendre le taureau par les cornes », sont des expressions construites à partir de termes empruntés au monde animal, qui sont partout. En France, ils existent de nombreuses expressions idiomatiques construites à partir du lexique des animaux, notamment de la ferme.

Voyons un texte construit à partir d'expressions idiomatiques animalières en guise d'exemple : *Vous arrivez frais comme un gardon à votre premier rendez-vous et là, pas un chat ! Vous faites le pied de grue, vous demandant si cette bécasse vous a réellement posé un lapin. Le type qui vous a obtenu ce rencard, avec lequel vous êtes copain comme cochon, vous l'a certifié : « Cette poule a du chien. Une vraie panthère ! ». C'est sûr, vous serez un crapaud mort d'amour. Mais tout de même, elle vous traite comme un chien, la vache ! Vous êtes prêt à gueuler comme un putois, mais non, elle arrive. Bon, dix minutes de retard, il n'y a pas de quoi casser trois pattes à un canard. Sauf que la fameuse souris, avec sa crinière de lion tombant sur son cou de girafe, est en fait plate comme une limande, myope comme une taupe et bête comme une oie, elle souffle comme un phoque et rit comme une baleine. Vous restez muet comme une carpe. Elle essaie bien de vous tirer les vers du nez, mais vous sautez du coq à l'âne et finissez par noyer le poisson. Vous avez le bourdon, envie de verser des larmes de crocodile. Rusé comme un serpent, vous finissez par vous inventer une fièvre de cheval qui vous permet de filer comme un lièvre. Vous avez beau être doux comme un agneau, faut tout de même ne pas vous prendre pour un pigeon ! (<http://www.labonneblague.fr/humour/boeuf> [consulté le 04/05/2023])*

Les expressions figées et idiomatiques sont des éléments clés de la langue française. Elles sont largement utilisées dans la communication orale et écrite, et peuvent contribuer à la précision, à la richesse et à la créativité du langage. Cependant, l'analyse des expressions figées et idiomatiques en français nécessite une approche linguistique qui combine les perspectives sémantiques, pragmatiques et discursives

3. Approche sémantique

La perspective sémantique examine la signification des expressions figées et idiomatiques en termes de leur composition lexicale et de leur relation sémantique avec d'autres mots. Les expressions figées et idiomatiques ont souvent une signification non compositionnelle, ce qui signifie que leur sens ne peut pas être compris en fonction de la signification de leurs parties constitutives. Par exemple, l'expression figée "faire la politique de l'autruche" signifie "refuser par faiblesse de voir le danger, d'affronter la réalité" et ne peut pas être comprise en fonction de la signification littérale de "politique" et "autruche".

Les expressions figées et idiomatiques peuvent également avoir des connotations culturelles, sociales ou historiques qui sont liées à leur utilisation et à leur contexte. Par exemple, l'expression idiomatique "le coup de grâce" signifie "l'acte final qui achève quelque chose" et fait référence à l'action de donner le coup de grâce à un animal blessé pour abrégé ses souffrances. Cette expression peut avoir des connotations de compassion ou de pitié, ainsi que des implications plus larges sur la moralité et l'éthique.

Les expressions idiomatiques ont une signification qui ne peut être comprise qu'en considérant l'ensemble de l'expression plutôt que de la signification littérale de ses parties constitutives. Par exemple, l'expression idiomatique "avoir le coup de foudre" signifie "tomber amoureux", mais la

signification ne peut être déduite de la signification littérale des mots "avoir", "le", "coup", "de" et "foudre".

4. *Approche pragmatique*

La perspective pragmatique considère la façon dont les expressions figées et idiomatiques sont utilisées dans la communication et leur rôle dans la construction de la signification. Les expressions figées et idiomatiques sont souvent utilisées pour créer des effets stylistiques, pour renforcer une idée ou une image particulière, ou pour exprimer des émotions ou des attitudes spécifiques. Par exemple, l'expression idiomatique "prendre son courage à deux mains" est souvent utilisée pour encourager quelqu'un à surmonter une peur ou une difficulté.

Les expressions figées et idiomatiques peuvent également avoir des implications pragmatiques en termes de leur emploi dans des contextes sociaux ou professionnels spécifiques. Par exemple, l'expression figée "faire la grasse matinée" peut être utilisée dans un contexte informel ou familial pour décrire une matinée passée à dormir tard, mais serait considérée inappropriée dans un contexte professionnel ou formel.

5. *Approche discursive*

La perspective discursive considère la façon dont les expressions figées et idiomatiques sont utilisées dans un contexte communicatif plus large, y compris leur relation avec d'autres éléments du discours. Les expressions figées et idiomatiques peuvent jouer un rôle important dans la cohésion et la cohérence du discours, en reliant des idées et des thèmes spécifiques. Par exemple, l'expression figée "avoir la tête dans les nuages" peut être utilisée dans un discours sur l'imagination ou l'optimisme pour renforcer un thème ou une idée.

Les expressions figées et idiomatiques peuvent également jouer un rôle dans l'identification des registres et des genres discursifs. Certaines expressions figées et idiomatiques sont plus courantes dans des contextes informels ou populaires, tandis que d'autres sont plus courantes dans des contextes formels ou littéraires. Par exemple, l'expression idiomatique "avoir le beurre et l'argent du beurre" est plus couramment utilisée dans des contextes informels pour décrire une situation avantageuse, tandis que l'expression figée "de par le monde" est plus couramment utilisée dans des contextes littéraires pour décrire une portée globale.

6. *Utilisation et importance des expressions figées et idiomatiques*

Les expressions figées et idiomatiques sont couramment utilisées dans la langue française parlée et écrite. Ces expressions peuvent ajouter de la couleur et de la variété à la langue, ainsi que refléter l'histoire et la culture de la communauté linguistique. Cependant, l'utilisation de ces expressions peut être problématique pour les apprenants de français en raison de leur signification non littérale. Les expressions idiomatiques peuvent également être difficiles à comprendre pour les locuteurs non natifs de la langue. Par exemple, l'expression «être à cheval sur les principes» signifie «être très strict, pointilleux, s'en tenir scrupuleusement aux règles établies» et peut être mal comprise par ceux qui ne connaissent pas l'expression.

L'apprentissage des expressions figées et idiomatiques en français est important pour les apprenants de la langue. Bien que ces expressions ne soient pas essentielles pour communiquer efficacement en français, elles peuvent ajouter de la richesse et de la variété à la langue. L'apprentissage des expressions idiomatiques peut également aider les apprenants à comprendre la culture et l'histoire de la communauté linguistique. Cependant, il est important pour les apprenants de comprendre que l'utilisation d'expressions idiomatiques peut être délicate dans certaines situations.

7. *Types d'expressions figées et idiomatiques*

Il existe plusieurs types d'expressions figées et idiomatiques en français. Les expressions figées peuvent être classées en fonction de leur structure, de leur signification ou de leur origine. Les types d'expressions figées comprennent les proverbes, les expressions régionales, les expressions archaïques et les expressions populaires. Les expressions idiomatiques peuvent être classées en fonction de leur

origine ou de leur signification. Les types d'expressions idiomatiques comprennent les expressions métaphoriques, les expressions culturelles et les expressions argotiques.

8. Méthodologie

Nous avons collecté des exemples d'expressions figées avec des animaux en français à partir de sources littéraires et orales. Nous avons ensuite analysé ces expressions d'un point de vue stylistique en examinant les procédés tels que la métaphore, la métonymie et la personnification. Nous avons également examiné les nuances de sens et les effets stylistiques créés par ces expressions.

Résultats : Nous avons constaté que les expressions figées avec des animaux en français sont souvent utilisées de manière créative pour exprimer des nuances de sens et créer des effets stylistiques intéressants. Par exemple, l'expression "prendre le taureau par les cornes" peut être utilisée pour exprimer l'idée de prendre des mesures fermes pour résoudre un problème difficile. De même, l'expression "avoir un chat dans la gorge" peut être utilisée pour exprimer l'idée de ne pas pouvoir parler correctement.

Nous avons également constaté que les procédés stylistiques tels que la métaphore et la métonymie sont fréquemment utilisés dans ces expressions. Par exemple, l'expression "manger comme un oiseau" utilise la métaphore pour exprimer l'idée de manger très peu, tandis que l'expression "une tête de mouton" utilise la métonymie pour désigner un plat composé de la tête d'un mouton.

Dans cette étude, on a retenu surtout les expressions figurées, qui ont pris naissance d'une image, d'une métaphore, d'un glissement de sens, et qui ont reçu dans l'usage social une vitalité. Ces expressions sont le plus souvent de nature nominale, verbale, adverbiale ou adjective; mais il s'agit parfois de phrases complètes: parmi ces phrases, certaines ont un contenu de sagesse traditionnelle - les locutions proverbiales. Si on parle d'un homme que c'est un chien, un lion, un aigle, un ver de terre, une vache... on pratique une figure de rhétorique et la valeur désignative nouvelle des noms d'animaux sert comme point d'appui à la métaphore. Ainsi, un zèbre peut être un coureur rapide ou une personne vêtue de rayures, avant de désigner un individu quelconque, un escargot, un traînard ou un casanier.

Dans mon analyse, on va diviser les expressions idiomatiques par les noms d'animaux qui apparaissent le plus souvent dans les expressions françaises: chat, bœuf, lapin, chien, cochon, mouche, poule, canard, cochon. On va inclure, par chaque nom d'animal, quelques expressions idiomatiques, dont je vais donner le contexte d'usage avec une phrase d'exemple, le signifié, la catégorie à laquelle l'expression en question et l'origine.

La sélection des critères, impliquant un système de comparaisons où se trahit la culture pourra être étrange et apparemment arbitraire. Par exemple, être vache, qui était pour Flaubert, être mou, avachi est devenu bizarrement „être méchant“. Âne, en dépit de la sympathie qu'inspire en général un quadrupède, désigne, d'après le latin *asinus*, un ignorant ou un imbécile. Le monde des locutions a ses lois: il met en oeuvre des transferts sémantiques réguliers, du concret à l'abstrait, du physique au psychique; il abonde en jugements sociaux, il exprime des contenus cohérents: plaisir et douleur, réussite et échec, santé et maladie, vie et mort, rapports entre l'homme et la nature, relations inter humaines.

Face à la multitude et à la diversité des expressions, il est impossible d'en dresser une liste exhaustive. Nous recommandons les listes suivantes

Expressions idiomatiques	Signification	Contexte d'utilisation
<i>Avoir un chat dans la gorge</i>	Avoir de la difficulté à faire sortir les sons de sa gorge. L'origine de cette expression n'est pas claire, mais elle est probablement	<i>Je ne peux pas parler, j'ai un chat dans la gorge.</i>

	liée à la façon dont les chats peuvent avoir des boules de poils dans la gorge qui les font tousser ou vomir. Cette image visuelle a été transposée dans le langage figuratif pour décrire une sensation similaire chez les humains.	
<i>Avoir une mine de chat fâché</i>	Avoir un air furieux (le comportement agressif du chat est interprété en termes humains); Elle fait référence à l'apparence que peuvent avoir les chats lorsqu'ils sont mécontents, avec leurs sourcils froncés et leur regard perçant. □	Dans un contexte professionnel : <i>Le patron avait une mine de chat fâché lorsqu'il a vu les chiffres de vente ce mois-ci.</i> Cette phrase est utilisée pour décrire l'apparence en colère ou mécontente de quelqu'un dans une situation professionnelle. Dans un contexte familial : <i>Ma grand-mère avait une mine de chat fâché lorsqu'elle a appris que j'avais oublié son anniversaire.</i> Cette phrase est utilisée pour décrire l'apparence boudeuse ou contrariée d'un membre de la famille. Dans un contexte littéraire : <i>Le personnage principal avait une mine de chat fâché lorsqu'il a découvert que son meilleur ami avait trahi sa confiance.</i> Cette phrase est utilisée pour décrire l'apparence en colère ou mécontente d'un personnage dans un roman ou une histoire.
<i>Donner sa langue au chat</i>	Laisser tomber	Dans un contexte professionnel : <i>Je ne trouve pas la solution à ce problème informatique. Tu as une idée ? Non, je donne ma langue au chat. On devrait peut-être demander l'aide d'un</i>

		<p><i>spécialiste</i>. Cette phrase est utilisée pour exprimer qu'on ne sait pas comment résoudre un problème.</p> <p>Dans un contexte familial : <i>Papa, pourquoi le ciel est-il bleu ? "Euh... bonne question ! Je donne ma langue au chat. On va chercher la réponse ensemble sur Internet.</i></p> <p>Cette phrase est utilisée pour exprimer qu'on ne sait pas la réponse à une question posée par un enfant.</p> <p>Dans un contexte littéraire : <i>Le personnage principal cherchait désespérément la solution à l'énigme. Finalement, il donna sa langue au chat et abandonna la recherche.</i></p> <p>Cette phrase est utilisée pour décrire le moment où un personnage abandonne une quête ou une devinette.</p>
<p><i>Faire une toilette de chat</i></p>	<p>Rapide et sommaire (cette expression illustre l'anthropomorphisme qui interprète selon le vocabulaire humain (toilette), le comportement animal;</p>	<p>Dans un contexte professionnel : <i>Je suis en retard pour la réunion, je dois juste faire ma toilette de chat et je serai prêt.</i></p> <p>Cette phrase est utilisée de manière humoristique pour exprimer le fait de se préparer rapidement avant une réunion ou un événement professionnel.</p> <p>Dans un contexte littéraire : <i>La princesse se regarda dans le miroir, effectuant sa toilette de chat avec grâce avant d'apparaître devant la cour royale.</i></p> <p>Cette phrase est utilisée</p>

		pour décrire la scène où un personnage se prépare et se nettoie soigneusement avant une occasion importante.
<i>Appeler un chat un chat</i>	Appeler les choses par leur nom, être franc et direct dans son langage	La forme de cette expression a été définitivement fixée par un célèbre vers de Boileau: „J'appelle un chat un chat et Rollet un fripon“ (I Satire); Dans un contexte professionnel : <i>Je sais que c'est difficile à entendre, mais il faut appeler un chat un chat : nos ventes ont baissé de 30% ce trimestre et il faut prendre des mesures pour y remédier.</i> Cette phrase est utilisée pour souligner l'importance de reconnaître la réalité d'une situation difficile et de prendre des mesures pour y faire face.
<i>Courir, aller comme un chat maigre</i> □	Courir très vite; L'origine de cette expression n'est pas claire, mais il est possible qu'elle vienne de la manière dont les chats maigres se déplacent avec rapidité et agilité, car ils doivent chasser pour survivre et donc être plus vifs et actifs que les chats bien nourris et en bonne santé.	Dans un contexte sportif : <i>Le joueur de football court comme un chat maigre sur le terrain, il est incroyablement rapide et agile !</i> Cette phrase est utilisée pour décrire la performance d'un joueur de football qui court très rapidement et qui est très habile.
<i>Donner sa part au chat</i>	L'abandonner, la laisser (c'est une expression bourguignonne qui établit la valeur de donner au chat, abandonner, renoncer à;	Dans un contexte financier : <i>J'ai investi dans cette entreprise qui a fait faillite, j'ai perdu tout mon argent, il ne me reste plus qu'à donner ma part au chat.</i> Cette phrase est utilisée pour exprimer qu'un investissement a échoué et qu'il n'y a plus

		<p>d'espoir de récupérer son argent.</p> <p>Dans un contexte relationnel : <i>J'ai essayé de réparer notre amitié mais elle ne veut plus me parler, j'ai décidé de laisser tomber et de donner ma part au chat.</i> Cette phrase est utilisée pour indiquer que l'on abandonne une relation qui n'a plus d'avenir.</p>
<i>Écrire comme un chat</i>	<p>Écrire d'une manière illisible, généralement très petit On dit écrire comme un chat „d'une manière illisible“; mais l'image remonte à l'homonymie ou la paronymie (homonymie partielle) entre griffer et grefer ou grafer qui signifie écrire, ce qui fait que griffonner éveille aussi bien l'idée de donner des coups de griffes ou des coups de greffe (stylet pour écrire). Le greffier est l'homme qui écrit et dans l'argot moderne c'est le nom du chat [...]“(Guiraud, p. 94).</p>	<p>Dans un contexte scolaire : <i>Le professeur a rendu mon devoir en me disant que j'écrivais comme un chat. J'ai dû refaire tout mon travail en prenant mon temps.</i> Cette phrase est utilisée pour décrire une écriture illisible qui empêche le professeur de corriger le devoir correctement.</p> <p>Dans un contexte professionnel : <i>J'ai reçu une note de service écrite comme un chat. Je n'ai pas pu comprendre les instructions et j'ai dû demander une clarification.</i> Cette phrase est utilisée pour décrire une écriture maladroite qui rend la communication difficile au travail.</p>
<i>La nuit, tous les chats sont gris</i>	<p>Dans l'obscurité, il est facile de se méprendre</p>	<p>Dans un contexte amoureux : <i>Il est vrai que physiquement, il ne correspond pas tout à fait à mes critères, mais la nuit, tous les chats sont gris ! Et puis, je suis bien avec lui, c'est l'essentiel.</i> Cette phrase est utilisée pour dire que, dans l'obscurité, les détails</p>

		<p>physiques n'ont pas autant d'importance que la personnalité de la personne.</p> <p>Dans un contexte professionnel : <i>C'est vrai que lors de son entretien d'embauche, il n'a pas brillé par ses compétences, mais finalement, la nuit, tous les chats sont gris, et il s'est révélé être un employé très efficace.</i> Cette phrase est utilisée pour dire que, dans un contexte professionnel, certaines qualités ou défauts ne sont pas immédiatement visibles et peuvent être cachés ou révélés avec le temps.</p>
<i>Être (s'entendre, vivre) comme chien et chat</i> □	se disputer constamment;	<p>Dans un contexte familial : <i>Mes deux enfants, Pierre et Sophie, s'entendent comme chien et chat. Ils se disputent tout le temps et ne supportent pas d'être ensemble.</i></p> <p>Dans un contexte amical : <i>Depuis qu'ils ont eu une altercation, Mathieu et Thomas sont comme chien et chat. Ils ne se parlent plus et se lancent des regards noirs à chaque fois qu'ils se croisent.</i></p>
<i>Éveiller le chat qui dort</i>	Susciter ou réveiller un danger par imprudence (en général, au négatif: il ne faut pas...;	<i>N'éveille point le chat qui dort, dans Bovelles, 1531) (Rey, Chantreau, p. 172).</i>
<i>Jouer au chat et à la souris avec quelqu'un</i> □	Faire semblant de le laisser s'échapper, alors qu'on est certain de le vaincre (l'expression est relativement récente, mais on disait, depuis le XVIIIe siècle, guetter qqn comme	<i>Ma sœur et moi avons toujours joué au chat et à la souris quand nous étions enfants. Je l'embêtais constamment, mais elle finissait toujours par trouver un moyen de</i>

	le chat fait la souris);	<i>se venger.</i> <i>Le journaliste poursuivait le politicien depuis des semaines pour obtenir une interview, mais celui-ci continuait de jouer au chat et à la souris en reportant sans cesse leur rendez-vous.</i>
<i>Retomber comme un chat sur ses pattes</i>	Se tirer d'affaire dans une situation très dangereuse, difficile	<i>Même après avoir été licencié de son travail, Jean a réussi à retomber sur ses pattes et a rapidement trouvé un nouvel emploi.</i> <i>Malgré les nombreux obstacles qu'elle a rencontrés dans sa vie, Marie a toujours réussi à retomber sur ses pattes et à continuer à avancer.</i>
<i>Avoir d'autres chats à fouetter</i>	Avoir d'autres sujets de préoccupations plus importants, d'autres affaires (la mise en rapport des mots chat et fouetter en locutions est ancienne: on disait au XVIIe siècle qu'une personne était éveillée comme un chat qu'on fouette. Il est bien probable que ce fouetter n'est pas loin de foutre);	<i>Je suis désolé, je ne peux pas t'aider à déménager aujourd'hui. J'ai d'autres chats à fouetter, comme préparer un examen important.</i> <i>Je sais que tu voudrais que je vienne à ta soirée, mais j'ai d'autres chats à fouetter ce soir, comme travailler sur mon projet universitaire.</i>
<i>Mettre la charrue avant les bœufs</i>	Faire les choses dans le mauvais ordre Expression remonte au XVI-ème siècle. Quand le paysan démontait la charrue pour la mettre devant les bœufs, il avait fini son travail.	<i>Avant de planter l'arbre, il fallait préparer le terrain.</i> <i>Vous avez mis la charrue avant les bœufs.</i>
<i>Faire un effet bœuf</i>	Impressionner Cette expression remonte à 1925, quand dans un restaurant parisien réputé appelé « Le bœuf sur le	<i>Avec cette robe elle fait un effet bœuf.</i>

	toit » offrait des concerts improvisés par de nombreux artistes et musiciens qui y introduisirent le jazz.	
<i>Être un chaud lapin</i>	Un homme sensuel	<i>Il veut conquérir toutes les filles. C'est un chaud lapin.</i>
<i>Poser un lapin à quelqu'un</i>	Ne pas assister à un rendez-vous	<i>Elle n'est pas venue à notre rendez-vous. Elle m'a posé un lapin.</i>
<i>Une vraie peau de vache</i>	Personne méchante, qui se venge ou punit sans pitié Cette expression a des origines dans le monde rural, où la peau des vaches était utilisée pour faire des vêtements et des objets de tous les jours. Les peaux de vache étaient également utilisées pour couvrir les planchers et les murs des maisons, car elles étaient résistantes et durables. Cependant, les vaches étaient souvent maltraitées avant d'être abattues, ce qui a peut-être contribué à l'association de la peau de vache avec la cruauté.	<i>Elle a été vraiment cruelle avec lui. Elle est une vraie peau de vache.</i>
<i>Pleuvoir/pleurer comme une vache</i>	Il pleure /il pleut abondamment	<i>Les clients sont furieux, ils pleurent comme des vaches parce que leur commande n'a pas été livrée à temps. La pluie tombe comme une vache, il faut que nous trouvions un moyen de protéger les machines sur le chantier.</i>
<i>Parler français comme une vache espagnole</i>	Une personne parle français de manière incorrecte ou inappropriée. L'origine de cette expression est incertaine, mais elle est apparue pour la première fois dans les	<i>Je n'ai pas aimé le discours du politicien. Il parlait français comme une vache espagnole et a commis de nombreuses erreurs de grammaire. Cette phrase est utilisée</i>

	<p>années 1920. Certains pensent qu'elle a été créée pendant la Première Guerre mondiale par des soldats qui étaient confrontés à des travailleurs espagnols qui parlaient français de manière rudimentaire. D'autres pensent que l'expression est issue d'un quiproquo linguistique entre des Français et des Espagnols lors d'un échange commercial, où les Espagnols auraient utilisé des expressions ou des mots qui n'ont pas de sens en français. Quoiqu'il en soit, l'expression est aujourd'hui couramment utilisée pour se moquer de quelqu'un qui parle mal français.</p>	<p>pour décrire que le discours était mal préparé ou mal présenté.</p>
<p><i>Se regarder comme des Chiens de faïence</i></p>	<p>Se dévisager mutuellement, s'observer avec hostilité et avec méfiance, tout en gardant le silence. Au 16ème siècle, les gens ornaient leur maison d'objets en faïence. Ces babioles décoratives prenaient parfois la forme de chiens, toujours vendue par paire. Les figurines habillaient les cheminées, et les canidés se faisaient alors face... Voilà, vous savez tout.</p>	<p>Contexte professionnel : <i>Lors de la réunion entre les deux chefs de service, il était évident qu'ils se regardaient comme des chiens de faïence. Les tensions entre les deux équipes étaient palpables et personne n'osait parler.</i></p>
<p><i>Avoir une vie de chien</i></p>	<p>Pour exprimer une vie difficile</p>	<p><i>Le stagiaire a une vie de chien dans cette entreprise, il est souvent maltraité par ses supérieurs. Les conditions de travail dans cette usine sont terribles, c'est une vie de chien pour les employés.</i></p>

<i>Être malade comme un chien</i>	Au 17-ème siècle, le chien n'était pas encore un animal de compagnie. Il était considéré comme un objet de protection des habitations. Dès lors qu'il tombait malade, il s'isolait pour finir sa vie et mourir seul.	<i>Je ne peux pas venir travailler aujourd'hui, je suis malade comme un chien. J'ai eu des nausées toute la nuit et je me sens faible.</i>
<i>Traiter quelqu'un comme un chien</i>	Manquer de respect ou se comporter de manière grossière avec quelqu'un. Cette expression de chien daterait de la Révolution Française, époque où les chiens de sa majesté étaient traités avec plus de respect que les soldats. Il s'agissait en fait de nourriture. Un soldat recevait une paie inférieure au coût de la ration journalière d'un chien du roi...	Dans un contexte professionnel : <i>Je déteste mon patron, il me traite comme un chien. Il me donne des tâches ingrates et ne me donne jamais de feedback positif.</i> Dans un contexte familial : <i>Mon frère est toujours très méprisant avec moi. Hier soir, il m'a traité comme un chien devant tout le monde lors du dîner de famille.</i>
<i>Un temps de chien</i>	Le temps est désagréable et sale	En contexte familial : <i>On avait prévu une sortie en famille ce week-end, mais il pleut des cordes depuis hier. C'est un vrai temps de chien ! Je crois qu'on va devoir annuler notre programme.</i>
<i>Avoir du chien</i>	Au 19-ème siècle, cette phrase est employée pour désigner une femme avec beaucoup de charme, fascinante et attirante. La définition de cette expression de chien se porte sur le côté coquin.	Cette femme n'est pas très belle, mais elle a du chien; En contexte familial : <i>Regarde comme maman est belle dans cette robe ! Elle a vraiment du chien.</i> Cette phrase est utilisée pour complimenter l'apparence de quelqu'un, en particulier la tenue vestimentaire. En contexte professionnel : <i>La nouvelle employée a vraiment de l'assurance et de l'élégance. Elle a du</i>

		<i>chien, ça se voit.</i> Cette phrase est utilisée pour décrire les qualités personnelles d'un individu dans un cadre professionnel, telles que l'assurance et le charisme.
<i>On ne prend pas les mouches avec du vinaigre.</i>	La violence ne sert pas à convaincre les autres.	En contexte professionnel : <i>Je sais que tu n'es pas satisfait de la manière dont ce projet est géré, mais essaye de ne pas être trop directif avec les autres membres de l'équipe. Tu sais ce qu'on dit, on ne prend pas les mouches avec du vinaigre.</i> En contexte familial : <i>Je comprends que tu sois en colère contre ton frère, mais essaye de ne pas être trop critique avec lui. Tu sais bien qu'on ne prend pas les mouches avec du vinaigre, et que ça ne va pas arranger les choses.</i>
<i>Tomber comme des mouches</i>	Mourir en masse	<i>Cette grippe fait tomber les gens comme des mouches.</i> <i>Lors de la pandémie, les travailleurs de la santé tombaient malades comme des mouches à cause du manque d'équipement de protection individuelle.</i>
<i>Avoir la chair de poule</i>	Avoir peur ou avoir froid	Contexte familial : <i>En écoutant cette histoire de fantôme, j'ai eu la chair de poule !</i> Contexte professionnel : <i>Lorsque j'ai présenté mon projet devant le comité, j'avais tellement peur que j'en ai eu la chair de poule.</i> Contexte littéraire : <i>En entrant dans le château hanté, le héros a eu la</i>

		<p><i>chair de poule en entendant des bruits étranges dans les couloirs.</i></p> <p>Contexte musical : <i>Cette chanson me donne toujours la chair de poule, elle est tellement émouvante !</i></p> <p>Contexte météorologique : <i>Avec cette température glaciale, j'ai la chair de poule même en étant bien couvert !</i></p>
<i>Quand les poules auront des dents</i>	<p>Jamais</p> <p>Vers 1884, on utilisait une autre expression: « quand les poules pisseront ». Cette expression a évolué jusqu'à l'expression « quand les poules auront des dents » qui fait, de même, référence à l'impossibilité de l'action</p>	<p><i>Quand est- ce que vous allez m'offrir une voiture ?- Quand les poules auront des dents»</i></p> <p><i>Je ne crois pas que les politiques prendront des mesures pour lutter contre le réchauffement climatique tant qu'ils ne seront pas directement touchés. Quand les poules auront des dents !</i></p>
<i>Mener les poules pisser</i>	Faire des travaux inutiles	<i>Laisse tomber, c'est un travail inutile. Il ne faut pas mener les poules pisser.</i>
<i>Comme une poule qui a trouvé un couteau</i>	Être déconcerté, désespéré	<p>Contexte familial : <i>Lorsque son fils lui a annoncé qu'il souhaitait devenir végétalien, sa mère est restée bouche bée, regardant son assiette de poulet comme une poule qui a trouvé un couteau.</i></p> <p>Contexte professionnel : <i>Lorsque le PDG a annoncé que l'entreprise allait fusionner avec son plus grand concurrent, les employés ont réagi comme des poules qui ont trouvé un couteau, ne sachant pas quoi faire ni quoi dire.</i></p>
<i>Glisser comme l'eau sur</i>	Laisser indifférent	<i>Tu ne m'écoutes même</i>

<i>les plumes d'un canard</i>		<i>pas, pourtant je m'efforce à te donner des conseils. Ça glisse sur toi comme l'eau sur les plumes d'un canard.</i>
<i>Être un canard boiteux</i>	Être celui dont on a honte Canard était un surnom péjoratif que l'on donnait jusqu'au XIIIème siècle aux individus trop bavards pour se moquer d'eux. De nos jours, cette connotation péjorative est restée pour désigner quelqu'un dont on a honte	<i>Cette entreprise en difficulté est un véritable canard boiteux pour notre portefeuille d'investissements. Les élèves qui ont des troubles d'apprentissage peuvent parfois se sentir comme des canards boiteux dans le système scolaire traditionnel.</i>
<i>Ne pas casser trois pattes à un canard</i>	Cela n'a rien d'extraordinaire, de remarquable	<i>Il a bien travaillé, mais il n'a pas cassé trois pattes à un canard.</i>
<i>C'est du lard ou du cochon</i>	On ne sait pas à quoi s'en tenir. On ne connaît pas la frontière entre deux éléments. Expression qui remonte au XVIII ème siècle, et qui fait référence au fait de ne pas savoir comment interpréter une situation. Le lard, étant la partie grasse du cochon, mais du cochon quand même, peut faire tromper quelqu'un sur une idée.	<i>Je ne comprends pas de quoi il s'agit. Je me demande si c'est du lard ou du cochon.</i>
<i>Avoir élevé les cochons ensemble</i>	Être lié par une amitié longue et intime	<i>Ils se connaissent depuis trente ans. Ils ont élevé les cochons ensemble.</i>
<i>Être copains comme cochons</i>	Très amis Au XVI-ème siècle, on disait camarades comme cochons (cochon ici vient du mot soçon qui signifiait ami). Le mot camarade a été remplacé par copain au XIX-ème siècle	<i>Quand on a vécu une telle expérience, on est comme des frères. C'est pour ça que je peux compter sur lui en toutes circonstances. On a élevé les cochons ensemble.</i>
<i>Donner de la confiture aux cochons</i>	Faire une offrande non appréciée à sa juste valeur	<i>Je lui ai offert une bonne bouteille de vin. Mais il ne la connaît même pas. De toute façon c'est comme</i>

		<i>donner de la confiture aux cochons.</i>
<i>Être à cheval sur les principes</i>	Être très strict, pointilleux, s'en tenir scrupuleusement aux règles établies	<i>Pour être à cheval sur ses principes, il faut commencer par s'asseoir dessus. (Pierre Dac, humoriste); Je suis à cheval sur les principes mais très mauvais cavalier. (Grégoire Lacroix)</i>
<i>Monter sur ses grands chevaux</i>	Se mettre en colère, parler d'un ton querelleur, hautain	<i>Quand mon fils a découvert que j'avais mangé la dernière part de gâteau, il est monté sur ses grands chevaux et a commencé à me reprocher d'être égoïste. La cliente est venue au magasin en se plaignant de la qualité de notre produit, et elle est immédiatement montée sur ses grands chevaux en menaçant de porter plainte.</i>

9. Conclusions

En conclusion, l'analyse des expressions figées et idiomatiques en français nécessite une approche linguistique qui combine les perspectives sémantiques, pragmatiques et discursives. Les expressions figées et idiomatiques ont une signification complexe et nuancée qui ne peut pas être comprise uniquement en fonction de la signification de leurs parties constitutives. Leur utilisation, leur signification et leur importance dépendent également du contexte communicatif plus large, y compris leur relation avec d'autres éléments du discours. Les expressions figées et idiomatiques en français sont un élément clé de la richesse et de la créativité de la langue, et leur analyse linguistique peut contribuer à une compréhension plus profonde de la langue et de la communication en général.

Elles illustrent également la richesse et la variété de la langue française, qui utilise souvent des images poétiques ou métaphoriques pour communiquer des idées complexes ou des émotions intenses.

Les figures de style telles que la métaphore et la métonymie sont souvent utilisées dans les expressions figées impliquant des animaux. Leur rôle est de donner une signification plus expressive et imagée à l'expression, en comparant la situation à une image concrète et familière pour le locuteur et l'interlocuteur.

De plus, elles rendent le langage plus expressif, évocateur et imagé. Elles aident à créer des associations mentales et à donner une dimension visuelle à ces expressions, facilitant ainsi leur compréhension et leur mémorisation.

BIBLIOGRAPHY

- BALLY, Charles (1951): *Traité de Stylistique française*.
[https://openlibrary.org/books/OL203815M/Traite%CC%81_de_stylistique_franc%CC%A7aiseconsulté : 4/05/2023\]](https://openlibrary.org/books/OL203815M/Traite%CC%81_de_stylistique_franc%CC%A7aiseconsulté%3A4/05/2023)
- Baider, F. (2003). " *Les expressions figées en français : étude linguistique et sémantique*. Editions Universitaires Européennes
- Charaudeau, P. (1992). *Grammaire du sens et de l'expression*. Hachette.
- Dubois, J. et al. (2016). *Dictionnaire de linguistique et des sciences du langage*. Paris : Larousse.
- Dubois, J. (2002). *Expressions figées et proverbes dans la langue française: enquête de lexicologie empirique*. Armand Colin.
- Dictionnaire des proverbes, sentences et maximes*, Larousse, Paris.
- Goudaillier, J.-P. (1993). *Les expressions imagées en français*. Paris : PUF.
- Glucksberg, S., & Keysar, B. (1993). *How metaphors work*. In A. Ortony (Ed.), *Metaphor and thought* (pp. 401-424). Cambridge: Cambridge University Press.
- Rey A., Chantreau S. (1979), *Dictionnaire des expressions et locutions figurées*, Les Usuels du Robert, Paris.
- Trésor de la langue française informatisé*, <http://atilf.atilf.fr/tlf.htm>
<https://coursdefrancaisenligne.wordpress.com/2017/12/09/jean-dormesson-billet-dhumour-sur-les-expressions-idiomatiques-avec-les-animaux/>
<https://l-express.ca/tresors-de-la-langue-francaise/>

SIMILITUDE ET PARTICULARITE DANS LES TRADUCTIONS ROUMAINES DU LIVRE DES PSAUMES. ANALYSE COMPARATIVE DES PSAUMES DE LAMENTATION AVEC UNE ARCHITECTURE COMPOSITIONNELLE A LA LIMITE

Maria-Lucreția Cazac

Assist. Prof., PhD, „Grigore T. Popa” University of Medicine and Pharmacy, Iași

Abstract: The Psalter is one of the Old Testament books well known to the general public, religious and not only. The book of Psalms can be read both integrated into the pages of the Holy Scriptures by those who regularly practice Bible reading, as well as individually, being one of the biblical books that can be found distinct from the rest of the scriptural content. Through the present work, we carry out the comparative analysis of the particularities of composition of the psalms of lamentation with a structural architecture at the limit, considering eight Romanian translations of the Book of Psalms, from the 16th to the 21st century: Psalter Hurmuzaki, Bible of Bucharest, Psalter in verse by Dosoftei, Psalter of the Prophet and King David of Antim Ivireanul, Bible of Andrei Șaguna, Bible of Gala Galaction, Book of Psalms or Psalter of the Prophet and King David of Metropolitan Bartolomeu Anania, Psalter of the Prophet and of Emperor David, a Romanian translation made in the Athonite space within the monastic complex of Chilia Buna-Vestire of Hermitage Lacu.

Keywords: psalms, translation, religious style, similarity, particularity, comparison.

O clasificare care are în vedere criteriul formal împarte psalmii de tânguire în trei categorii principale. În primul rând, vorbim de grupa celor care urmează o structură tipică de construcție. Cea de-a doua cuprinde psalmii care se abat de la această structură. În al treilea rând, notăm clasa psalmilor cu o arhitectură la limită. Aceștia se divid în două categorii, așa încât, unii sunt cuprinși în ansamblul celor care se abat de la o structură constitutivă, dar care conțin și alte secvențe (7, 18, 35, 62, 88, 118), iar alții sunt considerați specii derivate [Diaconița, 2016:175], în cazul acestora structura lor derivă de la o alta de bază. În studiul de față ne vom opri asupra celei din urmă grupe de psalmi, realizând o analiză comparativă pe marginea a opt traduceri în română a Psaltirii din epoci istorice și culturale diferite. Pentru secolul al XVI-lea a fost ales un text rotacizant și anume, *Psaltirea Hurmuzaki*. Secolul al XVII-lea a fost reprezentat de psalmii extrași din ansamblul *Bibliei de la București* și de cei versificați de către Dosoftei. *Psalmii* lui Antim Ivireanul au fost exponenții secolului al XVIII-lea, iar cei din *Biblia* de la Sibiu a lui Andrei Șaguna pentru secolul al XIX-lea. Pentru secolul al XX-lea au fost alese *Psaltirea* lui Bartolomeu Anania și *Cartea Psalmilor* din *Biblia* lui Gala Galaction, iar textul psalmilor athoniți ca reprezentativ pentru secolul al XXI-lea.

1. Abaterea psalmilor de la structura constitutivă și utilizarea altor structuri

1.1. Dialogul dintre psalmist și credincioși/ necredincioși

Psalmul 7, în cuprinsul său, înglobează o serie de *obștești învățături, specifice vieții de zi cu zi* [Zigabenu/ Aghioritul, 1850:112]. Acestea pot fi îndreptate atât către frați de credință, cât și pentru cei departe de o relație personală cu Dumnezeu. Psalmistul îi îndeamnă pe ceilalți să își înalțe privirea către Cel de Sus, în caz contrar, pedeapsa acestora fiind moartea. Condamnarea tatică, omniprezentă în toate variantele, cu excepția ediției Hurmuzaki despre care nu se poate afirma nimic, având în vedere lipsa unor versete, este sugerată de instrumentele pregătite de către Dreptul Dumnezeu pentru cei care rup orice contact cu Acesta: *vase toate de moarte* – Dosoftei, *arme de moarte* – BB, *vasele morții* – AI, Șaguna, *unealta ucigașă* – Galaction, *unelte de moarte* – Anania, Athos. În categoria acestor obiecte cu

rol justițiar, se încadrează săgeata, ca atribut al puterii divine [Chevalier/ Gheerbrant, III, 1993:195]: *Are săgeț – Dosoftei, săgețile Lui – BB, Galaction, Anania, Athos, săgețile Sale – AI, Șaguna*. Alături de acest motiv, este așezat un simbol al adevărului în acțiune [Chevalier/ Gheerbrant, III, 1993:182], prin intermediul imaginii sabiei: *sabia Lui o va luci – BB, sabi(i)a Sa o va luci – AI, Șaguna, Athos, el își ascute sabia – Galaction, El sabia și-o va face să lucească – Anania*. În mod excepțional, Dosoftei apelează și la motivul lancei, ca simbol al focului [Chevalier/ Gheerbrant, II, 1993:196], al atotputerniciei divine: *lancea strălucește*.

- Hurmuzaki	<i>De nu vă veți întoarce, sabia Lui o va luci, arcul Lui au încordat și l-au gătit pre el./ Și întru el au gătit arme de moarte; săgețile Lui celor ce ard le-au făcut. (BB, Psalmul 7, 13-14)</i>
<i>Și de nu veți întoarce cătră pocăință,/ Are săgeț amină scoase din tulbiță./ Arcul întins încoardă, lancea strălucește,/ De strică și răstoarnă în ce să oprește./ Și-n voi le-a slobozile, arse și-nfocate./ Aceste vase toate de moarte gătate. (Dosoftei, Psalmul 7, 33-38)</i>	<i>De nu vă veți întoarce, sabia Sa o va luci: arcul Său au încordat, și l-au gătitu pe elu./ Și într-însulu au gătitu vasele morții: săgețile Sale celor arzători le-au lucrat. (AI, Psalmul 7, 12-13)</i>
<i>Dacă omul nu se întoarce la calea dreaptă, el își ascute sabia, întinde arcul său și-l ține gata./ Asupra-i îndreptează unealta ucigașă, iar săgețile lui le face arzătoare. (Galaction, Psalmul 7, 13-14)</i>	<i>De nu vă veți întoarce, sabia Sa o va luci, arcul Său au încordat, și l-au gătit pre el./ Și într-însul au gătit vasele morții, săgețile Sale celor arzătorii le-au lucrat. (Șaguna, Psalmul 7, 14-15)</i>
<i>Dacă nu vă veți întoarce, El sabia și-o va face să lucească,/ arcul și l-a încordat și l-a pregătit/ și'n el a gătit unelte de moarte,/ săgețile Lui sînt gata pentru cei ce ard în mînie. (Anania, Psalmul 7, 12-13)</i>	<i>De nu vă veți întoarce, sabia Sa o va luci, arcul Său l-a încordat și l-a pregătit./ Și el a gătit unelte de moarte; săgețile Lui pentru cei ce ard le-a lucrat. (Athos, Psalmul 7, 12-13)</i>

1.2. Intervenția lui Dumnezeu în dialog

În corpul Psalmului 88, se evidențiază un fragment care aparține discursului divin. În fapt, acesta constituie intervenția lui Dumnezeu în dialogul intim cu psalmistul, făgăduindu-le celor bine plăcuți Siesi daruri cerești pentru eternitate, perenitate marcată prin indici temporali: *în veaci – Hurmuzaki, -n veci – Dosoftei, în veac – BB, AI, Șaguna, Anania, Athos, deapururi, în veacuri – Galaction, veacii veacului – Hurmuzaki, în veacul(u) veacului – BB, AI, Șaguna, Anania, Athos*. De asemenea, promisiunea veșniciei este surprinsă și în comparația dintre condiția existențială a psalmistului cu infinitatea văzduhului: *scaunul lui ca (d)zilele ceriului – Hurmuzaki, BB, AI, Șaguna, Ca ceriul să-i hie traiul – Dosoftei, să dureze [...] cât va fi cerul – Galaction, tronul său ca zilele cerului – Anania, tronul lui ca zilele cerului – Athos*. Spre deosebire de edițiile care asociază modelul scaunului cu imaginea condiției umane (Hurmuzaki, BB, AI, Șaguna), varianta psalmilor lui Anania și cea a monahilor athoniți sugerează aspirația omenescului la desăvârșire datorită motivului tronului, surprinzându-se măreția creației.

În veaci tinrea-voiu lui mila mea <și> porî<n>cita mea credută e de el./ <Și> punre-voiu în veacii veacului sămînța lui <și> scaunul lui ca dzilele ceriului. (Hurmuzaki, Psalmul 88, 29-30)

În veac păzi-voiu mila Mea și făgăduința Mea credincioasă lui./ Și voiu pune în veacul veacului sămînța lui și scaunul lui ca zilele ceriului. (BB, Psalmul 88, 28-29)

În veac voi păzi lui mila Mea, și așezămîntul de leage al Mieu credincios lui./ Și voi pune în veaculu veacului sămînța lui, și scaunul lui ca zilele ceriului. (AI, Psalmul 88, 26-27)

În veac voi păzi lui mila Mea, și așezămîntul de leage al Meu credincios lui./ Și voi pune în veacul veacului sămînța lui, și scaunul lui ca zilele ceriului. (Șaguna, Psalmul 88, 29-30)

Mila mea i-stă-n veci cruțată,/ Tocmala cu dîns legată/ Cu giurămînt de credință,/ Să hie-ntre noi priință./ Și-i voi pune-n vesti să custe/ Sămînța, și-n zile multe/ Ca ceriul să-i hie traiul/ Și să șază-n scaun craiul. (Dosoftai, Psalmul 88, 115-122)

Deapururi îi voi păstra îndurarea mea și legămîntul meu cu el va fi nestrămutat./ Voi face să dureze în veacuri neamul său cît va fi cerul. (Galaction, Psalmul 89, 29-30)

în veac îi voi păstra mila Mea/ și legămîntul Meu credincios îi va fi;/ seminția lui o va așeza în veacul veacului/ și tronul său ca zilele cerului. (Anania, Psalmul 88, 28-29)

În veac îi voi păstra mila Mea, și legămîntul Meu credincios îi va fi./ Și voi pune în veacul veacului sămînța lui și tronul lui ca zilele cerului. (Athos, Psalmul 88, 27-28)

1.3. Obiectivizarea discursului

*Psalmul 118 impresionează prin amplexarea sa arhitectonică [Anania, 1998:275]. În introducerea, este preferată formula persoanei a III-a, prin intermediul căreia discursul va suporta un proces de obiectivizare. Este surprinsă bucuria pe care o trăiesc cei care aleg drumul propus de către Dumnezeu. Formula aleasă în această secvență introductivă amintește de o altă de sorginte nou-testamentară la care apelează Iisus Hristos în Predica de pe Munte [Matei, 5, 1-12], prin care sunt laudați cei drepecți. În debutul *Psalmului 118*, este subliniată superioritatea sufletească a celor candidi în plan launtric. Puritatea interioară apreciată este sugerată de structurile nominale: *cei nevinovați* – Hurmuzaki, BB, *ceia [...]* fără vină – Dosoftai, *cei fără prihană* – AI, Șaguna, Galaction, Anania, Athos.*

Ferice de cei nevinovați în cale, îmblătorii în legea Domnului./ Ferice de <cei> ce ispitescu mărturia lui, cu toată înrîma cere-l-vor. (Hurmuzaki, Psalmul 118, 1-2)

Ferice de ceia ce vor merge/ Fără vină, Doamne,-ntr-a ta lege./ Ferice de ceia carii cearcă/ Fericitul tău cuvînt să-l facă,/ Să te cerce cu inemă-ntreagă,/ Să-ț mărturisască fără tagă. (Dosoftai, Psalmul 118, 1-6)

Fericiți cei nevinovați în cale, cei ce îmblă în legea Domnului!/ Fericiți ceia ce cearcă mărturiile Lui; cu toată inima vor cerceta pre El. (BB, Psalmul 118, 1-2)

Fericiți cei fără prihană în cale, carii umblă în legea Domnului./ Fericiți cei ce cearcă mărturiile Lui: cu toată inima lor caută pre Dînsul. (AI, Psalmul 118, 1-2)

Fericiți cei fără prihană în cale, carii în umblă în legea Domnului./ Fericiți cei ce cearcă mărturiile Lui, cu toată inima lor căuta pre Dînsul. (Șaguna, Psalmul 118, 1-2)

Fericiți cei fără prihană în calea vieții lor și care umblă în legea Domnului./ Fericiți cei ce păzesc descoperirile lui și din toată inima le caută. (Galaction, Psalmul 119, 1-2)

Fericiți cei fără prihană în cale,/ cei ce umblă în legea Domnului!/ Fericiți cei ce caută să-I afle mărturiile;/ cu toată inima Îl vor căuta. (Anania, Psalmul 118, 1-2)

Fericiți cei fără prihană în cale, care umblă în legea Domnului./ Fericiți cei care cercetează mărturiile Lui, cu toată inima îl vor căuta pe Dînsul. (Athos, Psalmul 118, 1-2)

2. Specii derivate

Din seria psalmilor a căror organizare compozițională derivă dintr-o altă structură se remarcă psalmii 22, 83, 100, 120, 130, 138.

2.1. Tânguirea

Psalmul 100 subliniază frământarea lăuntrică a credinciosului, concretizată în concisa, dar adâncă, la nivel stilistic, interogație retorică. În mod excepțional, Dosoftei renunță în versificarea psalmului la acest procedeu interogativ, însă, toate celelalte ediții mențin aproape identic interogația retorică prin care psalmistul încearcă, ajuns spre limitele umane ale disperării, să afle când va sosi momentul în care va avea loc întâlnirea sa cu Dumnezeu. Centrul tematic al versetului îl reprezintă așteptarea deznădăjduită a credinciosului: *Cîndu veri venri cătră minre?* – Hurmuzaki, *Cînd(u) vei veni cătră mine?* – BB, AI, *Cînd vei veni la mine?* – Șaguna, Anania, Athos, *Cînd, oare, veni-vei către mine?* – Galaction. În pofida unor mici diferențe fonetice sau sintactice prin întrebuintarea distinctă a unor prepoziții, episodul retoric interogativ își menține identitatea, atât la nivel tematic, cât și în planul formei.

<i>Cîndu veri venri cătră minre?</i> (Hurmuzaki, Psalmul 100, 2)
- Dosoftei
<i>Cînd vei veni cătră mine?</i> (BB, Psalmul 100, 2)
<i>Cîndu vei veni cătră mine?</i> (AI, Psalmul 100, 2)
<i>Cînd vei veni la mine?</i> (Șaguna, Psalmul 100, 2)
<i>Cînd, oare, veni-vei către mine?</i> (Galaction, Psalmul 101, 2)
<i>cînd vei veni la mine?</i> (Anania, Psalmul 100, 2)
<i>Cînd vei veni la mine?</i> (Athos, Psalmul 100, 2)

2.2. Formulă negativă

Debutul *Psalmului 130* se construiește în jurul unei multiple formule negative. Realizând un raport cantitativ, sunt remarcabile structuri negative atât în secvențe triple – Dosoftei, Galaction, Athos, cât și în episoade cvadruple – Hurmuzaki, BB, AI, Șaguna, Anania. Sensul mare al fragmentului introductiv este, indiferent de variantă, înlăturarea de către psalmist a tuturor formelor de manifestare a sentimentelor de mândrie și de orgoliu. În plan intrapersonal, acesta mărturisește faptul prin care sufletul respinge orice stare de îngâmfare: *nu să înrălță înrima mea* – Hurmuzaki, *nu mi-i inema măreață* – Dosoftei, *nu să înalță inima mea* – BB, *nu s-au înălțat(u) inima mea* – AI, Șaguna, Athos, *inima mea nu e trufașă* – Galaction, *inima nu mi s'a semeșit* – Anania. De asemenea, evitarea păcatului capital al mândriei [Filocalia I, 2005:120] se realizează și în spațiul socio-uman, psalmistul declarând refuzul contextelor superioare condiției sale, definite prin simplitate: *Nice îmblaiu mai în mari, nece în mai ciudați de menre* – Hurmuzaki, *Nice am purces de-a mă suirea/ În minuni mai sus decît mi-i hirea* – Dosoftei, *Nici merș întru măriri, nici întru minunate, mai mult decît mine* – BB, *Nici am(u) umblat(u) întru ceale mari, nici întru ceale mai minunate decîtu mine* – AI, Șaguna, *nu năzuesc la lucruri care sînt prea grele și prea înalte pentru mine* – Galaction, *nici n'am umblat în lucruri prea mari/ și nici în cele ce sînt cu mult mai presus decît mine* – Anania, *Nici nu am umblat după lucruri mărețe, ori minunate, mai presus de mine* – Athos.

Doamne, nu să înrălță înrima mea, nece se înrălțară ochii miei. Nice îmblaiu mai în mari, nece în mai ciudați de menre. (Hurmuzaki, Psalmul 130, 1)

<i>Doamne, nu să înalță inima mea, nici să înălțară ochii miei./ Nici merș întru măriri, nici întru minunate, mai mult decît mine. (BB, Psalmul 130, 1-2)</i>
<i>Doamne, nu s-au înălțatu inima mea, nici s-au înălțatu ochii miei./ Nici am umblatu întru ceale mari, nici întru ceale mai minunate decîtu mine. (AI, Psalmul 130, 1)</i>
<i>Doamne, nu s-au înălțat inima mea, nici s-au înălțat ochii mei, nici am umblat întru ceale mari, nici întru ceale mai minunate decît mine. (Șaguna, Psalmul 130, 1)</i>
<i>Doamne, inima nu mi s'a semeșit,/ nici ochii nu mi s'au trufit,/ nici n'am umblat în lucruri prea mari/ și nici în cele ce sînt cu mult mai presus decît mine. (Anania, Psalmul 130, 1-2)</i>

<i>Doamne, nu mi-i inema măreață,/ Nice căutătura nu mi-i sămață,/ Nice am purces de-a mă suirea/ În minuni mai sus decît mi-i hirea. (Dosofoței, Psalmul 130, 1-4)</i>
<i>Doamne, inima mea nu e trufașă și ochii mei nu știu ce e îngîmfarea; nu năzuesc la lucruri care sînt prea grele și prea înalte pentru mine. (Galaction, Psalmul 131, 1)</i>
<i>Doamne, nu s-a înălțat inima mea, nici s-au semeșit ochii mei,/ Nici nu am umblat după lucruri mărețe, ori minunate, mai presus de mine. (Athos, Psalmul 130, 1-2)</i>

2.3. Portretul lui Dumnezeu

Există psalmi (83, 120) care descriu direct sau implicit trăsături ale Ființei Divine.

Psalmul 83 Îl prezintă pe Cel de Sus ca fiind refugiul duhovnicesc al tuturor. Zugrăvirea imaginii lui Dumnezeu drept adăpost spiritual este realizată printr-un fapt stilistic comparativ, comun tuturor edițiilor, subliniindu-se superioritatea sălașului divin față de spațiul păcătoșilor prin intermediul unui comparativ de superioritate. Cu unicele excepții reprezentate de ediția lui Șaguna, respectiv cea care poartă semnătura lui Galaction, unde este aleasă o formă adverbială *mai bine*, toate celelalte preferă o marcă adjectivală *mai bun(r)ă* – Hurmuzaki, Dosofoței, BB, AI, Anania, Athos.

<i>Că mai bunră o dzi în curtea ta decîtu o mie. <...> vruiu se me arr<u>ncu în ca//sa mai Dumnedzeu<lui> mieu decîtu așa vie în satul păcătoșilor. (Hurmuzaki, Psalmul 83, 11)</i>
<i>Că mai bună este o zî să petreacă/ În curțile tale și zîsa să-ț facă,/ Să să tăvălească în svînta ta casă,/ Decît mii de zile-n corturi de mătasă,/ 'N rînd cu păcătoșii sălașul să-i fie,/ Petrecînd cu dînșii viață-n volnicie. (Dosofoței, Psalmul 83, 41-46)</i>
<i>Căci mai bună e o zi în curțile Tale decît mii./ Ales-am a mă lepăda în casa Dumnezăului mieu, mai vîrtos decît a lăcui la sălașele păcătoșilor. (BB, Psalmul 83, 11)</i>
<i>Că mai bună e o zi în curțile Tale decîtu mii./ Ales-amu a fi lepădatu în casa Dumnezeului mieu mai vîrtosu decîtu a lăcui în lăcașurile păcătoșilor. (AI, Psalmul 83, 10-11)</i>
<i>Că mai bună e o zi în curțile Tale decît mii pe oareunde;/ am ales: mai degrabă să fiu lepădat în casa Dumnezeului meu/ decît să locuiesc în sălașele păcătoșilor. (Anania, Psalmul 83, 11)</i>
<i>mai bună este o zi în curțile Tale decît mii./ Ales-am a fi lepădat în casa lui Dumnezeu, mai degrabă decît a locui în locașurile păcătoșilor. (Athos, Psalmul 83, 11-12)</i>

<i>Că mai bine iaste o zi în curțile Tale, decît mii, ales-am a fi lepădat în casa Dumnezeului meu, mai vîrtos, decît a lăcui în lăcașurile păcătoșilor. (Șaguna, Psalmul 83, 11)</i>
<i>Mai bine în curțile tale, decît o mie aiurea. Mai bine este să stau la prag, în casa Dumnezeului meu, decît să locuiesc în corturile celor fără de lege. (Galaction, Psalmul 84, 11)</i>

În cazul prezentării tabloului Divinității din cadrul *Psalmului 120*, trăsăturile Sale sunt înfățișate simultan cu adresarea directă a psalmistului către confracții în credință. În mod unanim, toate edițiile asociază figura divină cu partea dreaptă a ființei umane, planul fizic nefiind decât o proiectare a imaginii lăuntrice. De asemenea, Dumnezeu apare ca înveliș salvator și protector pentru umanitate, aspecte exprimate prin structuri nominale: *Domnul acoperem<î>ntul tău pre mînra dreapta ta* – Hurmuzaki, *Că ț-va fi mînă dreaptă* – Dosoftei, *pre mîna dreapta ta* – BB, *Domnul e acoperămîntu ție, preste mîna ta cea dreaptă* – AI, *Domnul iaste acoperămînt ție, preste mîna ta cea dreaptă* – Șaguna, *Domnul este paznicul tău [...] totdeauna de-a-dreapta ta* – Galaction, *îți este acoperămînt de-a dreapta ta* – Anania, *Domnul îți este acoperămînt peste mîna ta cea dreaptă* – Athos. În mod cu totul particular, Dosoftei și Galaction atribuie Celui de Sus analogii cu simbolul *umbrei*, marcând în cazul psalmului versificat acțiunea divină, cu forțe eliberatoare pentru om: *Dumnezău te va feri-te/ Supt umbră*, respectiv, surprinzând, în cadrul realizării lui Galaction, delicatețea faptelor săvârșite de Dumnezeu pentru creația sa iubită: *Domnul este lîngă tine ca umbra*, caracter precizat prin intermediul unei comparații.

<i>Domnul ținrea-te-va, Domnul acoperem<î>ntul tău pre mînra dreapta ta.</i> (Hurmuzaki, <i>Psalmul 120</i> , 5)
<i>Domnulu te va păzi: Domnul e acoperămîntu ție, preste mîna ta cea dreaptă.</i> (AI, <i>Psalmul 120</i> , 5)
<i>Domnul te va păzi; Domnul iaste acoperămînt ție, preste mîna ta cea dreaptă.</i> (Șaguna, <i>Psalmul 120</i> , 5)
<i>Domnul te va păzi,/ Domnul îți este acoperămînt de-a dreapta ta.</i> (Anania, <i>Psalmul 120</i> , 5)
<i>Domnul te va păzi pe tine; Domnul îți este acoperămînt peste mîna ta cea dreaptă.</i> (Athos, <i>Psalmul 120</i> , 5)

<i>Domnul păzi-te-va. Domnul să te păzască pre tine, pre mîna dreapta ta.</i> (BB, <i>Psalmul 120</i> , 5)

<i>Dumnezău te va feri-te/ Supt umbră, zî herbinte,/ Că ț-va fi mînă dreaptă/ Cătră bine ce te-așaptă.</i> (Dosoftei, <i>Psalmul 120</i> , 13-16)
<i>Domnul este paznicul tău; Domnul este lîngă tine ca umbra, totdeauna de-a-dreapta ta.</i> (Galaction, <i>Psalmul 121</i> , 5)

2.4. Linii armonice sufletești

O altă subgrupă (22, 138) a speciilor derivate de psalmi transformă tânguirea tematică în bucuria și liniștea pe care le dăruiește Dumnezeu, pe cale directă, psalmistului. Credinciosul este conștient de toate aceste împliniri sufletești, el însuși mărturisindu-le și fiind în comuniune totală cu Cel pe Care Îl iubește. Locul notelor de jale și de suferință este ocupat de sonorile senine și doxologice, perspectiva psalmilor de tânguire reorientându-se către o viziune optimistă.

Psalmul 22 își dezvăluie mecanismul de metamorfoză a tonalității încă din versetele introductive. Zbuciumul interior este înlocuit de pacea și bucuria care cuprind întreaga ființă a psalmistului. Cu unica excepție rotacizantă, celelalte ediții Îl surprind pe Dumnezeu în ipostaza *Bunului Păstor* [Anania, 1998:73], această imagine fiind sugerată fie de formele verbale întrebuițate *Dumnezău mă paște* – Hurmuzaki, *Domnul paște-mă* – BB, *Domnulu mă paște* – AI, Șaguna, Anania, Athos, fie chiar de structurile nominale preferate: *Domnul este păstorul meu* – Galaction. Pornind de la această ipostază, prin analogie, psalmistul îndeplinește rolul unei oițe ascultătoare [Matei 25, 32] din turma lui Dumnezeu, fiind călăuzit către locurile cele mai roditoare. Coordonatele spațiale sunt de origine vegetală, utilizându-se lexeme ale căror semantică este generică *loc de hrană* – Hurmuzaki,

locul pășunii – AI, Șaguna, *pe pajiști ierboase* – Galaction, *loc cu pășune* – Anania, Athos. Pe lângă simbolul vegetal al *pajiștei*, se remarcă un alt element fitologic, cu o expresivitate stilistică mai ridicată, *otavă*, ale cărei conotații descriu prosperitatea și frăgezimea spațiilor datorite de către Dumnezeu psalmistului: *loc de otavă* – Dosoftei, *la locul otāvii* – BB. În afară de surprinderea fertilității cadrului pastoral, este menționată și starea generală de tihnă ce este emanată. În acest sens, răgazul și sentimentul ușurătății sufletești sunt asociate simbolului acvatic perceput drept sursă esențială deopotrivă vieții biologice și celei spirituale: *apa de rrăpaos* – Hurmuzaki, *ape de răpaos* – Dosoftei, *apă de răpaos* – BB, *apa odihnii* – AI, Șaguna, *ape tihnite* – Galaction, *apa odihnei* – Anania, Athos.

<i>Domnulu socoteaște-me și nemică nu me lasă./ În loc de hrană acie me mută, la apa de rrăpaos hrani-me. (Hurmuzaki, Psalmul 22, 1-2)</i>
<i>Dumnezău mă paște și n-am lipsă./ La loc de otavă ce-mi întinsă./ Sălașul pre ape de răpaos./ Și cu hrană suflet mi-au adaos. (Dosoftei, Psalmul 22, 1-4)</i>
<i>Domnul paște-mă și nemica nu-m va lipsi; la locul otāvii, acolo m-au sălășluit./ Pre apă de răpaos mă hrăni pre mine. (BB, Psalmul 22, 1-2)</i>
<i>Domnulu mă paște, și nimicu nu-mi va lipsi:/ În locul pășunii, acolo, m-au sălășluitu. La apa odihnii m-au hrănit. (AI, Psalmul 22, 1-2)</i>
<i>Domnul mă paște, și nimic nu-mi va lipsi./ În locul pășunii, acolo, m-au sălășluit, la apa odihnii m-au hrănit. (Șaguna, Psalmul 22, 1-2)</i>
<i>Domnul este păstorul meu: de nimic nu duc lipsă./ Pe pajiști ierboase îmi face sălaș, la ape tihnite mă duce. (Galaction, Psalmul 23, 1-2)</i>
<i>Domnul mă paște și nimic nu-mi va lipsi./ La loc cu pășune, acolo m'a sălășluit,/ la apa odihnei m'a hrănit. (Anania, Psalmul 22, 1-2)</i>
<i>Domnul mă paște și nimic nu-mi va lipsi; la loc cu pășune, acolo m-a sălășluit./ La apa odihnei m-a hrănit. (Athos, Psalmul 22, 1-2)</i>

În ceea ce privește *Psalmul 138*, bucuria lăuntrică a psalmistului îl îndeamnă la acte doxologice, atât cu scopul de mulțumire, cât și cu intenția de preaslăvire a Aceluia Care nu l-a uitat. În cuprinsul psalmului, adresarea directă a credinciosului îndeplinește pe de o parte, un rol caracteriologic, schițându-se, în mod direct, trăsăturile divine, iar, pe de altă parte, unul doxologic, psalmistul aducând, pe cale implicită, o formă de laudă lui Dumnezeu. Desăvârșirea Creatorului este sugerată de elemente nominale (*-i mare(-nțălepciunea)* – Dosoftei, *minunată* – AI, Șaguna, Athos sau de indici verbali *miră-se* – Hurmuzaki, *minună-se* – BB, *covârșește* – Galaction. Două ediții din rândul celor studiate își manifestă profunzimea stilistică: una în plan retoric, prin întrebuintarea unei exclamații – Galaction, iar cealaltă, în plan morfologic, datorită adjectivului la gradul superlativul absolut utilizat *mult prea minunată* – Anania. Adresările directe prin intermediul persoanei a II-a: (*mentea*) *ta* – Hurmuzaki, *fi-* – Dosoftei, (*știința*) *Ta* – BB, AI, Șaguna, Athos, utilizată alături de structuri la persoana I dezvăluie micimea conștientă și mărturisită a psalmistului în relația sa cu Dumnezeu: *nu poci* – Dosoftei, *mă covârșește!* – Galaction, *mult prea minunată pentru mine* – Anania.

<i>Miră-se mentea ta de menre. (Hurmuzaki, Psalmul 138, 6)</i>
<i>Minună-se știința Ta, de cătră mine. (BB, Psalmul 138, 5)</i>
<i>Minunată s-au făcutu știința Ta de la mine. (AI, Psalmul 138, 5)</i>
<i>Minunată s-au făcut știința Ta de la mine. (Șaguna, Psalmul 138, 6)</i>
<i>Minunată s-a făcut știința Ta pentru mine. (Athos, Psalmul 138, 5)</i>

Că ți-i mare-nțălepciunea,/ De nu poci să-i știi minunea. (Dosofoței, Psalmul 138, 17-18)
Atotștiința ta mă covârșește! (Galaction, Psalmul 138, 6)
Cunoașterea Ta e mult prea minunată pentru mine. (Anania, Psalmul 138, 6)

În concluzie, în categoria psalmilor care se abat de la o structură constitutivă identificăm două clase. Pe de o parte, avem psalmii care pe lângă această abatere structurală, cuprind și alte secvențe. Din punctul de vedere al particularităților tematic și de construcție, în această clasă identificăm dialogul dintre psalmist și (ne)credincioși, intervenția lui Dumnezeu în raportul dialogal și obiectivizarea discursului. Pe de altă parte, cea de-a doua grupă din cadrul acestei categorii cuprinde psalmii considerații specii derivate, structura lor desprinzându-se dintr-o alta de bază. Ca elemente de particularitate semantică și arhitecturală, notăm tânguirea, preferința pentru formula negativă, realizarea portretului lui Dumnezeu și exemplificarea caracteristicilor sufletești ale psalmistului.

Izvoare

Hurmuaki= Gheție, Ion, Teodorescu, Mirela, *Psaltirea Hurmuzaki I, Studiu filologic, studiu lingvistic*, Editura Academiei Române, București, 2005.

Dosofoței= Dosofoței, *Psaltirea în versuri* (1673), Ediție critică de N. A. Ursu, Editura Mitropolia Moldovei și Sucevei, Iași, 1974.

BB= *Biblia adecă Dumnezeiasca Scriptură ale cei Vechi și ale cei Noao Leage. Toate care s-au tălmăcit duple limba elinească spre înțeleagerea limbii rumânești, cu porunca preabunului creștin și luminatului domn Ioan Șarban Cantacozino Basarabă Voievod și cu îndemnarea dumnealui Constandin Brâncoveanul, Marele Logofăt, nepot de sor al Măriei Sale, carele, după prestăvirea acestui mai suspomenit domnu, Putearnicul Dumnezău, den aleagerea a toatei Țări Rumânești pre dumnealui l-au coronat cu domnia și stăpînirea a toată Țara Ungrovlahiei. Și întru zilele Măriei Sale s-au săvîrșit acest Dumnezăiesc lucru. Carele și toată cheltuiala cea de săvîrșit o au rădicat*, Mitropolia Bucureștilor, 1688.

AI= Ivireanul, Antim, *Psaltirea Prorocului și Împăratului David*, Tîrgoviște, 1710.

Șaguna= *Biblia adecă Dumnezeiasca Scriptură a Legii cei Vechi și a cei Noao, după cei șaptezeci și doi de tîlcuitori din Alexandria, tipărită în zilele Preainălțatului nostru Împărat al Austriei, Franțisc Iosif I, supt supravegherea și binecuvîntarea Excelenței Sale Prea Sfințitului Domn Andreiu Baron de Șaguna, Dreptcredinciosul Episcop al Bisericii Greco-Resăritene Ortodoxe, în Marele Principat al Ardealului*, Tipografia Episcopiei, Sibiu, 1856-1858.

Galaction= *Biblia adică Dumnezeiasca Scriptură a Vechiului și a Noului Testament*, Fundația pentru Literatură și Artă Regele Carol II, București, 1938.

Anania/ Anania 1998= Anania, Bartolomeu, *Cartea Psalmilor sau Psaltirea Profetului și Regelui David*, Editura Arhidiecezana, Cluj, 1998.

Athos= Nuțescu, Ștefan, *Psaltirea Proorocului și Împăratului David*, Chilia „Buna-Vestire” – Schitul Lacu, Sfîntul Munte Athos, 2016.

BIBLIOGRAPHY

*** *Filocalia sau culegere din scrierile Sfinților Părinți, care arată cum se poate omul curăța, lumina și desăvîrși*, vol. I, traducere din grecește, introducere și note de Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, Editura Humanitas, București, 2005.

Chevalier, Jean, Gheerbrant, Alain, *Dicționar de simboluri*, vol. I-III, Editura Artemis, București, 1993.

Diaconița, Georgiana, *Structuri constitutive (stereotipe?) în psalmi. Analiză a psalmilor de tânguire individuali (1-75)*, în „Meridian critic”, nr.1, Suceava, 2016.

Zigabenu, Eftimie, Aghioritul, Nicodim, *Psaltirea în tâlcurile Sfinților Părinți*, vol. I, Catismele I-IX, Editura Cartea Ortodoxă, Editura Egumenița, Galați, 1850.

DILEMMAS OF TEACHING ENGLISH FOR LEGAL PURPOSES

Anca Maria Slev

Assist. Prof., PhD, Dimitrie Cantemir University of Târgu Mureș

Abstract: This paper focuses on the challenges and opportunities of teaching English for legal purposes. The ELP classes are very specific, since they represent an approach rather than a product, and this study analyzes the role of the teacher as language advisor, consultant, researcher, course designer and materials provider, evaluator and collaborator. Moreover, the conditions and process of learning and teaching ELP are examined and emphasis is placed on the subject-knowledge controversy as well as cooperative teaching. Finally, relevant conclusions are drawn with regard to some key-concepts in ELP.

Keywords: ESP challenges, methodology, specific language use, learning, teaching

English for Legal Purposes or Legal English, also known as Language of the Law (Mellinkoff, 2004), is a requisite subject that contributes to the development of future legal professionals, as well as a compulsory subject in the syllabus of Law majors. It is mostly used by legal professionals (lawyers, judges, prosecutors, paralegals etc.) in their work when exposed to different legal systems. Legal practitioners are required to communicate successfully in English using the appropriate legal language and terminology. Additionally, most international conventions, international treaties, covenants, constitutions, regulations are written in English and therefore, legal experts are expected not only to have knowledge of law but also to have a good command of legal English. Legal English is considered difficult to understand even for native speakers due to its unusual linguistic features. This is why it has been defined as “incomprehensible verbiage found in legal documents as well as an arcane jargon used among attorneys” (Schane, 2006, p.2).

This research paper aims to study the challenges of teaching and learning English for Legal Purposes (ELP) in the context of first and second year Romanian Law students, who study ELP for 4 semesters at Dimitrie Cantemir University of Târgu Mureș, Romania. The most notable difficulties identified arise mostly from (1) the distinctive characteristics of Legal English in terms of lexical and syntactic features, (2) differences in legal systems between jurisdictions, (3) insufficient background knowledge of the law, (4) and having to deal with a multilevel class.

Literature review

Previous research studies conducted on challenges in teaching and learning Legal English share similar results. The specificity of ELP linguistic features creates difficulty in understanding and interpreting legal terms, and legal procedures. Other difficulties arise from the necessity to handle Law and language at the same time, the transfer of the meaning, and interference with the mother tongue or with other languages spoken by students. The language and law literature frequently accuses legal discourse of lack of transparency and obscurity, generated by the frequent use of formal words, deliberate use of expressions with flexible meanings, attempts at great precision, and complex syntactic constructions. An explanation of these features can be found in the historical development of the language, and in the desire to hold on to power by maintaining the image of the law as something inaccessible.

As pointed out by White (1982), Legal English is challenging as a result of its “invisible” (p.423) features. He claims that “the most serious obstacles to comprehensibility are not the vocabulary

and sentence structure employed in law, but the unstated conventions by which language operates.” (p. 423)

Mattila (2006: 10) considers that “the legal language, especially legal terminology, sometimes is almost a language museum. This is clearly demonstrated by legal English”. The language of law in English can be partially accounted for by the historical development of the English language, which has been influenced by Anglo-Saxon, French and Latin.

Another research study carried out in a civil law legal system (Russia) by Т.И.Попова (2008) gives credence to the view that the challenges in learning Legal English predominantly arise from the legal terms and the differences in the legal systems between Russia and the UK (a Common Law legal system). These conclusions indicate that legal language is not universal, but it is influenced by the legal system in which it is used.

Toska (2019) also points out two language related challenges, one related to the peculiar features of Legal English terminology and sentence structure, and another one related to the cultural differences between legal systems.

However, the claims for the uniqueness of law as a discipline have come under scrutiny. From a social constructionist point of view, Berkenkotter and Huckin (1985) and Bizzell (1992) claim that because all disciplines and professions are shaped by the communicative practices of their members for particular audiences, teaching skills and language cannot be separated from content. What makes Law different is simply the degree of accessibility (Bhatia 2009) because of the generally accepted and explored complexity of the legal discourse (Mellinkoff 1963, Goodrich 1987, Mattila 2006). Bhatia (2009: 187) also emphasizes the fact that “in almost all professional contexts discourses are becoming increasingly interdisciplinary, complex and dynamic” and the legal field makes no exception.

Distinctive characteristics in terms of lexical and syntactic features

Its unusual terminology, unique linguistic and syntactic features and distinctive punctuation make Legal English very different from general English. In terms of lexical features, it is characterized by the use of archaisms that are difficult for laypersons to understand, such as *aforsaid, hereinbefore, hereinafter, pursuant to, prior to, subsequent to, therein, thereto, thereof*. Another lexical feature is the use of legal terms of art, or technical terms (generally only known to legal professionals) with specific definite meanings and which cannot usually be replaced by other words, but must be defined or explained in order to avoid miscomprehension. Some examples are *bailment, abatement, emolument, probable cause*. Also, there are common words with different meanings in specific legal contexts, such as *attachment, action, consideration, execute, party, sentence, conviction*. These examples of a specialized language allow legal professionals to communicate quickly and efficiently, but make it almost impossible for untrained audiences to understand legal discourse. Legal English lexis includes a considerable number of foreign/ borrowed words, most of them coming from Latin (*negligence, inferior, versus, pro se, stare decisis, obiter dictum, Mens Rea, Habeas Corpus*), French (*appeal, claim, complaint, court, default*), Anglo-Saxon or Old English (*ǣ*, later *lagu* "law"; *dōm* "decree, judgment"). The position of adjectives behind modified nouns represents another example of the French influence (*attorney general, fee simple absolute, notary public, state auditor general*). The use of synonyms expressing equivalent legal concepts is also noticed in Legal English (*assign/ transfer; breach / violation; clause/ provision*), making legal discourse more challenging and complicated. Another prominent feature of Legal English is the frequent use of doublets and triplets with the conjunctions “and”/ “or” to illustrate the same legal concept (*null and void, fit and proper, care and attention, perform and discharge, terms and conditions, dispute, controversy or claim, promise, agree and covenant*). In such instances one or even two of the terms are redundant and have no contribution to the meaning of the phrase.

From a the point of view of sentence structure Legal English makes use of complex and compound sentences that include a large amount of information, repetitiveness, noun phrases,

coordinate and subordinate clauses, instead of simple ones. Sentence length, as well as nominalization (*to give consideration* instead of *to consider*, *to be in opposition* rather than *to oppose*), represent factors that make legal language cumbersome, non-dynamic and incomprehensible.

Stylistically, legal discourse is impersonal as a result of the use of the third person (everybody, nobody, every person) and of the passive voice, which on the one hand create the impression that law is impartial, but may also be interpreted as vague and obscure generalizations of a discipline that should be extremely precise and concise.

Lack of punctuation represents another barrier to understanding Legal English. Punctuation plays a facilitating function in sentences, by making writing clear and easier to understand, and Legal English is characterized by poor or lack of punctuation, which leads to misunderstanding of or failure to focus on the context.

Differences in legal systems between jurisdictions

The most prominent of the many law-specific difficulties for non-native Legal English learners is the fact that English is the language of the Common law. These learners are generally law students from continental Europe and other countries whose legal systems are based on Civil law or are mixed legal systems.. A defining feature of Legal language is that it is system-bound, which means that a number of legal terms and concepts derive their meanings from a specific legal system and can only be understood by reference to that particular legal system. The difficulty stems from the conceptual incongruity between legal terms of different legal languages. The meanings of these terms derived from different legal cultures and legal systems do not overlap, resulting in conceptual asymmetry. This is due to the fact that law has no universal reference and that legal language is what determines the degree of difference in conceptual correspondence. Consequently, a task that seems so straightforward at first, using legal discourse in English, raises problems of fidelity, ambiguity, and interpretation, all due to the fact that legal systems are different, and legal terms in one language do not necessarily have equivalents in English or, vice versa.

All legal systems include concepts with no equivalent terms in another legal system but the problem is even more critical when it involves a common law country, because language plays a fundamental role in the Common law. This is due to the doctrine of *stare decisis*, whereby principles of law laid down in the decisions of the higher courts become binding for the lower courts. Consequently, when the court in a previous decision determined that a certain word or form of words has a particular meaning, then it is compulsory to use this word or form of words if you want to achieve that particular meaning.

Additionally, the study of law itself is different between civil and common law jurisdictions. Civil law is based on written statutes, which are general legal principles compiled into codes, which Law students study, whereas English law, is not completely codified. Law students in Common law systems are required to read and understand long complex Acts of Parliament (fundamentally different from Civil law statutes) as well as long and complicated legal cases, in order to identify the reasoning behind the decisions reached in the higher courts, as this is a source of binding law. Understanding the Common law can represent a challenging task for non-native Law students. The difficulties arise not only from comprehending legal texts, but also from the different assumptions about how to interpret and apply the law.

Besides the inherent difficulties in working with cases, another potential source of problems are contracts. Because of the significance assigned to the meaning of words and expressions by judges, in order to understand Common law contracts it is necessary to know what the terms mean to a Common law lawyer. Differences between legal systems can represent a major challenge in the increasingly globalised world of international commercial contracts, because of the use of English, the language of the Common law, as the international language.

If we compare the Common Law and the Civil Law in terms of legal institutions and fields, we can identify a number of structural differences. For instance, Common Law concepts such as *consideration* or *estoppel* are absent in the Civil Law of contracts. Another example is *Equity*—a distinct branch of English law. In general English the term ‘equity’ refers to fairness and equality. In law, ‘Equity’ refers to a set of legal principles and procedures developed by the Court of equity, attempting to remedy the deficiencies of the Common Law according to the doctrines of fairness and justice. This concept is so distinctive to the English legal system that most of legal rules in this branch of law do not exist in other legal systems. Moreover, there are a set of terms relating to legal profession. A lawyer is a person who practices law as an attorney, barrister, solicitor, counsellor, advocate, counsel etc. In theory, the work of lawyers involves the practical application of legal knowledge to address particular problems, or to defend the interests of those who use the legal services of lawyers. In Britain there are two kinds of lawyers—solicitors and barristers. A *solicitor* is a legal practitioner who deals with most of the legal matters in some jurisdictions, and is responsible for communicating directly with clients, accepting cases, providing legal opinions and collecting legal fees, but can only appear in lower courts to plead cases. A *barrister* is responsible for the legal issues of cases and appears in the high court to plead cases at the solicitor’s request. It becomes obvious why it is difficult to find equivalents for the two branches of the legal profession, in languages of countries where this distinction does not exist.

Insufficient background knowledge of the law

Teaching Legal English is a huge challenge for English teachers who are not experts in law. As it is the case of most ESP teachers, they find themselves faced with the issue of teaching content that is very specific, in an area of study that requires a high degree of knowledge, and with which they have little or no prior experience. The options open to the English teacher are to obtain legal training, to work with a legal professional, or to conduct extensive needs analysis or/and engage in discourse analysis. The first alternative is less likely to happen with qualified language teachers as they are not expected to be experts in the subject matter, but they should rather approach Law with awareness and a positive attitude and possess a degree of content knowledge of the basic principles of law. Since ELP teachers are primarily language teachers, even when legal principles are integrated and interpreted according to a particular legal system, they should place emphasis on the use of language in class. The aim of teaching ELP is to prepare students for practising a legal profession and to help them become acquainted with legal terminology in English. The second alternative – to involve a legal specialist—can represent a viable solution. Legal professionals are not expected to provide clarifications to matters outside their area of expertise. Similarly, ELP teachers should not believe that they need to answer every question a student asks, although they generally do. Instead, ELP teachers can employ learner-centred approaches, which make use of students’ legal knowledge, and work as partners to develop their proficiency in the language of the law. Under such circumstances, basic understanding of the law is necessary for the production of Legal English materials.

Teaching ELP to multilevel students

Besides the challenges tackled so far, what makes teaching Legal English even more demanding is having to deal with a multilevel class. Generally ELP classes have around 20 to 25 students with different levels of English. The heterogeneity of these classes has further implications for language teachers. It means that they have to work with students whose language acquisition abilities, attitude toward language and learning, cultural and educational background, learning styles, even age, as well as personalities are fundamentally different. These differences may result in different expectations and different ways to motivate them, but also in a great variety of human resources. Therefore, it is very important for the ELP teacher to conduct a needs analysis at the beginning of the course, so that s/he may plan classes ahead, select/create suitable class materials, identify the most efficient teaching strategies and methods to be used.

Despite the negative implications of multilevel ELP classes (different levels, class management, lack of time, need to practice grammar), there are also benefits and opportunities provided by such classes, and this perspective represents a more constructive approach. For instance, based on their proficiency students can perform different tasks, in groups, or work in pairs with more advanced peers. Cross-ability groups of students present advantages in terms of energy level of the group, interest and linguistic output, stimulating explanation, argumentation and encouragement. The high number of students in the ELP class translates into a diversity and variety of ideas, points of view, making brainstorming an effective tool. This abundance of opinions, personal experiences, backgrounds and learning styles can be transformed by the language teacher into resources to create more motivating, meaningful, student-centred classes. Cooperation in multilevel classes provides the students with the advantage of being able to learn both from their peers and their teacher.

Implications and conclusions

The study was designed to examine the challenges of teaching Legal English /English for Legal Purposes to first and second year Law students in the context of Dimitrie Cantemir University. The study reconfirms that Legal English has its own particular features different from general English, which makes it more challenging for teachers to teach and learners to acquire, and proposes a number of practical recommendations in order to improve the effectiveness of the process of learning and teaching Legal English.

Another issue revealed was the lack of equivalent terms for highly specialized concepts, which is a consequence of the cultural differences between national legal systems of countries, on the one hand, and common and civil law systems on the other hand, which suggests that the study of comparative law could be of great importance. For this purpose, it is recommendable that Legal English teachers adopt Content and Language Integrated Learning (CLIL) approach to teaching legal English, which combines legal language teaching with teaching the features of the other legal systems in order to contextualize meaning.

These findings and suggestions require a great effort put forward some important pedagogical implications for language teachers, which are presented subsequently. First of all, students should become acquainted with law knowledge before taking up a Legal English class. This does not imply complete mastery of the law, but rather a general understanding of legal concepts since all Legal English courses provide information regarding different legal systems, basic legal principles, the different branches of law (criminal law, tort law, contract law, family law, company law, land law, commercial law, international law etc.) and a variety of other legal topics, should be introduced to learners. A possible solution could be the introduction of Legal English classes in the second semester of the first year or even in the second year of study. If law subject precede Legal English classes, learners could acquire Legal English more effectively.

Moreover, prior to the actual study of Legal English, a review of language and grammar could prove to be of great value in a Legal English teaching context. Subsequently, learners should be exposed to a wide range of language exercises covering the unique features of legal English (Latin terms, terms of art, borrowed words, or common words with uncommon meaning). Legal skills practice is also invaluable, as well as the use of role-play (advocacy, lawyer- client discussions, interviewing, negotiation, pleading cases, examining/ cross-examining witnesses, testifying in court, giving/taking statements) and drafting legal documents (contracts, statements, claims, affidavits, deeds, wills). All of these recommendations can enable law students to develop their proficiency in Legal English, and may be put into practice through the application of technology (which increases student motivation) in blended lessons. Such classes provide students with more stimulating and enjoyable language instruction and enhance students' communication skills in oral and written Legal English as well as legal reading and listening skills. Additionally, the use of authentic materials of legal cases for learners to present and practice also represents a valuable tool. The advantages of authentic materials are that

they prepare students for the 'real' world of the law, guide them toward the language they need for a particular legal context, and offer motivation to communicate, because they help make communication 'real'. Based on the challenges, difficulties and particularities of Legal English that have been identified and analysed in this paper, it becomes evident that more research at the civil law - common law interface is necessary, that a meaningful connection between the legal and linguistic communities, and the use of methods involving a learner-centred approach, which uses the knowledge of the learners and works in partnership with them to develop their competence in using the language of the law in the target contexts of use can represent a viable solution.

BIBLIOGRAPHY

- Berkenkotter, C., Thomas, H., (1995). Genre knowledge in disciplinary communication: Cognition, culture, power. Mahwah, NJ: Lawrence Erlbaum.
- Bizzell, P., (1994). Academic discourse and critical consciousness . Pittsburgh: University of Pittsburgh Press.
- Bhatia, V. (2009). Intertextual patterns in English legal discourse. In Diane Belcher (ed.) English for specific purposes in theory and practice. Ann Arbor: University of Michigan Press. 186-204.
- Mattila, H., (2006). Legal language: history. In Keith Brown (ed.) Encyclopedia of language & linguistics. Oxford: Elsevier. 8-13.
- Mellinkoff, D. (2004). The Language of the Law. Resource Publications.
- Schane, S (2006). Language and the law. UCSD Linguistics.
- Toska, I. (2019). Teaching Legal English in Multilevel classes. Section 2. Higher Education. <https://cyberleninka.ru/article/n/teaching-legal-english-in-multilevel-classes/viewer>
- T.I.Попова. (2008). The challenges in teaching and learning Legal Writing. Higher School of Economics, Moscow.
https://www.hse.ru/data/2014/02/14/1328274884/Legal%20writing_Tatiana_Popova.pdf
- White, J. B. (1982). The Invisible Discourse of the Law. Reflections on Legal Literacy and General Education. Michigan Quarterly Review, 21.

OTHERNESS AND GENDER AT THE ENGLISH CLASS

Albina Puskás-Bajkó

PhD, Sapientia University of Târgu Mureș

Abstract: This article tackles the obstacles met by students when encountering Otherness during the translation process at the English class, especially in the case where the subjectivity of the reader of the target text is actually involved in the construction of a national identity through text. The notion of Otherness is, of course, not new in itself, having become rather fashionable in the literature on cultural studies in general and postcolonial studies in particular. Extant discussions on Otherness and its implications for the determination of cultural identity, however, are often predicated on the dichotomous relation between Self and Other across two distinct national, linguistic and cultural contexts. The present contribution departs from the norm by presenting a case of literary translation which foregrounds the tension between cultural identities within the singular context of the ethnic local community in a multilingual country.

Keywords: gender, Otherness, translations, nationality, identity

This article tackles the obstacles met by students when encountering Otherness during the translation process at the English class, especially in the case where the subjectivity of the reader of the target text is actually involved in the construction of a national identity through text. The notion of Otherness is, of course, not new in itself, having become rather fashionable in the literature on cultural studies in general and postcolonial studies in particular. Extant discussions on Otherness and its implications for the determination of cultural identity, however, are often predicated on the dichotomous relation between Self and Other across two distinct national, linguistic and cultural contexts. The present contribution departs from the norm by presenting a case of literary translation which foregrounds the tension between cultural identities within the singular context of the ethnic local community in a multilingual country.

In our case, hipster students are a subculture of people who are already dominant. They are those people who do not want to be grouped or classified, the artist student, the starving but pub-fan graduate highschool student, the neo-bohemian, the vegan, the animal rights activist, the bicyclist, the skater- they are going to become the future blue –collar generation, however, they are post-racial, identifying the past as ideal and the present as repulsive, they align themselves with rebel subcultures and with dominant classes, grabbing whatever is likable from the two, making their own unique identity which exoticises otherness instead of despising it.

”Is the Master the slave's other? Yes, certainly – in terms of class and power relations. But this account is reductionistic. In reality, things are just not so simple. The way in which beings and things relate to each other is not a matter of structural difference. The symbolic order implies dual and complex forms that are not dependent on the distinction between ego and other. The Pariah is not the other to the Brahmin: rather, their destinies are different. The two are not differentiated along a single scale of values: rather, they are mutually reinforcing aspects of an immutable order, parts of a reversible cycle like the cycle of day and night. Do we say that the night is the other to the day? No. So why should we say that the masculine is the other to the feminine? For the two are undoubtedly merely reversible moments, like night and day, following upon one other and changing places with one another in an endless process of seduction. One sex is thus never the other for the other sex, except within the context of a differentialistic theory of sexuality – which is basically nothing but a utopia. For difference

is itself a utopia: the idea that such pairs of terms can be split up is a dream – and the idea of subsequently reuniting them is another. (This also goes for the distinction between Good and Evil: the notion that they might be separated out from one another is pure fantasy, and it is even more utopian to think in terms of reconciling them.) Only in the distinction-based perspective of our culture is it possible to speak of the Other in connection with sex. Genuine sexuality, for its part, is “exotic” (in Segalen's meaning of the term): it resides in the radical incomparability of the sexes – otherwise seduction would never be possible, and there would be nothing but alienation of one sex by the other.”¹

Diversity- a coordinated shift of focus

Diversity can mean a process of coordinated shift of focus. However, what could present itself as a chaotic element in this orderly transaction of points of view? What is the thing that we cannot transmit to others? These are relevant questions as divergence and variety do not often have a place in the human rules of interaction., founded on a common understanding of how one should behave when in contact with other specimens of mankind. ”Wherever exchange is impossible, what we encounter is terror. Any radical otherness at all is thus the epicenter of a terror: the terror that such otherness holds, by virtue of its very existence, for the normal world. And the terror that this world exercises upon that otherness in order to annihilate it. Over recent centuries all forms of violent otherness have been incorporated, willingly or under threat of force, into a discourse of difference which simulta-aneously implies inclusion and exclusion, recognition and discrimination. Childhood, lunacy, death, primitive societies – all have been categorized, integrated and absorbed as parts of a universal harmony. Madness, once its exclusionary status had been revoked, was caught up in the far subtler toils of psychology. The dead, as soon as they were recognized in their identity as such, were banished to outlying cemeteries – kept at such a distance that the face of death itself was lost. As for Indians, their right to exist was no sooner accorded them than they were confined to reservations. These are the vicissitudes of a logic of difference. Racism does not exist so long as the other remains Other, so long as the Stranger remains foreign. It comes into existence when the other becomes merely different – that is to say, dangerously similar. This is the moment when the inclination to keep the other at a distance comes into being.”²

The paradox of racism is an example of this disconnection, which is at the same time old and new. ”Sociologists argue that one of the advantages of being ‘White’ is the invisibility and personally unobservable consequences of race relations. This is also known as White privilege. Whiteness, or the dominance of White culture, makes White practices seem as if they are natural and normal, and therefore benign.”³

The correct use of *difference* is a utopia

The correct use of *difference* proves to be a utopia- it is proven by racist attitudes themselves, but also movements of an anti-racist humanitarian and tolerant nature as by drawing our attention upon differences and constantly underlying their values, they stimulate and popularize them. ”Humanitarian ecumenism, the ecumenism of differences, is in a *cul-de-sac*: the *cul-de-sac* of the concept of the universal itself. The most recent illustration of this, in France, was the brouhaha over the wearing of headscarves for religious reasons by North African schoolgirls. All the rational arguments mustered in this connection turned out to be nothing but hypocritical attempts to get rid of the simple fact that no solution is to be found in any moral or political theory of difference. It is difference itself that is a reversible illusion. We are the ones who brought difference to the four corners of the earth: that it

---

¹ Jean Baudrillard, *The Transparency of Evil: Essays On Extreme Phenomena* (c 1990). Translated by James Benedict. New York: Verso, 1993:124-138., at http://www.ubishops.ca/baudrillardstudies/vol3_1/baudrillard2.htm, 29.04.23

² Jean Baudrillard, *The Transparency of Evil: Essays On Extreme Phenomena* (c 1990). Translated by James Benedict. New York: Verso, 1993:124-138., at http://www.ubishops.ca/baudrillardstudies/vol3_1/baudrillard2.htm, 29.04.15

³ <http://othersociologist.com/2011/11/23/images-of-otherness-and-unintentional-racism-in-new-florence-the-machine-video/>, accessed n 12.05.23

should now be returned to us in unrecognizable, Islamic, fundamentalist and irreducible forms is no bad thing.”⁴

Our magnanimous and philanthropic ‚understanding’ and tolerating difference is matched by our serious attempts at hiding the antipathy we feel towards it, ending in a fiasco of condescendence. From my point of view, experiences of otherness softened and sweetened by slogans like „I respect the fact that you are different from me” mean in fact that inhabitants of third world countries or gay people or hipsters or those living in extreme poverty own one thing and that one thing is the only thing left to them: their Otherness, marked by clothing, habits, traditions, music and culture in a wider sense. Nothing could be more distasteful in its condescendence than this attitude of ‚understanding’, which exemplifies the most profound form of incomprehension– one that has become hilarious as it is haughty and contemptuous of the differentness of other people.

”Other cultures, meanwhile, have never laid claim to universality. Nor did they ever claim to be different – until difference was forcibly injected into them as part of a sort of cultural opium war. They live on the basis of their own singularity, their own exceptionality, on the irreducibility of their own rites and values. They find no comfort in the lethal illusion that all differences can be reconciled – an illusion that for them spells only annihilation. To master the universal symbols of otherness and difference is to master the world. Those who conceptualize difference are anthropologically superior – naturally, because it is they who invented anthropology. And they have all the rights, because rights, too, are their invention. Those who do not conceptualize difference, who do not play the game of difference, must be exterminated. The Indians of America, when the Spaniards landed, are a case in point. They understood nothing about difference; they inhabited radical otherness. (The Spaniards were not different in their eyes: they were simply gods, and that was that.) This is the reason for the fury with which the Spaniards set about destroying these peoples, a fury for which there was no religious justification, nor economic justification, nor any other kind of justification, except for the fact that the Indians were guilty of an absolute crime: their failure to understand difference. When they found themselves obliged to become part of an otherness no longer radical, but negotiable under the aegis of the universal concept, they preferred mass self-immolation–whence the fervour with which they, for their part, allowed themselves to die: a counterpart to the Spaniards’ mad urge to kill. The Indians’ strange collusion in their own extermination represented their only way of keeping the secret of otherness.”⁵

Institutions such as the set of laws ruling a country, the media, the type of education we get, religion and so on set the rules of whether something or someone will be accepted as ‚normal’ and what is considered Other, a sort of breaking the law in miniature. These institutions hold the balance of power and there is nothing we can do to change this status quo. As far as our culture is concerned, especially teenager culture in Transylvania, „visual representations of otherness hold special cultural. In Western countries with a colonial history, like the UK, Australia and the USA, whether difference is portrayed positively or negatively is judged against the dominant group – namely White, middle-to-upper class, heterosexual Christians - being the default to which Others are judged against.”⁶

It is by no means clear that the other exists for everyone. Does the other exist for the Savage or the Primitive? Some relationships are asymmetrical: the one may be the other for the other without this implying that the other is the other for the one. I may be other for him although he is not the other for me. At the English class, we are trying to contribute to the taming of this otherness, domesticating idioms and phrasal verbs through the process of assisted translation exercises. These idiomatic

---

⁴ Jean Baudrillard, *The Transparency of Evil: Essays On Extreme Phenomena* (c 1990). Translated by James Benedict. New York: Verso, 1993:124-138., at http://www.ubishops.ca/ baudrillardstudies/vol3_1/ baudrillard2.htm, 29.04.15

⁵ Jean Baudrillard, *The Transparency of Evil: Essays On Extreme Phenomena* (c 1990). Translated by James Benedict. New York: Verso, 1993:124-138., at http://www.ubishops.ca/ baudrillardstudies/vol3_1/ baudrillard2.htm, 29.04.15

⁶ <http://othersociologist.com/otherness-resources/>

phenomena cause students to be reluctant when it comes to actually using them, however, the moment they manage to grasp the actual meaning of these phrases, they will willingly use them.

'Taming' idioms

I asked my students to make a list of the best ways to 'tame/translate' idioms. These are a few examples of how they view this issue:

1. Try to find an idiom in the target language which uses the same words, the same structure and has the same exact meaning. This is the top notch solution, but you often will not find it.
2. Try to find an idiom in your language which uses different words, but has the same structure and the same exact meaning
3. Try to find an idiom in your language that has different words, different structure but the same exact meaning
4. Try to find an idiom in your language that has different words, different structure and a slightly different meaning, and complete it with a short explanation.
5. Try to find an English native speaker who can explain the meaning to you. Then, once you get the meaning you'll probably find in your memory a similar idiom in Italian. Alternatively, you can always ask your grandma, who is usually an endless source of idioms!

How to translate an idiom?

Idioms are very intricate expressions, which makes them especially difficult to translate into another language. The reason behind this difficulty is that first of all, idioms are culture-bound, i.e. specific to particular culture and society, secondly, their meaning is rather metaphorical than literal, and hence they should not be translated word for word.

Idioms are like metaphors; their meaning is hidden, and you need to know what idea the whole idiom carries because dissecting it into words and trying to work out their meaning will not give you any clue. So how to translate an idiom, is there any golden rule? The golden rule is that when it comes to translating an idiomatic expression, you cannot create anything on your own by simply translating it word for word. Idioms are well-established expressions and what you need to do is to find the closest equivalent in the target language. Use a good dictionary, ask a native speaker or try your luck in an internet search.

How not to translate an idiom

The following example will show you how NOT to translate idiomatic expressions:

In order to describe the idea that something happens very rarely in English we say that it happens once in a blue moon. To describe the same phenomenon in Romanian/Hungarian it is tempting to translate this expression literally into: „o dată într-o lună albastră/egyszer egy kék holdon”, and be satisfied with the result. With higher level students who are already aware of the second meaning of 'blue' (that is: 'sad'), the temptation would be to translate the phrase as 'o dată într-o lună posomorâtă/egyszer egy szomorú holdon', which sounds extremely poetic, however, is still not correct.

Now try to tell a Romanian/Hungarian person that an event happened 'once in/on a sad moon', and they will give you 'the look' that usually makes people feel embarrassed...

If you want to describe this idea using a Romanian/Hungarian idiom, you need to find one that already exists in Romanian/Hungarian language and is the closest equivalent to the English one. An idiom that means exactly the same as the English 'once in a blue moon' is: 'din an în Paște'⁷, or in Hungarian: 'hébe-hóba' which literally in English would be: 'from the year into Easter', or 'from snow to snow'. The act of translation, in other words, the process of transferring messages „across linguistics and cultural borderlines, is an outstandingly communicative activity, an activity whose use could well be regarded in a wider range of teaching situations than may currently be the case”⁸, an act of *othering*.

Why translation?

⁷ <http://ro.bab.la/dictionar/engleza-romana/once-in-a-blue-moon>

⁸ www.eltarea.ru/pic/fck/File/Shmidt/Teaching_translation.doc

”Teaching translation could play a major role in the development of professional competence of a future professional dealing with people. It offers an opportunity to notice the inherent potentials of translation, test them through learning and then, use them through interacting. In my opinion, the teacher’s role is crucial in showing the tricks and traps of the process, captivating their attention, preoccupying them with it, and last but not least, immersing them into the world of translation.”⁹

From the translator's point of view, collocations and idioms belong to rather demanding text units, which often require a high level of linguistic, communicative, cultural and translational competence. In most cases when an idiom is translated, either its meaning is changed or it is meaningless. There are estimated to be at least 25,000 idiomatic expressions in English, therefore the English- Hungarian translator needs to be aware, and appreciative of their semantics (the difficulty with idioms being that their meaning is not deducible from that of the individual elements), their syntax (non-free and sometimes puzzling), their pragmatics (related to a variety of linguistic and textual circumstances, more specific of which can stem from conscious breach of the frozen syntax, the metaphorical quality of their meaning or culture-specific usage patterns) on both the source and the target languages of the English-to-Hungarian translation process. In addition, a successful choice of an appropriate equivalent requires a well-founded translational decision as to the most relevant aspect(s) of the value of the phrase in question i.e. the aspect which should be matched in the translation, as well as an awareness of the various procedures that can be employed.

Tendencies in translating idioms

However, students, as well as teachers, show a growing tendency of irresponsible translations in what the moment we introduce idioms into the classroom, based on their instincts more than on their well founded research. This fact might not surprise us, instead we could laugh at it, as it presents itself as source of ridiculous incidents. Let us imagine what a so called ”instinctive translator” would visualize when they meet the following idioms.”¹⁰

Hand in glove, hangover, to rub elbows, to have skeletons in the closet, to dig somebody, eager beaver, like something the cat dragged in, to chicken out of something, a dog’s breakfast, an elephant in the room, to drink like a fish, snail mail, paper tiger, cold turkey

My students gave me an approximate translation in pictures for these idioms. They transposed the literal translations into visuals, making them extremely alluring and funny. I must tell you, I laughed in tears. It is difficult for Hungarian native speakers (from Hungary and Transylvania) and Romanian native speakers to master English idioms, because the figurative meanings of English idioms cannot be predicted through an analysis of their individual word meanings. It is not surprising, “The trouble (...) is that they take everything Americans say literally”¹¹. However, idioms are common in American daily life and provide a rich source of American culture. Nippold and Martin stressed, “Failure to grasp the meanings of idioms can impinge upon an individual’s understanding of language in social, academic, and vocational settings”¹². The same happens in cases when one doesn’t understand idioms in their mother tongue, ”only this time, it might constitute a huge hurdle in grasping the sophistication of different social situations.”¹³

Students tend to be passive learners in their case when they receive lectures and lessons at class. ”On the contrary, small group discussion could stimulate students to be involved in the active process of constructing knowledge. Furthermore, during group discussions, students will learn from each other,

---

⁹ www.eltarea.ru/pic/fck/File/Shmidt/Teaching_translation.doc

¹⁰ Puskás-Bajkó Albina, Monstruous Idioms-Scary Idioms in Romanian Translation, at <http://www.upm.ro/ldmd/LDMD-01/Lds/Lds%2001%2095.pdf>

¹¹ BUCHWALD, A. (2000). Don’t say ‘Let’s Get Together’ to a foreigner, 2000, OUP, Oxford, p. 104

¹² Nippold, M. A., & Martin, S. T. (1989). Idiom interpretation in isolation versus context: A developmental study with adolescents. *Journal of Speech and Hearing Research*, 32, p.59

¹³ <http://blog.zjhnedu.com/user/1276/archives/2008/31494.html>

whether consciously or unconsciously. Accordingly, I applied group discussion in students' active learning of English idioms before explaining the meaning of idioms to them. Students in group discussion could understand English idioms better than when they were introduced to English idioms within a story only. This demonstrated the significant effect of group talk on students' understanding of English idioms."¹⁴

Thus we can state that translating otherness at the English class is in fact a process of interrogation as challenges constantly arise, especially when the subjectivity of the target text reader is active while building their own identity in the source text. Two seemingly conflicting moralities clash, which actually creates a huge dilemma for our students. They are in the middle of the acknowledgement and construction of a new Self, enormously influenced by the cultural *Other*.

BIBLIOGRAPHY

1. BAUDRILLARD, Jean (1990) *The Transparency of Evil: Essays On Extreme Phenomena* Translated by James Benedict. New York: Verso, 1993
2. PUSKÁS-BAJKÓ, Albina (2014) *Monstruous Idioms-Scary Idioms in Romanian Translation*, at <http://www.upm.ro/ldmd/LDMD-01/Lds/Lds%2001%2095.pdf>
3. BUCHWALD, A. (2000). *Don't say 'Let's Get Together' to a foreigner*, 2000, OUP, Oxford
4. NIPPOLD, M. A., & MARTIN, S. T. (1989). *Idiom interpretation in isolation versus context: A developmental study with adolescents*. *Journal of Speech and Hearing Research*, 32

ONLINE SOURCES

1. <http://othersociologist.com/2011/11/23/images-of-otherness-and-unintentional-racism-in-new-florence-the-machine-video/>, accessed on 12.05.23
2. <http://ro.bab.la/dictionar/engleza-romana/once-in-a-blue-moon>, accessed on 06.05.23
3. www.eltarea.ru/pic/fck/File/Shmidt/Teaching_translation.doc, accessed on 21.04.23
4. <http://blog.zjhnedu.com/user/1276/archives/2008/31494.html>, accessed on 10.04.2023
5. <http://iteslj.org/Techniques/Wu-TeachingIdioms.html>, accessed on 11.04.2023

---

¹⁴ <http://iteslj.org/Techniques/Wu-TeachingIdioms.html>, 11.04.2023

POLITICAL SATIRE IN „GURA SATULUI” REVIEW

Diana Bunaciu

PhD Student, „Aurel Vlaicu” University of Arad

Abstract: The present article provides an overview of the political satire published in the „Gura Satului” review, the first publication of this kind issued in Arad (1871-1879; 1881; January 1890; 1901-1903; 1912-1914; 1934) and one of the most important and long-lasting satire and humor magazine from Transylvania, with a history of almost two decades. My research focuses on the period of 11 years in which the magazine was edited in Arad. The satirical speech in the „Gura Satului” magazine is effervescent, and dynamic, ranging different tonalities, depending on the intended object, increasing on the scale of intensity from light, subtle irony, to sarcasm or to the degree of violent, destructive language of the pamphlet, with invectives and imprecations. The speech was also directly influenced by the strong censorship imposed on the Romanian-language press by the Hungarian authorities, in the political context of the time. Non-compliance with the rules of expression could mean sanctions including imprisonment for those who violated the legislative provisions. Despite the restrictions imposed by the law, we observe a brave attitude of the editors from „Gura Satului”, who manage, through the various forms of satire, through a speech that is sometimes concealed, veiled, sometimes open, aggressive, ferocious, to fine political injustices and the vices of society, in the second half of the 19th century and the first half of the 20th century.

The satirical speech in the „Gura Satului” review offers us a multitude of directions for research and interpretation. Going through the corpus of texts from the 264 selected issues gives us a picture of the satirized categories, of the recurring tones, as well as of the procedures used by the review's editors and collaborators.

Keywords: satirical speech in the press, political satire, Gura Satului, irony, pamphlet

Studiul de față se oprește asupra satirei politice publicate în revista „Gura Satului”, în perioada în care aceasta a apărut la Arad (1871-1879; 1881; ianuarie 1890; 1901-1903; 1912-1914; 1934). Parcurgerea corpusului de texte din cele 264 de numere selectate pentru analiză ne conturează, astfel, un tablou al categoriilor satirizate, al gradului de intensitate, precum și al procedeelelor folosite de redactori și colaboratori.

Indiferent de formele în care a fost concepută, satira a reprezentat încă din cele mai vechi timpuri o formă de luptă. Cu armele ironiei fine sau ale sarcasmului, prin invectivă sau imprecăție, satira a biciuit nedreptățile, metehnele și tarele societății, cu nobilul scop de a le corecta. Dacă modalitățile de exprimare s-au diversificat în timp odată cu înflorirea acestui gen, rolul satirei de gardian al moralității și scopul acesteia de a corecta au rămas neschimbate.

În volumul „Ironia”, Mircea Doru Lesovici susține că termenul satiră provine de la sintagma *lanx satura*, care „desemna un taler conținând un amestec de diferite roade oferite ca prinos zeiței Ceres”¹. Autorul afirmă că este posibil ca denumirea să fi suferit și influența termenului grecesc *satyros* (satir) și că satira apare pentru prima dată în literatura populară, iar în ce privește literatura cultă, primul satiric este considerat poetul grec Arhiloc², în secolul al VII-lea î.H.³

În literatura latină, părintele satirei este considerat poetul Lucilius, de la numele căruia satiră este numită *luciliana*, specia fiind cultivată la Roma în secolele următoare și de Horațiu, Iuvenal și Marțian. Satira cunoaște o înflorire și în epocile următoare, Evul Mediu, Renaștere, Clasicism, iar

¹ Mircea Doru Lesovici, *Ironia*, Editura Institutul European, Iași, 1999, p. 112-113.

² Unul dintre cei mai mari poeți lirici grec, căruia i se atribuie versul iambic.

³ Mircea Doru Lesovici, *op.cit.*, p.113.

Romantismul are o contribuție majoră la înflorirea acestui gen, prin diversificarea lexicului folosit și a ariei sale.⁴

În cultura românească primele elemente de satiră datează încă de la începutul secolului al XVIII-lea („Istoria hieroglifică”, a lui Dimitrie Cantemir, scrisă în anii 1703-1705), fiind mai apoi folosită atât în literatura română, cât și în publicațiile periodice, ca formă de atitudine, revoltă și protest.

Rolul constructiv al satirei care observă, denunță, amendează, pentru a îndrepta, a fost subliniat și de Tudor Mușatescu, prin comparația satirei cu un ac, care „înțeapă nu ca să împungă, ci ca să coase”⁵. Așadar, încă din cele mai vechi timpuri, indiferent de mediile în care s-a manifestat, satira a reprezentat o modalitate de exprimare a spiritului polemic, a dezaprobării și sancționării prin râs a viciilor umane și a tarelor societății.

Întâlnim într-un dicționar specializat în terminologie literară următoarea clasificare a satirelor: (1) după obiectul vizat, satira poate fi directă (sunt ironizate moravuri, caractere), indirectă (autoironia, fiind vizate, de fapt, moravurile societății), personală (obiectul satirei este o persoană), generală sau colectivă (este vizată o categorie socială); (2) după natura defectelor ironizate, satira poate fi socială, morală, politică sau literară, iar (3) după gradul de intensitate al ironiei, satirele se clasifică în amabile (ironie fină) și vehemente (batjocură puternică, până la violența de limbaj a pamfletului).⁶

În volumul *Pamfletul ca discurs literar*, profesorul Cornel Munteanu prezintă o clasificare a satirei în funcție de tematică sau relevanța obiectului satirizat. Potrivit acestuia, satira poate fi: politică, socială, religioasă, literară, generală sau personală.⁷

Criteriul tematic de clasificare pentru satiră este susținut și de cercetătorul Marian Popa, care subliniază că: „satira interesează mai mult ca atitudine decât ca formă; orice text, indiferent de structură, dimensiuni sau mijloc de comunicare și material folosit în cazul altor arte, constituie o satiră prin atitudine.”⁸

Conform jurnalistului Ion Cristoiu, satira poate fi (1) creatoare, o formă pe care o consideră superioară, „în urma căreia se nasc personaje hilare sau când creatorul atinge geniul, ca la Gogol, de pildă, universul comic”⁹ sau (2) satira-comentariu, când „fapte banale, întâlnite în mod obișnuit, capătă o tentă hilară prin comentariul autorului, a cărei privire e specializată în depistarea aspectelor comice ale vieții”¹⁰.

Așadar, satira cunoaște o paletă largă a formelor de manifestare, în funcție de platforma prin intermediul căreia se exprimă, de obiectul și natura defectelor satirizate, de intensitatea criticii și, nu în ultimul rând, în funcție de talentul creativ al autorului.

Într-un studiu anterior, publicat în *Journal of Romanian Literary Studies*, nr. 30/2022, m-am oprit asupra prezentării revistei „Gura Satului” ca o platformă literară incipientă, într-un context în care intelectualitatea română căuta mijloace de exprimare.

Revista „Gura Satului” a reprezentat pentru arădeni, timp de aproape două decenii, un mijloc de înfățișare a nedreptăților, îndeosebi a celor politice, a tarelor societății, printr-un topos pamfletar, prin îmbinarea umorului cu ironia sarcastică, printr-un discurs satiric adaptat contextului. Având în vedere îngrădirile aduse libertății de exprimare, puternica cenzură impusă de autoritățile străine presei de limba română, redactorii „Gurii Satului” au spus adevărul mai mult în glumă, folosind diversele forme de manifestare ale satirei.

Cu un caracter preponderent politic și militant, ascuns sub măștile satirei și ale umorului,

⁴ *Ibidem*, p. 114.

⁵ Tudor Mușatescu, *apud* Elena Macavei, *Umorul în publicații astriste*, Editura Asociației Astra, Sibiu, 2007, p. 433.

⁶ Constantin Fierăscu, Gheorghe Ghiță, *Mic dicționar îndrumător în terminologia literară*, Editura Ion Creangă, 1979, p. 375.

⁷ Cornel Munteanu, *Pamfletul ca discurs literar*, Editura Minerva, București, 1999, p. 175.

⁸ Marian Popa, *Comicologia*, Editura Univers, București, 1975, p. 166.

⁹ <https://www.cristoiublog.ro/elenei-ceausescu-i-se-saruta-mina-in-comitetul-politic-executiv/>, accesat la data de 7.04.2023.

¹⁰ *Ibidem*.

revista „Gura Satului” a fost un denunțator feroce al corupției clasei politice, un observator atent al efectelor noului sistem de guvernare, în contextul alipirii Transilvaniei la Imperiul Austro-Ungar, contrar voinței poporului român. În acest tablou determinat de convulsii sociale și politice, românii au luptat prin toate mijloacele, îndeosebi prin intermediul presei și al intelectualilor săi, pentru apărarea identității naționale, în timp ce maghiarii au încercat să își impună propriul set de reguli și valori.

În aceste vremuri tulburi, românii transilvăneni nu fac doar haz de necaz prin intermediul presei de umor și satiră, ci tratează subiecte cât se poate de serioase. „Gura Satului” a fost una dintre cele mai vocale platforme ale vremii, prin care intelectualitatea arădeană, cu reprezentanți de renume, precum Ioan Slavici, Iosif Vulcan, Mircea Stănescu, Ioan Russu-Șirianu, Nicolae Ștefu, Ioan Suciuc, s-a exprimat împotriva abuzurilor și a fost, în cea mai mare parte, vocea țăranilor năpăstuiți.

Corupția funcționarilor publici și abuzurile administrației au fost ținta atacurilor, cu zâmbetul pe buze, în repetate rânduri, în revista „Gura Satului”. Într-o scurtă anecdotă publicată în numărul 10 al revistei din anul 1871, un țăran îi solicită unui funcționar public însărcinat cu lucrarea sa să îl ajute. Acesta însă îi răspundea mereu țăranului că afacerea e atât de încurcată, încât nu vede nimic clar. Poanta vine la sfârșitul anecdotei, printr-o aluzie fină, când țăranul, înțelegând, în final, ce dorește funcționarul, scoate din buzunar două monede de aur și îi spune acestuia „*ține, domnule, o pereche de ochelari*”¹¹. Este un exemplu de satiră politică, colectivă, în care, printr-un ton învăluit, este vizată categoria profesională a funcționarilor publici.

Printr-o analogie amară, folosind o expresie latină, redactorii critică sistemul de obligații fiscale impus de conducerea străină, care îi împovărează pe români, și sărăcia generalizată: „*«Omnia mea mecum porto»*, ziceau înțelepții bătrâni, *«tot ce am port cu mine»*, zic azi țăranii noștri români când merg să-și plătească dările cele grele...”¹². Avem în acest caz o satiră dură, intensitatea acesteia fiind proporțională cu situația grea în care se regăseau românii.

De asemenea, taxele mari impuse de notari au fost satirizate în mod direct, sub forma unui cântec: „*Ardă-te focul dreptate/Căci de tine nu am parte/De merg la notar în sat/Să-mi facă vreun atestat/Stă să-mi ia pielea diosului/Mă despoaie pân' la osu*”¹³.

O altă formă de amendare a nedreptăților o constituie parodia, numită în revista „Gura Satului” *imitațiune*.

Iată primele două strofe dintr-o parodie-critică, publicată în numărul 6 din anul 1872, în care poezia „Hora Unirii”, de Vasile Alecsandri, a reprezentat modelul de la care autorul s-a inspirat în crearea unui manifest politic. Efectul satiric este dat de înlocuirea cuvintelor „România” și „armonie” cu substantivul propriu „Ungaria”, o aluzie la politica de deznaționalizare practică de autoritățile maghiare. Parodia păstrează structura poeziei originale, titlul și, parțial, elemente de prozodie, însă intenția autorului devine satirică. Observăm, astfel, în acest exemplu cele trei elemente constitutive ale schemei de bază a parodiei identificate de Adrian Marino: a) cunoașterea textului original; b) devierea sensului anterior; c) intenția distorsiunii care este, de obicei, umoristică, ironică, satirică¹⁴.

„*Hora Unirei*

Hai să dăm mână cu mână, trai.

Toți cei cu capulu a mână, trai.

Sa-nvârtim hora frăției, trai.

Pe pamantul Ungariei, trai.

Erba rea din holda piară, trai.

Pera muscalul din țară, trai.

Între noi să nu mai fie, trai.

¹¹ „Gura Satului”, nr. 10 din 7/19 martie 1871, Arad, p. 37.

¹² „Gura Satului”, nr. 41 din 10/22 octombrie 1871, Arad, p. 161.

¹³ „Gura Satului” nr. 34 din 22 august/3 septembrie 1873, Arad, p. de titlu.

¹⁴ Adrian Marino, *Hermeneutica ideii de literatură*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1987, p. 383.

Decât flori și ungaria! trai.

(...)”¹⁵

Discursul satiric care vizează clasa politică nu se rezumă la satira amabilă, aluzii, ironii fine și zâmbete amare. Atunci când situația o impune, redactorii nu se sfiesc să folosească un limbaj dur. Discursul virulent este marcat de agresivitate lingvistică, indignare, expresii disprețuitoare la adresa celor criticați, printr-o zeflema demolatoare.

Cu referire la ultima mare epidemie de holeră din Europa Centrală și de Est, între anii 1871-1873, o boală răspândită adesea din cauza igienei deficitare, redactorul face trimitere la atmosfera din Parlamentul Ungariei, la deciziile luate acolo, considerate de români profund nedrepte: „*Vine colera! Miniștrii unguri și toți guvernamentalii noștri cei mari din Pesta auzind că se apropie colera de Ungaria tremură cu toți de frică și se tem că ei vor fi cei dintâi, pe care îi va călca holera, deoarece la ei și între ei este – aerul cel mai puturos și mai stricat*”¹⁶. Textul este un discurs cu accente pamfletare, scris într-un registru igienizant, cu un limbaj agresiv, prin care politicienii maghiari, dar și cei români, care nu reprezintă interesele naționale, sunt considerați o boală pentru societatea transilvăneană, pe care o împiedică să se însănătoșească.

Unul dintre cele mai dure pamflete pe care le-am identificat în „Gura Satului” îi aparține lui Ioan Slavici, este semnat cu pseudonimul *V. de Cucures'a* și a fost publicat în numărul 11 al revistei, din anul 1873, fiind intitulat „Odă la renegații din activitate și pasivitate”.

Putem observa ironia încă din titlu prin folosirea termenului odă¹⁷ cu sensul opus. Textul este, de fapt, o critică acidă la adresa politicienilor care nu se implică în apărarea intereselor românești în fața politicilor maghiare. Vladimir Jankélévitch afirma că „ironia s-ar putea numi, în sensul propriu al cuvântului, alegorie”¹⁸, susținând, astfel, ideea contrastului între ceea ce se spune și adevărata intenție a vorbitorului. Cititorul trebuie să fie suficient de ager pentru a decoda adevărata semnificație a intenției și să dețină suficiente informații despre contextul în care enunțul ironic este formulat. Despre complicitatea dintre locutor și interlocutor ne vorbește și Elena Negrea în studiul său asupra ironiei: „ironia ca un act de limbaj simulat presupune existența unui context comunicațional suficient de bogat pentru ca intenția reală a ironistului – intenția din spatele actului aparent realizat – să fie corect descifrată de interlocutor”¹⁹.

Pamfletul „Odă la renegații din activitate și pasivitate” este o tiradă de invective și imprecății la adresa clasei politice corupte, acuzată că își vinde țara. Ioan Slavici desființează fără milă politicienii pe care îi numește „*cruzi trădători*”. Croit într-o veritabilă estetică a urâtului, acesta îi etichetează drept „*spurcați strigoii*”, „*vulpi viclene*”, „*buhe urâte*”, „*duhuri spurcate*”, „*scarnavi moroi*”, „*vipere rele*”, „*urâți broscoi*”, „*vampiri ce sugeți scumpu-ni sânge*”²⁰. Pamfletul se încheie cu o imprecăție la adresa trădătorilor, prin care Ioan Slavici își exprimă, încă o dată, disprețul: „*De-aș fi eu Joie, ori Sântu Ilie/Ve-ași înveția-ve eu a trăda/În capului vostru fulgere-o mie/Vi-ași implanta*”²¹.

Pamfletul nu se rezumă în acest caz doar la un simplu atac sau defăimare a politicienilor corupți; este o expresie a libertății cuvântului, care implică o energie creatoare deosebită. Una dintre cele mai expresive definiții ale pamfletului îi aparține lui Tudor Arghezi, el însuși un pamfletar desăvârșit: „Pamfletul se învârtește în jurul obiectului cu oarecare frumusețe de corb: între două zboruri circulare ciupește, zgârie, înțepă, rupe. Pamfletul se lucrează cu andrea, cu peria de sârmă, cu

¹⁵ „Gura Satului”, nr. 6 din 6/18 februarie 1872, Arad, p. de titlu.

¹⁶ „Gura Satului”, nr. 35 din 29 august/10 septembrie 1871, Arad, p.137.

¹⁷ Specie a poeziei lirice (formată din strofe cu aceeași formă și cu aceeași structură metrică), în care se exprimă elogiul, entuziasmul sau admirația față de persoane, de fapte eroice, idealuri etc.

¹⁸ Vladimir Jankélévitch, *Ironia*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1994, p. 38.

¹⁹ Elena Negrea, *Pragmatica ironiei. Studiu asupra ironiei în presa scrisă românească*, Editura Tritonic Publishing, București, 2010, p. 119.

²⁰ „Gura Satului”, nr. 11 din 13/25 mai, 1873, Arad, p. de titlu.

²¹ *Ibidem*.

răzătparea sau cu fierul bijutierului”²².

Cele două tabere ale politicianilor români – pasiviștii și activiștii – au fost virulent criticate, în nenumărate rânduri, în paginile revistei. În numărul 18 din anul 1901, acești sunt etichetați într-un mod peiorativ, dur și necruțător, iar strofa se încheie cu o figură de stil în care se enunță, la modul imperativ, dorința pedepsirii acestora (imprecație): „*Taci tu lenes păcătos/În draci te du, agent scârbos!/Sunteți amândoi la fel/Unul laș, altul tembel/Neamul în loc d-al aduna/Organizându-i tabăra/Voi cercați un os de ros/Bate-vă Domnul Christos!*”²³.

În aceste atacuri dure sunt vizate ambele categorii, atât pasiviștii, cât și activiștii, singurul interes al autorilor fiind cel național. Criticul literar Marc Angenot îl descrie pe pamfletar ca un apărător al moralității și al valorilor: „pentru pamfletar, lumea lipsită de valori este lumea lipsită de sens, lumea burlescă, puerilă și atroce, care aparține imposturii și e înțeleasă ca un lugubru carnaval”²⁴, un ecosistem social tarat, lipsit de consistență.

Un alt exemplu de satiră politică, directă, pe un ton acid, de această dată cu o comparație din registrul biblic, regăsim în următoarele versuri: „*Precum Iuda pe Hristos/Numai pe 30 de arginți/Așa pentr-un os de roșu/Mulți națiunea lor și-o vând*”²⁵. Autorul îi critică pe un ton dur pe cei care nu apără interesele poporului român în relația cu administrația străină, cu referire, îndeosebi, la clasa politică.

În urma parcurgerii corpusului de texte, am constatat că satira politică în revista „Gura Satului” este prezentă atât sub forma unor ironii fine, indirecte, subtile, parodii critice sau aluzii, ca instrumente de creare a efectului satiric, cât și printr-un discurs agresiv, pe un ton vehement, cu epitete nemiloase în cascadă, mergând până la invective, imprecații sau gradul de limbaj violent al pamfletului. Ca mărci specifice și instrumente de creare a efectului pamfletar am identificat folosirea cu preponderență a simbolurilor animaliere, utilizate într-o veritabilă estetică a urâtului, respectiv trimiterile biblice. Din registrul toposului pamfletar fac parte și imprecațiile, care se repetă ca expresie a pedepsirii celor vinovați: „*De-aș fi eu Joie, ori Sântu Ilie/Ve-ași înveția-ve eu a trăda/În capului vostru fulgere-o mie/Vi-ași implanta*”, „*Bate-vă Domnul Christos!*”.

Observăm o atitudine curajoasă a redactorilor și colaboratorilor revistei „Gura Satului”, în ciuda puternicei cenzuri, a restricțiilor impuse de către autoritățile maghiare. O încălcare a regulilor de exprimare putea însemna sancționări inclusiv cu închisoarea pentru cei care încălcau legea²⁶. Cu toate acestea, discursul pamfletar este unul acid, feroce, tăios, atunci când situația o impune, care amendează, fără menajamente, printr-un limbaj agresiv nedreptățile și viciile clasei politice.

Obiectele satirei politice au fost, în principal, demagogia politicianilor, discuțiile sterile din întrunirile parlamentare, efectele noului sistem de guvernare austro-ungar și politica de deznaționalizare dusă de autoritățile maghiare, care au luptat să-și impună propriul set de reguli în aproape toate domeniile. Prezența pregnantă a satirei politice se explică prin faptul că revista și-a asumat un rol militant, în contextul social și politic al vremii.

BIBLIOGRAPHY

Cărți:

- Angenot, Marc, *La parole pamphlétaire*, Editions Payot, Paris, 1982
Jankélévitch, Vladimir, *Ironia*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1994

²² Apud Magda Răduță (ed.), *Îi urăsc, mă! O antologie a pamfletului. De la cronicarii munteni la Pamfil Șeicaru*, Editura Humanitas, București, 2017, p. 7.

²³ „Gura Satului”, nr. 18 din 1 octombrie (17 septembrie) 1901, Arad, p. de titlu.

²⁴ Marc Angenot, *La parole pamphlétaire*, Editions Payot, Paris, 1982, p. 99.

²⁵ „Gura Satului”, nr. 15 din 9/21 aprilie 1872, Arad p. 59.

²⁶ Conform prevederilor paragrafului 6 din articolul de lege, persoanele care acționau împotriva unității statului puteau fi condamnate la executarea unor pedepse cu închisoarea și obligați să plătească amenzi considerabile.

- Lesovici, Mircea Doru, *Ironia*, Editura Institutul European, Iași, 1999
- Macavei, Elena, *Umorul în publicații astriste*, Editura Asociației Astra, Sibiu, 2007
- Marino, Adrian, *Hermeneutica ideii de literatură*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1987
- Munteanu, Cornel, *Pamfletul ca discurs literar*, Editura Minerva, București, 1999
- Negrea, Elena, *Pragmatica ironiei. Studiu asupra ironiei în presa scrisă românească*, Editura Tritonic Publishing, București, 2010
- Popa, Marian, *Comicologia*, Editura Univers, București, 1975
- Răduță, Magda, (ed.), *Îi urăsc, mă! O antologie a pamfletului. De la cronicarii munteni la Pamfil Șeicaru*, Editura Humanitas, București
- Dicționare:
- Fierăscu, Constantin, Ghiță, Gheorghe, *Mic dicționar îndrumător în terminologia literară*, Editura Ion Creangă, 1979
- Reviste:
- „*Gura Satului*”, nr. 10 din 7/19 martie 1871, Arad
- „*Gura Satului*”, nr. 35 din 29 august/10 septembrie 1871, Arad
- „*Gura Satului*”, nr. 41 din 10/22 octombrie 1871, Arad
- „*Gura Satului*”, nr. 6 din 6/18 februarie 1872, Arad
- „*Gura Satului*”, nr. 15 din 9/21 aprilie 1872, Arad
- „*Gura Satului*”, nr. 11 din 13/25 mai, Arad, 1873
- „*Gura Satului*” nr. 34 din 22 august/3 septembrie 1873, Arad
- „*Gura Satului*”, nr. 18 din 1 octombrie (17 septembrie) 1901, Arad
- Pagini web:
- <https://www.cristoiublog.ro/elenei-ceausescu-i-se-saruta-mina-in-comitetul-politic-executiv/>

MEDICAL TERMINOLOGY- DOMAIN OVERVIEW

Octavia Șinteregan (Moisil)
PhD Student, UMFST Târgu Mureș

Abstract: The study starts from the understanding of some researchers regarding the vocabulary of medical language, as well as a brief history of this field. The main objective is to approach the concept of medical terminology.

The descriptive-linguistic method allowed us some conclusions, of which, the need to approach a short history of the medical field, medical terminology is the first condition of achieving a conceptualization within a specialized vocabulary, medical language.

The conceptualization of medicine as a science, as well as the existence of conditions for the formation of medical terminology, are based on historical landmarks.

Thus, this study presents some important works from the history of the formation of this discipline.

Keywords: vocabulary, medical, linguistic, terminology, formation, evolution

Potrivit unui eseist francez (sec. XVI) limbajul medicinei era: „un idiom străin în limbajul general și posedă sunete discordante.”¹

În ceea ce privește diversitatea influențelor externe asupra formării limbii și culturii naționale românești pe parcursul primelor decenii ale secolului XVIII, se afirmă că: „Românii din Principate iau cunoștință de valorile culturii și ale civilizației occidentale tot mediat, mai întâi prin greci, apoi prin intermediul rușilor”².

Ulterior acestui fenomen mediat datorat contactelor cu culturile și limbile popoarelor majoritar ortodoxe, în epoca respectivă se produce o „întoarcere spre Occidentul romanic”³ care poate fi caracterizat mai degrabă printr-o spontaneitate produsă de intuirea de către muntenii și moldovenii a faptului că adoptarea unor modele occidentale le-ar conferi un trai mai facil. Așadar, procesul de îmbogățire a vocabularului cu elemente romanice își are originea în ambiția lor de sincronizare culturală și economică⁴.

Prin urmare, datorită faptului că tineretul din Principate studia în Franța în anii respectivi, contactele cu cultura respectivă nu mai erau mediate, ci directe. Și atunci, în noile circumstanțe, acești tineri, veneau educați de la cele mai bune școli ale vremii „aducând cu ei, ca medici, juriști, profesori, tehnicieni, artiști etc., nu numai cunoștințele de specialitate ce aveau să schimbe atât de mult înfățișarea țării, ci și terminologia specialității lor”⁵ după cum arată și Sextil Pușcariu.

---

¹ George, Banay, *Introduction to Medical Terminology*, Bulletin of the Medical Library Association, 1948 Jan., 36 (1): 1-27.

² Coman Lupu, *Lexicografia românească în procesul de occidentalizare latino-romanică a limbii române moderne* (1780-1860), Editura Logos, București, 1999, p. 190.

³ *Idem.*

⁴ *Idem.*

⁵ Sextil Pușcariu, *Limba română. I. Privire generală*. Prefață de G. Istrate, note, bibliografie de Ilie Dan, Minerva, București, 1976. 1976, p. 374-375.

A urmat apoi un moment foarte important pentru parcursul ulterior al limbii și culturii române, care este considerat un adevărat „prag de epocă”⁶, și care a debutat odată cu Revoluția din 1821 și orientarea spre occidentalism.

Unul dintre cei care poate fi caracterizați ca reprezentând pragul menționat anterior prin activitatea pe care a desfășurat-o pe tărâmul lexicografiei a fost Ienăchiță Văcărescu, care deși s-a format inițial în interiorul culturii orientale, și-a desavârșit ulterior procesul care a contribuit la formarea personalității sale datorită Occidentului.

Astfel, Ienăchiță Văcărescu a elaborat două dicționare, dintre care unul cuprindea o primă parte româno-germană și o a doua parte germano-română, iar celălalt o primă parte româno-turcă și o a doua parte turco-română. Iar faptul că fiecare dintre dicționare prezintă câte o legătură a limbii și culturii române cu câte una din cele care fac parte, din occidentalism, iar cealaltă din orientalism este o ilustrare nu doar a personalității complexe a cărturarului român menționat, ci și a culturii naționale, aflată la răscrucea celor două influențe.

Potrivit lui Coman Lupu: „Interesul pentru lexicografi e dovedit de Ienăchiță Văcărescu, Paul Iorgovici, Ion Budai-Deleanu (care a realizat un lexicon românesc-nemțesc și a proiectat unul latin-român, unul francez-român și un altul latin-german-român) sau de ceilalți promotori ai Școlii Ardelene”⁷ nu se reduce doar la „forma unei oarecare îndeletniciri cărturărești, ci se manifestă ca o activitate care se încadrează în politica culturală de la sfârșitul secolului al XVIII-lea și din primele trei decenii ale veacului următor”⁸.

Terminologia medicală studiază noțiunile elementare care stau la baza cunoașterii limbajului specific și modern utilizat în domeniul științelor medicale și farmaceutice.

Având în vedere că discursul medical aparține stilului funcțional științific al limbii conform cercetătorilor Coteanu 1973⁹, Irimia 1986¹⁰, Zafiu 2001¹¹, Got 2008¹² în urma căruia se reușește actualizarea unor particularități multiple, evidențiate prin predominarea funcției referențiale a limbajului, prevalarea sensurilor denotative, uneori neutre ale termenilor (existența relației de monosemie, ceea ce denotă imposibilitatea existenței, realizării unei serii sinonimice), precum și utilizarea frecventă a siglelor, a abrevierilor sau a formulelor stereotip.

Terminologia medicală și farmaceutică este în continuă dezvoltare și modernizare, în pas cu descoperirile științifice din domeniile conexe medicinei și farmaciei și cu progresele tehnologice.

O etapă decisivă în istoria medicinei românești a constat în înființarea așa-numitelor „școli superioare de medicină”¹³ la vremea respectivă, ceea ce a permis viitorilor doctori să poată studia pe teritoriul Principatelor, fără a mai fi nevoiți să se deplaseze în străinătate.

Această noutate a adus cu sine și apariția unor publicații cu profil medical. Așadar, din punct de vedere cronologic prima dintre facultățile de profil este cea înființată la București, mai exact, în anul 1869, fiind urmată în anul 1879 de cea de la Iași¹⁴.

---

⁶ Paul Cornea, *Originile romantismului românesc, Spiritul public, mișcarea ideilor și literatura între 1780-1840*, Minerva, București, 1972.

⁷ Coman Lupu, *Lexicografia românească în procesul de occidentalizare latino-romanică a limbii române moderne (1780-1860)*, Editura Logos, București, 1999, p. 190.

⁸ *Idem*.

⁹ Ion, Coteanu, *Stilistica funcțională a limbii române. Stil, stilistică, limbaj*, vol. I, București, Editura Academiei, 1973.

¹⁰ Dumitru, Irimia, *Structura stilistică a limbii române contemporane*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1986.

¹¹ Rodica, Zafiu, *Diversitate stilistică în româna actuală*, București, Editura Universității din București, 2001.

¹² Miorița, Got, *Stilistica limbii române*, București, Editura Fundației Romania de Măine, 2008.

¹³ Mariana Flaișer, *Contribuția primelor publicații medicale la dezvoltarea și modernizarea limbii române*, în **Terminologia medicală în limba română**, Studii și articole, Casa Editorială Demiurg, Iași, 2001, p. 60 și M. Cotrău, op. cit., pp. 170-171.

¹⁴ *Idem*.

Apariția publicațiilor medicale în limba română a condus și la îmbogățirea limbii prin deverse mijloace, din care una a fost adoptarea unor neologisme, în special din limba franceză .

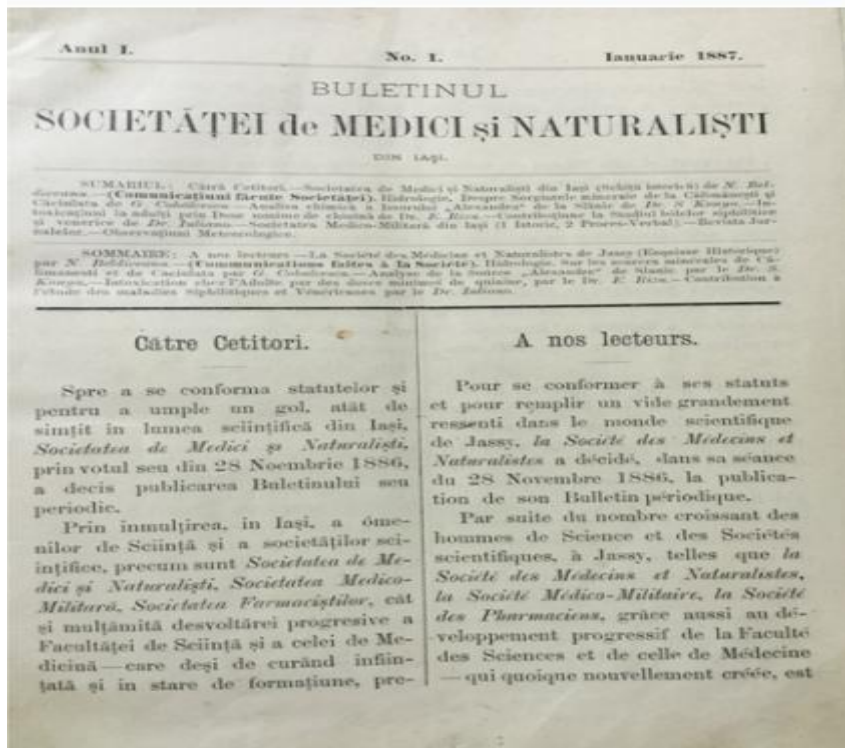
Dintre publicațiile apărute în limba română se număra „Povățuitorul sănătății și a economiei” care, însă conținea „rețete” tradiționale populare, care erau culese de medici și erau considerate eficiente prin urmare era adresată publicului larg , nu specialiștilor¹⁵ , și care a fost editată la Iași între anii 1844-1848, de către medicul Costache Vârnăv, care este considerat din acest motiv un deschizător de drumuri în ceea ce privește terminologia medicală românească.

Ulterior a fost transformată în „Foaia Societății de Medici și Naturaliști din Principatul Moldovei” de către același medic, care era și directorul publicației.

Publicația respectivă a mai suferit încă o schimbare, atunci când devine „Buletinul Societății de Medici și Naturaliști” începând cu anul 1887, idee ce a fost pusă în practică în urma propunerilor făcute de către „Gr. Cobălcescu, I. Ciurea și Aristide Peride”.¹⁶

În primul număr al publicației menționate sub noul titlu apărea pe încpând cu cea de-a de-a doua pagină un editorial, în care se arăta, printre altele, și că „Știința având un caracter de universalitate, cei ce lucrează în câmpul său trebuie să se pună în raportul cerut de această exigență a universalității. S.M.N. s-ar fi crezut departe de a-și îndeplini scopul, dacă lucrările publicate nu ar fi fost puse în stare de a fi cunoscute și controlate de către întreaga lume științifică¹⁷”.

În imaginea de mai jos se poate observa prima parte a editorialului respectiv, în care s-a optat pentru scrierea lui atât în limba română pe coloana din stânga, cât și pentru traducerea lui în limba franceză, pe coloana din dreapta:

¹⁵ Alexe Baclajanschi, Doctorul Costache Vârnăv povățuitorul sănătății și primele începuturi de popularizare sistematică a medicinei la români, Tipografia Nationala Cluj, 1929.

¹⁶ Eugen Târcoveanu, *Societatea de Medici și Naturaliști Iași – 171 ani*, Revista „Timpul Medical”, iulie 2021, articol disponibil la: <https://portal.revistatimpul.ro/timpul-medical/societatea-de-medici-si-naturalisti-iasi-171-ani/>

¹⁷ „Cuvânt către cetitori” BSMN, 1887, vol. 1, nr. 1, p. 2 apud. Eugen Târcoveanu, *Societatea de Medici și Naturaliști Iași – 171 ani*, Revista „Timpul Medical”, iulie 2021, articol disponibil la: <https://portal.revistatimpul.ro/timpul-medical/societatea-de-medici-si-naturalisti-iasi-171-ani/>

Figura 1.1. Fragment din editorialul „Către Cetitori” publicat în Buletinul Societății de Medici și Naturaliști din Iași, Anul I, No.1, ianuarie 1887, p. 2

Sursa: „Cuvânt către cetitori” BSMN, 1887, vol. 1, nr. 1, p. 2 apud. Eugen Târcoveanu, Societatea de Medici și Naturaliști Iași – 171 ani, Revista „Timpul Medical”, iulie 2021, articol disponibil la: <https://portal.revistatimpul.ro/timpul-medical/societatea-de-medici-si-naturalisti-iasi-171-ani/>

A mai apărut și alte tipuri de publicații, chiar dacă mai specializate, de data aceasta, dintre care „Medicul Român”¹⁸ în anul 1854, „Gazeta medico-chirurgicală a spitalelor”¹⁹, de care se leagă numele următorilor medici români: „Constantin Severeanu (Dimitrescu), Suțu, Vlădescu și Romniceanu”²⁰, care văd lumina tiparului de data aceasta în capitală, în anul 1870.

În ceea ce privește „Revista Spitalul”, aceasta era adresată studenților medicininiști și a apărut începând din anul 1881 la București²¹. În imaginea de mai jos este reprodusă prima pagină a numărului 1 a revistei menționate:

Figura 1.2 Prima pagină a Revistei „Spitalul” nr1, Anul I, 1881

Sursa: <https://muzeu.unibuc.ro/ro/spitalul/>

Alte reviste de profil apărute spre finalul secolului al XIX-lea și care mai sunt menționate aici fără a avea pretenția de exhaustivitate, au mai fost „Progresul medical român”²², ce a apărut doar între

¹⁸ Mariana Fleișer, *Accente franceze în cultura românească – secolele XIX-XX*, Interculturalité et défis pragmatiques, La francopolyphonie, 9/2014, vol.1 p. 103, disponibil la: https://ibn.idsi.md/sites/default/files/imag_file/Accente%20franceze%20in%20cultura%20romineasca_secolele%20XIX_X.pdf

¹⁹ Maria-Gabriela Suliman, Antoaneta Lucasciuc *Repere medicale de-a lungul istoriei -2020 (II)*, Istoria Medicinii, 23 noiembrie 2020, <https://medichub.ro/reviste-de-specialitate/farmacist-ro/repere-medicale-de-a-lungul-istoriei-2020-ii-id-4036-cmsid-62>

²⁰ Maria-Gabriela Suliman, Antoaneta Lucasciuc *Repere medicale de-a lungul istoriei -2020 (I)*, Pharmaceutical Practice, History Of Medicine, Vol. XIII, No. 1 (50), Year 2020, https://farma.com.ro/articles/2020.1/RJPhP_2020_1_Art-01.pdf

²¹ <https://muzeu.unibuc.ro/ro/spitalul/>

²² Mariana Fleișer, *Accente franceze în cultura românească – secolele XIX-XX*, Interculturalité et défis pragmatiques, La francopolyphonie, 9/2014, vol.1 p. 103, disponibil la: https://ibn.idsi.md/sites/default/files/imag_file/Accente%20franceze%20in%20cultura%20romineasca_secolele%20XIX_X.pdf

anii 1879-1906, și „Foaie pentru Știință, Artă și interesele farmaceutice”²³, ultima începând din anul 1881 și până în anul 1888²⁴.

Ziarele și gazetele medicale apărute în secolul al XIX-lea, activitatea didactică din școlile de medicină, publicarea lucrărilor medicale reprezintă pentru istoria limbajului medical românesc factori determinanți în procesul creației și modernizării terminologiei medicale.

Un rol remarcabil atât în progresul medicinei în general, cât și al terminologiei de profil l-a avut și Victor Babeș, care a introdus sintagma „modificare precanceroasă”²⁵ în anul 1886, chiar dacă aceasta a fost modificată ulterior de către Dubreuil, și anume în anul 1869, care a preferat sintagma „keratoze precanceroase”²⁶, acestea desemnând apariția unor modificări în structurile unor țesuturi din organism, care la unii pacienți pot evolua în unele forme de tumori maligne în cazul în care nu se intervine prin tratament.

De asemenea, același medic român a mai elaborat și „primul tratat de bacterologie din lume”²⁷, chiar dacă în colaborare cu Victor André Cornil, intitulat „Bacteriile și rolul lor în anatomia și histologia patologică a bolilor infecțioase” și chiar încă din „titlul acestui prim tratat de bacteriologie clinică sunt folosiți termeni care nu erau consacrați în istoria medicinei universale”²⁸

Una dintre autoarele care analizat terminologia medicală românească utilizată în secolul al XIX-lea este Mariana Fleișer, care a concluzionat că „neologismele de proveniență franceză sunt elemente lexicale extrem de frecvente în limba română a secolului menționat”²⁹ al XIX-lea în general, și implicit în terminologia medicală românească (maladul, malada, doctorul acușer, dartră, combustiuni, oncțiuni etc.)³⁰, limbajul medical al epocii păstrează un aspect arhaic ca o consecință a utilizării unor grecisme, dar mai ales a termenilor medicali populari: *mai, ficat, trânj*.

Studiile lingviștilor români privind începuturile terminologiei științifice românești au în atenție, în mod particular, secolul al XIX-lea, epocă în care procesul de selecție, de adaptare a termenilor neologici era extrem de intens.

Acest proces nu s-a încheiat nici astăzi. Dinamica lexicului specializat, în general, și a celui din domeniul medical în particular, demonstrează că, în permanență există tendințe de achiziționare de noi termeni, fapt explicabil atât prin noutățile care apar în fiecare domeniu al cunoașterii, noutăți care cer și un lexic potrivit, cât și din dorința specialistului dintr-un anumit domeniu de a comunica într-o manieră expresivă, elegantă, în consonanță cu evoluția limbii române literare din secolul al XXI-lea.

În prezent, limbajul medical nu a renunțat la elementele latinești sau grecești care pentru terminologia medicală românească, pentru limbajul medical internațional, constituie repere lexicale

---

²³ Maria-Gabriela Suliman, Antoaneta Lucasciuc *Repere medicale de-a lungul istoriei -2020 (IV)*, Istoria Medicinei, 23 noiembrie 2020, <https://www.medichub.ro/reviste/farmacist-ro/repere-farmaceutice-de-a-lungul-istoriei-iv-id-172-cmsid-62>

²⁴ idem

²⁵ Alis Dema et al, *Morfopatologie generală*. Ediție revizuită și adăugită, Universitatea de Medicină și Farmacie „Victor Babeș” Timișoara, 2019 p. 128. https://www.umft.ro/wp-content/uploads/2021/10/Morfopatologie_generala_revizuita_ebook.pdf.

²⁶ Idem.

²⁷ Răzvan Moceanu, Portret: Victor Babeș – autorul primului tratat de bacteriologie din lume, Agenția de presă Radio România, <https://www.rador.ro/2016/10/19/portret-victor-babes-autorul-primului-tratat-de-bacteriologie-din-lume/#:~:text=Alături%20de%20acesta%20scrie%2C%20în,Academiei%20de%20Științe%20din%20Paris.>

²⁸ Petre Calistru, Victor Babeș - precursor al conceptului de antibioză, <https://www.cdt-babes.ro/articole/victor-babes-precursor-conceptul-antibioza.php>

²⁹ Mariana Fleișer, *Accente franceze în cultura românească – secolele XIX-XX*, Interculturalité et défis pragmatiques, La francopolyphonie, 9/2014, vol.1 p. 103, disponibil la: https://ibn.idsi.md/sites/default/files/imag_file/Accente%20franceze%20in%20cultura%20romineasca_secolele%20XIX_X_X.pdf

³⁰ Pentru detalii vezi capitolul referitor la influența franceză în limbajul medical românesc.

fundamentale, și nici la neologismele de proveniență franceză (*surfasaj, detartraj, petit mal, grand mal, a burjona* etc.³¹)

Adaptarea la mediul lingvistic românesc a neologismelor franceze sau de alte origini și „prelucrarea” acestor împrumuturi pe terenul limbii române, au ca rezultat întărirea caracterului romanic³² al limbajului medical, al limbajului științific românesc în general. Ca atare, putem afirma că romanitatea terminologiei medicale românești este mult prea solidă pentru a putea fi alterată de fenomenul anglicizării, atât de puternic în ultimele decenii.

La diverse niveluri de analiză, terminologia medicală comportă o serie de caracteristici:

a) nivel morfologic: prezența elementelor terminologice/ afixoidelor (unități lexicale de origine greco-latină, care inițial aveau un sens lexical plin, iar *in statu praesenti* sunt elemente de constituire a unui cuvânt compus) – unități compozante în mecanismul de formare a termenilor medicali;

b) nivel lexical: predominarea termenilor medicali compuși prin afixoidare, preluarea cuvintelor din limba latină etc.;

c) nivel semantic: demersul semasiologic generează „reutilizarea” cuvintelor prin asocieri de noi concepte, produce „remodelarea” și formarea de noi termeni;

d) nivel funcțional: dimensiunile național/ internațional în formarea, stabilirea și în funcționarea terminologiei medicale (*anatomie, clinică, farmacie*) în limba română.

Terminologia medicală este constituită din unități terminologice care, la nivel de cunoaștere, sunt unități cognitive specializate; la nivel lingvistic, sunt unități lexicale specializate; la nivel funcțional, dispun de o arie funcțională specializată, exteriorizând „lucrurile” medicale. În sistemul morfemetic al limbii, elementele terminologice sunt afixoidale.

Terminologia medicală în limba română reprezintă o simbioză a terminologiei medicale naționale (care este formată în baza cuvintelor preluate din lexicul tradițional autohton, supuse procesului de terminologizare) și a terminologiei internaționale (care este axată pe lexiconul general internațional).

BIBLIOGRAPHY

- Banay George, *Introduction to Medical Terminology* Bulletin of the Medical Library Association, 1948
- Cornea Paul, *Originile romantismului românesc, Spiritul public, mișcarea ideilor și literatura între 1780-1840*, Minerva, București, 1972
- Coteanu Ion, *Stilistica funcțională a limbii române. Stil, stilistică, limbaj*, vol. I, București, Editura Academiei, 1973
- Dema Alis et al, *Morfopatologie generală*. Ediție revizuită și adăugită, Universitatea de Medicină și Farmacie „Victor Babeș” Timișoara, 2019
- Flaișer Mariana, *Contribuția primelor publicații medicale la dezvoltarea și modernizarea limbii române*, în **Terminologia medicală în limba română**, Studii și articole, Casa Editorială Demiurg, Iași, 2001
- Flaișer Mariana, *Accente franceze în cultura românească – secolele XIX-XX, Interculturalité et défis pragmatiques*, La francopolyphonie, 9/2014, vol.1
- Got Miorița, *Stilistica limbii române*, București, Editura Fundației Romania de Măine, 2008
- Irimia Dumitru, *Structura stilistică a limbii române contemporane*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1986

³¹ Supliment al Revistei Medicina Stomatologică, Iași, 2003, pp. 129, 164, 399.

³² C. Dimitriu în *Romanitatea vocabularului unor texte vechi, românești*, Editura Junimea, Iași, 1973, p. 19 precizează: „derivatele românești și neologismele latino-romanice se înmulțesc sensibil odată cu dezvoltarea limbii literare”.

- Lupu Coman, *Lexicografia românească în procesul de occidentalizare latino-romanică a limbii române moderne (1780-1860)*, Editura Logos, București, 1999
- Pușcariu Sextil *Limba română. I. Privire generală. Prefață de G. Istrate, note, bibliografie de Ilie Dan*, Minerva, București, 1976
- Suliman Maria-Gabriela, Antoaneta Lucasciuc, *Repere medicale de-a lungul istoriei -2020 (II)*, Istoria Medicinii, 23 noiembrie 2020
- Târcoveanu Eugen, Societatea de Medici și Naturaliști Iași – 171 ani, Revista „Timpul Medical”, iulie 2021
- Zafiu Rodica, *Diversitate stilistică în româna actuală*, București, Editura Universității din București, 2001

THE EVOLUTION OF THE IMPERFECT FROM LATIN TO ROMANCE LANGUAGES

Mirela-Alina Oprescu

PhD Student, University of Craiova

Abstract: The imperfect existed in the proto-Indo-European language and was inherited by the proto-Greek language, then the ancient Greek, by the Latin language which transmitted it to the Romance languages.

The Romanian language inherited from the Latin language only the imperfect indicative.

In French, the imperfect indicative has the same specific values as the Romanian one: relative value, absolute/descriptive/narrative, absolute iterative. As a non-specific value, the imperfect also expresses, as in Romanian, a desire or a request in an attenuated way. Also in a non-specific way, the imperfect is mandatory in some cases when in Romanian we meet the present conditional-optative: in the conditional circumstantial sentence introduced by the conjunction "si" if the condition refers to the present and in the comparative circumstantial sentence introduced by "comme si".

In conclusion, the imperfect announces the transition from a real world to an imaginary one, but it is the negotiation of a new theme, new roles.

Keywords: imperfect, verbs, desinence, latin language, conjugation

Verbul, după cum spunea și Victor Hugo în “Les Châtiments”, este DUMNEZEU: ”Le mot c’est le verbe et le Verbe c’est Dieu.”.

În “Cours de linguistique Générale”, Saussure spunea că limba este “une institution, un trésor de signes transmis de génération en génération.”.

Altfel spus, se vor analiza formele vechi ale imperfectului comparativ cu cele din limbile romanice.

În limba română, *imperfectul* prezintă trei caracteristici semantice :una de natură **modală** [+*real*], una **temporală** [+anterioritate față de momentul enunțării] și una de natură **aspectuală** [-*perfectiv*].

Cele 3 trăsături se realizează diferențiat, astfel încat **valorile imperfectului** sunt mult mai complexe decât semnificațiile celorlalte timpuri ale trecutului.

Trasatura modală este comună tuturor formelor indicativului care exprimă evenimente considerate și prezentate de vorbitor ca **reale**.

Formele de **imperfect** subliniază **evenimente posibile, nerealizate**, astfel că **imperfectul** poate fi egalat cu un **condițional-perfect**:

Ex: ”Dacă mă *sunai* ieri, îți *aduceam* cartea astăzi.”~ “Dacă m-ai fi sunat ieri, ți-aș fi adus cartea astăzi.”

Ex:”Chiar dacă mă *sunai* ieri, tot nu îți *aduceam* cartea azi. “

Aceeași valoare **modală** (“eveniment *posibil* , dar *nerealizat*.”) asociată cu nuanța de *regret* sau *reproș* apare și în enunțuri *exclamative* introduse prin “*dacă, de*” sau în combinație cu expresia adverbială:”*mai bine*”.

Ex:”Ah! Dacă *erai* mai curajos! Ei! Dacă *veneai* cu mine!”

Ex:”Mai bine mă *ascultai!*”~”Mai bine m-ai fi ascultat!”

Indicativul imperfect al verbului latin se folosește precum cel al limbii române.

La diateza activă, imperfectul se formează adăugând la tema prezentului sufixul -ba, după care se pun desinențe de persoană și număr: (m),(s),(t),(mus),(tis),(nt).

Pentru *laudare* :laudabam, laudabas, laudabat, laudabamus, laudabatis, laudabant.

În cazul verbelor de conjugarea a III a și a IV a, se pune în fața lui -ba vocala “e”.

Verbele de conjugarea a III a care au “i” în fața lui -o la indicativ prezent, îl păstrează și în fața lui “e” care precede -ba (un astfel de verb este “conficio”, “conficere”):

Ex: “conficiebam, conficiebas, conficiebant.”

Diateza pasivă se formează analog, sufixul -ba fiind urmat de terminațiile specifice pasivului:

Pentru *laudare*:

laudabar (eram laudat), laudabaris, laudabatur, laudabamur, laudabamini, laudabantur.

În gramatică, imperfectul este o formă verbală temporală de trecut existentă în unele limbi. În limba română, este un timp numai al indicativului. În altele există la indicativ și la conjunctiv.

Imperfectul exprimă un proces trecut fără limite precise în timp, în curs în desfășurare în momentul sau perioada la care se referă, care este anterior celui al vorbirii. Uneori, procesul este unul durativ, în raport de simultaneitate cu alt proces trecut. El exprimă implicit și aspectul *imperfectiv* la trecut.

Ex: ” În timp ce mânca, a sunat telefonul.”

La indicativ, imperfectul mai are și valoare *absolută*, cea *iterativă*, exprimă un proces repetat în trecut.

Ex: ” Se certau mereu.”

Imperfectul a existat în limba protoindo-europeană și a fost moștenit de limba protogreacă, apoi greaca veche (ex:”emachonto” = ”luptau”); de limba protoslavă, apoi slava veche și celelalte limbi slave în perioada lor veche, dintre care unele l-au păstrat; de limba latină, care l-a transmis *limbilor romanice*.

În *limba latină*, imperfectul se formează cu sufixul -ba adăugat la infinitiv și desinențe.

-conjugarea I: amabam (iubeam);

-conjugarea a II ua : videbam (vedeam);

-conjugarea a III a: ducebam (conduceam), capiebam (prindeam);

-conjugarea a IV a: sentiebam (simțeam).

Ex: ” Hercules stabulum sordidum purgabat. (H. curăța grajdul murdar.)”

Latina are și conjunctiv imperfect. Acesta se formează de la infinitiv cu vocala finală -e lungită, urmat de aceleași desinențe ca ale indicativului imperfect.

Ex: -conjugarea I: amarem;

-conjugarea a II ua: docerem;

-conjugarea a III a: ducerem; caperem (cu -io la prezent);

-conjugarea a IV a: audirem.

Conjunctivul imperfect se folosește în unele tipuri de propoziții subordonate, de exemplu cele circumstanțiale de scop, atunci când predicatul propoziției principale este la un timp trecut.

Ex:” Navigabam ut ad insulam venirem. (Navigam ca să ajung la insulă.)”

Româna a moștenit din limba latină numai imperfectul indicativului. Acesta este marcat de sufixul -a la clasele de conjugarea I și a IV a cu infinitivul în -i, și de sufixul -ea la conjugările II, III, IV cu infinitivul în -i.

-conjugarea I :adunam; -conjugarea a II- ua: păream; -conjugarea a III a: începeau; -conjugarea a IV a: iubeam.

Imperfectul românesc mai are și valori nespecifice. Una este cea de condițional perfect.

Ex: ” Dacă știam, veneam și eu”. Alta este de condițional cu valoare de optativ prezent sau trecut, de atenuare a exprimării unei dorințe.

Ex: ”Voiam să te văd.”

Indicativul imperfect se formează , cu o singură excepție, de la radicalul formei de indicativ prezent, persoana I plural a verbelor de conjugarea I și a III- a, și de la radical, plus sufixul -iss la această formă a verbelor de conjugarea a II ua. La acestea se adaugă desinențe specifice:

-conjugarea I: chantais ;

-conjugarea a II ua: finissais, -ais, -ait, -issions, -issiez, -issaient;

-conjugarea a III a: je voulais, voulais, voulait, voulions, vouliez, voulaient.

Imperfectul indicativ are aceleași valori specifice ca cel românesc:

-valoare relativă: ” Monsieur Legrand n’a pas pu participer à notre réunion, parce qu’il était en déplacement à l’étranger. ” În unele subordonate, ca cea completivă directă, este în general obligatoriu acolo unde în limba română se folosește de regăsirea indicativului prezent: ” Ma mère me disait toujours que je devais faire des études pour être independant.”

-valoare absolută descriptivă/narativă:

Ex: ”Du haut de la colline, on apercevait un petit village dont les toits brillaient au soleil.”

-valoare absolută iterativă:

Ex: ”Pendant les vacances, nous faisons toujours de longues balades à vélo.”

Ca valoare nespecifică, imperfectul mai exprimă, ca și în limba română, o dorință sau o cerere în mod atenuat:

Ex: ”Excusez -moi de vous déranger; je voulais vous demander un renseignement.”

Tot în mod nespecific, *imperfectul* se folosește obligatoriu în unele cazuri când în limba română se folosește condițional-optativ prezent:

-în propoziția circumstanțială condițională introdusă prin conjuncția “și” dacă condiția se referă la prezent:

Ex: ”Si nous avons une voiture, nous pourrions aller visiter les châteaux de la Loire.”

-în propoziția circumstanțială de mod comparativă introdusă prin “comme si”:

Ex: ”Madame Rodier s’habille comme si elle avait vingt ans.”

-pentru exprimarea exclamativă a unei dorințe sau a unui regret introduse prin conjuncția “și”:

Ex: ”Ah!si j’étais plus jeune!”

Limba franceză are și conjunctiv imperfect care se formează de la indicativ perfect simplu, persoana I singular fără ultima literă (nepronunțată) a desinențelor, plus sufixul -ss. (în afara persoanei a III a singular), plus desinențe personale, și mai are ca marcă a modului și conjuncția “que”.

Ex: -conjugarea I : que je parlasse. (je parlai): asses, ât, assions, assiez, assent;

-conjugarea a II ua: que je finisse (finis);

-conjugarea a III a cu -u: que je voulusse (voulus);

-conjugarea a III a cu -i: que je visse (je vis).

În spaniolă, imperfectul indicativ păstrează, la conjugarea I, sufixul -ba din latină, dar are sufixul -i la celelalte două conjugări. La verbele regulate, acesta se formează de la infinitiv fără -ar, -er, respectiv -ir.

Ex: -conjugarea I: cantaba (bas, ba, bais, ban);

-conjugarea a II ua: comer = a mânca: comia, comias, comia, comiamos, comiais, comian;

-conjugarea a III a: partia, partias, partia, partiamos, partiais, partian.

Valorile specifice ale imperfectului indicativ spaniol sunt aceleași ca și în limba română:

- relativă: ex: ”Sole *tocaba* el piano cuando su hermana entro en el salon.” ~ “Sole cânta la pian când sora ei a intrat în salon.”

- descriptivă: ex: ”Estaba enfermo.” ~ “Eram bolnav.”

- iterativă: ex: ”Nos veiamos todas las semanas.” ~ “Ne vedem în fiecare săptămână.”

- Se mai folosește și *atenuativ*:

Ex: ”Mire, queria decirle algo.”~ “Ascultați, doream să vă spun ceva.”, precum și uneori în locul condiționalului-prezent.

- în propoziția independentă: ex: "Yo que tu lo hacia." ~ "În locul tău aș face-o."
- în propoziția principală, în registrul familiar, exprimă consecința îndeplinirii condiției exprimate de propoziția condițională:

Ex: "Si me ofrecieran el puesto lo aceptaba." ~ "Dacă mi-ar oferi postul, l-aș accepta."

Spaniola are și conjunctiv (subjuntivo) imperfect. Acesta se formează de la persoana a III a plural a perfectului simplu, fără -ron. Există două forme de conjunctiv imperfect:

- *Forma 1*: -conjugarea I: cantara ,ras, ra, ramos, rais, ran;
-conjugarea a II ua: camiera;
-conjugarea a III a: partiera.
- *Forma 2*: -conjugarea I: cantase, ses, se, semos, seis, sen;
-conjugarea a II ua: comiese, ses, se, semos, seis, sen;
-conjugarea a III a: partiese, ses, se, semos, seis, sen.

În limba spaniolă, acest timp este folosit tot în propoziția subordonată, dar nu numai în relație cu un verb regent la un timp trecut al acesteia, ci verbul regent poate fi și la condițional prezent, și atunci verbul la conjunctiv imperfect nu plasează procesul în trecut:

- subordonat anumitor verbe regente la un timp trecut, în propoziția completivă directă, pentru un proces trecut în raport de posterioritate cu primul:

Ex: "Esperaba que llamara/llamase pronto." ~ "Speram că va suna curând."

- unui verb regent la un timp trecut, în propoziția de mod comparativă:

Ex: "Usted actuo como si no supiera nada." ~ "D-vs ați acționat ca și cum nu ați fi știut nimic."

- subordonat unui verb regent la condițional prezent, în propoziția condițională:

Ex: "Si vinieras/vinieses conmigo, te lo contaria todo." ~ "Dacă ai veni cu mine, ți-aș povesti totul."

În limba italiană, *imperfectul indicativ* se formează de la radicalul verbului, plus vocala caracteristică clasei de conjugare (-a,-e,-i), plus sufixul -v, urmașul sufixului din latină, plus desinențele personale.

- Ex: -conjugarea I: parlavo, vi, va, vamo, vate, vano;
- conjugarea a II ua: credevo, vi, va, vamo, vate, vano;
- conjugarea a III-a: dormivo, vi, va, vamo, vate, vano;
- conjugarea a III a cu suf -isc la prezent: finivo, vi, va, vamo, vate, vano.

Valori: -relativă: ex: "Guardavo la televisione quando c'è stato il terremoto." ~ "Mă uitam la televizor când a fost cutremurul."

-descriptivă/narativă: ex: "Era mezzanotte, pioveva e la macchina carrega silenziosa." ~ "Era miezul nopții, ploua și mașina rula fără zgomot."

-iterativă: ex: "Prendevamo sempre il caffè alle 11.00." ~ "Beam totdeauna cafeaua la ora 11."

-atenuativă de cerere: ex: "Volevo (vorrei-cond. present) delle rose." ~ "Aș dori niște trandafiri."

-în fraze cu subordonata condițională referitoare la trecut, în limba vorbită, ca în limba română.

Ex: "Se andavi piu piano non facevi l'incidente" ~ "Dacă mergeai mai încet, nu făceai accidentul."

Conjunctivul imperfect se formează de la radicalul verbului, plus vocala caracteristică clasei de conjunctiv, plus sufixul -ss plus desinențe personale.

- Ex: -conjugarea I : parlassi, parlassi, parlassi, parlissimo, parlaste, parlassero;
- conjugarea a II ua: credessi, ssi, ssi, ssimo, ste, ssero;
- conjugarea a III a : dormissi, ssi, ssi, ssimo, ste, ssero;
- conjugarea a III a cu sufixul -isc la prezent: finissi, issi, issi, issimo, iste, issero.

Conjunctivul imperfect se folosește mai ales în propoziții complete directe exprimând procese din trecut simultane cu cele ale anumitor verbe regent la trecut.

Ex: "Speravo che tu capissi."~"Speram că înțelege". Verbul regent poate fi și la condițional prezent, și atunci cel la conjunctiv imperfect exprimă un proces de realizat în viitor:

Ex: "Vorrei che voi parlaste con il capo."~"Aș vrea să vorbiți cu șeful". Poate exprima și o condiție de care depinde realizarea unui proces în prezent.

Ex: "Compreresti una Rolls Royce, se avessi I soldi?"~"Ai cumpăra un Rolls Royce dacă ai avea bani?"

Imperfectul surprinde evenimente care nu prezintă o narațiune concretă sau un început/sfârșit:

Ex: "Je *montais* l'échelle."

De asemenea, se folosește în armonie cu perfectul compus pentru a începe o scenă înainte de o altă acțiune.

Ex: "Elle *regardait* la télévision quand sa grand-mère a appelé."

Acesta prezintă evenimente care au avut loc în mod obișnuit:

Ex: "Chaque jour je *faisais* du yoga."

Termenul ***timp*** este foarte ambiguu în limba franceză. Anumiți gramaticieni francezi, urmându-i pe Damourette și Pichon, numesc ***timpurile verbului*** << *tiroirs verbaux* >>.

Astfel, *imperfectul* poate situa procesul într-una din trei epoci (nu contează care):

Ex: - "Il *partait* lorsque le telephone sonna."~(passé).

- "Si tu *étais* ici, quell bonheur!"~(actuel).

- "Il *serait* heureux s'il réussissait à son examen."~(futur).

- "Elle *croyait* tout savoir."

Conform lui Martin Riegel, Jean-Christophe et René Rieul în "Grammaire méthodique du français ", ***trecutul*** este singurul loc *posibil* din realitate, al <<ce qui a été >>, referindu-se mai detaliat la ce a fost. Se poate opune în același mod imperfectul și mai mult ca perfectul.

Ex: "Il *fermait* la porte."~ Aici punctul de referință și punctul evenimentului coincid.

Ex: "Orphée chanta; le soleil *se levait*."~ Aici se menține punctul de referință al perfectului simplu.

Formele simple prezintă un proces în curs de realizare:

Ex: "Il *chante/chantait* merveilleusement l'air de Papageno."

Într-o frază complexă temporală, formele compuse pot exprima *anterioritatea* :

EX: "Quand il avait déjeuné, il *sortait* promener son chien."

Într-un articol, Magdalena Iurescu (2017) precizează ca cea mai mare parte a specialiștilor *români* și *italieni* susțin că *imperfectul* are valoarea unui *prezent* .

Imperfectul ludic și *preludic* nu și-au pierdut *valoarea temporală* , permițând să reprezinte procesul într-o ficțiune trecută.

În *literatura română* și *italiană* , după cum sublinia Magdalena Iurescu în articolul "Valori temporal-aspectuale ale imperfectului în română și italiană", *imperfectul* este privit ca o "ruda timp" care exprimă simultaneitate în trecut, dar poate exprima și anterioritate sau viitor în trecut (vezi romanul lui Alessandro Manzoni-"I promessi Sposi"~Logodnicii).

În "Grande Gramatica Italiana di Consultazione ", se precizează că *imperfectul* este "un timp relativ prin excelență."(1991:73).

Specialiștii italieni constată caracterul neîncheiat al acțiunii exprimate de imperfect [cf. Serianni, 1989:394]. Verbul subliniază caracterul *neîmplinit* al acțiunii: "Quando arrive la notizia, Andrea *faceva*..."(cf. Serianni, 1989: 394).

Specialiștii *italieni* și *francezi* consideră *imperfectul pictural* o specie a *imperfectului narativ* , având *valoare perfectivă* (conform Grevisse, 1975:723 și G.G.I. di C., 1991:85).

Valoarea sa expresivă : "... unii *se mirau*, unii *injurau*, *râdeau*." (p. 229).

Imperfectul narativ (imperfetto narrativo) apare pentru a fixa cadrul desfășurării întâmplărilor. Verbele *punctuale* la imperfect își modifică *valoarea aspectuală* , *imperfectul narativ* având rol de a

dilata acțiunea. Există mai multe subtipuri de *imperfect*: ***imperfect de deschidere***, (cadrul inițial este fixat), ***imperfectul de ruptură*** care încetinește ritmul desfășurării evenimentelor. *Caracterul imperfectiv* al acestui timp produce o *dilatare* a acțiunii. Specialiștii *italieni* numesc imperfectul narativ ***storico*** sau ***cronistico***- pentru că înfățișează *fapte istorice* (conform G.L.R., 2005:428, G.G.I. di C., 1991:85 și urm., Serrianni, 1989: 395).

Imperfectului din *limba italiană* îi corespunde imperfectul românesc. Acesta exprimă caracterul *aspectual durativ* sau *iterativ*.

BIBLIOGRAPHY

- GOSELIN, L. „*Semantica temporalității*”, (1996, 2005)
GUILLAUME, GUSTAVE << *Temps et verbe*>>, Paris: Champion, (1929, 1984)
CĂLĂRAȘU, C. „*Timp, mod, aspect în limba română în secolele XVI-XVIII*”, Editura Universității din București, 1987
PANĂ DINDELEGAN, G. „*Gramatica limbii române pentru gimnaziu*”, Editura Univers Enciclopedic, (coordonator, 2019)
REINHERMER RÎPEANU, S. „*Lingvistica romanică, lexic-morfologie-fonetică*”, Editura All, 2001
DUCROT, T. T. << *Dictionnaire encyclopédique des sciences du langage*>>, 1972
PATARD, A. << *L'emploi préliminaire de l'imparfait entre temporalité et modalité*>>, 2010
DE MULDER ET VETTERS, << *L'imparfait*>>, (2002 : 115)
BIDU VRĂNCEANU, A. „*Dicționar de științe ale limbii*”, 2002
ACADEMIA ROMÂNĂ, „*Gramatica limbii române*”, 2022
CAUDAL, P. << *Les usages atténuatifs de l'imparfait: vers une analyse constructionnelle*>>
COȘERIU, E. „*Istoria limbii române-limbă romanică*”, 2005
ANSCOMBRE, C. << *L'imparfait d'atténuation: quand parler à l'imparfait, c'est faire*>>, (2004 : 75-99)
MANOLIU MANEA, M. „*Gramatica comparată a limbilor romanice*”, (1971 : 167)
AVRAM, M. *Gramatica pentru toți, ediția a II-ua*, București: Humanitas, 1997.
BIDU-VRĂNCEANU, A. „*Dicționarul general de științe. Științe ale limbii.*”, București: Editura științifică, 1997.
DA SILVA, MONIQUE SI PEREIRA-TREMONTANT, C. << *La grammaire espagnole*>> ~(*Gramatica spaniolă*), Paris: Hatier, 1998.
DUBOIS, J. << *Dictionnaire de linguistique*>>, Paris: Larousse-Bordas/Vuef, 2002.

CRITICAL DISCOURSE ANALYSIS IN THE PERCEPTIONS OF DIPLOMATIC SPEECH: A THEORETICAL APPROACH

Ahmed Jassim Khudayir AL Zerkani
PhD Student, University of Pitești

Abstract: The key concept of this article is to provide an investigation that implies how diplomatic discourse was used and misused in the diplomatic sessions, because language that is used by diplomats affects in many ways when they use it. The way in which language is used by diplomats to manipulate and to instigate is worth identifying. Therefore, the language used by diplomats among themselves in conversation and correspondence. Phrases and technical sentences that have become, over time, part of the vocabulary, the normal diplomatic language and its expressions. Describing the wise and careful puns that enable diplomats use to say to each other sharp things without provocation and without going beyond the limits of decency.

Keywords: CDA, Political Discourse Analysis, Diplomatic Speech, Rhetoric.

Introduction

The concept of political discourse refers to a form of discourse directed by an individual or group in a particular political position, to the intended audience. The aim is for introducing themselves, presenting the problems of their society and the world, and presenting proposed solutions to attract the attention of the population, achieve certain interests, win electoral votes, or implement certain projects of gaining legitimacy from the people (Aydin-Düzgüt & Rumelili, 2019). Concepts grounded in poststructuralist international relations (IR) theory and actor-network theory (ANT) inform this literature by suggesting that perceptions of diplomatic speeches have linguistic connotations when epistemological assumptions have their discursive roots in agency, contingency, and historicity. Poststructuralist IR theory posits how concepts like sovereignty and foreign policy anchor global political discourses (Aydin-Düzgüt & Rumelili, 2019). Political discourse has a close relationship to power when individual actors deliver hegemonic views and marginalize specific populations for not fitting in the status quo. Accordingly, discourse analysis informs IR as a scholarly discipline serving the critical purpose of revealing historical processes as contributing to dominant understandings of political truths.

By applying poststructuralist international relations (IR) theory and actor-network theory (ANT), the following discussion of data found in diplomatic speeches made by members of the international community to Arabic-speaking countries highlights four thematic issues and defines the implications for critical discourse analysis (CDA) scholars to conduct future research on this topic. Specifically, the four major thematic issues of diplomacy in the European Union (EU), journalism as shaping public opinion, the relationship between foreign policy and national identity construction, and managing tensions between political actors raise critical questions of how diplomatic speeches contain ambiguous language concealing veiled threats of economic sanctions against Arabic-speaking countries. All four thematic issues also present questions about the relationship between epistemological claims, ontological value, and rhetorical merits. As these issues provide meaningful insights for CDA scholars to consider, they also present a need to clarify what members of the international community intend. Overall, the data indicate that diplomatic speeches reinforce Western hegemonic interests when the representatives of EU member-states threaten economic sanctions. More prominent in this discussion is how diplomatic speeches do extremely little to address the needs of

ethnic minorities and protestors. Media organizations play inextricable roles in shaping how public audiences respond to diplomatic speeches covering geopolitical issues affecting relationships with Arabic-speaking countries. Yet, CDA scholars have multiple opportunities to clarify the intent of speeches.

Power and Diplomacy in the EU

The parliamentary elections in Iraq held on May 12, 2018, after an eight-month delay that resulted partly from conflicts with Daesh, represent a case in point of how poststructuralist IR theory and ANT apply. Specifically, power and diplomacy issues concerning how the EU maintains geopolitical relations with Arabic-speaking countries illustrate how the Arab Spring fostered complicated developments (Pivariu, 2017a, 2018a). Despite how the Arab Spring triggered a wave of pro-democracy protests across Middle Eastern and North African (MENA) countries, its impacts on future geopolitical relations indicated that media perceptions of political events would soon reflect perceptions that eliminating dictatorial regimes would make states ungovernable. Reportedly, media perceptions of the EU's relationship with Iraq followed major economic and social problems causing Daesh to emerge (Pivariu, 2017a). As the network of clandestine terrorist groups also committed violent acts in Europe, media perceptions of diplomatic relationships changed so dramatically that Arabic-speaking countries representing the Gulf Cooperation Council (GCC)—e.g., Qatar, Saudi Arabia, Bahrain, and the United Arab Emirates (UAE)—threatened to break from geopolitical relationships by restricting maritime and air traffic. Concurrently, the political violence waged in Syria under Bashar al-Assad left media organizations confounded as to where they should focus on discussions of future diplomatic and geopolitical relationships (Pivariu, 2017a, 2017b). Given that sectarian conflicts between Sunni and Shi'ite Muslims encouraged the Assad regime to fuel the conflict before the Iraqi parliamentary elections, they warrant discussions of which strategies media organizations applied to evaluate the political discourse impacting how audiences perceived diplomatic speeches delivered by European Council members and leaders in Arabic-speaking countries.

Scholars in poststructuralist IR theory emphasize how media organizations frame concepts like security as “an inter-subjective device” used by political actors delivering speeches to audiences representing a specific community (Calculli, 2019, p. 227). Linked to the Iraqi parliamentary elections and the terrorist violence involving Daesh, poststructuralist framing of security further illustrates how diplomacy assumes multiple meanings defined by political actors espousing diverse ideological views. For example, Osseiran and Salam (2018) addressed how political actors from Arabic-speaking countries, such as Lebanon, receive appointments to serve as judges on the International Court of Justice (ICJ) yet receive extremely little public media coverage regarding their roles as diplomats. While judges on the ICJ play significant diplomatic roles by drawing from their knowledge of international law, their capacity to negotiate geopolitical relationships with other Arabic-speaking countries depends on the strength of network ties to the European Council and the United Nations (UN) Security Council (Calculli, 2019; Osseiran & Salam, 2018). The ICJ may establish Special Tribunals for each Arabic-speaking country impacted by longstanding political turmoil. However, media perceptions of diplomatic speeches made by diplomats remain obscure when maintaining geopolitical relations depends on personal connections.

Applications of ANT dovetail neatly with discussions of diplomatic speeches made by the European Council and the UN Security frames as struggles between great powers. Pivariu (2020) explained how the contemporary geopolitical landscape of MENA remains marred by violent conflict after two decades of diplomatic negotiations. More telling is how media perceptions of diplomatic speeches tend to use language anchored in post-Cold War politics. While both the EU and MENA express unique security concerns, media organizations contextualize diplomatic speeches as focusing on collective security issues replaced by discussion of national isolationism (Calculli, 2019; Pivariu, 2020). In doing so, media organizations question the legitimacy of proposed geopolitical relations yet

suggest that diplomatic speeches are merely symbolic when collective security is likely to dissolve. As the media question how diplomats treat collective security as a realistic probability, journalists shape the standard by which audiences may evaluate international relations.

Goede (2021) suggested that diplomatic speeches tend to focus on imposing economic sanctions against Arabic-speaking countries whose leaders do not support collective security. Yet, diplomatic speeches maintain their symbolic value when members of the European Council or the UN Security Council preemptively apply international law to threaten sanctions against Arabic-speaking countries with a poor human rights track record. Notwithstanding how the recent Iraqi parliamentary actions happened when geopolitical tension became intensified, diplomatic speeches making the case for military invasion further illustrate how media organizations frame collective security as a symbolic tool for managing uncertainty caused by threats to any perceived feelings of power.

Historically, the media perceptions of a diplomatic speech delivered by former US Secretary of State Colin Powell to the UN Security Council in 2003 indicate how collective security was a symbolic tool media organizations used in exaggerating threat perceptions. Calculli (2019) found that diplomatic elites representing elite political interests believe collective security must reflect threat perceptions. Since the US is one of the most powerful nation-states that prefer conflict over diplomatic engagement, its geopolitical relationship with the UN Security Council is mostly uncertain when media organizations frame speeches lacking in substance. However, diplomatic speeches in which military superpowers like the US advance invasion to bolster collective security pose questions about how media organizations participate in manufacturing threats. Whereas the media discourse presents state and non-state actors as networked devices whose actions frequently contradict their words, the practice of framing diplomatic speeches emphasizes how political figures justify military violence and economic sanctions as guided by liberal ideological values. Yet, framing speeches accordingly may not necessarily clarify distinctions between subjectivity and objectivity.

In relation, Pivariu (2018c) found that, since the 9/11 attacks, media organizations portray Arabic-speaking countries as having weak political leadership. Despite how MENA countries have diplomatic ties to the European Council and the UN Security Council, they remain at the center of geopolitical conflicts recognized by media organizations as presenting an uncertain future (Calculli, 2019; Pivariu, 2018c). Concurrently, the Sunni-Shi'ite divisions reveal how GCC countries wish to cooperate with the political and economic arguments presented in diplomatic speeches yet lack effective tools for resolving domestic conflicts leaving global impacts on the networked relationships between media organizations and their intended audiences (Pivariu, 2017a, 2017b). Because of these divisions, media organizations tend to overlook how diplomatic speeches place religion as causing political and economic uncertainty in MENA countries.

Applying the poststructuralist lens, Carver (2020) suggested that diplomatic speeches grounded in European intellectual traditions have interlocutors treating Arabic-speaking countries as relying too heavily on their religious views to guide social, political, and economic history. Similarly, the ANT perspective allows for causal explanations of why media organizations frame diplomatic speeches as driven by presumed religious or moral superiority. Given that all speech-language is symbolic when interlocutors use signifiers to engage in meaning-making activities, the appearance of religion shows how political actors make meaning from the reality described to them by liaisons or rapporteurs. Nevertheless, the poststructuralist and ANT lenses provide tools granting media organizations strong privileges for constructing public knowledge of how diplomatic speeches function as meaning-making acts (Calculli, 2019; Carver, 2020; Osseiran & Salam, 2018). Reportedly, the media frame diplomatic speeches as having distinctly European language defining how Arabic-speaking countries occupy liminal spaces between the Global North and Global South. Since EU member-states are relatively close to MENA countries, the European Council and the UN Security Council may issue deeply politicized statements implying blamelessness for sectarian issues causing uncertainty (Calculli, 2019;

Pivariu, 2017a, 2017b, 2018c). However, the relationship between theory and data reveals how media organizations frame political reality as immediately occurring instead of linked historically to developments in linguistic processes.

A recent example presented by Diplomat Magazine (2022) further reveals how diplomatic speeches tend to situate geopolitical relationships with Arabic-speaking countries as undergirded by public-private partnerships (PPPs) under an expanding neoliberal economic order. Specifically, H. E. Mr. Jamal Jama Al Musharakh, the Ambassador of the UAE to the Netherlands, assesses his relationship with the EU as reflecting changes in political and economic priorities concerning bilateral ties. Despite how speeches treat multilateral relations as ideal, media organizations prefer the piecemeal manner by which interlocutors advance bilateral cooperation (Diplomat Magazine, 2020; Turunen, 2020). Arabic-speaking countries like Yemen and Oman face serious economic crises for not cooperating with bilateral arrangements (Pivariu, 2017a, 2017b). However, richer GCC countries like the UAE have diplomatic leaders whose economic interests comport neatly with European diplomats. The consequence is that media organizations shape public opinion of diplomacy by reinforcing a socially constructed linguistic and political reality in which actors from Arabic-speaking countries communicate similar interests to mitigate collective security threats while maintaining the status quo.

Journalism as Shaping Public Opinion of Diplomacy in Arabic-Speaking Countries

The research data indicate that journalism throughout the EU shapes public opinion by framing diplomatic relations with Arabic-speaking countries as part of larger humanitarian efforts to bridge gaps between Western and Eastern values. Turunen (2020) explained how diplomatic and humanitarian aims dovetail neatly in a poststructuralist view when interlocutors delivering speeches attempt to integrate distinctly political language into what resembles an apolitical practice. While members of the European Council and the UN Security Council do not wish to politicize diplomatic issues too heavily, they recognize how international relations can impede humanitarian action when the bulk of speech-language is apolitical. In turn, audiences may view political actors from Arabic-speaking countries as more concerned about their relationship with the global economy rather than viewing discussions of humanitarianism as serving a grander purpose. Under a neoliberal economic order, such perceptions are unsurprising when European media organizations lead audiences to assume all diplomatic speeches have altruistic ends (Diplomat Magazine, 2022; Turunen, 2020). However, the same perceptions illustrate how media organizations portray themselves as apolitical while expecting audiences to hold similar views of how geopolitical relations in MENA countries affect economic livelihoods.

Apolitical journalistic views further shape public opinion of diplomacy when social media allow new information to proliferate without necessarily influencing how domestic and international audiences recognize geographically bound distinctions. Huijgh (2019) explained how an increasingly mobile global citizenship raises questions about how media organizations frame diplomatic speeches when audiences lack immediate access to content. While audiences have access to archived media footage, they may lack the technological capacity to access live-streamed content unless they can directly access political chambers where diplomatic speeches take place. However, the networked relationships between audiences and interlocutors remain fragmented when a poststructuralist view constructs speech-language as mediated by subjective opinions of humanitarian conditions (Diplomat Magazine, 2022; Huijgh, 2019; Turunen, 2020). Journalistic practices also cannot risk becoming inured in diplomatic language when domestic and international audiences need equally simple terms. Despite how the audiences observing diplomatic speeches tend to possess higher education credentials, they need concise explanations that do not distract public attention away from the messages delivered by members of the European Council and the UN Security Council.

For example, the ANT-based research by Jeandesboz (2018) demonstrated how diplomatic speeches made by the European Commission following its enactment of the European Neighborhood Policy (ENP) in 2004 offered little more than anecdotal evidence of how geopolitical relationships

intertwined when journalistic practice does not lead to improved relationships with Arabic-speaking countries. Although the ENP requires the European Commission to regularly update its homepage and make policy publications widely available, most diplomatic work concerning the relationship with Arabic-speaking countries remains in a state of infancy. Accordingly, members of the European Commission expressed academic interests in improving diplomatic relationships with Arabic-speaking countries yet simultaneously expected media organizations to report stories using a similar tone (Jeandesboz, 2018; Turunen, 2020). When the European Commission endorsed amendments to the ENP and related diplomatic policies, advisory groups based in member-states, such as Luxembourg, met under specific auspices to determine the potential impacts of speeches on networked geopolitical relations with Arabic-speaking countries. As these advisory groups included academic researchers, representatives of European think tanks, and civil servants, they did not account for the political or economic interests of countries officially defined as neighbors (Jeandesboz, 2018). Concurrently, journalistic practice ignored how advisory groups published diplomatic strategies defining geopolitical relations with Arabic-speaking countries. Multi-volume reports were made available online yet could have fared better as executive summaries written in multiple languages when domestic and international audiences had no time to scour through the words of publicized speeches.

More recent discussions of how diplomatic speeches took an academic tone reflected what activists from the Middle East believe will inspire European audiences to improve geopolitical relationships with Arabic-speaking countries. The same discussions emphasize how social media platforms influence public opinion on diplomatic speeches when members of the international community give only short shrift to how geopolitical conflicts involve women and children (Diplomat Magazine, 2022; Huijgh, 2019; Lanfranchi, 2019d; Turunen, 2020). The evidence provided by Lanfranchi (2019d) shows how activists from Iraq, Syria, Yemen, and Libya share experiences of making difficult life choices when media organizations capitalize on superficial journalistic trends. While journalistic practice stresses the courageous efforts made by peace activists, media organizations attach themselves to stories presenting similar patterns found in diplomatic speeches.

Peace activists from MENA countries find themselves entangled in armed conflicts yet reinforce the tropes of acting locally to leave positive impacts on how the international community responds (Calculli, 2019; Ejodus & Juncos, 2018; Lanfranchi, 2019d; Osseiran & Salam, 2018). However, the same activists call on Western media to support their work yet understand implicitly that considerable remains necessary to strengthen diplomatic relations in geopolitical networks. By recognizing that Western media rarely provide thorough investigative reports on how people communicate their experiences of geopolitical conflict to broader audiences, peace activists can only hope to leave short-term effects on how members of the international community deliver speeches.

In relation, Bampaliouta (2022) cited how members of the international community actively condemn armed conflict in Arabic-speaking countries yet engage in diplomatic speeches framed by intentional distancing from one geopolitical context. The Russian invasion of Ukraine stands as a case in point highlighting why interlocutors delivering speeches avoid taking a strong policy stance when diplomatic relationships with MENA countries are mostly uncertain (Bampaliouta, 2022; Calculli, 2019; Pivariu, 2018c). Yet, diplomatic speeches made by political actors from Arabic-speaking countries indicate how Western media organizations engage in journalistic practices that involve shifting attention from one armed conflict to another (Diplomat Magazine, 2022; Turunen, 2020). Despite how the key stakeholders of media organizations speculate that armed conflicts in Ukraine will have deleterious consequences for balancing geopolitical and diplomatic relations with Arabic-speaking countries, they further assume that any multilateral agreements proposed by individuals delivering speeches will reinforce an imposition of Western standards (Calculli, 2019; Diplomat Magazine, 2020; Goede, 2021; Pivariu, 2020; Turunen, 2020). Interestingly, journalistic practices tend to ignore how proposed multilateral agreements will affect the Iran nuclear deal. As media

organizations have stakeholders espousing the belief that “creative neutrality” will encourage audiences to articulate strong positions on geopolitical relations in Russia, Ukraine, or Iran, they also risk using language that does not challenge the status quo (Bampaliouta, 2022, para. 4). Notwithstanding how the media reported consistently on how the Iran nuclear deal could result in an end to oil and gas sanctions imposed by Russia, they must also report creatively on the aftermath of diplomatic speeches proposing renewed multilateral agreements.

More extensively, the data provided by scholars of international security establish how journalistic practices mediate the political realities constructed by interlocutors delivering speeches. Egeland (2022) noted how media organizations frame discussions of diplomatic speeches within the intersubjective definitions of “threats” and “security conditions” guided by cultural and political forces (p. 108). Journalistic practices undoubtedly shape public opinion on geopolitical relationships with Arabic-speaking countries when media organizations assume that threats and security conditions will improve from a poststructuralist view. However, the practice of creative neutrality remains entrenched in journalistic practice when media organizations treat cultural and political realities as mutually exclusive (Bampaliouta, 2022; Egeland, 2022). Given that all threats posed to national and international security are empirically real, they also provide evidence of how diplomatic speeches made by members of the international community include only symbolic recommendations for ameliorating problems like nuclear weapons proliferation and nearly every manifestation of armed conflict.

The applications of poststructuralist IR theory and ANT have so far indicated that diplomatic speeches advance regime changes in Arabic-speaking countries but only when media organizations engage in pro-Western journalistic practices. Although members of the European Commission and the UN Security claim that multilateral agreements may eradicate security threats, media organizations prefer to distance themselves from the problem as much as possible (Bampaliouta, 2022; Jeandesboz, 2018; Turunen, 2020). In doing so, both speechmakers and the media determine the extent to which foreign policy mechanisms provide a solid foundation for constructing national identities in Arabic-speaking countries (Lanfranchi, 2019a; Manners, 2021). When linguistic and journalistic practices like these combines, they present serious implications for managing tensions between political actors. These implications raise pressing questions about the relationship between subjectivity and objectivity when diplomatic speeches reportedly have epistemological claims.

Strategies for Managing Tensions between Political Actors

As diplomatic speeches made by members of the international community focus on tensions between and within Arabic-speaking countries, their language content presents extremely few details about strategies for improving geopolitical relations. For example, tensions between Qatar and Saudi Arabia dating back to the early 2000s reveal how longstanding rivalries culminate into a diplomatic crisis (Pivariu, 2017a). While these geopolitical tensions follow Riyadh withdrawing from its ambassadorship to Doha, they illustrate how diplomatic speeches represent attempts at restoring networked relationships by using language that suggests peace is not possible without proper oversight of the oil and gas industry (Bampaliouta, 2021). However, alliances between Qatar, Turkey, and Syria further reveal how geopolitical tensions have their roots in the quest for power under authoritarian regimes (Pivariu, 2017a, 2017b, 2018d; Sandrin, 2020). As these tensions reflect a need for political actors to control the lion’s share of an extremely profitable industry, they also provide members of the international community with opportunities to make diplomatic speeches about the risks posed by higher fuel and energy prices (Bampaliouta, 2021; Diplomat Magazine, 2022). Meanwhile, partnerships between the UAE and the Netherlands raise questions about how the language content in diplomatic speeches will produce sustainable economic outcomes when Arabic-speaking countries with authoritarian governments aim to monopolize valuable resources. Diplomatic speeches offer the promise of strengthening economic relationships between governments and citizens. However, the

expressions of business interests in diplomatic speeches reinforce Western hegemony when interlocutors assume economic sustainability fulfills democratic objectives.

The geopolitical tensions between GCC countries also raise questions regarding why diplomatic speeches include recommendations for political actors to weaken ties with the oil and gas industry. Similarly, these tensions illustrate how sectarian divisions are partly responsible for triggering economic crises linked to inter-community tensions in Bahrain, the war in Yemen, and the limited role of Saudi Arabia (Pivariu, 2017a, 2017b, 2018c). While the content of diplomatic speeches addresses how regional conflicts produce economic insecurity, the impacts on relieving tensions between political actors are such that proxy wars aiming to balance defense capabilities will emerge without humanitarian intervention (Goede, 2021; Goede & Westermeier, 2022; Pivariu, 2017a, 2017b, 2018c; Turunen, 2020). Ironically, the willingness of political actors to maintain conflicts and somehow prevent them from escalating reinforces how diplomatic speeches promote national sovereignty while exploiting the limitations of defense capabilities (Meier, 2020; Pivariu, 2018c). Because of this emphasis, diplomatic speeches prioritize Western values to create a state of limbo when emerging geopolitical developments breed internecine conflicts between regional powers.

Scholars evaluating diplomatic speeches confirm the previous observations by hinting that geopolitical tensions between and within Arabic-speaking countries limit sovereignty when political actors deliberately prevent ethnic minorities from achieving upward mobility. As diplomatic speeches contain language endorsed by the ENP, their terms of engagement suggest that upward mobility fosters economic security when authoritarian governments face political pressure to relax control over essential resources (Bampaliouta, 2021; Diplomat Magazine, 2022; Jeandesboz, 2018). Members of the international community have the option of recommending sanctions on resource production to ease geopolitical tensions. Unfortunately, such recommendations lead authoritarian governments to circumvent economic security agendas by treating humanitarian interventions as forms of punishment (Goede, 2021). Although diplomatic speeches aim to promote economic security through reshaping financial infrastructures, the recommendations for sanctioning the oil and gas industry leave shareholders in legal conundrums. Shareholders in the oil and gas industry view the recommendations for sanctions as impinging on due process rights and breaching international human rights obligations (Calculli, 2019; Goede, 2021; Lanfranchi, 2019b, 2019c; Meier, 2020; Pivariu, 2017a, 2018a, 2018d, 2020; Turunen, 2020). In turn, members of the European Commission and the UN Security Council pay close attention to infrastructural issues only when sanctions reroute power for admittedly self-serving purposes.

European diplomats issuing speeches could force Arabic-speaking countries to initiate austerity programs so that infrastructural issues have room for adjustment. However, the degree of force applied creates serious risks for diplomats when the connections to financial institutions like the World Bank and the International Monetary Fund (IMF) leave Arabic-speaking countries with few options for ensuring upward mobility among ethnic minorities (Diplomat Magazine, 2022; Huijgh, 2019; Lanfranchi, 2019c; Turunen, 2020). As the data point to how the ENP offers technical and financial assistance provided by EU member-states, the evidence citing austerity programs as viable measures for relieving tensions between political actors describes how policy instruments containing recommendations for sanctions leave Arabic-speaking countries dependent on Western economic interests (Diplomat Magazine, 2022; Pina-Cabral, 2020; Turunen, 2020). Concurrently, the data suggest that diplomatic speeches are incapable of relieving geopolitical tensions when interlocutors deliberately use equivocating language to present arguments for sanctions as harmless. Pina-Cabral (2020) noted that diplomatic speeches thrive on soft power when hegemonic interests reflect a strong need to control authoritarianism in Arabic-speaking countries. Speech-language emphasizing the advancement of democratic values tends to favor Western and distinctly European interests as rational when colonial histories define imperialist legacies. Although members of the European Council and the

UN Security Council may secretly view Arabic-speaking countries as inherently lacking rational qualities, those delivering speeches understand that austerity measures will not relieve tensions when leaders of authoritarian regimes find cost-effective defense strategies more appealing.

More surprising is how the data provide accounts of how diplomatic speeches advance strategic flexibility for managing tensions between political actors. Returning to Meier (2020), strategic flexibility establishes how defense capabilities have defensive and offensive purposes when nation-states monopolize violence to control economic output. Strategic flexibility permits interlocutors to create artificial buffer zones and outline peacemaking objectives. However, the language content of diplomatic speeches rarely supports neutrality as a viable option (Meier, 2020; Turunen, 2020). Diplomatic speeches may follow the logic of neutrality yet must remain framed as promoting humanitarian interests when traditional strategies do not support flexibility.

Similarly, the discourse surrounding neutrality places strategic flexibility in a vacuum when members of the international community call for engagement but do little to consider how outside interests may exemplify humanitarian goals (Meier, 2020; Sandrin, 2020; Turunen, 2020). As this lack of consideration implies that political actors in the EU and Arabic-speaking countries are hostile to local interests, its potential impacts on relieving geopolitical tensions demonstrate an inverse relationship between governmental and economic interests. Rhetorically, diplomatic speeches are credible only to the extent that interlocutors express sincere interests in promoting economic security for all citizens of Arabic-speaking countries (Huijgh, 2019; Pivariu, 2018d). The unfortunate outcome is that most rhetorical arguments lack conviction when members of the international community falsely equivocate strategic flexibility with objectivity after relying on subjectivity as a guidepost.

Notwithstanding how tensions within and between Arabic-speaking countries lead to calls for strategic flexibility, the lack of attention to external interests undergirds how the international community treats protest movements calling for democracy as invariably hostile. The pursuit of foreign policy interests further complicates matters when diplomatic speeches lead to arguments for preemptive interventions when authoritarian regimes threaten conflict exacerbation affecting ethnic minorities (Lanfranchi, 2019b, 2019c; Manners, 2021; Pivariu, 2018b). In recalling how the United States had an enormous influence on foreign policy directions in EU member-states, diplomatic speeches promoting democratic values in MENA countries advanced Western hegemony during the Arab Spring movement when localized interests crumbled under dictatorships, particularly in Egypt and Libya (Pivariu, 2017a, 2018a; Solomon, 2018). Because these two North African countries are geographically proximate to Israel, their placement effectively inspired the European Council and the UN Security Council to argue for strategic flexibility while proposing sanctions against the oil and gas industry in the Middle East (Calulli, 2019; Goede, 2021; Lanfranchi, 2019b, 2019c; Meier, 2020; Pivariu, 2017a, 2018a, 2018d, 2020; Turunen, 2020). Yet, the fact that the Arab Spring happened as the conflict in Syria developed under Assad's regime speaks to how diplomatic speeches communicated during turbulent times often entail interlocutors distracting rhetorical attention away from localized events to focus on which players will secure the most geopolitical spoils. Given that contemporary events reveal deep cleavages in how European diplomats communicate rhetorically convincing speeches, the broader theoretical and practical implications warrant extensive thematic analyses grounded in empirical data. Despite how the data are extremely difficult to quantify and generalize, they invite researchers of poststructuralist IR theory and ANT to propose recommendations for parsing epistemological claims for their truth values.

Discussion of Thematic Analyses and Interpretations of Diplomatic Speeches

Tied to the first theme, speeches conveying power and diplomacy in the EU correspond to poststructuralist IR theory when scholars point out that linguistic conventions are epistemologically valuable yet depend on vagueness to present idealistic claims. While speeches containing epistemological value can produce meaningful discourse, they reinforce the false equivocations marked by idealistic calls for peaceful resolutions in Arabic-speaking countries (Meier, 2020; Sandrin, 2020;

Turunen, 2020). One may contest that all linguistic conventions are social constructions with an overarching purpose of influencing behavioral outcomes. However, the language of diplomatic speeches targeting Arabic-speaking countries establishes how political actors representing the international community feel threatened by economic insecurity and social instability (Manners, 2021). Such threats to power reveal how interlocutors express value claims advancing neoliberal economic values presenting no valid alternatives.

As the European Council and the UN Security Council assume that top-down peacebuilding approaches will ease geopolitical tensions, they deride bottom-up efforts as fomenting terrorism (Ejdus & Juncos, 2018; Lanfranchi, 2019b, 2019c; Pivariu, 2018d). Conversely, political actors leading authoritarian regimes in MENA countries believe that top-down strategies may demonstrate flexibility but only when their goals enhance autocratic governance structures (Pivariu, 2017a; Sandrin, 2020). Members of the international community may express a vague interest in combining top-down and bottom-up strategies. However, the truth values of claims amenable to both recommendations advance localized agency if and only if humanitarian efforts further neoliberal economic goals under austerity programs (Diplomat Magazine, 2022; Pina-Cabral, 2020; Turunen, 2020). Diplomatic speeches may have content suggesting that EU member-states and Arabic-speaking countries have a collective responsibility to ease geopolitical tensions. Nevertheless, the emphasis on strategic flexibility leans heavily toward leaving ethnic minorities, such as Palestinians and Kurds, individually accountable for achieving an upwardly mobile status.

For the second theme, journalism continues to shape the public opinion of diplomatic speeches when media organizations based in the EU reinforce Western hegemony by distracting attention away from speech content. While media organizations present themselves as the arbiters of objectivity, they also provide only the most superficial accounts of diplomatic speeches when events like the Warsaw Ministerial, for instance, take months of preparation (Lanfranchi, 2019b, 2019c). The content of speeches is more substantive. However, such content rarely acknowledges the localized needs of ethnic minorities or countless others struggling to survive under authoritarian regimes (Diplomat Magazine, 2022; Huijgh, 2019; Lanfranchi, 2019c; Turunen, 2020). Media organizations recognize this problem yet prefer to focus extremely limited attention on geopolitical issues when stakeholders assume that audiences can reach conclusions independently.

Given that many European audiences have a strong educational background and know how to apply critical thinking skills, their responses to diplomatic speeches may reflect what media organizations do not broadcast or publish (Pivariu, 2017a, 2017b). Concurrently, media organizations allow only some features of discourse in the international community to leave direct influences on public opinion. Although journalistic practice recognizes how political actors shape institutional factors, they may feel discouraged from articulating opinions mirroring what audiences know when major stakeholders use financial clout to determine what should constitute quality information (Calculli, 2019; Diplomat Magazine, 2020; Goede, 2021; Pivariu, 2020; Turunen, 2020). Furthermore, social media platforms maintain a lasting influence on public opinion by informing the bottom-up recommendations for improving political infrastructures without relying on an established discourse promulgated by human rights organizations, diplomatic entities, and ambassadors (Diplomat Magazine, 2022; Huijgh, 2019; Turunen, 2020). Upon recalling how the Arab Spring movement developed when young protestors took to social media in protesting authoritarian regimes in North African countries, the activities of nationalist organizations in Palestinians and Kurdistan remain derided by media organizations when their messages do not align with mainstream European values (Calculli, 2019; Meier, 2020; Pivariu, 2017a, 2018a; Solomon, 2018). From this derision, mainstream media outlets valorize the needs of middle-class audiences whose views do not reflect knowledge from an emic perspective but instead resonate with tones of cynicism when members of the international community present arguments loaded with ambiguous language.

For the third theme, the relationship between diplomacy, foreign policy, and national identity construction maintains a privileged discourse in which members of the international community deliver speeches recommending economic sanctions in Arabic-speaking countries while media organizations reinforce mainstream values by confirming what the public assumes is true. From a poststructuralist IR view, the triangulated relationship defines how media organizations treat foreign policy as an idea that only Western nations have the institutional capacity and financial resources to actualize (Lanfranchi, 2019a; Manners, 2021). As diplomatic speeches follow the linguistic turn, interlocutors express the core values of the European Commission and the UN Security Council by treating foreign policy issues as demanding respect for Arabic-speaking countries but also communicating knowledge-based statements that may not correspond to the political realities of ethnic minorities lacking a national identity (Calculi, 2019; Osseiran & Salam, 2018). The incongruence between speech and reality is overwhelmingly common when European diplomats anchor speech-language in equivocal terms (Pina-Cabral, 2020). Speech-language centering on foreign policy is equally complementary and contradictory when members of the international community extol democratic values as exceptional to all other positions when Arabic-speaking countries tend to have autocratic leaders (Pivariu, 2017a; Sandrin, 2020). By using equivocal language, members of the international community and media organizations weaponize foreign policy while stressing the need for more soft power in managing geopolitical tensions.

In some ways, the discursive interests expressed by European diplomats resemble American exceptionalism when speeches promote democratic values in the name of economic development. While the exceptionalist position implicit in diplomatic speeches does not outwardly resemble American views, its rhetorical maneuvers suggest that leaders of EU member-states make empty threats of preemptive strikes by calling for economic sanctions against Arabic-speaking countries (Borg, 2018; Calculi, 2019; Goede, 2021; Lanfranchi, 2019b, 2019c; Meier, 2020; Pivariu, 2017a, 2018a, 2018d, 2020; Turunen, 2020). Similarly, the well-tempered version of exceptionalism peppered in diplomatic speeches can encourage CDA scholars to evaluate how interlocutors frame national identity construction by carefully arranging words and phrases for their syntactical merits. Scholars note how diplomatic speeches centered on national identity favor hegemonic Western interests when leaders of EU member-states treat linguistic boundaries as absolute yet imply that ethnic minorities and other diasporic populations should remain in an abject state to ignite geopolitical discussions (Carver, 2020; Manners, 2021). Despite how the scholarship remains incomplete, its practical value for assessing diplomatic speeches centered on national identity construction remains anchored in geopolitical tensions controlling the economic and material outcomes for Arabic-speaking countries.

Lastly, the fourth theme maintains a strong relationship to the CDA scholarship on managing tensions between political actors when diplomatic speeches define power relations through marginalized, hybrid, or ambivalent language. As the CDA scholarship establishes how diplomatic speeches aim to achieve epistemological and ontological goals, the data indicate that ambiguity is a central component allowing media organizations to equally depoliticize and decontextualize language (Calculi, 2019; Manners, 2021; Pivariu, 2020). Meanwhile, the lines between objectivity and subjectivity remain blurred when the evaluations of diplomatic speeches present no causal relationships between epistemological and ontological value statements.

Because media organizations profit from appealing to base emotions, diplomats representing the international community may feel obligated to construct intellectually vapid speeches containing veiled threats dramatized as political kabuki (Carver, 2020). From the ANT perspective, the degree of posturing found in diplomatic speeches means that epistemological claims will have ontological value when the former have an empirical basis in material reality. Since interlocutors prefer to maintain networked relationships in a global community, they cannot necessarily argue for more human rights legislation to ease tensions between political actors (Calculi, 2019; Goede, 2021; Lanfranchi, 2019b,

2019c; Meier, 2020; Pivariu, 2017a, 2018a, 2018d, 2020; Turunen, 2020). In turn, the representatives of Arabic-speaking countries act defensively after feeling justifiably threatened by an imposing of Western economic values tied to neoliberalism and austerity measures (Diplomat Magazine, 2022; Pina-Cabral, 2020; Turunen, 2020). Because of the blurred distinctions between subjectivity and objectivity, the future of CDA scholarship evaluating diplomatic speeches will need to reflect how discursive and ideological spaces determine political consequences when tensions among actors seem unlikely to dissipate.

Conclusion

The preceding application of poststructuralist IR theory and actor-network theory to the data illustrated how diplomatic speeches have interlocutors treating Arabic-speaking countries as threatening Western hegemonic interests. As these interests have political, economic, and material implications, they reveal how members of the international community representing EU member-states follow a neoliberal perspective that ignores ethnic minorities and reinforces top-down recommendations for infrastructural improvement. Similarly, diplomatic speeches lead media organizations to highlight what stakeholders believe audiences should know. Considering how the data cover speeches communicated at events held within the last decade, their relevance to assessing the value of epistemological claims and ontological goals are such that future investigations must involve researchers carefully balancing linguistic practices and rhetorical maneuvers. Achieving this balance could produce more comprehensive discussions of what is inherently wrong with speeches targeting Arabic-speaking countries.

Furthermore, the data highlighted four major thematic issues of diplomacy in the EU, journalism as shaping public opinion, the relationship between foreign policy and national identity construction, and managing tensions between political actors. All four thematic issues presented questions of how diplomatic speeches contain ambiguous language concealing veiled threats of economic sanctions against Arabic-speaking countries. While these issues present strong implications for addressing the needs of ethnic minorities in Palestine and Kurdistan, they illustrated how the linguistic turn does not mirror the reality of people suffering the consequences of Western hegemonic speeches. Instead, the data indicated that interlocutors representing the international community rely on a softer version of exceptionalism couched in diplomatic language. Speeches tend to communicate the best intentions for leaders of EU member-states yet produce self-serving outcomes when Arabic-speaking countries overwhelmingly have autocratic leaders with abundant resources. Nevertheless, conflicts in places like Yemen, Syria, and Iran produce spillover effects impacting how all countries achieve sustainable economic development. Because the issues discussed here are unlikely to dissipate, their implications for applying the selected frameworks point to how CDA scholars may clarify what European diplomats intend when addressing Arabic-speaking countries.

BIBLIOGRAPHY

- Bampaliouta, E. V. (2022, July 3). Why do the countries of the Middle East distance themselves from the Russo-Ukrainian war? *Diplomat Magazine*. <https://diplomatmagazine.eu/2022/07/03/why-do-the-countries-of-the-middle-east-distance-themselves-from-the-russo-ukrainian-war/>
- Borg, S. (2018). Genealogy as critique in international relations: Beyond the hermeneutics of baseless suspicion. *Journal of International Political Theory*, 14(1), 41-59. <https://doi.org/10.1177/1755088217707225>
- Calculli, M. (2019). Middle East security: The politics of violence after the 2003 Iraq War. In L. Fawcett (Ed.), *International relations of the Middle East* (pp. 226-245). Oxford University Press.

Carver, T. (2020). "The political" in European political science. In T. Boncourt, I. Engeli, & D. Garzia (Eds.), *Political science in Europe: Achievements, challenges, prospects* (pp. 41-62). Rowman & Littlefield International, Ltd.

Diplomat Magazine. (2021, September 10). Germany reopens mission in Libya. *Diplomat*. <https://diplomatmagazine.eu/2021/09/10/germany-reopens-mission-in-libya/>

Diplomat Magazine. (2022, October 2). The UAE and the Netherlands: "Going beyond the status quo." *Diplomat*. <https://diplomatmagazine.eu/2022/10/02/the-uae-and-the-netherlands-going-beyond-the-status-quo/>

Egeland, K. (2022). A theory of nuclear disarmament: Cases, analogies, and the role of the non-proliferation regime. *Contemporary Security Policy*, 43(1), 106-133. <https://doi.org/10.1080/13523260.2021.1978159>

Ejdus, F., & Juncos, A. E. (2018). Reclaiming the local in EU peacebuilding: Effectiveness, ownership, and resistance. *Contemporary Security Policy*, 39(1), 4-27. <https://doi.org/10.1080/13523260.2017.1407176>

Goede, M. de. (2021). Finance/security infrastructures. *Review of International Political Economy*, 28(2), 351-368. <https://doi.org/10.1080/09692290.2020.1830832>

Goede, M. de, & Westermeier, C. (2022). Infrastructural geopolitics. *International Studies Quarterly*, 66(3), sqac033. <https://doi.org/10.1093/sqac033>

Huijgh, E. (2019). Changing tunes for public diplomacy: Exploring the domestic dimension. In *Public diplomacy at home* (pp. 32-51). Brill/Nijhoff.

Jeandesboz, J. (2018). Putting security in its place: EU security politics, the European neighborhood policy and the case for practical reflexivity. *Journal of International Relations and Development*, 21, 22-45. <https://doi.org/10.1057/jird.2015.11>

Lanfranchi, G. (2019a). Implementing security mechanisms in Northeast Syria. *Diplomat Magazine*. <https://diplomatmagazine.eu/2019/09/21/implementing-security-mechanism-in-northeast-syria/>

Lanfranchi, G. (2019b). The U.S. welcomes progress achieved during the Warsaw Ministerial on the Middle East. *Diplomat Magazine*. <https://diplomatmagazine.eu/2019/02/22/the-u-s-welcomes-progress-achieved-during-the-warsaw-ministerial-on-the-middle-east%ef%bb%bf/>

Lanfranchi, G. (2019c). US and Poland to host Ministerial for Peace and Security in the Middle East. *Diplomat Magazine*. <https://diplomatmagazine.eu/2019/02/14/us-and-poland-to-host-ministerial-for-peace-and-security-in-the-middle-east/>

Lanfranchi, G. (2019d). Youth activists from the Middle East tell their stories to Leiden University students. *Diplomat Magazine*. <https://diplomatmagazine.eu/2019/05/04/youth-activists-from-the-middle-east-tell-their-stories-to-leiden-university-students/>

Manners, I. (2021). Political psychology of emotion(al) norms in European Union foreign policy. *Global Affairs*, 7(2), 193-205. <https://doi.org/10.1080/23340460.2021.1972819>

Meier, D. (2020). In-between spaces in the Levant: Conceptual reflections. *Mediterranean Politics*, 25(3), 273-288. <https://doi.org/10.1080/13629395.2020.1723999>

Osseiran, M. H., & Salam, N. (2018, October 11). The continuous need to development of international law. *Diplomat Magazine*. <https://diplomatmagazine.eu/2018/10/11/the-continuous-need-to-development-of-international-law/>

Pina-Cabral, J. (2020). Mediterranean equivoques at Oxford. In G. Bowman & J. Pina-Cabral (Eds.), *After society: Anthropological trajectories out of Oxford* (pp. 196-218). Berghahn Books.

Pivariu, C. (2017a). The Middle East – A barometer for the world's peace? *Diplomat Magazine*. <https://diplomatmagazine.eu/2017/11/04/middle-east-barometer-worlds-peace/>

Pivariu, C. (2017b). Middle East – whereto? *Diplomat Magazine*. <https://diplomatomagazine.eu/2017/07/25/middle-east-whereto/>

Pivariu, C. (2018a). Iraq after the parliamentary elections and beyond. *Diplomat Magazine*. <https://diplomatomagazine.eu/2018/10/10/iraq-after-the-parliamentarian-elections-and-beyond/>

Pivariu, C. (2018b). The Middle East—*quo vadis?* *Diplomat Magazine*. <https://diplomatomagazine.eu/2018/08/05/the-middle-east-quo-vadis/>

Pivariu, C. (2018c). New opportunities for a durable solution in the Middle East? *Diplomat Magazine*. <https://diplomatomagazine.eu/2018/03/03/new-opportunities-durable-solution-middle-east/>

Pivariu, C. (2018d). Turkey—an unavoidable player in the Middle East. *Diplomat Magazine*. <https://diplomatomagazine.eu/2018/09/02/turkey-an-unavoidable-player-in-the-middle-east/>

Pivariu, C. (2020, December 28). The Great Powers’ competition in the Middle East and North Africa. *Diplomat Magazine*. <https://diplomatomagazine.eu/2020/12/28/the-great-powers-competition-in-the-middle-east-and-north-africa/>

Sandrin, P. O. (2020). Humanitarian, hospitable and generous: Turkish Public Diplomacy’s

“story” in times of authoritarianism and military interventionism. *Carta Internacional*, 15(2), 238-263. <https://doi.org/10.21530.ci.v15n2.2020.1050>

Solomon, T. (2018). Ontological security, circulations of affect, and the Arab Spring. *Journal of International Relations and Development*, 21, 934-958. <https://doi.org/10.1057/s41268-017-0089-x>

Turunen, S. (2020). Humanitarian diplomatic practices. *The Hague Journal of Diplomacy*, 15, 459-487. <https://doi.org/10.1163/1871191X-BJA10008>

METHODS IN DIALECTAL RESEARCH

Ana-Maria Pîrțac

PhD Student, „Alexandru Ioan Cuza” University of Iași

Abstract: Each language is individualized by the way its speakers use facts of a phonetic, lexical and morphological nature. Dialect research can be done both on the basis of direct observation and by conducting a complex dialect investigation. This article presents the research methods that contribute to outline an overview of the linguistic variety specific to the investigated area. The article provides information about the methods used to collect the dialect material, as well as additional information about the researcher, the speaking subjects and the questionnaire used.

Keywords: language, communication, dialect, research, methodology.

Metodele utilizate pentru culegerea materialului dialectal sunt variate, pornind de la simpla notare a informațiilor identificate de către anchetator în urma observației directe, până la organizarea unei anchete dialectale complexe. Indiferent de obiectivul urmărit în cercetarea dialectală, anchetatorul trebuie să respecte două etape: culegerea și înregistrarea datelor lingvistice, respectiv interpretarea acestora.

Prima metodă de cercetare folosită pentru alcătuirea glosarelor și a monografiilor dialectale, este cunoscută sub denumirea de *metoda observației directe*, aceasta constând în notarea de către anchetator a principalelor trăsături dialectale identificate în vorbirea obișnuită, fără a deține un chestionar propriu-zis sau o listă specifică de întrebări și fără a interveni în procesul de comunicare. Principala trăsătură a datelor extrase de către anchetator în urma acestei metode dialectale este autenticitatea, deoarece vorbirea informatorilor este surprinsă într-un proces firesc și spontan. Totuși, metoda cunoaște dezavantajul de a avea un timp îndelungat de desfășurare, cercetătorul fiind nevoit să aștepte relevarea fenomenelor caracteristice graiului respectiv¹.

Adesea metoda observației se îmbină cu culegerea de texte dialectale. Dacă în fazele incipiente anchetatorii luau în considerare textele folclorice, iar cum acestea nu redau particularitățile vorbirii obișnuite, în momentul de față se optează pentru textele care evidențiază activități uzuale din viața oamenilor. Textele dialectale se împart în două categorii: *texte tematice*², acestea reprezintă texte ce se definesc printr-o tematică anume, precum obiceiurile practicate la botez, nuntă, înmormântare, sărbători creștine, dar și activități specifice vieții rurale: aratul, cositul, prepararea diverselor bunătăți specifice zonei etc.) și *texte libere*³, în care informatorii povestesc întâmplări din viața lor (copilărie, armată, căsnicie, întâmplări neobișnuite, etc.). Comparând cele două tipuri de categorii de texte putem observa o serie de trăsături specifice. Textele tematice sunt în esență descriptive și pot fi comparabile datorită tratării aceleași tematici de către informatori diferiți. Pe de altă parte, textele libere au un caracter narativ, datorită implicării elementelor de natură afectivă.

O altă metodă folosită în cercetarea dialectală care ne oferă o viziune mult mai largă asupra graiurilor este ancheta dialectală. De regulă, ancheta dialectală a fost utilizată pentru elaborarea monografiilor și atlaselor lingvistice. Documentarea regiunii care urmează a fi anchetată corespunde

¹ Sorin Guia, *Dialectologie română: studiu și corpus de texte*, Editura Vasiliana '98, Iași, 2014, p. 12.

² Informatorii prezintă o temă stabilită de anchetator, de regulă reflectă activități uzuale din viața oamenilor. Vezi și Turculeț, *Dialectologie română*, Editura „Universității Alexandru Ioan Cuza”, Iași, 2002, p. 24.

³ Informatorii tratează din proprie inițiativă anumite subiecte. *Ibidem*, p. 25.

primului pas în pregătirea unei anchete dialectale eficiente. Astfel, pentru a înțelege faptele de limbă specifice zonei respective este necesară colectarea unor informații de natură politică, economică, socială, istorică, cât și despre tradițiile și obiceiurile locale.

În funcție de procedeele care stau la baza culegerii materialului dialectal, putem deosebi între două tipuri de anchetă dialectală: *ancheta prin corespondenți*, și *ancheta directă*⁴.

Ancheta cu ajutorul corespondenților a fost prima care s-a desfășurat iar aceasta presupune trimiterea unor chestionare cu întrebări unor corespondenți într-o anumită regiune. Corespondenții trimit prin intermediul poștei, răspunsurile oferite de către ei sau alți membri ai comunității. În 1885 Bogdan Petriceicu Hașdeu, folosește pentru prima dată această metodă în spațiul lingvistic românesc, efectuată pe baza unui chestionar de 206 întrebări în vedea publicării *Etymologicum Magnum Romaniae*⁵. De asemenea, lingvistul Sextil Pușcariu folosește metoda pentru elaborarea unui atlas al limbii române. Chestionarele compuse dintr-o serie de întrebări specifice au fost trimise unor intelectuali români.

Principalul avantaj al folosirii *metodei prin corespondenți* este reprezentat de perioada mai redusă de timp de culegere a materialului lingvistic. Acest tip de anchetă poate fi folosit cu ușurință în elaborarea lucrărilor lexicografice. Analizând această metodă putem descoperi și o serie de dezavantaje sau neajunsuri precum repartizarea spațială neuniformă a materialului cules, inexactitatea răspunsurilor oferite cauzată de slaba instruire a corespondenților în transcrierea fonetică, precum și generarea unor date fonetice greșite sau incerte⁶. Ion Coteanu suține calitatea informatorilor în vederea elaborării unei anchete eficiente: „formula nu este recomandabilă, fiindcă nu schimbul de scrisori este important, ci calitatea informatorilor, a corespondenților, care răspund sau adună răspunsurile la chestionar”⁷.

Ancheta directă constituie una dintre metodele cele mai prielnice pentru obținerea unui material lingvistic variat, și se realizează prin culegerea materialului de către anchetator în mod direct de la informatori. Prima anchetă directă a fost organizată de lingvistul german Gustav Weigand, precedată de anchetele efectuate de Sextil Pușcariu, ambele în vederea elaborării unor atlase lingvistice. Înainte de efectuarea anchetei directe este necesară o etapă pregătitoare care presupune: identificarea obiectivului anchetei, cunoașterea unor informații despre regiunea în cauză, stabilirea unei rețele de puncte ce urmează a fi anchetate, elaborarea chestionarului de întrebări, problema anchetatorului⁸.

Anchetatorul este cel care culege informațiile lingvistice pe teren. Acesta trebuie să cunoască la fața locului metodele folosite, să utilizeze o varietate lingvistică cât mai asemănătoare cu cea a subiecților vorbitori cât și să cunoască partea tehnică a transcrierii fonetice și implicit a folosirii unui aparat ce permite înregistrarea acestora. Pe lângă aceste aspecte, anchetatorul trebuie să adopte un stil cât mai familiar pentru a câștiga încrederea informatorilor, să creeze un climat potrivit pentru a-i determina să se deschidă și să povestească orice ar fi de interes. O relație deschisă stabilită între anchetator-informator, poate determina generarea unui material de calitate. În acest sens, Valeriu Rusu consideră că „ancheta dialectală este prin excelență o comunicare bilaterală, bazată pe relația particulară care se stabilește, într-un anumit moment și într-un anumit context, între anchetator și informator”⁹. De asemenea, Valeriu Rusu în lucrarea *Introducere în studiul graiurilor românești* subliniază calitatea umană a anchetatorului cât și formația profesională în domeniu lingvistic sau pe aria folclorică, istorică, etnografică¹⁰. Un aspect dezbătut de specialiști se referă la calitatea de indigen sau străin a cercetătorului. Referitor la acest aspect, un străin poate recunoaște cu ușurință nuanțele

⁴ *Ibidem*, p. 26.

⁵ Lucrare concepută de către savantul B. P. Hașdeu sub forma unui dicționar etimologic al limbii române.

⁶ *Ibidem*, p. 27.

⁷ Ion Coteanu, *Elemente de Dialectologie a limbii române*, Editura Științifică, București, 1961, p. 24.

⁸ Sorin Guia, *op. cit.* p. 16.

⁹ *Tratat de dialectologie românească*, coordonator Valeriu Rusu, Editura „Scrisul Românesc”, Craiova, 1984, p. 29.

¹⁰ Valeriu Rusu, *Introducere în studiul graiurilor românești*, Editura Științifică, București, 1977, p. 38.

graiului local, în schimb informatorii pot manifesta reticență în momentul în care discută cu un anchetator necunoscut, optând pentru pronunțarea literară, în defavoarea graiului local.

Informatorii sau subiecții vorbitori sunt persoanele chestionate pe durata anchetei dialectale. Pe lângă criteriile generale (dentiție, audiție, pronunțare normală) informatorii trebuie să îndeplinească câteva cerințe, care decurg din scopul anchetei, precum: să fi trăit mare parte din viața lor în localitatea anchetată, să fie cooperanți, deschiși și comunicativi pe parcursul anchetei. Pe fișa fiecărui informator, anchetatorul trebuie să noteze vârsta, sexul, studiile, ocupația profesională, călătoriile sau stagiile prin alte zone, interesul pentru mass-media, lectură, precum și alte informații relevante. Astfel, anchetatorul trebuie să aibă în vedere parametrii sociolingvistici ai participanților la procesul de comunicare și o serie de factori extralingvistici. Se recomandă selectarea informatorilor respectând atât *variația diatopică* cât și *variația diastratică*¹¹. Situația de comunicare determină apariția unor diferențele diamesice și diafazice deoarece subiecții vorbitori își pot modifica felul de a vorbi în funcție de situația de comunicare în care se află, de regulă, adaptându-se la statul socio-cultural pe care-l prezintă anchetatorul. Subiectul vorbitor poate observa diferențele în timpul contactului cu o altă normă, ceea ce determină ca acesta să-și adapteze pronunțarea, uneori să-și mascheze graiul local. De obicei, informatorii adoptă o pronunție mai aproape de graiul local în cadrul discuțiilor libere sau în timpul dialogului cu familia, spre deosebire de momentul în care răspund la întrebările indirecte din chestionar, context în care pot deveni emotivi, controlându-și vorbirea și încercând să evite aspecte arhaice sau regionale. Totuși, unii subiecți vorbitori tind să-și păstreze particularitățile graiului tocmai pentru că acesta le conferă identitatea. Se recomandă ca pentru realizarea unei anchete eficiente, discuțiile libere să reprezintă punctul de plecare.

Chestionarul reprezintă o listă de întrebări întocmite în funcție de specificul zonei cercetate. În alcătuirea chestionarului se folosesc cuvinte care prezintă interes din punct de vedere fonetic, lexical, morfologic și semantic. Forma cuvintelor trebuie să fie cât mai clară. Se pot adresa *întrebări directe*¹² de tipul: *Cum ai zice, pe limba d-tale, așa cum îți vine mai bine, vorbele acestea: aceștia sunt copii mei?*¹³. De cele mai multe ori se manifestă o preferință pentru întrebările indirecte deoarece acestea nu influențează răspunsul subiecților vorbitori, de tipul: *Cum îi zici la prima încăpere a casei în care intri din curte sau din pridvor?; Cum îi zici la vasul lunguieț de lemn în care femeia spală rufe?*¹⁴. Anchetatorul poate adresa și o serie de întrebări tematice prin care poate câștiga încrederea informatorilor, legate de obiceiurile locale, tradițiile respectate în preajma sărbătorilor, obiceiuri practicate cu ocazia unor evenimente primordiale din viața omului precum nunta, botezul, înmormântarea, sau anumite aspecte ce conturează viața de zi cu zi a oamenilor.

Limba poate fi definită ca fenomen social, iar fiecare grai este individualizat prin modul în care vorbitorii săi folosesc faptele de natură lexicală, fonetică. Culegerea de materialului dialectal se poate realiza atât pe baza observației directe, cât și prin desfășurarea unei anchete dialectale complexe. Metodele de cercetare contribuie la conturarea unei imagini de ansamblu asupra varietății lingvistice specifice zonei anchetate.

BIBLIOGRAPHY

Atlase:

Noul Atlas Lingvistic român pe regiuni. Oltenia, vol II, de Teaha Teofil, Ionică Ion, Rusu Valeriu, Cazacu Boris, Editura Academiei Republicii Socialiste România, București, 1970.

¹¹ Selectarea subiecților vorbitori în funcție de vârstă, condiția socială, ocupația profesională cât și de nivelul de studiu.

¹² Întrebările directe conțin termenul urmărit, pentru a surprinde alte sensuri ale acestuia. Acest tip de întrebări este folosit pentru a obține sensul vechi al unor termeni.

¹³ Întrebare directă preluată din *ARL*, vol II.

¹⁴ Întrebări indirecte preluate din *NALR*, vol II, Oltenia.

Atlasul lingvistic român, de Muzeul Limbii române din Cluj, sub conducerea lui Sextil Pușcariu, Partea I, (ALR I), vol II, *Familia, Nașterea, Botezul, Copilăria, Nunta, Moartea*, de Sever Pop, Sibiu-Leipzig, 1942.

Cărți:

Coteanu, Ion, *Elemente de dialectologie a limbii române*, Editura Științifică, București, 1961.

Guia, Sorin, *Dialectologie română: studiu și corpus de texte*, Editura Vasiliana '98, Iași, 2014.

Rusu, Valeriu (coord.) *Tratat de dialectologie românească*, Editura „Scrisul Românesc”, Craiova, 1984.

Rusu, Valeriu, *Introducere în studiul graiurilor românești*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1977.

Turculeț, Adrian, *Dialectologie română*, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, 2002.

PRAGMATIC PARTICULARITIES OF THE PROFESIONIȘTII (THE PROFESSIONALS) TV DEBATE, MODERATOR AND PRODUCER: EUGENIA VODĂ, GUEST: ȘTEFAN AUGUSTIN DOINAȘ

Geanina-Marina Dumitruț

PhD Student, „Alexandru Ioan Cuza” University of Iași

Abstract: This article presents a case study of the televised debate show "Profesioniștii" moderated by Eugenia Vodă and featuring writer Ștefan Augustin Doinaș as a guest. The article examines televised debates from two perspectives: the conversational perspective and the television perspective. The televised debate is described as a program that aims to provide information and is characterized by the polemical-contractual dimension of communication. The article also discusses the hierarchical structure of verbal exchanges in televised debates and the use of positive politeness markers by moderators to establish rapport with guests. The article provides insights into the strategies used in televised debates and their impact on the communication between participants.

Keywords: language, discourse, analyze, pragmatics, communication

Lucrarea de față se constituie într-un studiu de caz al *dezbaterii televizate Profesioniștii* (14.01.2010, Postul TVR1), al cărei moderator și realizator este Eugenia Vodă (E), care-l are, în calitate de invitat, pe Ștefan Augustin Doinaș (D). *Profesioniștii* este una dintre cele mai urmărite și apreciate emisiuni¹ ale Televiziunii Române.

Așa cum s-a menționat și anterior, *Profesioniștii* este o emisiune realizată de Eugenia Vodă începând cu anul 2000, aceasta fiind una dintre cele mai vizualizate emisiuni de cultură din România. De-a lungul timpului, această emisiune a fost distinsă cu numeroase premii printre care se regăsește „Premiul Clubului Român de Presă” pentru cel mai bun talk-show, „Premiul UCIN” pentru critică de film, „Premiul criticii” pentru cea mai bună emisiune de televiziune sau „Premiul Ion Cantacuzino al Asociației Criticilor de Film” pentru publicistica de cinema.

Textul a fost excerptat din *Corpusul de limbă română vorbită actuală nedialectală*, coordonator Luminița Hoarță Cărașu, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, 2013, p. 259-262.

La o privire mai atentă, se poate observa că dezbaterea televizată sau cum mai este numită în literatura de specialitate „genul televizual” (Charadeau, Ghiglione 1997), ar fi benefic de analizat, după cum arată și Noël Nel (Nel 1990: 17), pe două planuri, și anume, planul conversațional și planul televizual.

În ceea ce privește perspectiva televizuală, *dezbaterea televizată* este „o emisiune sau un fragment de emisiune, animată de obiectivul informației și traversată de dimensiunea polemico-contractuală a comunicării” (Nel 1990: 25). Uitându-ne, mai apoi, la sistemul de reprezentare, acest tip de interacțiune mediată controlată propune un regim de vizibilitate care se caracterizează prin obiectivitate, dar care nu exclude spectacularul, credibilitatea acesteia bazându-se pe „o etică a emisiunii în direct și a adevărului care nu refuză nici dramaturgia emoției, nici performanța actorului, nici activitatea instanței de punere în scenă” (Nel 1990: 25).

Așa cum s-a menționat anterior, această interacțiune mediată controlată este o alcătuire ierarhizată care funcționează pe schimburi verbale. Ea este determinată de prezența a cel puțin doi

---

¹ <https://www.tvrplus.ro/emisiuni/P>

protagoniști, care, alternativ, joacă rolul vorbitorului și al receptorului, înscriindu-se într-o așa-numită „sincronizare interacțională” (Kerbrat-Orecchioni 1996: 4).

În ordinea firească a lucrurilor, emisiunea începe cu utilizarea de către moderatoarea și realizatoarea ei a *mărcilor politeții pozitive*, tip de politețe care „reflectă un efort de apreciere între colocutori” (Ionescu Ruxăndoiu 2003: 79). În incipitul dezbaterii televizate, Eugenia Vodă utilizează una dintre strategiile acestui tip de politețe care se referă la „exagerarea interesului, aprobării, simpatiei pentru receptor” (Ionescu Ruxăndoiu 2003: 80). De asemenea, emisiunea începe și cu o prezentare elogioasă a scriitorului Ștefan Augustin Doinaș, făcută de către moderatoarea emisiunii, Eugenia Vodă: „un profesionist al scrisului”, „un poet intrat în istoria literaturii române”, spune ea despre Ștefan Augustin Doinaș, utilizând, după cum am afirmat mai sus, o strategie a *politeții pozitive*, care presupune „tratarea receptorului ca membru al grupului căruia îi aparține emițătorul, ca persoană cunoscută, agreată, apreciată” (Ionescu Ruxăndoiu 2003: 79):

„E: bine v_am <F găsit> ↑ *stimați telespectatori* . am invitat în <F studio> ↑ UN PROFESIONIST AL <F SCRISULUI> . <L un poet intrat în ISTORIA LITERATURII ROMÂNE> ↑ <L ȘTEFAN AUGUSTIN DOINAȘ> . domnule ↑ doinaș ↑ v_am invitat ↑ nu numai ca <F POET PROFESIONIST> ↑ dacă se poate spune așa ↓ sună barbar ↓ (*râde*) =”

O altă marcă a *politeții pozitive* care occură în discursul dezbaterii televizate pe care o analizăm este *umorul*. În emisiunea pe care o propunem spre analiză *glumele sunt făcute atât de către moderatoarea, Eugenia Vodă, cât și de către invitatul emisiunii, Ștefan Augustin Doinaș*. Reacția moderatoarei emisiunii la glumele lui Ștefan Augustin Doinaș se situează la nivelul nonverbalului. Aceasta râde, râsul său fiind, de asemenea, o marcă a *politeții pozitive*:

„E: bine v_am <F găsit> ↑ *stimați telespectatori* . am invitat în <F studio> ↑ UN PROFESIONIST AL <F SCRISULUI> . <L un poet intrat în ISTORIA LITERATURII ROMÂNE> ↑ <L ȘTEFAN AUGUSTIN DOINAȘ> . domnule ↑ doinaș ↑ v_am invitat ↑ nu numai ca <F POET PROFESIONIST> ↑ dacă se poate spune așa ↓ *sună barbar* ↓ (*râde*) =”

„E: ceva cu o inimă ?]”

D: <*zâmbet în general* ↑ nu_mi amintesc versuri ale mele>.”

„E: <*râs* dar sună bine . bun>. deci ↑ <L aș vrea să vă <F exploatăm> ↓ în emisiunea de astăzi ↑ și ca un profesionist> ↓ cum spuneam ↑ al vieții literare ↓ ca omul care a trăit în <F I-NI-MA> vieții literare românești ↑ cale de atâtea decenii . și s_o luăm <F metodic> . s_o luăm <F deloc poetic>. dacă ar fi să îmi propuneți o periodizare ↓ cum ați periodiza viața literară românească la care ați fost un MARTOR <F PROFESIONIST> ↑ și un <F PARTICIPANT> PROFESIONIST .”

„E: (*râde*)”

Discursul din cadrul dezbaterii televizate propuse spre analiză este organizat sub forma schimbul conversațional de replici care se desfășoară sub forma secvențelor în doi membri, numite *perechi de adiacență*, de tipul întrebare-răspuns. J. Meibauer este de părere că perechile de adiacență au *caracter dialogic* și că se înscriu sub semnul *obligativității*; în acest sens, lingvistul amintit își exprimă opinia că „se poate considera ca o îndatorire socială faptul că o întrebare va primi un răspuns”², acest tip de discurs fiind un discurs oral, structurat sub forma dialogului.

Moderatoarea și realizatoarea emisiunii, Eugenia Vodă, îi adresează întrebările invitatului său, Ștefan Augustin Doinaș, de obicei, în mod direct:

„E: ceva cu o inimă ?]”

„E: = cum e asta ?”

„E: adică și <F POEZIA> a fost SUB <F VREMI> ↓ domnule doinaș ?”

„E: în <F mai mare măsură> ?”

² J. Meibauer, *Pragmatik. Eine Einführung*, Stauffenburg, Tübingen, 1999, p. 134.

Alteori, întrebările sunt adresate în mod indirect, fiind introduse în discurs cu ajutorul unei *presecvențe*, moderatoarea emițând aserții (ce includ și mărci ale confirmării) cu intonație fundamentală enunțiativă, prin intermediul cărora se cere confirmarea din partea invitatului emisiunii:

„E: v_am invitat și ca pi_un profesionist ↑ al VIETȚII LITERARE ↓ pentru că dumneavoastră ↑ v_ați început cariera literară ↑ în o mie nouă sute treizeci și ↓ nouă ?”

„E: <râs dar sună bine . bun>. deci ↑ <L aș vrea să vă <F exploatăm> ↓ în emisiunea de astăzi ↑ și ca un profesionist> ↓ cum spuneam ↑ al vieții literare ↓ ca omul care a trăit în <F I-NI-MA> vieții literare românești ↑ cale de atâtea decenii . și s_o luăm <F metodic> . s_o luăm <F deloc poetic>. dacă ar fi să îmi propuneți o periodizare ↓ cum ați periodiza viața literară românească la care ați fost un MARTOR <F PROFESIONIST> ↑ și un <F PARTICIPANT> PROFESIONIST”

„E: dar dumneavoastră ați <F CULTIVAT> ↑ la un moment dat ↑ <F NEOromantismul> ↑ la începuturile carierei: dumneavoastră poetice ↓ nu ?”

Ștefan Augustin Doinaș răspunde la unele întrebări *în mod direct*, oferindu-i, imediat (suprapunând chiar o parte din intervenția sa peste cea a interlocutorului), celuilalt participant la conversație, informațiile cerute prin intermediul întrebării:

„E: v_am invitat și ca pi_un profesionist ↑ al VIETȚII LITERARE ↓ pentru că dumneavoastră ↑ v_ați început cariera literară ↑ în o mie nouă sute treizeci și ↓ nouă ?

D: da . atunci a fost debutul meu . =”

„E: deci <F cale> de ↑ câteva <F decenii bune> ↑

D: da .”

„E: bune ↑ și mai puțin bune ↑ <R vorba vine ↓ bune ↑>

D: da .”

„E: dumneavoastră ați <F străbătut> + secolul ↑ și ați fost în + <L INIMA vieții literare ROMÂNEȘTI> .

D: da . șaizeci și ceva ↑ de ani .”

„E: păi vedeți că îl știți ↑ versul ?

D: da .”

De cele mai multe ori, însă, Ștefan Augustin Doinaș răspunde la întrebarea adresată de către Eugenia Vodă utilizând *o presecvență*, iar răspunsul se constituie în *explicația* răspunsului propriu-zis:

„E: păi vedeți că îl știți ↑ versul ?

D: da .

E: <S deci> ↑

D: da ↓ dar această inimă a bătut ↑ ă: cu totul diferit ↑ în epoci cu totul diferite ↑ (*inspiră adânc*) uneori a fost tahicardică ↑ alteori a fost bradicardică ↑ =

E: = cum e asta ?

D: când bate prea repede”

„E: [de ce ?

D: înseamnă] ↑ ⊥ e: m- + mărturia ↑ ⊥ este dovada unei lipse de libertatea care a existat în societatea românească ↑ și îndeosebi lipsă de libertate pentru profesioniștii scrisului ↓ care au trebuit să adă- adăpteze la diverse comandamente dictate din <F afara:> ↑ + sferei lor ↓ proprii .”

Am identificat, în cadrul dezbaterii televizate propuse spre analiză, mai multe tipuri de *mărci pragmatice*, unele înscrise în clasa *semnalelor locutive*, altele aparținând categoriei *semnalelor de receptare*.

1. Semnale locutive

➤ Mărci pragmatice de solicitare a acordului și/sau confirmării:

„E: dar dumneavoastră ați <F CULTIVAT> ↑ la un moment dat ↑ <F NEOromantismul> ↑ la începuturile carierei: dumneavoastră poetice ↓ nu ?”

➤ Mărci ale dezacordului exprimat cu referire la ideile conținute de către interlocutor:
„E: când vă <F aud> ↑ parcă îmi descrieți <F ACTORUL> ↑ dați o definiție [a artei actorului ↑

D: *nu . nu.*]”

➤ Un alt tip de marcă pragmatică utilizat de către moderatoarele, este cel reprezentat de așa-numitele „*semnale care servesc la preluarea replicii*”³, care au funcția pragmatică de preluare a cuvântului de către ascultător. În interacțiunea verbală moderator-invitat analizată, este utilizată de către moderatoarele, în acest sens, marca pragmatică de tipul *deci*:

„E: *deci* <F cale> de ↑ câteva <F decenii bune> ↑”

„E: păi vedeți că îl știți ↑ versul ?

D: da .

E: <S *deci*> ↑

D: da ↓ dar această inimă a bătut ↑ ă: cu totul diferit ↑ în epoci cu totul diferite ↑ (*inspiră adânc*) uneori a fost tahicardică ↑ alteleori a fost bradicardică ↑ =”

2. Semnale de receptare

➤ Mărci pragmatice ale acordului și/sau confirmării:

„E: v_ am invitat și ca pi_un profesionist ↑ al VIETȚII LITERARE ↓ pentru că dumneaVOASTRĂ ↑ v_ați început cariera literară ↑ în o mie nouă sute treizeci și ↓ nouă ?

D: da . atunci a fost debutul meu . =”

„E: *deci* <F cale> de ↑ câteva <F decenii bune> ↑

D: da .

E: bune ↑ și mai puțin bune ↑ <R vorba vine ↓ bune ↑>

D: da .”

Lucrarea de față include analiza dezbaterii televizate **Profioniștii (14.01.2010, Postul TVR1)**, al cărei moderator și realizator este Eugenia Vodă (E), care-l are, în calitate de invitat, pe Ștefan Augustin Doinaș (D), scriitor renumit. Printre particularitățile pragmatice evidențiate, în lucrare, menționăm utilizarea *mărcilor politeții*, modul specific de funcționare a *regulilor accesului la cuvânt*, aspecte variate ale *structurii conversației* încadrate în dezbaterile televizate analizate și ocurența, în cadrul tipului de discurs analizat, a diverselor *mărci pragmatice*, fiecare cu funcția sa pragmatică.

BIBLIOGRAPHY

Hoarță Cărăușu 2013a = Hoarță Cărăușu, Luminița (coordonator), *Corpus de limbă română vorbită actuală nedialectală*, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, 2013.

Hoarță Cărăușu, Luminița, *Elemente de analiză a structurii conversației*, Editura Cermi, Iași, 2003.

Hoarță Cărăușu, Luminița, *Pragmalingvistică. Concepte și taxinomii*, Editura Cermi, Iași, 2004.

Hoarță Cărăușu, Luminița, *Teorii și practici ale comunicării*, Editura Cermi, Iași, 2008.

Ionescu Ruxăndoiu, Liliana, *Limba și comunicare*, Editura All Educational, București, 2003.

J. Meibauer, *Pragmatik. Eine Einführung*, Stauffenburg, Tübingen, 1999.

Kerbrat-Orecchioni 1996: Catherine Kerbrat-Orecchioni, *La conversation*, Éd. du Seuil, Paris.

Militaru, Marina-Luminița, *Strategii ale politeții și ale impoliteții în talk-show-ul electoral*, în *Limba română. Stadiul actual al cercetării*, Editura Universității București, p. 407-412.

Nel 1990: Noël Nel, *Le débat télévisé*, Armand Colin, Paris.

³ Carla Bazzanella, *I segnali discorsivi*, în L. Renzi, *Grande grammatica italiana di consultazione*, Il Mulino, Bologna, 1995, p. 232.

'SUCCESS' AND 'UNSUCCESS' – ZOO EMBLEMS IN CREATING ENGLISH PHRASEOLOGIES

Oana Balan

PhD Student, State University of Moldova, Chişinău, Republic of Moldova

Abstract: This article is devoted to the presence of zoo elements inserted in the creation of phraseological units in the English linguistic picture, analyzed as a cognitive process that wraps around the cultural influences, focusing on the antonymic relationship between the concepts of “success” and “unsuccess”. The zoo insertions in speech and thought play the role of emblems for material representations of abstract notions. The methods used for this research are those of general linguistics, and also those specific to cognitive linguistics, such as the conceptual metaphor, the structural method and the cognitive-prototypical scenario.

Keywords: phraseology, antonymy, zoo elements, emblem, prototype, success, unsuccess.

Introduction

The aim of the article is to find both common and particular invariable criteria that lead to the creation and the use of English phraseology containing zoo elements and to investigate the antonymic relationship between the phraseological units that generate it. In order to do that, the first aspect to be considered is the definition of emblems given by various researchers in their studies. The next step would be to attempt a classification of emblems according to their degrees of strength and transparency, where an emblem is strong if it is well-known by the majority of people in a community, and weak when the emblem might not be recognized so easily. In the case of transparency, the link between the values of emblem and the meaning of the phraseological unit should be well set, for example the connection between the values of the emblem for *wolf*, which stands for danger, hunger, hunt, and the meaning of the phraseological unit *throw somebody to the wolves* which is to put someone in danger, is a very transparent one. Not the same thing can be said about the link between the *lion* emblem which leads anyone to the concepts of strength, power, leadership, and the phraseological unit *the lion's share* which refers to inequality.

Going further, the article will show the use of zoo emblems in creating phraseological units in order to transfer abstract notions into concrete images that are offered by the natural world, leading the speaker through a series of conceptual metaphors, mental representations and stereotypical prototypes. Concerning the way in which people are expected to react in a certain manner when they are set in a specific situation, in her work, *Semantics. Primes and Universals*, Anna Wierzbicka introduces the cognitive-prototypical scenario as a method of investigation in linguistics, unfolding the development of the cognitive process that is taking place. This shows how the individual receives, understands and forms thoughts upon reading or hearing phraseological units that reflect aspects of the universe of the individual.

Definition of Emblems

In an attempt to define *emblems*, A. Langlotz, mentions in his work, *Idiomatic Creativity: A Cognitive-Linguistic Model of Idiom-Representation and Idiom-Variation in English*, that an emblem is a 'stereotypical conceptual prototype that works as the material representation of a very abstract quality or attribute' (Langlotz, 2006: 72). The author states that instead of taking the general idea that people resemble animals, the speaker uses derived meanings of *conventionalized emblematic values* which are attributed to animals (Langlotz, 2006: 72). In his study, he offers as an example the phraseological unit

he is a lion, where the speaker describes someone who is brave, confident, and strong. The lion is known as the king of the jungle and is often associated with strength and power, making it a fitting symbol for success. On the other hand, the author mentions the phraseological unit *he is such a pig*, denoting dirtiness, vulgarity, carelessness which are all traits that lead to some kind of failure, for example an individual might fail to achieve something because of his carelessness, or he might fail in romantic, work or social relationships.

Therefore, emblems can be defined as conceptual patterns that extend their semantic field in order to share cultural knowledge and experience and communicate complex ideas in a simpler manner. On a deeper level, animal emblems describe people's abilities or faults, strengths or weaknesses, and traits that contribute to their success or lead to their defeat.

Classification of Emblems

When trying to classify emblems, the first aspect that needs to be taken into consideration is the degree of strength that can be attributed to them. An emblem is considered to be strong when it is generally known in a cultural or linguistic community and its meaning is recognized easily. A strong emblem might be the *lion*, commonly known to be the king of the animals, symbol of success, strength and courage. On the other hand, an emblem that lost its strength is the *fish* emblem in Christianity, which has been generally replaced with the cross and its value is now restricted to a specific number of experts that know its function.

Another aspect that is taken into consideration in order to classify emblems is the degree of transparency. A transparent emblem is that of the *wolf* which certainly represents danger, hunger, evil, as in the phraseological unit *throw somebody to the wolves*, which means to put someone in danger. In contrast, the phraseological unit *the lion's share*, that refers to inequality, is not so commonly known or understood, therefore it has a weak degree of cultural entrenchment.

Depending on the cognitive structure of the phraseological unit that contains the central concept, emblems can be classified also into metaphorical emblems, where an abstract notion is better understood or explained through a transfer to a more concrete domain, known to the receiver. For example, the phraseological unit *a pretty kettle of fish* refers to a chaotic situation, mapped onto the image of a fish lacking space in a kettle. The abstract concept of *chaos* was evoked by the emblem of *fish* which is material, concrete and familiar.

Metonymical emblems are a category that evoke a part for the whole, a cause for the effect or a place for the activity and so on, in order to evaluate purposeful situations or their quality. A positive situation of keeping away from trouble or avoiding problems is rendered by the phraseological unit *keep the wolf from the door*, where the concept of danger evoked by the wolf emblem is obstructed with the help of a part for the whole metonymy using the noun *door* for an entire building.

The use of different types of emblems reflects an individual's ability to flexibly adapt the language to different contexts and levels of specificity and to understand how language and thought are interconnected.

Animal Emblems in Creating Phraseologies

Animal emblems are frequently used in cognitive linguistics to understand how language and thought are interconnected. According to cognitive linguistics, the individual's understanding of the world is shaped by the way he uses language to talk about it. Animal emblems play a significant role in this process as they allow him to associate abstract concepts with concrete images from the natural world.

For example, the use of animal metaphors like *the lion's share* or *the elephant in the room* makes it easier to understand abstract concepts such as inequality or taboo subjects in a concrete way. These metaphors are based on the individual's common knowledge and shared cultural experience of animals, and they allow him to conceptualize abstract ideas more easily.

The examples of animal-based phraseological units for the concepts of *success* and *unsuccess* present in this article are collected from the *Collins Cobuild Dictionary of Idioms* (Moon, 1995) and *The Oxford Dictionary of Idioms* (Siefring, 2004).

Animal-based phraseological units used for the concepts of:

<ul style="list-style-type: none"> • <u>success</u> 1. <i>To be the top dog</i> - This phrase is used to describe someone who is the leader, the most powerful, or the most successful in a particular field. The phrase originated from dog racing, where the dog that wins the race is called the "top dog." 2. <i>To be a shark</i> - This phrase is used to describe someone who is a skilled and ruthless competitor. The phrase originated from the aggressive and predatory nature of sharks, which are known for their hunting abilities. 3. <i>To have the memory of an elephant</i> - This phrase is used to describe someone who has an excellent memory. The phrase originated from the belief that elephants have an exceptional memory and can remember things for a long time. 	<ul style="list-style-type: none"> • <u>unsuccess</u> 1. <i>To be a chicken</i> - This phrase is used to describe someone who is afraid, timid, or lacking in courage. The phrase originated from the idea that chickens are easily frightened and are known for running away from danger. 2. <i>To be a lame duck</i> - This phrase is used to describe someone who is weak or ineffective, especially in a leadership position. The phrase originated from hunting, where a duck that is wounded and unable to fly properly is called a "lame duck." 3. <i>To be a dead duck</i> - This phrase is used to describe someone or something that is certain to fail or be defeated. The phrase originated from hunting, where a duck that is shot and killed is referred to as a "dead duck."
---	---

F

urth
erm
ore,
the
stud
y of
ani
mal
emb
lem
s in
cog
niti
ve
ling
uisti
cs
has

shown that different animal species are associated with different traits, attitudes, and behaviors. For example, lions are often associated with power, leadership, and courage, while sheep are associated with conformity and meekness. These associations are not arbitrary but are based on cultural and historical factors that have shaped our perceptions of animals over time.

Anchoring emblems in cognitive-prototypical scenarios

The animal-based phraseologies are examples of how we use prototypes to understand different aspects of our world. The animal is used as a prototype because it is a salient and familiar example of the quality or characteristic being described. By using animal-based phraseologies, we can communicate complex ideas in a more accessible and concrete way.

Anna Wierzbicka introduced the cognitive-prototypical scenario as a method of investigation in linguistics and it consists in the fact that a person is expected to react in a certain way in a given situation, disregarding the distinction between the accidental thoughts and the essential ones. In order to describe such scenes, we would have to use a natural semantic metalanguage (Wierzbicka, 1999: 34).

Example for the concept of success: *to be a lion*

This phraseological unit is used to describe someone who is brave, confident, and strong. The lion is known as the king of the jungle and is often associated with strength and power, making it a fitting symbol for success. As a way to investigate this phraseological unit, a cognitive-prototypical scenario is created:

- X knows that lions are courageous and confident animals.
- X considers that being courageous and confident leads to success.
- X believes that Y is a courageous and confident person
- X concludes that Y is successful.

Example for the concept of success: *a fish that got away*

This phraseological unit is implying that a person missed an opportunity or failed to achieve something, similar to a fish that managed to evade the hook of a fisherman. The unfolding of this cognitive-prototypical scenario would go like this:

- X knows that a fish can easily escape the hook of the fishing rod.
- X considers that the fish that escaped is a sign of failure and loss.
- X believes that Y missed a great opportunity.
- X concludes that Y is unsuccessful.

These examples show the fact that meanings are distinct in an individual's memory, but they are stored closely related to a central concept which has extended its semantic network. Cognitive-prototypical scenarios are not fixed or universal, but rather vary across cultures and individuals based on their experiences and knowledge.

Conclusions

Overall, zoo emblems are cultural stereotypes with conventionalized emblematic values attributed to animals. The study of animal emblems in cognitive linguistics provides insight into how language shapes our understanding of the world and how our cultural knowledge of animals influences our perception of abstract concepts. The fact that emblems are classified according to strength and transparency also shows how animal emblems play a significant role in the way we communicate and conceptualize complex ideas in everyday language. Metaphorical and metonymical emblems denote cognitive processes which presume that the speaker makes sense of the phraseological units and reactivates or remotivates their figurativity.

With the use of emblems, the individual creates new language that becomes embedded into thought and understanding of the world as cognitive-prototypical scenarios, which may suffer changes according to different cultural aspects or experiences. Either metaphorical or metonymical, emblems are not only a cognitive process that attribute traits and qualities through animals, for example, but they have an important role in the mental representations of the phraseological constructions.

BIBLIOGRAPHY

1. Langlotz, A., (2006), *Idiomatic Creativity: A Cognitive Linguistic Model of Idiom-Representations and Idiom-Variation in English*. Amsterdam - Philadelphia: John Benjamins, 325 p.
2. Moon, R., (1995), *Collins Cobuild Dictionary of Idioms*, Harper Collins Publishers, 493 p.
3. Siefring, J. – *The Oxford Dictionary of Idioms*, Oxford University Press, 2nd edition 2004, 346 p.
4. Wierzbicka, A., (1996), *Semantics. Primes and Universals*. Oxford University Press, p. 512.
5. <https://www.ldoceonline.com/dictionary/>, visited 17.03.2023
6. <https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/>, visited 26.03.2023
7. <https://idioms.thefreedictionary.com/>, visited 28.04.2023
8. www.oed.com, visited 24.04.2023

THE AMERICAN DREAM AS SEEN IN THE ENGLISH, FRENCH AND ROMANIAN LINGUISTIC PICTURES

Oana Şulic

PhD Student, State University of Moldova, Chişinău, Republic of Moldova

Abstract: The present article offers a brief introduction to the notion of “American Dream” as seen in the English, French and Romanian linguistic pictures. We define the term and trace it back through time. We also take a look on how it is perceived right now in the above mentioned languages by analysing different online publications. At the end, we draw a parallel between the way the American Dream is seen in the three languages.

Keywords: concept, linguistic picture, American dream.

The main purpose of our article is to define briefly the term of “American Dream”, which has long been a source of inspiration and motivation for people all around the world, starting from the very definition of the concept of “dream”. We also make an attempt to establish when it was first used and under what circumstances. It is very important to analyze as well the way it used to be perceived in the past and the way it is seen now in the English, French and Romanian linguistic pictures.

It is important, before going deeper into the matter of our study, to establish what the very notion of *concept* means. Thus the concept is the main tool that cognitive linguistics operates with and it could be defined as an individual’s perspective on the world around, “a concentration of culture in the human consciousness; through it, culture infiltrates the cognitive world of the human being” (Lifari, 2020: 44) and, as V. A Maslova states, it “marks the ethnic language world image and serves as the so-called brick to build *the house of our being*” ((S. Abdikalyk, 2016). A concept therefore preserves and provides information about an individual's world and they are not static but can evolve and change over time. New experiences and cultural influences can lead to the expansion or contraction of a concept's boundaries, as well as the creation of new concepts. The Latin term "conceptus", which is derived from the verb "concupere - concupere" and means "to conceive", is where the concept finds its etymological origin. The word "conceptus" originally meant "pond," "inflammation," "impregnation," and "germs" in classical Latin. All Romance and Germanic languages now use this phrase, including French concept-concevoir, Italian concetto- concepire, Spanish concepto- concebir, Portuguese conceito- conceber, and English concept- conceive.

One of the methods of research of the concept that we apply in this article is *the method by definition* which involves defining a concept based on its underlying cognitive structure and experiential grounding, rather than on formal linguistic criteria such as necessary and sufficient conditions. Therefore, we establish the definitions of the concept of *dream* as found in *Collins Dictionary*, concept which lies at the heart of the notion of *American Dream*.

In British English (noun)

1. a. mental activity, usually in the form of an imagined series of events, occurring during certain phases of sleep

b. (*as modifier*) a dream sequence

c. (*in combination*) dreamland

Related adjective: oneiric

2. a. a sequence of imaginative thoughts indulged in while awake; daydream; fantasy

- b. (as modifier) a dream world
  - 3. a person or thing seen or occurring in a dream
  - 4. a cherished hope; ambition; aspiration
  - 5. a vain hope
  - 6. a person or thing that is as pleasant, or seemingly unreal, as a dream
- In American English (noun)

- 1. a succession of images, thoughts, or emotions passing through the mind during sleep
  - 2. the sleeping state in which this occurs
  - 3. an object seen in a dream
  - 4. an involuntary vision occurring to a person when awake
  - 5. a vision voluntarily indulged in while awake; daydream; reverie
  - 6. an aspiration; goal; aim
- A trip to Europe is his dream*
- 7. a wild or vain fancy
  - 8. something of an unreal beauty, charm, or excellence. (Collins Dictionary)

By taking a close look at the two definitions provided by the same dictionary, we can conclude that the concept of *dream* is seen in a similar way by both British and American people, but with a few differences. The similarity lies in the fact that first the *dream* is seen as oneiric activity and then as fantasy, ambition, something or someone of an unreal beauty. However, in British English, the *dream* is “hope, ambition, aspiration” and “vain hope” whereas in American English, it is “aspiration, goal, aim” and “wild or vain fancy”. Hope “implies little certainty but suggests confidence or assurance in the possibility that what one desires or longs for will happen” (Merriam Webster Dictionary) but fancy “suggests an imagining often unrestrained by reality but spurred by desires” (ibidem). *Hope* seems to be [-ardent] compared with *fancy* and this leads us to the conclusion that Americans are more goal oriented than the British, more determined to achieve what they want. The birth and the use on such a large scale of the notion of *American Dream* can only strengthen this idea that we develop further on.

We take a further step by defining the notion of *American Dream* as offered by the Merriam Webster Dictionary:

an American social ideal that stresses egalitarianism and especially material prosperity also: the prosperity or life that is the realization of this ideal
Synonyms: good life (Merriam Webster Dictionary).

In the Collins Dictionary we can find the following definition:

Noun

In British English

the notion that the American social, economic and political system makes success possible for every individual

In American English

1. the ideals of freedom, equality, and opportunity traditionally held to be available to every American

2. a life of personal happiness and material comfort as traditionally sought by individuals in the U.S (Collins Dictionary).

The Open Education Sociology Dictionary defines it as “the notion that through determination and hard work, anyone can achieve success” (Open Education Sociology Dictionary).

From the above mentioned definitions we can conclude that the American Dream is mainly the ideal of social prosperity, an ideal which, according to Merriam Webster Dictionary and the Open Education Sociology Dictionary, was transferred to the other nations with a [+positive] meaning,

encouraging them to achieve fulfilment. It is important to mention here that the *American Dream* mirrors in fact the *individualistic culture* promoted by the USA. According to the researcher G. Hofstede, individualism refers to societies where people tend to prioritize personal goals and achievements over those of the group. In individualist societies, people value individual freedom, autonomy, and self-expression. They tend to take care of themselves and their immediate families first, and may not feel a strong sense of obligation to extended family or community. In contrast, collectivism refers to societies where people tend to prioritize the needs and goals of the group over their own personal interests. In collectivist societies, people value harmony, cooperation, and interdependence. They may place a greater emphasis on the well-being of the extended family, clan, or community, and may feel a strong sense of loyalty and obligation to these groups. If the USA promote an individualistic culture, Europe is at the opposite pole, promoting a collectivist one.

The notion of *American Dream* can be traced back in 1931 in “Epic of America” where the writer and historian James Truslow Adams presents it as “that dream of a land in which life should be better and richer and fuller for everyone, with opportunity for each according to ability or achievement. It is a difficult dream for the European upper classes to interpret adequately, and too many of us ourselves have grown weary and mistrustful of it. It is not a dream of motor cars and high wages merely, but a dream of social order in which each man and each woman shall be able to attain to the fullest stature of which they are innately capable, and be recognized by others for what they are, regardless of the fortuitous circumstances of birth or position” (Online Etymology Dictionary, Apud). Here J. T. Adams puts an equal sign between the notion of *American Dream* and the ideal of equality and social prosperity, which, in his opinion, is hard for some people to understand, particularly those who come from privileged backgrounds and may not have experienced the challenges and obstacles faced by others. However, J. T. Adams also acknowledges that even those who are aware of the American Dream can become disillusioned and lose faith in it due to the difficulties of achieving it. Overall, this quote suggests that the American Dream is an important ideal that can inspire people to strive for a better future, but it also acknowledges that achieving this dream can be challenging and requires hard work, dedication, and a willingness to overcome obstacles. We can conclude here that the American Dream can have both a [+ positive] meaning when it refers to equality and social prosperity and a [-negative] one since it involves obstacles and hard work, not to mention the fact that it is a “dream”, an “illusion” nothing tangible and certain to happen.

If the *American Dream* began as an ideal of equality and social prosperity, nowadays we might be witnessing its decline, as Matt Thompson, the executive editor of *The Atlantic* states in his article “Why The American Dream Will Never Die”. Donald Trump himself, the former president of the United States, affirmed that “The fact is the American dream is dead...” (The Atlantic). The American emblem, the *American Dream*, becomes a tool in the politicians’ hands who promise to “revive” it. One can easily notice here the duality that exists in the way the *American Dream* is perceived, some Americans claiming that it is dead, some claiming that it is dying and others seeing it as an unattainable ideal, an “unborn” ideal. But it is up to any individual to resurrect it or make it happen.

Most of the French people who try to explain what the American Dream is and if it still exists on the questions and answers website Quora, do not have a positive opinion about it and state that “the American Dream kept an *idealized image* in the collective imagination abroad, even if the reality was not so rosy”, “the dream still exists but the means to achieve it are *vanishing*”, “if the American dream persists, it is only because of the people who have never lived there and who have been the *innocent and consenting victims* of a whole series of *false advertising* for decades, which values a certain dominant subculture from the USA”¹ (fr.quora.com). There are also people who talk about the “French Dream” as opposing to the “American Dream” affirming that “In France, we work to live, we do not

---

¹ Our translation.

live to work”² (ibidem). The American Dream is also seen as “a *nightmare* for countries that are exploited”, “a *fantasy* based on the belief that anyone in the United States can get rich by working hard”, “a *lie*”,³ (ibidem). But there are also those who claim that the American Dream conveys the idea that “with *perseverance*, we are more likely to achieve it, it is an *optimistic vision* that encourages *resilience*, not stopping at failure” and “you can rise from the bottom to the top in society. It's not a myth, it's *reality*”. “It is the *horizon of the possible*, it is the *myth of the self-made man* who accomplishes *with success* its ambitions, a *pseudo earthly paradise*”⁴ (ibidem).

By using nouns such as: “nightmare”, “victims”, “fantasy”, “myth”, “lie”, we draw the conclusion that the American Dream is harshly criticised by the French who view it as unrealistic or even harmful. There are concerns that the *American Dream* perpetuates a culture of individualism and competition that can lead to social inequality and a lack of social solidarity. This is due to French people’s attitudes towards social mobility, economic opportunity, and the role of government in ensuring equality and justice which differ from those in the United States. But, as we have already seen above, there are also French people seeing it as an admirable ideal, reachable for those who work hard, reminding us never to stop.

The idea of achieving success and prosperity through hard work, determination, and opportunity is something that many people in Romania aspire to, as we can see in the following examples where Romanians living in the USA define what the “American Dream” means to them.

The “American Dream” embodies “working days of 12-16 hours, 80-100 hours worked in a week, years in a row to have a *better future*” (Adevărul.ro). Other Romanians also state that the “American Dream” means “to do everything for your *children's future*”, “a *principle* that every American has *equal chances and opportunities* to achieve their *personal goals* and put their business ideas into practice”, the USA being the place where one is “better treated, respected, accepted, heard”, where one feels “no air of superiority from anyone” and “Romanians are much more *respected* than anywhere else in Europe”⁵ (ibidem). As we can see here, the “American Dream” is perceived as an opportunity for a better life, both socially and financially speaking, the USA being the land where Romanians, in our case, can attain financial security by working hard and where there is also appreciation, equality, respect, less discrimination, a secure place for the future of one’s children. This might be due to the fact that Romania has experienced significant political, economic, and social changes over the past several decades, including the fall of communism and the transition to a market economy. Many Romanians have faced challenges and obstacles in this transition, including high levels of corruption, poverty, and inequality, which have made it difficult to achieve upward mobility. As a consequence, many Romanians continue to view the United States as a land of opportunity, and they are drawn to the *American Dream* as a symbol of *hope* and *possibility*.

However, there are also many Romanians who are skeptical of the *American Dream*, viewing it as an *unrealistic or unattainable ideal*, for which “one has to work between 12 and 16 hours a day”, the working conditions and the salaries being *less satisfying* than in Europe, in a place where there is “*loneliness*” since “everyone is on their own” and where “people are *anxious and depressed*, living with a lot of money in their account and antidepressants”⁶ (ibidem).

As a conclusion to our study, Americans have very different versions of what the *American Dream* is. There are those who claim that it is dead, those who claim that it is dying and those who see it as “unborn”. This is due to the fact that people come from various backgrounds, they carry different life stories so they experience things differently.

---

² Our translation.

³ Our translation.

⁴ Our translation.

⁵ Our translation.

⁶ Our translation.

French attitudes towards the *American Dream* are complex. While some may admire the idea of achieving success through hard work and determination, there are also concerns about the impact of this concept on society and the role of the government in ensuring fairness and equality.

The Romanians generally have a positive attitude towards the *American Dream* and they still aspire to achieve it. However, just like the French, there are those who believe that it can lead to social inequality and a lack of social solidarity due to the culture of individualism and competition it might promote.

It is important to mention that people's opinions on the *American Dream* are different and this is closely related to our education level, our social status, our experience and knowledge regarding the American culture and history. As G. Hofstede suggests, our cultural values influence many aspects of society, including social structure, communication styles, and decision-making processes. Thus, in individualist societies, people may be more likely to express their opinions and ideas openly, whereas in collectivist societies, group consensus and harmony may be more important than individual expression. It's worth noting that cultural values are not fixed and may change over time due to a variety of factors, including globalization, economic development, and social movements.

BIBLIOGRAPHY

1. ABDIKALYK, Kunimzhan Sadirkyzy et al. *Concept as the Main Research Objective of Cognitive Linguistics*. [online]
Disponibil: <https://files.eric.ed.gov/fulltext/EJ1114655.pdf> [citat 21.02.2023].
2. ADEVĂRUL.RO [online]
Disponibil: <https://adevarul.ro/stiri-locale/cluj-napoca/visul-american-pentru-romanii-din-sua-zile-de-2237965.html> [citat 23.02.2023].
3. COLLINS DICTIONARY [online]
Disponibil: <https://www.collinsdictionary.com/dictionary/english/american-dream> [citat 21.02.2023].
4. COLLINS DICTIONARY [online]
Disponibil: <https://www.collinsdictionary.com/dictionary/english/dream> [citat 21.02.2023].
5. HOFSTEDE, GEERT; HOFSTEDE, GERT J.; MINKOV, MICHAEL, *Culturi și organizații. Softul mental. Cooperarea interculturală și importanța ei pentru supraviețuire*. București, Editura Humanitas, 2012.
6. LIFARI, VIORICA. *Conceptul afectivității în limbile engleză, română și rusă*. Centrul Editorial- Poligrafic al USM, 2020.
7. MERRIAM WEBSTER DICTIONARY [online]
Disponibil: <https://www.merriam-webster.com/dictionary/American%20dream> [citat 21.02.2023].
8. MERRIAM WEBSTER DICTIONARY [online]
Disponibil: <https://www.merriam-webster.com/dictionary/fancy> [citat 21.02.2023].
9. MERRIAM WEBSTER DICTIONARY [online]
Disponibil: <https://www.merriam-webster.com/dictionary/hope> [citat 21.02.2023].
10. ONLINE ETYMOLOGY DICTIONARY [online]
Disponibil: <https://www.etymonline.com/search?q=American%20Dream> [22.02.2023].
11. OPEN EDUCATION SOCIOLOGY DICTIONARY [online]
Disponibil: <https://sociologydictionary.org/american-dream/> [citat 21.02.2023].
12. QUORA [online]
Disponibil: <https://fr.quora.com/Is-the-American-Dream-just-a-dream-or-eventual-reality?q=the%20american%20dream%20as%20seen%20by%20the%20of> [citat 22.02.2023].
<https://orcid.org/0000-0002-7970-9586>

LEXICAL-SEMANTIC FIELDS IN THE PHARMACEUTICAL VOCABULARY

Floriana-Diana Pirlogea (Naghibaur)

PhD Student, University of Craiova

Abstract: The lexical-semantic field is based on semic analysis, which involves the identification of common and variable semes. Thus, fields and microfields can be reconstructed. Even if the ultra-specialized pharmaceutical language makes semic analysis difficult, lexemes can be grouped in various lexical-semantic fields, some wider, others narrower. An important role in this approach is played by the terminological definitions that allow this analysis.

Keywords: semic analysis, common and variable semes, lexical-semantic field, microfield

Câmpurile lexico-semantice sunt subansambluri de cuvinte „înrudite din punct de vedere al sensului sau care au un dominator semantic comun”¹. Constituirea acestuia implică analiza semică ce constă în identificarea semelor comune (prin care se stabilește *arhisememul*, materializat prin *arhilexem*²) și a celor variabile (prin care se evidențiază diferențele dintre cuvintele aceleiași paradigme³).

Întrucât lexicul farmaceutic presupune clasificări și subordonări, în mare parte, cuvintele specifice acestui domeniu intră în relații de hiponimie. În plus, limbajul farmaceutic (ultra)specializat îngreunează analiza semică pe baza căreia putem delimita lexemele unui câmp lexico-semantic. Totuși, în măsura în care definițiile terminologice permit extragerea semelor comune și a celor variabile, putem organiza lexemele specializate în câmpuri lexico-semantice, mai restrânse ori mai vaste.

De exemplu, având în vedere semele /substanță/ + /organică/ + /mediu de dizolvare/ + /localizare determinată/ + /utilizare/, putem compune *câmpul lexico-semantic al vitaminelor* (substanțe organice necesare pentru buna funcționare a organismului)⁴:

a) *vitamina A*: /substanță/ + /organică/ + /liposolubilă/ + /ulei de ficat de pește, lapte, unt brânză, morcovi, roșii/ + /ciclul vederii, creșterea și menținerea integrității epitelilor, menținerea permeabilității fiziologice a membranelor celulare/;

„*Vitamina A* (retinol, axeroftol) este vitamina antixerofthalmică”. (MF, 131)

„*Vitamina A* contribuie la menținerea sănătății pielii, a membranelor mucoase și la menținerea vederii normale”. <https://www.drmax.ro/dr-max-vitamina-a-e-forte-30-capsule-moi>

b) *vitamina B₁*: /substanță/ + /organică/ + /hidrosolubilă/ + /carnea de porc, ficat, rinichi, făină de cereale complete, drojdie de bere/ + /polinevrite/;

„*Vitamina B₁* (tiamină, aneurină) este vitamina antinevritică”. (MF, 134)

„*Vitamina B₁* permite organismului să folosească carbohidrații pentru producerea de energie”. <https://www.drmax.ro/articole/vitamina-b1-tiamina-beneficii-surse-si-rolul-acesteia-in-organism>

¹ Angela Bidu-Vrânceanu, *Limba română contemporană. Lexicul*, București, Editura Humanitas Educațional, 2005, p. 144.

² *Ibidem*.

³ Angela Bidu-Vrânceanu, *Structura vocabularului limbii române*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1986, p. 25.

⁴ Analiza semică a lexemelor are la bază definițiile terminologice consultate în Iuliana Popovici, Dumitru Lupuleasa, Lăcrămioara Ochiuz, *Dicționar farmaceutic*, ediția a III-a, Iași, Editura Polirom, 2014, pp. 763 – 765.

c) *vitamina B₂*: /substanță/ + /organică/ + /hidrosolubilă/ + /lapte, brânză, albuș de ou, ficat legume verzi/ + /afecțiuni oculare, inflamația mucoasei bucale, eczeme diverse/;

„*Vitamina B₂* (riboflavina, lactoflavina) contribuie la troficitatea normală a pielii și în special a mucoaselor”. (MF, 135)

„*Vitamina B₂* menține sănătatea mucoaselor digestive”. <https://www.drmax.ro/articole/vitamina-b2-riboflavina-beneficii-surse-si-rolul-acesteia-in-organism>

d) *vitamina B₆*: /substanță/ + /organică/ + /hidrosolubilă/ + /carne (de vită, de porc, de pui, de pește), ficat, drojdie de bere, cereale integrale, polen, gălbenuș de ou, nuci, soia, legume verzi/ + /dermatoze, tulburări musculare/;

„*Vitamina B₆* (piridoxina) intervine în coordonarea nervoasă și troficitatea unor mucoase”. (MF, 136)

„*Vitamina B₆* este esențială organismului, deoarece este implicată în multe procese, ajută la întărirea sistemului imunitar și la buna funcționare a celui nervos”. <https://www.drmax.ro/articole/vitamina-b6-piridoxina-beneficii-surse-rol>

e) *vitamina B₈*: /substanță/ + /organică/ + /hidrosolubilă/ + /drojdie de bere, gălbenușul de ou, cereale/ + /acnee, alopecie, seboree/;

„*Vitamina B₈* (biotina) are rol în troficitatea pielii și fanerelor, menținerea nivelului normal al glicemiei și colesterolemiei, al tonusului muscular”. (MF, 136)

„Biotina (*vitamina B₈*) joacă un rol important în scăderea hipertensiunii arteriale”. <https://www.drmax.ro/articole/vitamina-b7-biotina-beneficii-surse-si-rolul-acesteia-in-organism>

f) *vitamina B₁₂*: /substanță/ + /organică/ + /hidrosolubilă/ + /carne, produse animale/ + /anemia megaloblastică, tulburări neurologice, afecțiuni oftalmologice, convalescență/;

„*Vitamina B₁₂* (ciancobalamina) este vitamina antipernicioasă”. (MF, 137)

„*Vitamina B₁₂* este necesară pentru funcția și dezvoltarea multor părți ale corpului, inclusiv creierul, nervii și celulele sanguine”. <https://www.drmax.ro/articole/vitamina-b12-cobalamina-beneficii-surse-si-rolul-acesteia-in-organism>

g) *vitamina C*: /substanță/ + /organică/ + /hidrosolubilă/ + /fructe și vegetale/ + /factor antiinfecțios, combaterea oboselii, convalescență, anemii, vindecarea unei plăgi/;

„*Vitamina C* (acid ascorbic) este vitamina antiscorbutică”. (MF, 138)

„*Vitamina C* susține organismul uman și ajută la buna funcționare a acestuia”. <https://www.drmax.ro/articole/vitamina-c-si-noul-coronavirus-mituri-vs-realitate>

h) *vitamina D*: /substanță/ + /organică/ + /liposolubilă/ + /untură de pește, unt, lapte, unt de cacao/ + /împotriva rahitismului, carența de calciu/;

„*Vitamina D₂* (ergocalciferol) și *D₃* (colecalfiferol) sunt vitamine antirahitice”. (MF, 132)

„*Vitamina D* contribuie la absorbția calciului și fosforului în organism și de menținerea nivelurilor lor optime”. <https://www.drmax.ro/articole/vitamina-d-beneficii-surse-rol>

i) *vitamina E*: /substanță/ + /organică/ + /liposolubilă/ + /untură vegetale (soia, unt, salată verde, ouă, germeni de grâu)/ + /împotriva depunerilor de colesterol la nivelul arterelor coronare/.

„*Vitamina E* (tocoferol) este vitamina antioxidantă”. (TF, 134)

„*Vitamina E* poate reduce tensiunea arterială și diminuează riscul de boli cardiovasculare pentru că ea contribuie la dilatarea vaselor de sânge”. <https://www.drmax.ro/articole/vitamina-e-pentru-ten-si-par-cum-te-ajuta-si-cum-o-folosesti>

Ținând cont de semele variabile, lexemele analizate pot fi grupate în două microcâmpuri: *vitamine liposolubile* (al căror mediu de dizolvare sunt grăsimile: uleiuri și substanțe grase), reprezentate de: *vitamina A*, *vitamina D* și *vitamina E*, respectiv *vitamine hidrosolubile* (al căror mediu de dizolvare este apa), reprezentate de: *vitamina B₁*, *vitamina B₂*, *vitamina B₆*, *vitamina B₈*, *vitamina B₁₂*, *vitamina C*.

De asemenea, pornind de la semele /grupă chimică/ + /formă farmaceutică/ + /cale de administrare/ + /efect anestezic/, putem delimita *câmpul lexical al anesteziilor*⁵:

a) *bupivacaină*: /amide/ + /fiole/ + /injecții și infiltrații locale/ + /anestezie locală/;

„În general, *bupivacaina* este de ales când se dorește un efect prelungit, cu bloc motor redus și în practica obstetricală”. (F, 206)

„Anestezicele locale (*bupivacaină*, ropivacaină, lidocaină) se pot administra epidural, spinal (intratecal), în bloc nervos periferic sau în infiltrații locale”. <https://www.medichub.ro/reviste-de-specialitate/farmacist-ro/utilizarea-medicamentelor-in-perioada-perioperatorie-id-3912-cmsid-62>

b) *etomidat*: /derivat de imidazol/ + /fiolă/ + /emulsie/ + /injectabil/ + /intravenos lent/ + /anestezie generală/;

„*Etomidatul* scade consumul cerebral de oxigen, fluxul sanguin cerebral și presiunea intracraniană”. (F, 198)

„*Etomidat* este un anestezic intravenos cu acțiune hipnotică, dar fără proprietăți analgezice”. <https://www.revistagalenus.ro/practica-medicala/anestezice-generale-si-locale/>

c) *fentanil*: /opioide/ + /fiole/ + /soluție/ + /injectabil/ + /intravenos/ + /anestezie generală/;

„*Fentanil* deprimă respirația proporțional cu doza”. (F, 199)

„Tratamentul alternativ pentru morfină – plasturii transdermici cu buprenorfină, *fentanil*, hidromorfonă, metadonă sau oxycodonă – ar trebui inițiat de cei cu experiență în îngrijirea paliativă”. <https://www.medichub.ro/reviste/farmacist-ro/ingrijirea-pacientului-oncologic-id-1682-cmsid-62>”.

d) *halotan*: /hidrocarbură halogenată/ + /flacon/ + /lichid volatil/ + /inhalator/ + /anestezie generală/;

„*Halotanul* deprimă respirația progresiv cu creșterea concentrației”. (F, 189)

„Prin inhalatie, folosind dispozitive speciale, se pot administra: lichide volatile – *halotan*, enfluran, isofluran, desfluran, sevofluran”. <https://www.medichub.ro/reviste-de-specialitate/farmacist-ro/utilizarea-medicamentelor-in-perioada-perioperatorie-id-3912-cmsid-62>

e) *isofluran*: /eter halogenat/ + /flacon/ + /lichid volatil/ + /inhalator/ + /anestezie generală/;

„*Isofluranul* deprimă respirația dependent de doză și scade evident reactivitatea centrului respirator”. (F, 191)

„Substraturi ale CYP2E1 sunt: medicamente – anestezice (*halothan*, enfluran, *isofluran*, metoxifluran, sevofluran) [...]”. <https://www.medichub.ro/reviste/farmacist-ro/interactiunile-farmacocinetice-ale-alcoolului-etilic-cu-medicamentele-id-2412-cmsid-62>

f) *ketamină*: /derivat de fenciclidină/ + /fiole/ + /soluție/ + /injectabil/ + /intramuscular, intravenos lent sau perfuzie intravenoasă/ + /anestezie generală/;

„*Ketamina* este indicată ca anestezic unic pentru intervențiile de scurtă durată, care nu necesită relaxare musculară”. (F, 197)

„Medicamentul disociativ *ketamină* își exercită în principal efectele prin blocarea reversibilă a activității receptorilor N-metil-D-aspartat”. <https://www.medichub.ro/reviste-de-specialitate/farmacist-ro/utilizarea-medicamentelor-in-perioada-perioperatorie-id-3912-cmsid-62>

g) *lidocaină*: /amide/ + /fiole/ + /injecții, infiltrații locale, spray, emplastru medicamentos/ + /anestezie locală/;

„Ca efecte nedorite în condițiile folosirii ca anestezic local, *lidocaina* provoacă relativ frecvent somnolență și amețeli”. (F, 205)

„*Lidocaina* este utilă ca terapie adjuvantă, dar nu ca tratament de primă linie; se aplică în nara ipsilaterală cu capul înclinat la 45 grade și rotat spre partea afectată la 30 - 40 grade”. <https://www.revistagalenus.ro/practica-medicala/tratament-cefalee-in-ciorchine-cefalee-cluster/>

⁵ Analiza semantică a lexemelor are la bază specificațiile din Crin Marcean, Vladimir-Manta Mihăilescu, *Manual de farmacologie*, București, Editura All, 2018, pp. 349 – 353.

h) *propofol*: /alchilfenol/ + /emulsie/ + /injectabil/ + /intravenos lent sau perfuzie intravenoasă/ + /anestezie generală/;

„*Propofolul* scade presiunea arterial (din cauza vasodilatației și, mai puțin, a deprimării cardiace)”. (F, 198)

„De asemenea, *propofolul* prezintă efect antiemetic, fiind anestezicul de elecție pentru chirurgia în ambulator sau laparoscopică”. <https://www.revistagalenus.ro/practica-medicala/anestezice-generale-si-locale/>

i) *protoxid de azot*: /oxid nitros/ + /gaz îmbuteliat/ + /inhalator/ + /anestezie generală/;

„*Protoxidul de azot* nu irită mucoasa traheobronșică”. (F, 192)

„Anestezia prin inhalare constă în aplicarea pe fața pacientului a unei măști legate la un balon ce conține un amestec gazos de oxigen (30% minimum) și *protoxid de azot* (70% maximum) asociate cu un anestezic volatil (halotan)”. <https://www.revistagalenus.ro/dictionar-medical/anestezie-general-a-2/>

j) *sevofluran*: /eter halogenat/ + /flacon/ + /soluție/ + /inhalator/ + /anestezie generală/;

„Dozele mari de *sevofluran* pot determina nefrotoxicitate”. (F, 191)

„Deprimarea miocardului este mai crescută în cazul halotanului decât în cazul agenților halogenați moderni (*isofluran*, *sevofluran*, *desfluran*) administrați în concentrații reduse”. <https://www.revistagalenus.ro/practica-medicala/anestezice-generale-si-locale/>

k) *tiopental*: /barbituric/ + /pulbere/ + /soluție/ + /injectabil/ + /intravenos/ + /anestezie generală/.

„*Tiopentalul sodic* provoacă pierderea conștienței în 10 – 20 de secunde”. (F, 195)

„Efectele clinice care apar în urma administrării de *tiopental* sunt hipnoza (la 30 de secunde), scăderea tensiunii arteriale și deprimarea respiratorie până la apnee”. <https://www.revistagalenus.ro/practica-medicala/anestezice-generale-si-locale/>

Aceste lexeme pot fi grupate în două microcâmpuri dacă avem în vedere semele ce evidențiază efectul anestezic: *anestezice generale* (*etomidat*, *fentanil*, *halotan*, *isofluran*, *ketamină*, *propofol*, *protoxid de azot*, *sevofluran*, *tiopental*) și *anestezice locale* (*bupivacaină*, *lidocaină*). Dacă ținem cont de semele ce subliniază calea de administrare, *anestezicele generale* pot fi grupate, la rândul lor, în alte două microcâmpuri: *anestezice generale administrate inhalatoriu* (*isofluran*, *protoxid de azot*, *sevofluran*) și *anestezice generale administrate intravenos lent sau prin perfuzie intravenoasă* (*etomidat*, *fentanil*, *ketamină*, *propofol*, *tiopental*).

Totodată, *câmpul lexical al antiacidelor* poate fi reconstituit pe baza semelor /coeficient de absorbție în tubul digestiv/ + /acțiune antiacidă/ + /formă farmaceutică/ + /indicații/ astfel⁶:

a) *bicarbonat de sodiu*: /antiacid sistemic/ + /viteză rapidă/ + /durată scurtă/ + /soluție perfuzabilă/ + /gastrită, ulcer gastric și duodenal, esofagită de reflux/;

„Acetazolamida inhibă și secreția de *bicarbonatul de sodiu* de către celulele mucipare gastrice și duodenale (dezavantaj)”. (TF, 532)

„În prezent, există multe tratamente cu *bicarbonat de sodiu*, însă principala sa proprietate recunoscută la nivel mondial este cea de agent antiacid”. <https://www.revistamedicinas.ro/articol/tratamente-cu-bicarbonat-de-sodiu-ce-boli-vindeca-si-care-sunt-contraindicatiile-323>

b) *carbonat de calciu*: /antiacid semisintetic/ + /viteză lentă/ + /durată scurtă/ + /pulbere, comprimate masticabile/ + /gastrită, ulcer gastric și duodenal, esofagită de reflux/;

„*Carbonatul de calciu* se utilizează ca antiacid în doze mici (0,5 – 1g. / o dată), asociat cu alte antiacide”. (TF, 517)

⁶ Analiza semică a lexemelor are la bază specificațiile din Aurelia Nicoleta Cristea, *Tratat de farmacologie*, ediția I, București, Editura Medicală, 2006, pp. 513 – 515.

„Adulții și vârstnicii pot necesita suplimentare cu preparate farmaceutice de tip *carbonat de calciu* care se administrează în timpul meselor”. <https://www.revistagalenus.ro/nutritie-si-farmacie/vitaminele-si-mineralele-indicatii-de-administrare/>

c) *hidroxid de aluminiu*: /antiacid nesistemic/ + /viteză foarte lentă/ + /durată lungă/ + /comprimate masticabile/ + /senzații de arsură sau durere digestivă/;

„*Hidroxidul de aluminiu* în exces formează săruri insolubilă (fosfat, carbonat), ce se elimină digestiv”. (TF, 518)

„Despre beneficiile fructelor de lime s-a vorbit mult de-a lungul timpului, întrucât conține acid citric care ajută la absorbția *hidroxidului de aluminiu*”. <https://www.revistamedicinas.ro/articol/cele-mai-eficiente-bauturi-pentru-detoxifierea-organismului-407>

d) *hidroxid de magneziu*: /antiacid nesistemic/ + /viteză lentă/ + /durată lungă/ + /comprimate masticabile/ + /senzații de arsură sau durere digestivă/;

„*Hidroxidul de magneziu* se administrează 0,15 – 0,50 g. o dată (400 – 800 mg. / zi)”. (TF, 518)

„Antiacidele precum *hidroxidul de magneziu* sau aluminiu, carbonatul de calciu, reprezintă o clasă de medicamente utilizată frecvent pentru prevenirea sau tratarea ulcerului peptic”. <https://www.revistagalenus.ro/farmacoterapie/medicamente-antiulceroase-actiuni-interactiuni-si-efecte-secundare/>

e) *trisilicat de magneziu*: /antiacid nesistemic/ + /viteză foarte lentă/ + /durată foarte lungă/ + /comprimat masticabil/ + /gastrită, ulcer gastric și duodenal, reflux gastro-esofagian/.

„Oxidul de siliciu coloidal (format din *trisilicatul de magneziu*) se absoarbe în cantitate mică și se elimină renal”. (TF, 518)

„Calmogastin este *trisilicat de magneziu* cu beladona și bicarbonat de sodiu”. <https://www.revistagalenus.ro/arhiva/revista-galenus-2008/antiacidele/>

Un subsansamblu vast, cu utilizări multiple în terapeutică actuală, este *câmpul lexico-semantic al cefalosporinelor* (betalactamine de semisinteză cu spectru larg și acțiune bactericidă) compus din patru microcâmpuri⁷: microcâmpul *cefalosporinelor de generația întâi*, ce cuprinde *cefadroxil, cefalexin, cefalozin*; microcâmpul *cefalosporinelor de generația a doua*, ce cuprinde: *cefactor, cefuroximaxetil, cefuroxim*; microcâmpul *cefalosporinelor de generația a treia*, ce cuprinde: *cefixim, cefpodoxim, ceftibuten, cefotaxim, ceftriaxon, cefaperazon, ceftazidin, moxalactam*; microcâmpul *cefalosporinelor de generația a patra*, ce cuprinde: *cefepim, ceftiprom*:

„*Cefadroxil* și *cefalexin* sunt indicate pentru infecții acute ale căilor respiratorii superioare și ORL”. (MF, 261)

„*Cefazolin* este indicat pentru infecții cu streptococi și stafilococi sensibili”. (MF, 261)

„*Cefactor* este indicat pentru infecții ginecologice, cutanate și de părți moi”. (MF, 261)

„*Cefuroximaxetil* este indicat pentru IACRS și pneumopatii ușoare”. (MF, 261)

„*Cefuroxim* este indicat pentru infecții bronhopulmonare, ORL, ginecologice”. (MF, 261)

„*Cefixim* este indicat pentru infecții respiratorii, ORL, infecții ale căilor biliare”. (MF, 261)

„*Cefotaxim* este indicat pentru endocardită”. (MF, 261)

„*Ceftriaxon* este foarte activ față de enterobacteriacee”. (MF, 261)

„*Cefepim* și *ceftiprom* sunt indicate pentru infecții severe intraabdominale”. (MF, 261)

Dacă avem în vedere analiza sensului în contexte, un câmp lexico-semantic farmaceutic reprezintă, de fapt, un câmp noțional (conceptual), dezvoltat pe raportul de complementaritate operațională⁸, ce indică aspecte diferite ale aceluiași concept.

Având în vedere gradul ridicat de specializare a acestor lexeme farmaceutice, delimitarea în câmpuri lexico-semantice este realizată cu dificultate de către un nespecialist. Interesul din perspectivă

⁷ Crin Marcean, Vladimir-Manta Mihăilescu, *Manual de farmacologie*, p. 261.

⁸ Adriana Stochițoiu-Ichim, *Semiotica discursului juridic*, București, Editura Universității din București, 2002, <http://ebooks.unibuc.ro/filologie/discurs/Capitolul%206.htm>.

lingvistică constă în identificarea particularităților lexico-semantice ce fac posibilă încadrarea acestora în aceeași clasă.

BIBLIOGRAPHY

Bidu-Vrănceanu, Angela, *Limba română contemporană. Lexicul*, București, Editura Humanitas Educațional, 2005.

Bidu-Vrănceanu, Angela, *Structura vocabularului limbii române*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1986.

Popovici, Iuliana, Dumitru Lupuleasa, Lăcrămioara Ochiuz, *Dicționar farmaceutic*, ediția a III-a, Iași, Editura Polirom, 2014.

Cristea, Aurelia Nicoleta, *Tratat de farmacologie*, ediția I, București, Editura Medicală, 2006.

Marcean, Crin Vladimir-Manta Mihăilescu, *Manual de farmacologie*, București, Editura All, 2018.

Stochițoiu-Ichim, Adriana, *Semiotica discursului juridic*, București, Editura Universității din București, 2002, <http://ebooks.unibuc.ro/filologie/discurs/autorul.htm>.

ETHOS, PATHOS AND LOGOS IN THE CURRENT ROMANIAN EDITORIAL

Roxana Prisacaru

PhD Student, „Alexandru Ioan Cuza” University of Iași

Abstract: This article tackles on the tripartite model of persuasion from the old rhetoric that includes ethos, pathos and logos in analysing discourse. We take into account that the ethical marks view the speaker, the pathetic ones relate to the listener and both of these have an emotional correlation; the logical marks relate to the rational dimension and have an argumentative effect on the auditorium. Moreover, we notice that these three components have a different prominence in the contemporary Romanian editorial discourse, due to the historical and cultural context, the subject of the discourse and to individuality of the writer. Therefore this paper presents specific rhetorical features of the contemporary Romanian editorial.

Keywords: ethos, pathos, logos, discourse, editorial.

1. Editorialul românesc actual. Perspectivă retorică

Termenul retorică (gr. *ritorikós*, lat. *rhetoricus*) a suportat de-a lungul timpului definiții diverse, toate însă complexe și reflectând evoluția contextului istoric și social, dar și caracterul său multidisciplinar, desemnând ansamblul științelor umaniste de la filozofie la hermeneutică, de la comunicarea științifică la teoria figurilor de stil.

În antichitate, obiectul retoricii era considerat ca fiind „arta de a vorbi în public într-o manieră persuasivă” (Perelman, Olbrechts-Tyteca 2012: 16), domeniu care consta în studierea tehnicilor de persuadare și de ornamentare a unui discurs. Aristotel definește retorica drept un domeniu analog al dialecticii, ambele referindu-se la aspecte care sunt comune tuturor oamenilor și care nu necesită o știință specială, implicând „chestiuni negociabile” (Michel 2003: 161). Diferența constă în aceea că argumentarea dezvoltată în retorică nu va mai fi legată doar de argumentele din logica naturală, ci se va apela și la alte căi pentru a se obține adeziunea auditoriului. Pentru Aristotel, retorica este și o disciplină de căutare a argumentelor celor mai potrivite pentru un anumit context. Astfel, logica aristotelică reprezintă baza în cadrul căreia se construiesc argumentele discursive, cu scopul de a accepta tezele înaintate și de a le califica drept adevărate. În viziunea aristotelică, adevărul reprezintă concordanța dintre gândire și realitate, prin propriile construcții mentale, implicând dimensiunea logică, dar și morală și afectivă. Aplicate discursului jurnalistic de opinie de care ne ocupăm, aceste dimensiuni presupun demonstrația, convingerea și persuadarea.

Dicționarul Explicativ al Limbii Române definește retorica prin trei sensuri principale: „arta de a vorbi frumos; arta de a convinge un auditoriu prin măiestria argumentației, frumusețea stilului și a limbii etc.; ansamblul regulilor care ajută la însușirea acestei arte” (DEX 2005: 921). În *Dicționarul de științe ale limbii*, autorii propun definiția retoricii drept „artă și știință a elaborării discursului în general, având funcție primordială persuasivă, dar și funcție justificativă, demonstrativă sau deliberativă” (Bidu-Vrânceanu 2005: 23).

Ceea ce pare însă că domină în definițiile mai recente propuse pentru retorică este trăsătura referitoare la implicarea profundă a acesteia în comunicare și acțiune, în cotidian: „retorica este întâlnirea dintre oameni și limbaj în prezentarea diferențelor și identităților lor” (Meyer 1993: 23); „De la prietenie la dragoste, de la politică la economie, relațiile se fac și se desfac prin exces sau lipsă de retorică” (Meyer 1993: 7). O. Reboul definește retorica drept „arta de a persuadea prin

discurs” (1991: 32). După cum remarcă autorul, retorica a existat înaintea retoricii, întrucât oamenii au folosit cu siguranță limbajul pentru a convinge sau a persuadea. Astfel, se trasează distincția între argumentarea retorică, cea dezvoltată de Perelman în baza retoricii lui Aristotel, și argumentarea lingvistică, dezvoltată de către Anscombe și Ducrot (1981), acesta din urmă susținând că argumentarea este un fapt de limbaj și nu de discurs, care intervine în construcția sensului enunțării: „A semnifica, pentru o enunțare, înseamnă a orienta” (Anscombe, Ducrot 1983: 5).

Raportat la textul jurnalistic de opinie, descoperim tocmai această intenție orientativă a locutorului, care se adresează receptorului - cititor, cu privire la conținutul abordat în editorial. L. S. Florea arată că editorialul are menirea de a juca un rol nobil (apărarea unei idei, trezirea conștiinței) și tocmai de aceea în acest gen jurnalistic este mai puțin vorba de informare, cât despre utilizarea unui fapt pentru a atinge un scop precis, ceea ce corespunde dimensiunii retorice de care ne ocupăm în prezentul articolul.

2. Ethos, pathos și logos în editorialul românesc actual

Atât argumentarea retorică, cât și cea lingvistică au ca punct de plecare vechea retorică, fiind construite în baza modelului tripartit al persuasiunii - *logos*, *ethos* și *pathos*, referitor la distincția între diferite tipuri de dovezi. În linii mari, dovezile logice (*logos*) corespund convingerii și argumentării care se adresează unui auditoriu universal, în cadrul dimensiunii raționalului. Dovezile etice și patetice sunt centrate pe locutor, respectiv interlocutor și sunt de ordin afectiv. Astfel formula aristotelică se poate transpune într-un model comunicativ cu trei dominante posibile, în funcție de focalizarea selectivă asupra locutorului, a interlocutorului sau asupra conținutului ideatic al textului. Trebuie însă remarcat faptul că cele trei componente au o dominație diferită în cadrul discursului. Dacă *pathosul* face apel la emoții, iar *logosul* la argumente raționale, se adaugă la acestea persuasiunea prin *ethos*, asociat cu prestigiul și trăsăturile locutorului, rezultate din imaginea sa preexistentă, recunoscută de auditoriu sau din valoarea construcției sale discursive. Aceste trei componente au o pondere diferită, în funcție de contextul istoric, cultural, de tipul de text și de individualitatea oratorului. Cercetarea noastră are în vedere aceste trei componente, ponderea acestora, astfel încât să putem stabili anumite particularități retorice ale discursului jurnalistic din editorialul actual.

O distincție a acestor tipuri de argumente este realizată de către Michel Meyer în *Principia Rethorica*, din perspectiva valorilor și a pasiunilor, prin analogia între triada ethos-pathos-logos cu „sine, alteritate, lume” (Meyer 2010: 262). Ethosul este centrat pe locutor și, pentru a obține adeziunea auditoriului, locutorul trebuie să creeze o imagine despre sine în conformitate cu așteptările auditoriului cărui i se adresează. Se poate afirma că ethosul constă în construirea unei imagini a sinelui care va funcționa pe baza principiului autorității pentru auditoriu. Mai mult decât realitatea propriu-zisă și de imaginea preexistentă pe care o au oamenii despre locutor, contează imaginea construită în cadrul discursului, deoarece ea facilitează adeziunea. Pentru a asigura eficiența argumentării, imaginea sinelui creată de locutor trebuie „să inspire comunitatea, sentimentele sale având ca motor reciprocitatea, care merge de la admirația pentru celălalt la voința de a face ca el sau de a-l lua drept model” (Meyer 2010: 207). Se stabilește astfel o distincție între ethosul prealabil sau preexistent (ceea ce auditorul cunoaște sau crede despre locutor) și ethosul discursiv, construit în discurs, prin stil, atitudine, calitatea argumentării și raportarea la public. În textul jurnalistic de opinie de tip editorial, primează ethosul prealabil, întrucât textul este scris, de cele mai multe ori, de o persoană cunoscută; ethosul discursiv, însă, poate confirma sau infirma imaginea locutorului, generând adeziune sau detașare: „cele două tipuri de ethos pot fi convergente sau divergente, în măsura în care construcția discursivă a unei imagini confirmă sau infirmă ceea ce publicul știa dinainte” (Zafiu 2010: 28). Cercetarea noastră va evidenția în ce măsură se utilizează referirea la sine în textul editorialului și care sunt mărcile care contribuie la construirea unei imagini a editorialistului care să influențeze adeziunea auditoriului.

Pathosul apare tratat de Aristotel în cartea a doua a *Retoricii* și se întemeiază pe recursul la componenta emoțională. El construiește relația oratorului cu alteritatea și are drept scop adeziunea celor cărora li se adresează, în cadrul dimensiunii emoționalului: „a emoționa un auditoriu constă în a ridica problemele la care acesta este sensibil, care îl ating sau chiar îl pasionează, problematizându-l în valorile sale sau în ființa sa” (Meyer 2010: 250). În literatura de specialitate, apelul la emoții este acceptat de Walton ca argument legitim în anumite condiții, iar Plantin și Amossy studiază rolul emoțiilor în comunicare prin inventarierea mijloacelor lingvistice de construcție emoțională (Zafiu 2010: 31). Emoțiile sunt considerate eficiente, întrucât devin un mijloc de schimbare a opiniei și determină chiar și acțiunea, dar tocmai de aceea pot fi acuzate de manipulare. Dacă prin tradiție emoțiile erau asociate cu arta elocinței (figurile retorice), astăzi perspectiva s-a modificat: unele figuri de stil sunt considerate mijloace cognitive, iar emoțiile pot fi provocate de un lexic care nu are nimic figurat. Tocmai această dinamică reprezintă interesul cercetării noastre, orientată în a observa reconfigurări actuale ale unor elemente care pot fi asociate pathosului în textul editorialului, pentru obținerea empatiei și a participării cititorului: indici lingvistici, scenarii emoționale evocate, lexic evaluativ.

Logosul este centrat pe mesaj și face parte din argumentarea efectuată prin probe logice, aspect caracteristic dialecticii din retorică: reprezintă „locul în care se negociază și se traduce diferența între întrebare și răspuns” (Meyer 2010: 210). Aici apare opoziția unor argumente contra altora, controversa, deoarece se pot confrunta ideile dovedite empiric cu ideile raționale. Acest tip de logică oferă „o mulțime de răspunsuri care țin de natura lucrurilor și a lumii, de funcționarea și de cauzalitățile acesteia” (Meyer 2010: 268). Prezența elementelor de logos rezultă din raționamente, explicații, dovezi, analogii, definiții, disocieri etc., cu mărci lingvistice în care intră conectorii de tip concluziv, adversativ, concesiv, de explicație sau de reformulare. Acestea se asociază cu intenția interpretativă a editorialului, care reconfigurează raționamentele cititorilor pentru a crea adeziunea.

Complementaritatea și interferența componentelor retorice ethos, pathos și logos reprezintă interesul cercetării noastre, prin surprinderea strategiilor discursive utilizate de editorialiști în vederea obținerii participării empatice a cititorului și prin constatarea unor caracteristici ale dimensiunii retorice din editorialul actual.

În acest sens, editorialul cu tematică socială actuală publicat de Andrei Pleșu în revista „Dilema veche” (A1), este grefat pe un subiect de actualitate legat de contextul pandemic, aspect reflectat încă din titlul construit sintetic, *Comorbidități...*. În publicistica de opinie de tip editorial, nivelul ideatic (logosul) se construiește supradeterminat de ethos și pathos (Cvasnîi-Cătănescu 2017: 73-82), întrucât noutatea nu este reprezentată de tema abordată, ci rezultă din atitudinea autorului care produce impact emoțional asupra cititorului, suport al efectului persuasiv.

Astfel, termenul – titlu, preluat din terminologia medicală, probează dinamica limbii române actuale prin ceea ce Angela Bidu-Vrânceanu numește „deviație semantică” (Bidu-Vrânceanu *apud* Stroichițoiu-Ichim 2008: 80); intrat în limbajul literar standard al acestei perioade și recunoscut imediat de cititor, termenul asigură complicitatea emoțională dintre emițător și receptor, ca element al pathosului retoric. Logosul editorialului se constituie din dovezile raționale aduse în sprijinul temei, referitoare la deficiențele remarcate de autor în compartimentul social, politic și jurnalistic al momentului. Ethosul prealabil se instituie prin prestigiul autorului Andrei Pleșu ca personalitate culturală autohtonă, iar ethosul discursiv dezvăluie dezamăgirea provocată de lipsa de discernământ a populației sau de carențele profesionale ale politicianilor ori jurnaliștilor, prin utilizarea unui lexic depreciativ: gazetarul este numit *acrobat*, iar clasa politică se caracterizează prin *amatorism*; România însăși este (1) „o clinică, în criză de paturi, ventilatoare și saloane de terapie intensivă”. Se distinge astfel o retorică a blamului, cu impact asupra pathosului discursiv: cititorii sunt sensibilizați prin lansarea unor teme de reflecție. Ideea este exprimată explicit în exordiu, autorul indicând efectul intenționat al persuasiunii, acela că (2) „publicul cititor va cădea, nițeluș, pe gânduri”.

Naratio este construit ca o succesiune de secvențe narativ-argumentative, în care apar stereotipuri retorice specifice discursului de opinie. Reprezentative sunt interogațiile retorice care deschid fiecare secvență, orientând cititorul către reflecție asupra aspectelor prezentate: (3) „Păi, cum altfel?! Nu din asta trăiește gazetăria? Cine ar mai cumpăra și citi știri care nu sunt *breaking*?”; (4) „Ce să mai spunem de lumea politică?”; (5) „Alte comorbidități?” *Logosul* se împletește cu *pathosul*, căci jurnalistul dirijează emoțional cititorul prin instituirea unei interacțiuni afective rezultate din utilizarea persoanei I plural, care funcționează pragmatic drept deixis personal, dar și discursiv: (6) „*Ne-am bucurat să ne eliberăm* de amatorismul de gașcă al guvernării PSD. Dar *nu putem să nu înregistrăm*, cu melancolie, o <democratizare> a amatorismului într-o ambianță politică pentru care a administra țara e, până la urmă, o problemă electorală” (Andrei Pleșu, „Dilema veche”, nr. 851/2020, A1, s.n.).

Perorația se deschide prin sugestia unei emoții negative, dezamăgirea, ca artificiu retoric clasic, de implicare a cititorului căruia îi transmite aceeași stare de spirit, cu intenția mobilizării acestuia către judecata înțeleaptă, văzută de autor drept cale de vindecare. Un alt loc comun al strategiei retorice îl reprezintă recursul la argumentul autorității, devenit suport al reiterării atitudinii reflexive către care autorul l-a îndreptat constant pe cititor: (7) „După Primul Război Mondial, minunatul P.P. Carp știuse să ofteze profetic: «România are prea mult noroc pentru a mai avea nevoie de politicieni!». Dar dacă ne moare și norocul?” (Andrei Pleșu, „Dilema veche”, nr. 851/2020, A1). Întreg textul stă sub semnul unei omogenități emoționale, care leagă ethosul de pathos și asigură coerența editorialului, aflat sub semnul metaforei ca strategie argumentativă.

ANEXA 1 (A1)

Comorbidități...

Sper, cum sperăm cu toții (în afară de cei care cred că virusul e o șmecherie planetară), sper, deci, să trecem de criza pandemiei, fără pierderi gravissime. Dar și dacă vom reuși, „comorbiditățile” rămân... Și nu mă refer la cele care definesc patologia însoțitoare a infectării cu COVID-19, ci la cele de care suferim și vom suferi încă mult timp, în ambianța noastră politică, mediatică, economică, socială, financiară. A face un inventar cuprinzător al acestor „comorbidități” naționale nu e treabă de hebdomad. Dar se pot menționa câteva, în speranța că instituțiile specializate le vor cerceta cu un spor de rigoare și că și publicul cititor va cădea, nițeluș, pe gânduri.

Unele sunt general umane. De pildă, absența unei minime capacități de a exersa dubiul. E plină lumea și mai ales lumea noastră de campioni ai certitudinii. Nu dăm doi bani pe reflecție răbdătoare, pe interogativitate, pe căutare. Noi știm! Suntem deștepți, edificați, cu mii de pași înaintea „prostimei”, dar și a fandoselilor filosofice ale „elitiștilor” „autointitulați”. Știm! Care-i problema?! Ce atâta tapaj, ce atâta politichie interesată? Lucrurile sunt clare! Vrei să pricepi ceva, întreabă-mă pe mine! Uite cum stă, de fapt, chestia! A, nu te lași convins? Ești prost! Bine-ți fac manipulatorii care te încalcă zilnic! O componentă de subtext a siguranței de sine este nevoia de a avea mereu dreptate și, de fapt, convingerea că așa și e. Știi tu mai bine! E cu neputință să te înșeli! De-aia se și enervează caraghioșii din jur! Prin simpla ta prezență le demaști ignoranța.

În lumea presei, comorbiditatea „fondatoare” e pofta nesătulă, dizgrațioasă, de „rating”. Păi, cum altfel?! Nu din asta trăiește gazetăria? Cine ar mai cumpăra și citi știri care nu sunt „*breaking*”? Totul e chestie de ambalaj. Trebuie să anunți cât se poate de des și de țipător dezastre (meteorologice, electorale, spitalicești, instituționale, private, erotice, funerare, judiciare, conjugale, ecologice ș.a.m.d.). Iar gazetarul trebuie să fie tot timpul un acrobat al bășcăliei și al injuriei groase. N-are mamă, n-are tată, n-are reguli! Te ia la mișto sau îți rupe gâtul. O colegă (care nu-i prea seamănă) se infectează cu COVID? Ce șansă! Dăm de pământ cu ea și cu postul de televiziune pe care îl slujește. Las' că știm noi! Au vrut să-și potențeze imaginea! Afaceri dubioase! Minciuni! Fițe! Dar noi aștilalți, de la enciclopedistul Ciutacu la marele Găinușă și la alții din aceeași făină, nu ne lăsăm fraieriți de o hoasă manevră de marketing. Luați de-aici! În genere, „a face presă” e a dezgropa morți, a înmormânta vii, a

face dezvăluiri învăluitoare, a păcăli cititorul cu titluri sub care e altceva sau nimic. „A patra putere în stat” se comportă ca fiind prima. Scandalul e axa talentului jurnalistic: autenticitate, curaj, haz, „meserie”. Iar „vedeta” domeniului are un tip de autoritate, de supremație, de prestigiu, față de care tot restul lumii e simplă materie primă... (Nu pot să nu menționez, rapid, și o „procedură stilistică” de mare noblețe, utilizată, cu vesel aplomb, de polemisti experți ai momentului: caricaturizarea numelui și a etniei: președintele e neamț, adică Werner, adică „Guwernerul meu”, numele prim-ministrului poate fi caricaturizat ca „Lucovid Orban” și câte și mai câte asemenea piruete de virtuozitate scriitoricească, de natură să distreze, educativ, poporul.)

Ce să mai spunem de lumea politică? Ne-am bucurat să ne eliberăm de amatorismul de gașcă al guvernării PSD. Dar nu putem să nu înregistrăm, cu melancolie, o „democratizare” a amatorismului într-o ambianță politică pentru care a administra țara e, până la urmă, o problemă electorală. Nu contează prea mult competența reală, performanța profesională, calitatea umană, educația, ținuta, CV-ul. Apar miniștri fără prestigiu verificabil, fără isprăvi trecute (de natură să-i legitimeze), fără profil și fără iradiere convingătoare. Am certat-o pe Lia Olguța Vasilescu (care spunea „tramvai” în loc de „travai”) pentru franceza ei, dar auzim acum un ministru liberal al Mediului care citește un text în engleză cu priceperea filologică a unui muncitor sezonier. Nu vreau să intru în detalii, dar dacă te gândești la miniștrii noștri interbelici, ba, îndrăznesc să spun, chiar la primele guverne post-decembriste, cazi în depresie... Relațiile private, calculele de campanie, fudulia provincială au devenit criterii supreme în metabolismul guvernamental. (O mică paranteză: nu m-a deranjat faptul că dna Vasilescu nu știe franceză sau că dl Costel Alexe nu știe engleză; mă deranjează tupeul țațoș al ambilor de a vorbi, nefiind obligați, în idiomuri de care n-au habar. E o formă de impostură, care nu garantează calitatea umană necesară pentru a administra o țară.)

Alte comorbidități? Prostia volubilă (extinsă la nivel planetar) și carierismul inerțial, în cheie finuț găunoasă ca la Tăriceanu, nătâng-ostășească precum la Cataramă (o adevărată mobilă gânditoare) sau zglobiu pubertară ca la Ponta. Nu încetez să mă mir și de suficiența inexpressivă a dlui Barna. Evident, lista e mult mai lungă. Am mai invitat, cândva, cititorii să consulte fișele biografice ale parlamentarilor noștri, pentru a lua notă de „anvergura” celor care ne conduc. Nu mai vorbesc de „flexibilitatea” autohtonă a politicianilor. De curând, am aflat că partidul (fatalmente „umanist”) inventat de dl Dan Voiculescu a absorbit vechi cadre din alte partide, pe a căror pricepere și consecvență ne putem baza: Teodor Meleșcanu (pentru a cărei vitalitate nu există niciodată pe piață destule partide bune de testat), geniala oratoare Maria Grapini, neobosita Grațiela Gavrilesco (fost, între multe altele, viceprim-ministru al inenarabilei Viorica Dăncilă) sau Cătălin Harnagea, un fel de Mata Hari de Dîmbovița, cu mari realizări profesionale, despre care însă nu poate vorbi, căci sunt secrete... O dată mai mult, simțul pentru oameni al „profesorului” Voiculescu se dovedește... Intact.

Nu mai am putere să inventariez toate simptomele comorbidităților naționale. România seamănă tot mai mult cu o clinică, în criză de paturi, ventilatoare și saloane de terapie intensivă. După Primul Război Mondial, minunatul P.P. Carp știuse să ofteze profetic: „România are prea mult noroc pentru a mai avea nevoie de politicieni!”. Dar dacă ne moare și norocul?

P.S. Tocmai încheiasem acest articol când am descoperit pe net că „mii de români” cer demiterea Andreei Esca de la postul de televiziune unde lucrează. E vorba de un „grup anticovid”, supărat că celebra știristă a făcut propagandă interesată pentru știri false. Iată, în sfârșit, o probă de gândire civică valahă! Andreea Esca este un caz rar, în presa noastră, de prestație decentă, cuviincioasă, non-agresivă, impecabilă profesional. Vorbește corect românește, nu se dă mare, nu caută să facă tapaj cu orice preț. Așadar: afară! Poporul suveran nu înghite asemenea fasoane! Și se bate, gata de sacrificiu, pentru binele nației. N-am ce comenta. Mi-e mai la îndemână să citez o vorbă a lui Cioran: „Suntem copți ca să dispărem!”.

Articol semnat de **Andrei Pleșu**, publicat în „Dilema veche”, nr. 851, 30 iulie - 5 august 2020, la adresa <https://dilemaveche.ro/sectiune/situatiunea/articol/comorbiditati>

BIBLIOGRAPHY

- Anscombe, Jean-Claude, Ducrot, Oswald, *Interrogation et argumentation*, în „L'Langue française”, no. 52, 1981.
- Anscombe, Jean-Claude, Ducrot, Oswald, *L'argumentation dans la langue*, Mardaga, Liege, 1983.
- Aristotel, *Retorica*, ediție bilingvă, traducere, studiu introductiv și index de Maria Cristina Andrieș, Note și comentarii de Ștefan Sebastian Maftai, Editura IRI, București, 2004.
- Bell, Allan, Garrett, Peter, *Approaches to Media Discourse*, Blackwell, Oxford, 1998.
- Bidu - Vrânceanu, Angela (coord.), *Dicționar de științe ale limbii*, București, Editura Nemira, 2005.
- Charaudeau, Patrick, Maingueneau, Dominique, *Dictionnaire d'analyse du discours*, Seuil, Paris, 2002.
- Cvasnîi - Cătănescu, Maria, *Despre pathos în textul publicistic de opinie*, în *Cercetări lingvistice. Omagiu doamnei profesoare Adriana Stroichițoiu Ichim*, Editura Sitech, Craiova, 2017.
- Cvasnîi - Cătănescu, Maria, *Retorică publicistică. De la paratext la text*, Editura Universității din București, București, 2006.
- Florea, Ligia Stela (coord.), *Gen, text și discurs jurnalistic*, Editura Tritonic, București, 2011.
- Meyer, Michel, *Principia Rhetorica. Teoria generală a argumentării*, traducere de Aurelia Stoica, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, 2010.
- Perelman, Chaïm, Olbrechts-Tyteca, Lucie, *Tratat de argumentare. Noua Retorică*, traducere de Aurelia Stoica, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, 2012.
- Stroichițoiu - Ichim, Adriana, *Vocabularul limbii române actuale*, Editura ALL, București, 2008.
- Zafiu, Rodica, *Ethos, pathos și logos în textul prediciei*, în „Text și discurs religios”, nr. 2/2010, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, 2010.

LE FRANÇAIS – UNE LANGUE INCLUSIVE ? ANALYSE DU LANGAGE PUBLICITAIRE EN FRANÇAIS CONTEMPORAIN

Simona Grigoras

PhD Student, University of Pitești

Abstract: In today's society, acceptance of diversity and collective well-being means redefining individual identity, a continuous and protean construction. This paradigm shift leads to changes in social behavior ; big brands, if they still want to be successful, have to adapt the advertising language to the various needs of the public. Studies in the field show considerable differences between the expectations of this public and the current advertising landscape, which is increasingly obliged to show a living, sincere and authentic marketing.

The history of the advertising poster demonstrates this change in mentality: society no longer allows the presentation of so-called perfection according to arbitrary criteria. In advertising, the French language is meant to be inclusive and tolerant of diversity: often the discourse succeeds in achieving its goals, but sometimes the inclusive writing turns out to be a mere form, a visual statement without substance.

Keywords: identity, diversity, inclusive language, advertising

Le marketing inclusif - réflexion sincère et authentique de l'identité individuelle protéiforme

La société actuelle, multiculturelle et multilinguistique, se rend compte que l'acceptation de la diversité et le bien-être collectif commencent par une définition de l'identité individuelle - un processus compliqué qui suppose le rapport avec soi-même, avec le groupe et avec les autres. Le mot "identité" vient du latin *idem*, le même, celui qui est égal ; on construit une identité pour nous-même puisque chacun a une image de soi qu'il veut promouvoir, on construit une image pour appartenir à un groupe similaire et on construit une image pour la société en général. La vie sociale ressemble à une scène où les personnes jouent leur rôle selon les circonstances ; il y a aussi les coulisses qui nous permettent de changer de costumes et de masques, de reprendre le souffle ou de regarder le spectacle des autres. Que l'on soit applaudi ou accueilli par des huées, nous sommes tou.te.s obligé.e.s de continuer le jeu, en taillant le costume pour la prochaine représentation. À reprendre la métaphore d'Ervin Goffman, la construction identitaire est "une barbe à papa"¹ : des éléments qui s'ajoutent, s'entrecroisent, s'inter conditionnent à l'infini.

Quel rapport avec le marketing inclusif ? On assiste à un changement de paradigme par rapport à cette construction identitaire : tous les *personnae* ne sont pas le reflet de ce que nous sommes ou de ce que nous connaissons; nous avons de plus en plus envie de montrer à tout le monde les masques, d'assumer les rôles simultanément puisque les différents domaines identitaires ne sont pas de domaines séparés, mais des axes interconnectés qui s'influencent ; le concept d'*intersectionnalité* qui veut dire que chaque individu peut se définir par une multitude de facettes, toutes valables et authentiques, devient une aubaine pour les marques qui ont saisi l'occasion de se connecter à un public cible encore plus divers.

La première motivation pour les marques qui ont adopté une publicité inclusive est de vendre plus, en trouvant les bons moyens d'inclure l'Autre. Mais être inclusif n'est plus simplement un choix : les marques doivent suivre les valeurs de la société ; dans la perception du public, elles ont cette

---

¹E. Goffman, *Stigmate*, Minuit, 1975 dans Nathalie Heinich, *Ce qui n'est pas l'identité*, Gallimard, 2018

responsabilité d'améliorer l'état du monde, de le rendre plus responsable, plus résilient, plus inclusif. Adopter une stratégie multiculturelle à tous les niveaux devient synonyme avec une stratégie de croissance. L'entreprise doit élargir son horizon intérieur, au sein de l'équipe ; les études montrent qu'une entreprise dite inclusive est six fois plus susceptible d'être innovante et huit fois plus susceptible de vendre davantage. *Geena Davis Institute on Gender in Media* observe dans ses études que les visages qu'on voit sur nos écrans influencent les rôles que nous jouons dans la société. En utilisant des logiciels pour identifier les visages qui apparaissent dans les films, ils ont constaté que les femmes sont plus présentes dans les films d'horreur en tant que victimes, par rapport aux hommes. Des études similaires ont observé que la communauté LGBTQIA+, les +50 ans et les personnes portantes d'un handicap sont les grands oubliés des médias.

Le groupe WPP, leader mondial du management des investissements média présent en Belgique, a élaboré une charte DE&I (*Diversité, Équité et Inclusion*) qui se veut le début d'une politique ambitieuse avec des solutions concrètes pour améliorer le paysage publicitaire belge en termes d'inclusion. Les résultats des enquêtes reprises dans cette charte montrent clairement que le public soutient et exige l'inclusivité :

- Pour 27 % de la génération Z et 19 % des milléniaux la diversité, l'équité et l'inclusion sont des critères importants pour choisir leur futur lieu de travail. 1/3 des milléniaux affirment que l'engagement envers le DE&I exerce une influence importante sur la décision d'acheter ou pas un produit ou un service d'une marque.
- Les entreprises adoptant une stratégie multiculturelle acquièrent automatiquement plus de connaissances sur le marché sur lequel elles opèrent. Les entreprises dotées d'un personnel diversifié ont 25 % de chances en plus d'avoir un meilleur rendement financier que leurs concurrents et 19 % de revenus en plus grâce à l'innovation
- 68 % de la communauté LGBTQIA+ sont plus enclins à acheter des produits ou services d'une marque dont la publicité représente la diversité sexuelle.
- Les publicités out-of-home inclusives ont un impact positif sur l'intention d'achat de toutes les catégories d'âge.
- 63 % indiquent préférer les marques dont la publicité met en scène des personnages qui les représentent. 61 % des consommateurs trouvent que la diversité de la représentation dans les publicités est importante.

Le WPP a analysé pendant l'été 2021, en collaboration avec l'Université d'Anvers, le contenu des publicités primées les 10 dernières années pour les *Creatives Belgium Awards*. Les constats sont assez surprenants :

- Une minorité absolue de personnages sont de genre non conforme (<1 %).
- Depuis ces 10 dernières années, la proportion des personnages de couleur oscille autour des 16 %. Ils apparaissent aussi souvent « en train de travailler » que les personnages blancs, mais plus rarement dans un bureau. Les personnages de couleur sont également moins fréquemment représentés dans un cadre familial. Avec 33,8 %, on les retrouve plus souvent que les personnages blancs dans un décor extérieur.
- Seuls 10 personnages, soit 2,3 % des personnages analysés, présentaient un handicap cognitif ou physique clair. La majorité de ces personnages sont apparus dans des spots primés en 2016. Ils y avaient un rôle de narration.

Il est évidente la différence qui existe entre les attentes du public et la réalité du paysage publicitaire. Il ne s'agit pas tout simplement d'un nouveau public cible ; les marques ne peuvent plus oublier la société où l'on vit et elles doivent la montrer telle qu'elle est au lieu de représenter une société fantasmée. Une nouvelle approche inclusive authentique et sincère devient obligatoire dans un marketing du vivant, même si cela ne soit que pour des raisons financières ou de perception de la marque.

L'éternelle séduction du langage publicitaire

Dans une salle d'attente, à la gare, à l'aéroport, dans un restaurant ou sur un campus universitaire, en ville, en bus ou en train, la publicité fait partie de notre quotidien, elle est omniprésente et exerce son pouvoir sur les mentalités collectives. À cause de sa force de manipulation complexe de l'inconscient des consommateurs, le discours publicitaire a été au centre des préoccupations des linguistes, des sociolinguistes, des sociologues, des stylisticiens, des spécialistes en stratégies de communication publique. Marcel Galliot écrit en 1955 un premier ouvrage consacré à la langue de la publicité, *Essai sur la langue de la réclame contemporaine*. Les trois parties du livre étudient la psychologie de la réclame, le matériel de la langue publicitaire et la rédaction publicitaire. L'auteur se demande quelle est l'influence de la réclame sur la langue en général, et sa conclusion est que "par la facilité qu'elle manifeste à employer tant de mots à tort et à travers, moins pour leur signification que pour leur effet, elle accoutume les gens à l'à peu près, à un contrôle moins serré de leur expression, - à traduire sans précision une pensée sans rigueur."² Blanche-Noëlle Gruning, dans *Les mots de la publicité*, s'intéresse à 1400 slogans publicitaires français, entre 1984 et 1989 ; le pouvoir séduisant de la publicité repose sur les jeux de mots, sur l'harmonie des sons, des images et des rythmes : "la publicité ne vit pas de référence et de vérité, mais de séduction actuelle, du désir éphémère et total du code."³ Umberto Eco remarque que l'image publicitaire s'appuie sur une certaine convention sociale ; selon lui, on accepte les persuasions publicitaires parce qu'on est déjà persuadé par des raisonnements déjà connus, qui, de plus, concernent des choses que l'on désirait déjà plutôt que des choses que la publicité nous a conduit à désirer. On s'est posé aussi la question si le langage publicitaire est le laboratoire linguistique ou le tombeau du français contemporain. Marc Bonhomme dans *La publicité comme laboratoire du français actuel* conclut que dans la publicité on n'invente pas, mais on retrace les procédés langagiers déjà répandus ailleurs. Les fautes publicitaires seraient des formes futures de la langue.

Comme les professionnels de la publicité ont une prise directe sur l'imaginaire social (Roland Barthes) et comme le fil rouge des publicités est le thème de l'individualisme (Andréa Semprini), nous pouvons affirmer que l'écriture inclusive dans ce domaine est une des formes manifestes de l'inclusion que la société ne cesse de prôner et les individus, de l'exiger.

Un peu d'histoire....

L'annonce publicitaire apparaît après 1850 sous la forme d'un article court pour convaincre le lecteur d'acheter un produit. L'invention de la lithographie a transformé l'industrie de la communication en masse. Avec Toulouse Lautrec et sa fameuse affiche pour Moulin Rouge, en 1891, débute une époque d'affichomanie, destinée surtout aux institutions et aux événements culturels. Après la Première Guerre Mondiale, l'affiche entre dans le monde politique, puis on commence à promouvoir des voyages et des films. L'affichage urbain occupe une place surdimensionnée, les premiers cours de design graphique se donnent en France, l'illustration se développe de telle manière que l'affiche est présente à l'Exposition Internationale des Arts décoratifs et industriels modernes, en 1925. La société consommatrice d'après la Deuxième Guerre Mondiale a besoin d'affiche pour promouvoir les produits et les entreprises.

Même si à l'époque post moderne, l'importance de l'affiche semble diminuer devant les nouvelles technologies des médias, elle garde quand même une place importante dans la culture urbaine – espace privilégié d'expression communautaire et individuelle, baromètre des questions ardentes sociales, économiques, culturelles, politiques.

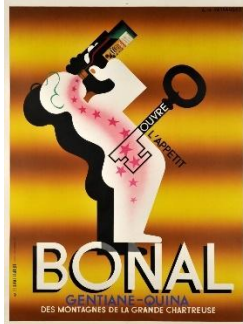
² Jean-Paul Vinay, Marcel, Galliot - *Essai sur la langue de la réclame contemporaine*. Toulouse, Edouard Privat, Collection *Universitas*, 1955. <https://doi.org/10.7202/1061359ar>

³ Paul Siblot, "Blanche-Noëlle Gruning, *Les mots de la publicité*", *Cahiers de praxématique*
URL: <http://journals.openedition.org/praxematique/3177>; DOI: <https://doi.org/10.4000/praxematique.3177>

Pour illustrer cette évolution des mentalités, nous avons choisi cinq affiches, appartenant à différentes époques. Nous pouvons observer d'une part, la polarité masculin - féminin, l'image de l'homme supérieur qui prend du plaisir à boire, à manger, desservi par une femme –objet obéissant, et d'autre part, les efforts inclusifs, non-discriminatoires des dernières années.

1. **1935 – Bonal ouvre l'appétit**

Source : <https://www.galerie123.com/fr/affiche-ancienne-originale/31796/bonal-gentiane-ouuvre-lapp% C3%A9tit/>

2. **1950**

- **Van Heussen – Ties man's world**

Source: <http://www.journaldunet.com/ebusiness/marques-sites/1138836-26-publicites-sexistes-que-les-marques-prefereraient-oublier/1138838-van-heusen>

3. **1970 – Mrs Leggs It's nice to have a girl around the house**

Source:

https://www.reddit.com/r/vintageads/comments/2uz4of/its_nice_to_have_a_girl_around_the_house_mr_leggs/

4.

2021-

Fondation Émergence - Hair design
 Source : <https://commander.fondationemergence.org/en/products/a-34-he-or-she-deserved-love-no-matter-the-gender>

5. **2022 - Campagne de dépistage du cancer de col utérin - affiche inclusive**

Source : <https://www.ghdc.be/annonces/depistage-du-cancer-du-col-de-luterus>

Nous avons étudié le paysage publicitaire francophone et nous avons classé les affiches en quatre catégories : A - les grandes

marques, B - l'affiche au service des campagnes sociales, C - santé pour tout.e.s.

A. Les grandes marques

1. Eurosport - publicité pour les matchs de Champions League et European League et European Cup

Source

:

<https://www.valeursactuelles.com/clubvaleurs/societe/les-marques-face-a-lideologie-egalitariste>

Une affiche à moitié inclusive, puisque la chaîne Eurosport a choisi de garder la distinction des pronoms personnels *il/elle* en ajoutant le point médian pour le pluriel. L'embrayage du discours se réalise au niveau des personnes, la 3ème singulier et pluriel, masculin et féminin, mais pas au niveau spatial ou temporel. Le verbe *débarquer* (cf. CNRTL : 1. Faire sortir (quelqu'un, quelque chose) d'une embarcation, 2. Sortir d'une barque, d'un navire. 3. Sortir d'un moyen de transport quelconque, atteindre un lieu 4. Arriver à l'improviste. 5. Être dans l'état de quelqu'un qui vient de débarquer ; ignorer des faits récents, connus de tous) est utilisé avec une préposition : de, à ou chez. À cause de la polysémie du verbe et du manque de préposition, la chaîne compte, pour la compréhension du message, sur la participation interprétative du récepteur présumé. Ils et elles sont, dans ce cas, les joueurs et les joueuses des matchs, l'inclusivité cible d'une manière indirecte le récepteur : l'acte perlocutoire visé est de le faire s'abonner à Eurosport, où féminin et masculin sont pris en compte, d'une manière (presque) égale.

Au niveau de l'image, la figure masculine barbue domine le premier plan, les bras ouverts, l'expression guerrière reproduisant un stéréotype - l'image du gladiateur qui fait son apparition dans la vieille arène (où l'on interdisait les femmes). Même si pour les joueuses de l'affiche, le concepteur a choisi des couleurs claires, blanc et jaune pour leurs t-shirts, les visages sont placés en arrière-plan et ont une expression craintive et inquiète.

2. Netflix – affiche pour la série d'horreur *Marianne*

Source :

:

<https://www.strategies.fr/actualites/marques/4065718W/le-monde-de-la-com-doit-il-s-emparer-de-l-ecriture-inclusive-.html>

Netflix utilise pour cette affiche le point médian *seul.e*; la stéréotypie est présente : la figure féminine dans un film d'horreur, sous la forme de la sorcière maléfique maîtrisant à la fois, forces obscures et croyances chrétiennes, symbolisées par le signe de la croix.

3. Zalando - shopping on-line

Source : groupe Facebook *Taglinclusive*

Le discours marchand semble avoir mieux compris comment mettre en pratique l'inclusion. Au niveau linguistique, Zalando utilise toujours le point médian, cette fois-ci pour un adjectif, participe présent, qui peut avoir un emploi nominal, et un participe passé : *hésitant.e*, *réinventé.e*. Pour la première affiche, la fonction conative est évidente, par l'impératif *essayez/payez*. L'image occupe moins de place que le texte, écrit en blanc sur un fond bleu, mais comme il n'y a pas d'embranchement au niveau de la personne, le récepteur est obligé de s'identifier à un de ces deux personnages de l'affiche. Une première stratégie de l'affiche est orientée vers le présent (à lire : je suis hésitant/ je suis hésitante), une deuxième stratégie délibérative est orientée vers le futur d'un achat bénéfique. La deuxième affiche a au centre une figure masculine en blanc qui occupe tout notre visuel et un slogan associé d'habitude - stéréotype social - avec les femmes : *je me suis réinventé.e en écoutant le silence*. L'imaginaire collectif peut identifier une gondole en dérive, les vacances, l'amour, donc la présence de l'Autre, à peine suggérée par le point médian.

4. BDC financement Canada – banque de financement en ligne

Source : groupe Facebook *Taglinclusive*

En tant que technique d'écriture inclusive, le groupe canadien BDC n'invente rien : toujours le point médian. La forme du féminin *entrepreneure* existe depuis 2012, mais le dictionnaire *Larousse*

recommande la forme *entrepreneuse*. L'univers du management d'entreprise est encore réservé aux hommes qui ont plus de chances de réussite, plus de chances d'emprunter de l'argent, de trouver des partenaires. La figure choisie pour l'affiche est moins genrée - cheveux blancs coupés courts, chemise, ordinateur portable à la main, en train de marcher, donc, d'avancer. À cause de sa forme brève et parcimonieuse spatialement, le message doit être réduit et dense.

Tweets Tweets et réponses Médias J'aime

Ginko, pour voyager dans le Gr... · 23 h ...
NEW DESCENTE ENTRE DEUX ARRÊTS

Désormais, si vous voyagez seul.e après 21h, vous pouvez demander à descendre entre 2 arrêts sur votre ligne de bus (LIANES 3 à 6 et ligne 8).

👍 Faites la demande au conducteur dès votre montée dans le bus.

+ d'infos : ginko.voyage/le-reseau-gink...

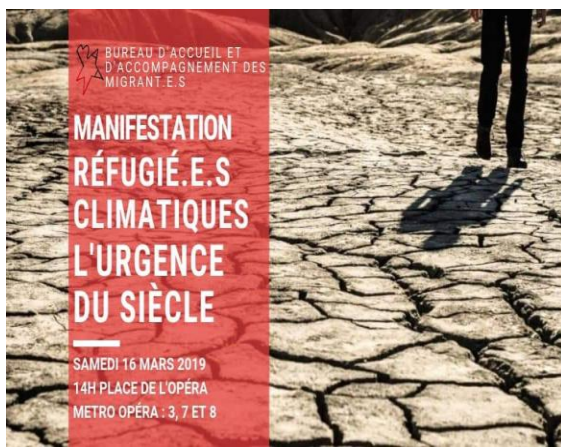
🗨️ ↻️ 14 ❤️ 42 📄

Source

<https://twitter.com/loujardi>

Une campagne ambitieuse contre violence conjugale en temps de confinement, qui s'adresse à tou.te.s, en sachant que le plus souvent, les victimes les femmes. Du point de vue linguistique, observons de nouveau le point médian, un pronom indéfini, inclusif par son sens, participe passé adjectif. Le visuel est dominé par le vieux téléphone jaune (précarité, technologie moderne inaccessible, vieillesse) le seul moyen de communication d'un être fragile, en danger, avec le monde extérieur.

3. Les réfugiés à Paris

B. Quand le social se veut inclusif

1. Ginko – entreprise de transport à Besançon

Une affiche partiellement inclusive : au niveau du texte, le même moyen, le point médian, utilisé pour un adjectif *seul.e*. Ce qui pose problème, c'est l'image qui représente une femme voyageant seule ; la compagne a beau faire semblant d'être inclusive au niveau de l'écriture, son affiche reste enclavée dans les stéréotypes sociaux, les femmes sont vulnérables si elles voyagent seules après 21h du soir.

Source : groupe Facebook *Taglinclusive*

2. GROUPE SOS – association française

la
sont
nous
pour
et un

Source: <https://www.france-volontaires.org/actualites/journee-mondiale-des-refugies-engagez-vous-aupres-des-populations-exilees/>

EKOTA France a ajouté un évènement. 1 h · 🌐

CE SAMEDI À 17:00

Journée Mondiale des Réfugié.e.s

EKOTA France · Paris

INTÉRESSÉ(E)

Si le discours publicitaire de grandes marques est fortement ancré au niveau des personnes, pour l’affiche social, l’individu s’estompe derrière quelques éléments symboliques : des jambes et une ombre sur un sol assoiffé, trois petits visages sur un smartphone. L’écriture inclusive a le rôle de rendre ce discours plus personnel : derrière l’étiquette de “réfugié”, il y a des identités féminines ou masculines.

4. La ville de Paris – affiche pour la gay pride, 2018

Pour cette affiche, la mairie de Paris a gardé même l’accent grave sur le masculin, *fier*. L’auteur

ou l’auteurice joue sur l’ambiguïté sémantique : la ville est fière ou Paris est fier, une astuce langagière pour inclure en une seule entité deux genres. Arc-en-ciel, écriture inclusive, polysémie de l’adjectif (cf. CNRTL : 1. Qui a le souci de sa dignité, qui se respecte 2. Qui dénote un tel souci, une telle qualité 3. Qui éprouve une satisfaction d’amour-propre souvent fondée. 4. Être satisfait de soi-même.), nous pourrions dire que la campagne a atteint son but.

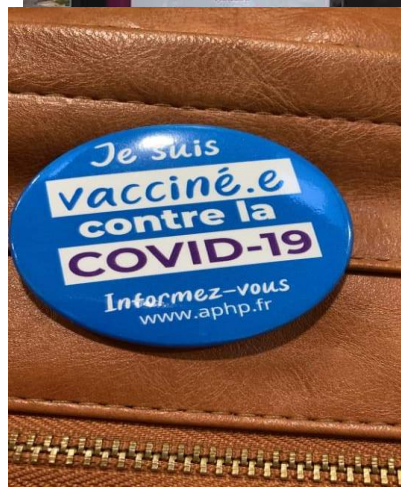
Source

<https://fr.dreamstime.com/paris-france-gaie-fi%C3%A8re-juin-marche-gay-pride-lgbt-image123090195>

C. Un sujet d’actualité - le inclusif

vaccin

Source :
Groupe Facebook
Taginclusive

Il ne s'agit pas d'une affiche mais d'un petit badge pour soutenir la campagne de vaccination en France. Au-delà du fait que l'Académie française a décidé que le virus COVID-19 doit être féminin, donc la COVID, nous sommes d'avis que l'écriture inclusive a, dans ce cas, le rôle inverse, de mettre en évidence le masculin et le féminin dans un domaine où il n'est pas vraiment nécessaire - devant la maladie, face au vaccin, peu importe le genre.

Conclusions :

La notion d'identité continue d'évoluer puisque nos rapports au monde et à l'Autre changent suite aux événements que nous vivons. Plus personne n'a envie de rentrer dans des cases, de satisfaire des exigences irréelles d'une société qui se proclamait idéale pour certaines catégories. De Platon, l'humanité a hérité, avec le mythe de l'Androgyne, la nostalgie de l'Unité : au début, il y avait trois genres, le masculin, le féminin et l'androgyne, trois êtres qui vivaient sous la forme d'une sphère, l'œuf originaire, avec quatre bras, quatre pieds, deux visages placés à l'opposé, et deux sexes. Leur audace de se révolter contre les dieux est punie, Zeus les coupe en deux. Apollon doit remodeler les êtres coupés, leur retourner le visage vers la coupure, pour s'en souvenir pour toujours. Chaque être aura la nostalgie de son double en cherchant l'Autre, masculin ou féminin sans distinction. Ce qui nous rappelle aussi Platon c'est que le sexe est une coupure artificielle, qu'il ne définit pas la personnalité, mais aussi que cette division est profondément enracinée dans la culture de l'humanité. Jadis, la norme était établie par les dieux, puis elle a été fixée par des médecins, des psychologues, des magistrats. De nos jours, il paraît qu'on se souvient de plus en plus que la réalité peut avoir multiples facettes qui ne sont plus considérées hors la norme.

Comme la publicité est omniprésente, elle façonne notre manière de voir le monde, elle a une forte influence sur nos suppositions et nos attentes ; en même temps, la société ne l'autorise plus à présenter une soi-disant perfection selon des critères arbitraires. Pour des raisons simplement économiques ou pour des raisons plus profondes qui révèlent de la politique interne, les marques et les compagnes font attention à la diversité et à l'égalité. Pour les affiches, au niveau linguistique, le point médian est le plus utilisé, l'inclusivité est suggérée par des images, des couleurs, des formes. Parfois, il y a une cohérence entre l'utilisation de l'écriture inclusive et le contenu de l'affiche, parfois l'écriture inclusive s'avère être une simple forme, une sorte de déclaration visuelle sans substance.

BIBLIOGRAPHY

E. Goffman, *Stigmate*, Minuit, 1975 dans Nathalie Heinich, *Ce qui n'est pas l'identité*, Gallimard, 2018

Paul Siblot, "Blanche-Noëlle Grunig, *Les mots de la publicité*", *Cahiers de praxématique*

URL:<http://journals.openedition.org/praxematique/3177>;DOI:<https://doi.org/10.4000/praxematique.3177>

Jean-Paul Vinay, Marcel, Galliot - *Essai sur la langue de la réclame contemporaine*. Toulouse, Edouard Privat, Collection Universitas, 1955. <https://doi.org/10.7202/1061359ar>

<https://www.galerie123.com/fr/affiche-ancienne-originale/31796/bonal-gentiane-quina-ouvre-lapp%C3%A9tit/http://www.journaldunet.com/ebusiness/marques-sites/1138836-26-publicites-sexistes-que-les-marques-prefereraient-oublier/1138838-van-heusen>

[https://www.reddit.com/r/vintageads/comments/2uz4of/its nice to have a girl around the ho](https://www.reddit.com/r/vintageads/comments/2uz4of/its_nice_to_have_a_girl_around_the_ho)
[use_mr_leggs/https://commander.fondationemergence.org/en/products/a-34-he-or-she-deserved-love-](use_mr_leggs/https://commander.fondationemergence.org/en/products/a-34-he-or-she-deserved-love-no-matter-the-gender)
<no-matter-the-gender>

[https://www.ghdc.be/annonces/depistage-du-cancer-du-col-de-](https://www.ghdc.be/annonces/depistage-du-cancer-du-col-de-luterushttps://www.strategies.fr/actualites/marques/4065718W/le-monde-de-la-com-doit-il-s-emparer-de-l-ecriture-inclusive-.html)
[luterushttps://www.strategies.fr/actualites/marques/4065718W/le-monde-de-la-com-doit-il-s-emparer-](luterushttps://www.strategies.fr/actualites/marques/4065718W/le-monde-de-la-com-doit-il-s-emparer-de-l-ecriture-inclusive-.html)
<de-l-ecriture-inclusive-.html>

[https://www.facebook.com/mozaikRH/photos/recrutement-inclusif/:https://www.france-](https://www.facebook.com/mozaikRH/photos/recrutement-inclusif/:https://www.france-volontaires.org/actualites/journee-mondiale-des-refugies-engagez-vous-aupres-des-populations-exilees/)
<volontaires.org/actualites/journee-mondiale-des-refugies-engagez-vous-aupres-des-populations-exilees/>

[https://fr.dreamstime.com/paris-france-gaie-fi%C3%A8re-juin-marche-gay-pride-lgbt-](https://fr.dreamstime.com/paris-france-gaie-fi%C3%A8re-juin-marche-gay-pride-lgbt-image123090195)
<image123090195>

THE STRUCTURE OF VERBAL PHRASEOLOGICAL UNITS OF FRENCH ORIGIN IN THE CURRENT ROMANIAN LANGUAGE

Iuliana Nedelcu (Neacșu)

PhD Student, „Ovidius” University of Constanța

Abstract: In the 20th century, loans from the French language had a rapid pace in many fields of activity: theater, gastronomy, clothing, administration, sports, technique, economy. Many of the phraseological units of French origin appeared in the Romanian language from the need to name new aspects of reality.

Without any exaggeration, it can be said that, in modern Romanian language, most phraseological units are of French origin, but a complete inventory of them has not been drawn up. Most modern Romanian phraseological units are calques, literal translations of French phraseological units that have an identical or similar structure. In the last period, loans from the French language decreased to some extent, their dynamics being determined by the dynamics of the Romanian language.

Keywords: language, phraseology, dynamics, structure, period

În limba română contemporană, unitățile frazeologice verbale provenite din limba franceză sunt cele mai numeroase, reprezentând 59% din totalul unităților frazeologice stabilite după dicționarele consultate, fapt care se datorează varietății morfologice și sintactice, dar mai ales modului în care au luat naștere. Analiza statistică a unităților frazeologice verbale de proveniență franceză clasificate va aduce informații referitoare la structura acestora, dar și la procentul pe care-l dețin la nivelul corpului selectat.

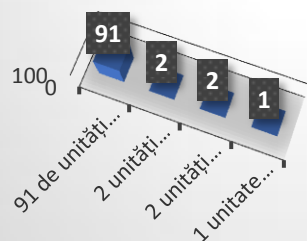
Unitățile frazeologice verbale provenite din limba franceză pot fi împărțite în trei clase mari:

- unități frazeologice verbale care conțin două elemente;
- unități frazeologice verbale care conțin trei elemente;
- unități frazeologice verbale care conțin mai multe elemente, acestea putând avea patru, cinci sau șase elemente componente.

Unitățile frazeologice verbale cu două elemente de proveniență franceză au următoarea componență morfologică:

1. verb + substantiv: a avea talentul;
2. verb + adjectiv participial: a se trezi ruinat;
3. verb + adverb: a arăta splendid;
4. verb + interjecție: a face paf.

Unități frazeologice verbale cu două elemente

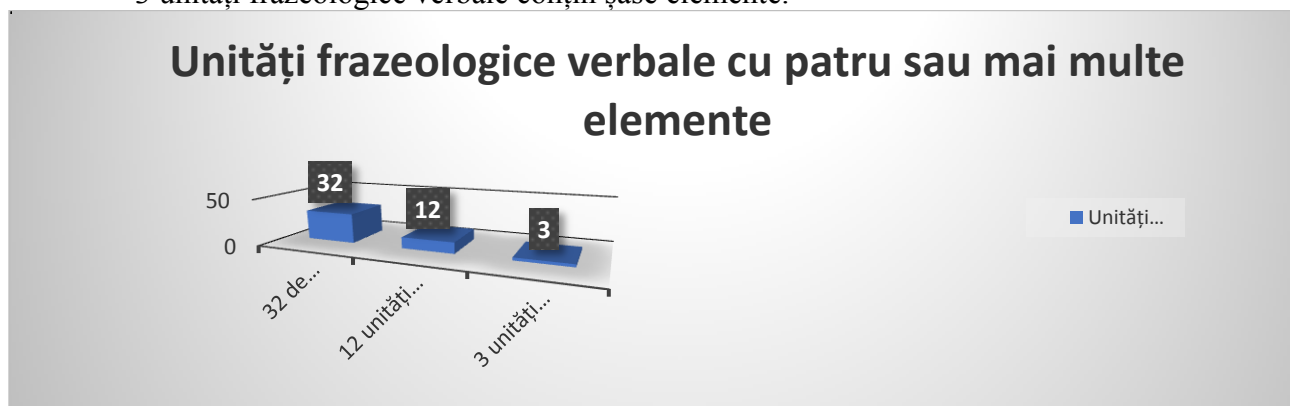
În cadrul acestor unități frazeologice, am identificat patru tipuri de combinații morfologice. În urma analizei corpusului selectat, la nivelul unităților frazeologice cu două elemente, cele mai numeroase sunt structurile de tip verb + substantiv, având un procent de 95%, celelalte tipuri de combinații morfologice fiind prezente în număr foarte redus.

Unitățile frazeologice verbale cu trei elemente de provenință franceză au o componență morfologică mai variată:

1. verb + prepoziție + substantiv: a aduce pe scenă;
2. verb + substantiv + adjectiv: a avea intenții rele;
3. verb + substantiv + substantiv: a avea simțul umorului;
4. verb + substantiv + pronume nehotărât: a face jocul cuiva;
5. verb + substantiv + prepoziție: a avea arta de;
6. verb + numeral + substantiv: a face primul pas;
7. verb + articol nehotărât + substantiv: a intenta un proces;
8. verb + pronume reflexiv + substantiv: a-și încărca bateriile;
9. verb + prepoziție + adverb: a lua de sus;
10. verb + prepoziție + numeral: a reduce la zero;
11. verb + pronume + adjectiv: a se trezi ruinat.

Unitățile frazeologice verbale cu mai multe elemente de provenință franceză au o componență morfologică mai variată având o capacitate mai mare de a se combina. În urma analizei unităților frazeologice verbale am stabilit următoarele:

- 32 de unități frazeologice verbale conțin patru elemente;
- 12 unități frazeologice verbale conțin cinci elemente;
- 3 unități frazeologice verbale conțin șase elemente.

Unități frazeologice verbale cu patru elemente componente:

1. verb + pronume + prepoziție + substantiv: a se acoperi de ridicol;
2. verb + pronume + articol nehotărât + substantiv: a-și face un nume;
3. verb + prepoziție + substantiv + adjectiv: a fi de notorietate publică;
4. verb + substantiv + prepoziție + substantiv: a avea priză la public;
5. verb + articol nehotărât + substantiv + adjectiv: a da un aer pedant;
6. verb + interjecție + prepoziție + pronume nehotărât: a face paf pe cineva;
7. verb + substantiv + prepoziție + adjectiv: a vedea totul în negru;
8. verb + pronume + adverb + substantiv: a-și menține ferm poziția.

Unități frazeologice verbale cu cinci elemente componente:

1. verb + articol nehotărât + substantiv + prepoziție + substantiv: a intenta o acțiune în justiție;

2. verb + substantiv + prepoziție + articol nehotărât + substantiv: a face lumină într-o chestiune;

3. verb + pronume reflexiv + prepoziție + substantiv + pronume nehotărât: a se pune sub protecția cuiva;

4. verb + pronume + prepoziție + articol nehotărât + substantiv: a se îmbarca într-o aventură;

5. verb+ prepoziție + substantiv + prepoziție + substantiv: a fi pe picior de război.

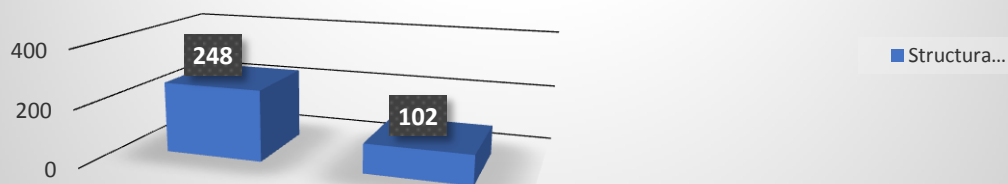
Unități frazeologice verbale cu șase elemente componente:

1. verb + articol nehotărât + substantiv + prepoziție + substantiv + adjectiv: a duce o viață pe picior mare;

2. verb + prepoziție + articol nehotărât + substantiv + prepoziție + substantiv: a intra într-un con de umbră.

În cadrul unităților frazeologice verbale de origine franceză care au structura verb + (pronume) + substantiv în acuzativ, substantivul din componență poate fi articulat hotărât, articulat nehotărât sau nearticulat. De asemenea, poate fi la numărul singular sau la numărul plural. La nivelul unităților frazeologice verbale de proveniență franceză, cele care au în componență un substantiv în cazul acuzativ ocupă 29 %.

Structura unităților frazeologice verbale de origine franceză

Frazeologismele apar din nevoia de a comunica, precum și pentru a exprima noțiuni nedenumite încă. Unitățile frazeologice sunt prezente în limbajul fiecărui vorbitor având scopuri diferite. De cele mai multe ori, locuțiunile și expresiile sunt introduse pentru completarea absenței create de inexistența unor termeni pentru a denumi lucruri noi și reprezintă o consecință a contactului direct cu alte limbi, arătând și capacitatea de adaptabilitate a omului față de nou.

BIBLIOGRAPHY

- Bilauca, Monica. 2015. *Neologismul în frazeologia românească*. Cluj-Napoca: Presa Universitară Clujeană.
- Colțun, Gheorghe. 2000. *Frazeologia limbii române*. Chișinău: Editura Arc.
- Dimitrescu, Florica. 1958. *Locuțiunile verbale în limba română*. București: Editura Academiei.
- Groza, Liviu. 2021. *Influența franceză asupra frazeologiei românești, studiu și dicționar*. București: Ed. Universității din București.
- Hristea, Theodor. 1984. „Introducere în studiul frazeologiei”. *Sinteze de limbă română*. București: Ed. Albatros.
- Negreanu, Aristița. 1992. *Dicționar de expresii francez – român*. București: Ed. Humanitas.
- Tomescu, Domnița. 2003. *Analiza gramaticală a textului. Metodă și dificultăți*. București: Ed.

All.

SKILFUL USE OF LANGUAGE IN THE PUBLIC SPHERE CAN SHIFT THE COURSE OF HISTORY

Gabriela-Măriuța Iordăchescu

PhD Student, „Nicolae Bălcescu” Land Forces Academy of Sibiu

Abstract: The 2016 Brexit referendum was heavily influenced by the skilful use of language in the public sphere, with the Leave campaign using emotionally charged language and slogans to appeal to voters. The phrase "take back control" was widely used to emphasise a return of power and autonomy from the European Union. Similarly, the Leave campaign also used terms such as "sovereignty" and "independence" to invoke feelings of patriotism. On the other hand, Remain campaigners tended to use more rational arguments, such as economic stability or freedom of movement within Europe. Last but not least, it appears that the emotive language won out in this instance, with Leave campaigners utilising rhetoric that resonated more deeply with voters. It's too much to say that the language issue switched the vote in favour of Leave, but it could be claimed that it was at least a contributing factor in what was ultimately a 52–48 percent victory for the side that communicated its message with greater force and conviction. Therefore, the language used before, during, and after Brexit must be closely investigated, along with the remarkably effective linguistic strategies employed by Brexit campaigners in contrast to the emotionless and at times gloomy language used by Remain supporters. CDA is a method for analysing text in order to determine how language is used to construct meaning and power. In the language of Brexit, the CDA can be used to determine how politicians, journalists, and academics, among others, have constructed discourse in the Brexit debate. It can also reveal how different discourses have been employed in order to support different political objectives or agendas related to Brexit.

Keywords: power, language, bias, CDA, Brexit.

Introduction

This research aims to discover how language influences the credibility of a message presented in the public sphere. It examines how Brexit campaigners used language far more compellingly than their counterparts in the Remain camp in the run-up to the June 23, 2016 referendum on whether the United Kingdom should remain a member of the European Union. Obviously, it is difficult to sound indifferent and to employ convincing rhetoric when your message is that, on balance, it is preferable to maintain the status quo and simply leave things alone. It is even more difficult if leaving things as they are necessitates maintaining a historically tense relationship with an unloved and occasionally authoritarian partner. If, on the other hand, your message is an appeal to a love of freedom, a traditional sense of justice, and national pride, it follows that urging people to have the courage to make a bid for freedom will involve more grandiose language, potent metaphors, and a rousing tone.

The outcome of Brexit was the result of a complex set of political, economic, and social factors, of which language was just one of many contributing factors. While language certainly played a role in shaping the public discourse around Brexit, it would be oversimplifying to attribute the entire outcome to the power of language alone. That said, language undoubtedly played an important role in the Brexit debate. Proponents of leaving the European Union used powerful rhetoric around national sovereignty, control of borders, and the need to reclaim British identity and pride. They often employed emotive language and simplistic slogans such as “Take Back Control” to appeal to voters’ emotions. On the other hand, opponents of Brexit argued for the benefits of European unity, freedom of movement, and the economic advantages of remaining in the EU. They used more nuanced and complex arguments,

but struggled to gain traction against the simplicity and emotional appeal of the Brexit message.

According to Buckledee, investigations into the cause of the unexpected outcome have given rise to a number of assumptions, including that the anti-establishment protest vote was more successful than anticipated by the protesters; the misjudgement of public anxiety regarding immigration from EU member states; too many young Remain supporters were so convinced of the result that they did not make the effort to vote; it was a legitimate protest by those who considered themselves to be economic losers, but the decision makers disregarded it (2018).

The primary sources of information under investigation are online newspaper editorials and articles, speeches and interviews with politicians, the official and unofficial websites for the Remain and Leave campaigns, but also books like Boris Johnson's *Churchill's Factor*, whose legacy was a major influence on the Brexit referendum and its outcome. In his famous 1946 "speech to the academic youth" given in Zurich, the famous British statesman advocated for the creation of a unifying European state: "we must build a kind of United States of Europe", being often cited as one of the inspirations behind Brexit. Although he used the "we" inclusive pronoun, Churchill never thought of Britain becoming part of the continent, but he envisaged that Britain's role would be to act as a friend of the new Europe. Further, his legacy as an inspirational leader who stood up against tyranny was a major factor in influencing those who voted for Britain to leave the EU.

Critical Discourse Analysis examines the power of words to promote the agenda of authoritative agents. The polarization of the national debate over Brexit offers ample evidence to be examined by critical discourse analysis approaches. During the referendum campaign, the various newspapers were almost evenly divided: as expected, the right-wing *Daily Express*, *The Telegraph*, and *Daily Star* campaigned for Leave, while *The Sun* continued its long tradition of insulting Europe in general and France in particular. Likewise, *The Guardian*, *The Observer*, *The Independent*, and *Daily Mirror* took up the Remain cause. *The Times* campaigned to remain in the EU, whereas its sister paper, the *Sunday Times*, urged its readers to vote to leave, and the *Daily Mail* campaigned aggressively for Leave, whereas the *Mail on Sunday* voted to remain. The low circulation *Morning Star* was the only publication to post Brexit editorials, whereas journalists advocating for Brexit were given space in some pro-Remain publications, including *The Guardian* and the *Daily Mirror*. The low circulation *Morning Star* was the only publication to post Brexit editorials, whereas journalists advocating for Brexit were given space in some pro-Remain publications, including *The Guardian* and the *Daily Mirror*. The role of newspapers as independent political actors, as claimed in Firmstone, is to be challenged by very critical and informed readers, and the role of Critical Discourse Analysis to identify and deal with the biases and manipulations by means of discourse is very important in this particular respect. (Firmstone 2016).

Former Prime Minister David Cameron and former UK Independence Party (UKIP) leader Nigel Farage delivered the most influential Brexit-related political speeches in February 2016 and June 2016, respectively. Cameron argued in his speech that the UK should remain in the EU to maintain economic stability. He highlighted the benefits of cooperation between member states, particularly on security and foreign policy issues, as well as Britain's leadership role in the reform and development within Europe. Farage's speech was less conciliatory, focusing on how leaving the EU would provide a new opportunity for the United Kingdom to control its own destiny without being tied down by European bureaucracy. He also spoke of how immigration had put a strain on public services and argued that leaving would enable Britain to make its own laws without interference from Brussels. During the campaign period leading up to Brexit, both speeches played a significant role in influencing public opinion, with Farage's more confrontational approach appearing to have had a greater impact on those who voted for Leave.

How the word "Brexit" emerged

The term “Brexit” emerged as a shorthand way of referring to the possibility of Britain leaving the European Union. It is a portmanteau of the words “Britain” and “exit.” The term first gained widespread usage in early 2012, when it was coined by Peter Wilding, a British lawyer and founder of the pro-EU think tank, *British Influence*. Wilding worked for the Conservative Party under David Cameron on EU policy and media. He used the term “Brixit” in an article he wrote for *The Economist*, with the headline “A Brixit looms”, defining it as “another sad word”; in which he argued that the possibility of a British exit from the EU was becoming increasingly likely. He wrote, “One can see the dawn of a new doctrine of EU disengagement – call it “Brexit” – starting to emerge.”

At the time, the term was not widely used or recognized, but it gained traction in subsequent years as the possibility of a British exit from the EU became more real. By 2015, the term was being used regularly in the media and in political discourse, and it quickly became a shorthand way of referring to Britain's potential departure from the European Union.

Although "exit" is a Latin loanword, "Brexit" has become a clarion call for those who desire a more distant relationship with Europe. Aside from influencing the political landscape of Europe, Brexit has also given rise to several new words and phrases. These terms have emerged as a result of the unique circumstances of Britain's departure from the European Union and have become part of the wider lexicon used in political discourse and everyday conversations. One of the most prominent of these new words is "Brexit" itself, which has become synonymous with the process of negotiating Britain's departure from the EU. A notable linguistic development of the year 2016 was that almost any word containing the letter 'x' could be given a new meaning by prefixing it with the letters “Brex-.” This has occurred with the word “anxiety,” and the feeling of apprehension regarding the uncertain political future of the United Kingdom has been dubbed “Brexiety”. The same technique was used to create “Brexodus” (mass emigration as a result of Brexit) and “Brexistential” (referring to a crisis over Britain's identity). As the various Brexit deadlines passed, those involved used increasingly emotive language. This can even be seen in the names used to refer to activists on the two sides: those in favour of Brexit were originally called simply “Brexiters”, but are now more commonly called “Brexiters”, with the use of the ending from words such as “buccaneer” and musketeers perhaps suggesting an element of swagger in their campaigning; those in favour of remaining in the EU are usually called Remainers but are sometimes called “Remoaners.”

In an article written for the BBC, Christine Ro argued that “Brexit” has not only introduced new terms but also altered the meaning or popularity of certain words. As illustrated by the European Council president Donald Tusk's sharing of a letter from a child containing a drawing of the mythical creature, the term “unicorn” is now used to criticise Brexiters who are perceived to have unrealistic expectations. The term “backstop,” formerly associated with sports and finance, now refers to the open border between Ireland and Northern Ireland, which has become a major issue in Brexit negotiations. Over time, the term gained wider usage in the media and in political discourse, as the possibility of a British exit from the EU became more and more of a reality. It was used to refer not just to the possibility of a British exit, but to the entire process of negotiating Britain's departure from the EU.

As positions become more engrained, stronger language is employed to denigrate any initiative proposed by the opposing side. A speech or article that attempts to demonstrate the dangers of Brexit is likely to be dismissed as part of “Project Fear” by Brexiters. The European Withdrawal Act, which aims to prevent the United Kingdom from leaving the EU without a deal, has been provocatively dubbed the “Surrender Act” by its opponents. Clearly, such language is intended to inflame passions, but sometimes benign words conceal unpleasant truths. “Milkshake” has taken on an entirely new meaning as activists protest against controversial (typically pro-Brexit) public figures by throwing drinks at them. The 2016 year's menu also includes “cakeism”, which refers to the notion of wanting all the benefits of EU membership with none of the expenses or responsibilities, a term associated with Boris Johnson's stated desire to have his political cake and eat it, too.

In addition, Brexit has given rise to several new phrases, including “hard Brexit,” which refers to a complete break from the EU without a transitional period or special relationship, and “soft Brexit,” which refers to a more gradual and less disruptive departure from the EU. Brexit has also led to the creation of several new acronyms, such as “WTO” (World Trade Organization) and “EEA” (European Economic Area), which have become part of the wider discourse surrounding Britain's future relationship with the EU.

Brexit has not only added new words to the English language this year, but also revived some older ones. Individuals and organisations prepared also for the possibility of a no-deal Brexit resulting in shortages of essential foodstuffs and medicines. The term “stockpiling” was previously associated with preparations for surviving a nuclear attack; however, it has regained popularity as individuals and organisations prepare for the possibility of such shortages. In spite of the ingenuity with which commentators attempted to coin new terms to describe Brexit turbulence, sometimes the old ones had the greatest impact.

Brexit's Power of Persuasion: How Figurative Language Shaped the Debate

Figurative language has played a significant role in the Brexit debate, helping to shape the opinions and perspectives of the public. A “roller coaster ride” was one of the most commonly used metaphors for Brexit. This imagery evoked feelings of excitement, thrill, danger, and uncertainty. Using a familiar analogy helped to illustrate how chaotic and unpredictable the process had been. It also emphasised how much was at stake with every negotiation twist, a sentiment shared by a large number of Europeans. When discussing Brexit, the metaphor of a “game” or “sport” had also been used frequently. This enables individuals to discuss political decisions in terms they are accustomed to, such as strategies, tactics, rules, and regulations, all of which have been in play during the Brexit negotiations. Comparisons between Brexit and a disease or illness have assisted in drawing attention to the gravity of this issue for Europeans. By comparing it to something contagious or life-threatening, it highlights both its destructive potential and its far-reaching repercussions for global politics if it is not properly managed. At last, figurative language has helped shape public opinion on Brexit by facilitating the discussion of complex topics such as international trade agreements and immigration policies in terms that everyone can understand.

As mentioned by James Tapper in a newsletter, “Brexit is a multi-metaphored beast because it is complicated” (2019) that cannot be compared to any other political situation in recent history. Murray Edelman, a political scientist, described metaphors as “devices for simplifying and giving meaning to complex and bewildering sets of observations that elicit anxiety.” (1985)

If metaphor frames political debate, politicians and other political actors should be able to establish the boundaries of discourse, allowing them to limit or reshape the conversation. However, politicians do not simply explain; they also persuade, and for some time now, philosophers, psychologists, and political scientists have been attempting to comprehend how metaphors can be used to influence people's opinions. Intriguing analogies may attract people's attention, but their simplicity invites counterargument. When John Redwood, a pro-Brexit member of parliament, compared being in the EU to being a college student and stated, “when you leave, you have no further financial obligations,” he was inevitably challenged.

Immigration was the one debate topic that shifted significantly to allow the vote to leave the EU. Freedom of movement of people is a major campaign issue for the Leave campaigns, which place a strong emphasis on migration from the EU to the UK. Nevertheless, according to linguist Jonathan Charteris-Black, the 2001 “Conservative manifesto” made no mention of immigration, and the word “asylum” was barely mentioned. In 2003, it was adopted as an issue, and in 2005, it played a significant role in the Conservatives’ losing general election campaign.

Charteris-Black identifies an additional persuasive aspect of metaphors: their capacity to evoke emotion, “to resonate with underlying symbolic representations, to stir emotions, and to bridge the gap

between logical and emotional.” He noticed that the far-right British National Party often employed the term “immigrants” and spoke in terms of natural disasters such as “swamp, limitless flow, tidal wave, and flood,” whereas the Conservatives at the time used only “immigration” and preferred container metaphors such as “full up,” “secure borders,” “open the gates,” and “pressure.” The election was ultimately lost by the Conservatives, whose opponents criticised their bigoted campaign.

In the eleven years leading up to the 2016 election, the prevalence of natural disaster metaphors increased. In 2015, David Cameron referred to a “swarm” of migrants attempting to enter the United Kingdom, but his critics did not label his remarks as racist. During the campaign, Nigel Farage's grassroots Leave campaign created a poster depicting a column of men walking along a road with the caption “Breaking Point” a metaphor with a strong emotional impact from the category of “natural disasters.” Other potentially persuasive root metaphors entered political discourse as the metaphor of natural disasters become more prevalent. Brexiteers, then known as “Euroskeptics,” were a noisy minority five years before the referendum who advocated for what is now known as a “soft Brexit”: remaining in the single market and maintaining close economic ties to the rest of Europe. Now, traditional politicians portray this concept as “betrayal.”

The persuasive power of metaphor has the ring of truth, but empirical evidence is more difficult to find to support it. In fact, there is evidence to suggest that intense language or images can result in a “boomerang effect.” The recipient’s scepticism can be increased by an obvious attempt to persuade. Perhaps this explains why the lyrical analogies for Brexit have ultimately had little effect on public opinion. Various researchers have attempted to investigate metaphor in an experimental setting, but according to a review of the literature by psychologist Jeffery Scott Mio, the results have been inconsistent or contradictory. It is possible that hidden metaphors are no more persuasive than subliminal advertising, as many researchers believe.

The Brexit debate was also shaped by the grammatical structures used in newspapers and speeches. To frame and present arguments for or against leaving the European Union, the media and political figures employed a variety of grammatical structures. One way in which grammar structures were used was to simplify complex issues and make them more accessible to the public. This was particularly evident in the use of short and simple sentences, as well as the use of bullet points and lists, which helped to break down complex ideas into more manageable pieces of information. This approach was often employed by Brexit supporters, who sought to present a clear and concise argument in favour of leaving the EU. In contrast, opponents of Brexit often used more complex sentence structures and longer paragraphs, which reflected the nuance and complexity of the issues at stake. This approach, however, could sometimes make it difficult for the public to engage with their arguments, as it required a greater level of concentration and attention.

Another way in which grammar structures were used was to create emotional impact. This was often achieved through the use of rhetorical devices such as repetition, alliteration, and metaphor. These devices helped to create a sense of urgency and importance, and to make arguments more memorable. For example, in the famous Brexit slogan “Take Back Control,” the repetition of the phrase “take back” emphasized the importance of regaining control and sovereignty, while the use of the word “control” itself conveyed a sense of power and agency.

The remarkable frequency of a particular syntactic structure in written and spoken texts designed to support the case for Remain is actually an indication that the Leave camp also had a credible argument. Further examinations of grammatical and lexical characteristics, conscious linguistic strategies, and the sometimes murky distinction between rhetoric and spin aimed to demonstrate that the Brexiteers won the language war on a number of fronts. It could be argued, however, that Remain campaigners were more truthful in their use of language that acknowledged the complexities of the situation in question. A referendum necessitates a binary choice, whereas the European Union, an institution that comprises twenty-nine nations and more than 500 million

permanent residents, is such a complex mixture of the good, the bad, and the elusive that it is nearly impossible to either love it or hate it unreservedly. By repeatedly using coordinative constructions, anti-Brexit politicians and journalists demonstrated that they had complete confidence in their pro-EU arguments to allow them to be “susceptible to questioning” (to paraphrase Jeffries) in a main clause. However, the question remains as to why they gave equal prominence to the Brexiteers' views, not even relegating them to a subordinate clause.

In conclusion, the use of grammar structures and of figurative language played a key role in influencing the outcome of the Brexit referendum. By simplifying complex issues, creating emotional impact, and making arguments more memorable, grammatical structures helped to sway public opinion and influence the outcome of the referendum. It demonstrated the power of language in shaping public opinion and showed how effective communication can manipulate people's beliefs and attitudes.

Speeches that balanced Brexit results. David Cameron failed to negotiate “Bremain”

In June 2012, close to one hundred Conservative members of parliament demanded a referendum “on the nature of our relationship with the European Union,” but their request was denied. Cameron, the then-Prime Minister, was attempting, and in some ways succeeding, to change the relationship between the UK and EU, and he was eager to continue along this path: “For those of us who are practical eurosceptics, who know there is a real benefit from being engaged but are frustrated by some of the ways the relationship works, I see lots of reasons to say the argument is going our direction.” But Cameron pledged that a Brexit vote would take place before the end of 2017 if the Conservatives won the 2015 General Election. Although Cameron never intended to leave the EU, he included this promise in the “Tory manifesto” and when his party won the election, he carried out his promise.

On 19 February 2016, in an official press conference held just one hour after the conclusion of talks with the European Council, David Cameron began by assuring British television viewers that “Britain will be permanently outside of ever closer union – never a part of a European superstate” before arguing for the UK to vote to remain in the EU. Given that he had failed to make progress on the one issue that could have convinced some Brexit supporters to change their voting intentions - the thorny issue of the free movement of EU citizens - he could hardly be considered enthusiastic. Rather, he emphasised his “rational assessment of what is in our national interest,” but he conceded that he could understand public discontent with the EU.

“Like many, I have had my doubts about the European Union as an organisation. I still do. But just because an organisation is frustrating it does not mean that you should necessarily walk out of it, and certainly not without thinking very carefully through the consequences.” (Cameron 2016)

As we examine Cameron's words, we notice that a subordinate clause is used after the conjunction “but” to provide additional negative information regarding the European Union, followed by the hedging adverb “necessarily”. A concluding nonfinite clause suggests that leaving the European Union may be acceptable if you have carefully considered the consequences. Cameron used in his speech a variety of abstract nouns, including “sovereignty,” “competitiveness,” and “partnership,” to frame the debate in broad terms. In addition, he employs a considerable amount of specialised terminology pertaining to the institutions and policies of the European Union, demonstrating his knowledge and expertise on the subject. He also uses a variety of rhetorical devices to emphasise key points. Using repetition, he emphasises his commitment to securing a better deal for the United Kingdom by stating, “I have no doubt that we can accomplish what we need to accomplish.” In addition, he uses rhetorical questions to engage the audience and encourage them to consider the ramifications of the decision at hand. Throughout the speech, Cameron employs persuasive language to convince his audience of the merits of his position. He emphasizes the economic benefits of remaining in the EU, stating that “our businesses would lose access to the free trade single market” if

the UK were to leave. He also appeals to the audience's emotions by highlighting the value of European cooperation and the importance of solidarity in the face of global challenges.

David Cameron's speeches preceding the Brexit vote did not achieve the expected results. To begin with, because they were delivered in the context of a deeply divided political landscape. The issue of Britain's membership in the European Union was one of the most polarizing issues in British politics, and Cameron faced significant opposition from both his own Conservative Party and the wider public. Despite his attempts to present a persuasive argument for remaining in the EU, many voters remained unconvinced, and his speeches failed to shift public opinion in his favour. One reason for this failure may be the language Cameron used in his speeches. While his tone was formal and authoritative, he struggled to connect with ordinary voters on an emotional level. His arguments were often framed in abstract terms, using technical vocabulary and economic statistics that may have been difficult for many people to understand or relate to. In contrast, the Leave campaign was able to tap into popular concerns about immigration, national sovereignty, and the perceived influence of Brussels bureaucrats, using simple and emotive language that resonated with many voters.

Another factor that may have contributed to Cameron's failure to persuade voters was the perceived lack of credibility of his arguments. Many voters were skeptical of his claims about the economic benefits of remaining in the EU, especially in the wake of the global financial crisis and years of austerity measures. Some voters also distrusted Cameron personally, viewing him as an elitist politician out of touch with the concerns of ordinary people. Additionally, Cameron's failure to address some of the underlying concerns driving support for Brexit may have contributed to his lack of success. Many Leave voters were motivated by a sense of disenfranchisement and frustration with the political establishment, as well as concerns about the impact of globalization and immigration on their communities. Cameron's speeches may have failed to address these issues in a meaningful way, leaving voters feeling unheard and marginalized.

In a word, David Cameron's speeches before the Brexit vote failed to achieve the results he was hoping for, despite his best efforts to present a compelling case for remaining in the EU. Factors such as a lack of emotional connection with voters, perceived lack of credibility, and failure to address underlying concerns driving support for Brexit may have contributed to this outcome. Ultimately, the Brexit vote represented a significant failure for Cameron and the pro-EU camp, and has had profound implications for British politics and the wider European Union.

Conclusions

If "Leave" won the language war, they did so in part by simplifying matters in accordance with the essential in-or-out question on the ballot, whereas "Remain" paid a price for openly accepting that the EU was not perfect. The role of language in the Brexit debate extended beyond the campaigns themselves, with politicians, journalists, and commentators using powerful rhetoric to sway public opinion. For example, Boris Johnson's use of colourful and evocative language, such as referring to the EU as a "superstate" and "a prison," helped to create a sense of urgency and importance around the issue.

As a final note, the Brexit debate demonstrates the power of language in shaping public opinion and influencing the course of history. By using emotive language, powerful rhetoric, and memorable slogans, political figures and campaigners were able to shift public opinion and ultimately influence the outcome of the referendum. This serves as a reminder of the importance of effective communication in political discourse and the potential impact of language on the wider course of history.

BIBLIOGRAPHY

Buckledee, Steve. *The Language of Brexit. How Britain talked its way out of the European Union.*

David Cameron's EU speech - full text. Bloomsbury Academic, 2018

Fairclough, Norman. *Language and Power*. Pearson education Limited, 2001.

Fairclough, Norman. “*Analysing Discourse: Textual Analysis for Social Research*”. London, Routledge, 2003.

Musolff, Andreas. *Truths, lies and figurative scenarios: Metaphors at the heart of Brexit*.

Available

online:https://www.researchgate.net/publication/320695384_Truths_lies_and_figurative_scenarios_Metaphors_at_the_heart_of_Brexit (accessed 23 April 2023)

Ro, Christine. *How Brexit changed the English language*. BBC Culture, 2019. Available online: <https://www.bbc.com/culture/article/20190314-how-brexit-changed-the-english-language> (accessed 19 April 2023)

Stratton, Jon. *The language of leaving: Brexit, the second world war and cultural trauma* Journal for Cultural Research, 2019. Available online: <https://doi.org/10.1080/14797585.2019.1633073> (accessed 12 April 2023)

Tapper, James. *The Many Metaphors of Brexit. How do metaphors shape political perceptions? And what do they mean for the future of Europe*. Jstor. 2019 Available online: <https://daily.jstor.org/many-metaphors-brexit/> (last accessed 20 April 2023)

THE IMPACT OF THE ITALIAN LANGUAGE ON THE LEXICON OF THE ROMANIAN LANGUAGE IN THE MODERN PERIOD

Gabriela Szabo (Voşloban)
PhD Student, UMFST Târgu Mureş

Abstract: A complex and dynamic process, the contact between the Romanian and Italian languages was significant during the 19th century and the first half of the 20th century. The social and cultural context of this period was reflected in the vocabulary of the Romanian language and not only in this particular aspect. From lexical borrowings and grammar interferences, to influences in terms of pronunciation and phonetics, the impact is visible especially in the fields of literature, music and art, in general, where the Italian culture has had a strong influence. The studies concerning the analysis of the Romanian vocabulary entitle new possible directions for ulterior researches in the field of the linguistic contact between the Romanian and the Italian language.

Keywords: linguistic contact, grammar interferences, lexical borrowings, modern period, literary language

O direcție importantă a lingvisticii generale este fenomenul complex și fascinant al contactului dintre limbi. Ca rezultat firesc al acestui fenomen, s-a constituit istoria teoriilor lingvistice și a metodologiilor utilizate în acest sens. Ambele, instrumente utile, generate cu scopul de a analiza procesele lingvistice prezente la nivelul lexicului unei limbi și pentru a înțelege mai bine impactul schimbărilor în interiorul lexicului, au survenit de-a lungul perioadelor istorice, ca urmare a interferențelor lingvistice.

Aspectele studiului contactelor dintre limbi nu pot fi ignorate, acestea fiind multiple și de interes comun pentru lingviști, putându-se vorbi chiar despre un *teren comun* al cercetărilor lingvistice privind împrumuturile lexicale.

Din studiul cercetărilor din domeniul lingvisticii, se observă că specialiștii acordă o tot mai mare importanță proceselor petrecute în interiorul fenomenului de interferență dintre două limbi, manifestând interes față de modificările ce rezultă la nivelul lexicului în urma contactelor lingvistice. Mai mult, există cercetători pentru care studiul relațiilor dintre două sisteme lingvistice diferite a devenit „o direcție prioritară, o idee-„forță”, „problema nr.1” a lingvisticii generale, care ar putea fi separată și într-un domeniu aparte de cercetare”¹.

Contribuțiile deosebite în literatura de specialitate, atât cele autohtone² cât și cele străine³, aduc în prim-plan noi teorii, noi perspective privind variația lingvistică la nivelul lexicului românesc, cu accent deosebit pe studiul interferențelor lingvistice analizate în diacronie și sincronie. Privind sintetic evoluția limbii române, am putea urmări procesul de evoluție al unui cuvânt pentru a ilustra întreaga evoluție a limbii. Exemplificăm prin evoluția în timp a cuvântului *domestic*⁴. Deoarece în româna veche, cuvântul avea forma *dumeastec*, va deveni sub influența slavă (*domastini*) *domesnic*-formă

¹ Ioan Lobiuc, *Contactele dintre limbi, vol. I: Istoricul teoriilor și metodologiilor*, Ediția a II-a, revizuită și adăugită, Casa Editorială Demiurg, Iași, 2004, p. 7. În „chestiunea contactelor dintre limbi”, cercetarea autorului are în vedere „examinarea specială și amănunțită, a tipologiei contactelor și bilingvismului, a proceselor de interferență și a rezultatelor acestora, ca și a împrumuturilor, inclusiv a calcurilor”.

² Mioara Avram, Adriana Stoichițoiu-Ichim, Theodor Hristea, Cristian Moroianu, Marius Sala, D. Macrea, Al. Niculescu, Al. Gafton etc.

³ W. Mackey, A. Ledgeway, C. Tagliavini, R. Ortiz et al....

⁴ Al. Graur, *Evoluția limbii române-privire sintetică*, Editura Științifică, București, 1963, p.77.

foarte apropiată de cea latină, pentru ca mai apoi, sub influența latină și a reprezentanților săi romanici, să se ajungă la forma actuală (*domestic*). Aceasta din urmă, după cum lesne se poate constata, este o formă aproape identică cu punctul de plecare latin.

Este cunoscut faptul că schimbările care apar în lexicul unei limbi reflectă atât modul în care societatea evoluează cât și felul în care aceasta se raportează la alte culturi și cum își stabilește propriile legături cu alte popoare. Schimbările lingvistice survenite de-a lungul perioadelor istorice influențate de contextul istoric și social, au modelat structura lexicului limbii române și au influențat stilul operelor literare românești.

Modificările privind structura vocabularului românesc devin semnificative începând cu perioada modernă, situată în a doua jumătate a secolului al XIX-lea și prima jumătate a secolului al XX-lea. Reprezentanții Școlii Ardelene întreprind primele cercetări propriu-zise privind lexicul limbii române. Continuatori ai ideilor Școlii Ardelene, încercarea latiniștilor (George Barițiu, Iosif Hodoș, Timotei Cipariu, A.T. Laurian ș.a.) de a crea o terminologie care să exprime noțiunile culturii moderne a rămas fără urmări, contribuind totuși la introducerea în limba română a neologismelor de origine italiană. Necesitatea unei exprimări complexe, aflarea unui câmp stilistic care să îmbrace elementele autohtone în haine noi, cum ar fi cuvintele și formele gramaticale, și în același timp, păstrarea valorii limbii naționale ca limbă distinctă în cadrul familiei limbilor romanice, erau preocupări care convergeau spre o analiză tot mai profundă a drumului parcurs de lexicul românesc de-a lungul perioadelor sale istorice.

Considerate firești, aceste modificări nu privesc (în mod evident!) izolat numai limba română. Nicio limbă nu este complet izolată de alte limbi, după cum „nici în viața limbilor nu există autarhie, fiecare datorându-i alteia sau altora câte ceva...”⁵. Ideea că limbile se împrumută unele de la altele este întărită de spusele lui B. P. Hașdeu în *Etymologicum Magnum Romaniae*, care, din dorința de a combate opinii eronate și tendențioase privind așa-zisa prezență numeroasă a neologismelor în lexicul românesc, menționa: „E foarte poznașă metoda acelora care, oricând una și aceeași vorbă se găsește totodată în graiul românesc și la vreunul din popoarele învecinate, se grăbesc a susține că românii au împrumutat de la alții, ca și când de la români nimeni nu putea să împrumute nimic”⁶.

De-a lungul timpului s-au realizat nu doar studii ci și statistici spre a se vedea procentul reprezentat de împrumuturile din alte limbi. Conform unei statistici din 1982 realizate de lingvistul D. Macrea⁷ pe baza Dicționarului limbii române moderne (1958), dintre cele 49649 de cuvinte ale dicționarului, 20% reprezintă cuvinte moștenite din limba latină, iar 1,72% este reprezentat de cuvintele italiene. Cu toate acestea, frecvența cuvintelor, în limbajul oral și în cel scris, este mult mai mare: „în vorbire și în scris, cuvintele moștenite din latină și cele intrate în epoca modernă din franceză, italiană și latină au o pondere și mai covârșitoare”⁸. Există și statistici de dată recentă⁹ care dovedesc cum împrumuturile din limba italiană reprezintă una dintre consecințele modificării structurii lexicului românesc (nu doar în limbajul oral ci și în cel scris), datorită influenței imigrației românești în Italia, mai ales după anul 1990.

Limba nu poate fi separată de cultură. În studiul *Lingvistică și cultură*¹⁰, D. Macrea apreciază că strânsa relație dintre limbă și cultură influențează modul în care oamenii percep și interpretează lumea din jurul lor întrucât limba este un instrument fundamental ce reflectă modul de gândire și valorile culturale ale unei comunități. De asemenea, Macrea subliniază că limbajul poate influența modul în care oamenii se raportează la realitate folosind cuvinte cu o bogată arie semantică, cuvinte ce nu posedă

⁵ *Ibidem* I. Lobiuc, p. 7.

⁶ *Apud* D. Macrea, op.cit., pp. 81-82.

⁷ D. Macrea, *Probleme ale structurii și evoluției limbii române*, Editura științifică și enciclopedică, București, 1982.

⁸ *Ibidem*, p. 52.

⁹ Roberto Merlo, *Interferențe lingvistice italo-române. Studiu de caz*, consultat la 10.05.2023 pe: <https://www.diacronia.ro/en/indexing/details/V2455>

¹⁰ Dumitru Macrea, *Lingvistică și cultură*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1978.

doar funcția de comunicare, ci sunt cuvinte prin a căror funcție trebuie să se *exprime adevărul*. În acest context, lingvistul menționează existența unui *geniu al limbilor*, deci și *un geniu al limbii române* (la care se raportau atât Heliade Rădulescu cât și B. P. Hașdeu) pentru a evidenția „capacitatea lor specifică și netraductibilă de a exprima esențialul gândirii și realității”¹¹.

Impactul pe care cultura italiană l-a avut asupra culturii române s-a reflectat cu precădere în stilul operelor literare. Literatura are o importantă contribuție în istoria gândirii, ea este cea care creează modele, conturează caractere și dă viață imaginarii în drumul său spre împlinire.

Din punct de vedere etimologic, substantivului *literatură* provine din limba latină (derivă din *littera*=literă) și desemna la origine *arta scrisului și a cititului*. Mai apoi a cuprins tot ceea ce era încredințat scrisului. Ceea ce știm azi, conform *Enciclopediei Italiene de Științe, Litere și Arte*, cunoscută drept *Treccani*, este că prin *literatură* se înțelege, înainte de toate, „totalitatea operelor literare în care predomină esteticul sau este prezent într-o măsură mai mare sau mai mică”¹².

Textele operelor literare din perioada modernă au fost influențate de contextul cultural și social european¹³ atât în ceea ce privește temele și subiectele abordate, cât și stilul și tehnicile literare folosite. Personalități precum, poeții Văcărești, Ion Heliade Rădulescu, Gheorghe Asachi, Nicolae Filimon se folosesc în scrierile lor de un vocabular bogat, creează noi forme de expresie, acordând o atenție aparte utilizării corecte a limbii române literare, fără a rămâne indiferenți față de împrumuturile din limba italiană, și nu numai. Neologismele care au populat operele literare ale vremii, surprind varietatea contactelor sociolingvistice și culturale dintre cele două culturi.

Scriitorii români, oamenii de cultură și oamenii politici din Muntenia și Moldova¹⁴, pătrunși de spiritul modern al veacului, au încercat să promoveze și să susțină o *cultură nouă*, focalizată pe varianta cultivată a limbii naționale, caracterizată de norme scrise și influențată de idei și tendințe noi. Este începutul procesului de relatinizare a limbii române, chiar dacă unele dintre soluțiile propuse de scriitorii și intelectualii vremii au fost contradictorii. Italienismul acestei perioade a reprezentat una dintre aceste tendințe, manifestată în literatura scrisă a acestei perioade prin adoptarea unor teme și stiluri artistice inspirate din cultura italiană.

Adept al acestui curent, Ion Heliade Rădulescu, deși se îndreaptă spre cercetarea relației dintre limbile italiană și română, exagerează prin intenția de a imprima un caracter italianizant limbii române. Motivația găsită avea în centrul ei nevoia modernizării lexicului, fapt pentru care limba română trebuia „să semene întru toate cu cea italienească, buna ei soră”¹⁵. Astfel că, în încercarea de a combate originea slavă a limbii române, Heliade propunea modificarea unor termeni gramaticali (*adjective, avverbe*) după modelul italian. Purist în ideile sale, preocupările sale gramaticale se confundau cu o mișcare națională de salvare a neamului, după cum menționa Al. Graur: „Ideia de căpetenie care a condus pe Eliade la purismul italian a fost salvarea neamului. Prin acțiunea de gramatic el continua lupta de apărare națională începută pe terenul politic de unii boieri patrioți [...]. Caracterul curentului italianist ne înlesnește să înțelegem originea acestui curent și mai ales pentru ce inițiatorul lui l-a preferat curentului cu mult mai logic și mai util limbii românești literare, curentul de care s'a ținut până la 1839”¹⁶. Din dorința de a scăpa de cuvintele străine (de origine slavă) asociate cu trecutul trist, dorindu-și o *limbă curată*, Heliade se îndrepta spre crearea unei limbi românești artificiale.

Trebuie însă menționat că preocupări similare au fost și înaintea lui Heliade: „Cu mult înainte de 1839, data aproximativă a curentului italianist, găsim în reformele gramaticale pomenindu-se

¹¹ *Ibidem*, pp. 11-12.

¹² <https://www.treccani.it/enciclopedia/letteratura>.

¹³ *Risorgimento* (mișcare politică, socială și administrativă care a condus la procesul de unificare a statelor din peninsula italiană într-un singur stat-Italia).

¹⁴ Gheorghe Ivănescu, Mihaela Paraschiv, *Istoria limbii române*, ediția a II-a, Editura Junimea, Iași, 2000, p. 630.

¹⁵ I. Heliade Rădulescu, *Gramatica românească*, ediție și studiu de Valeria Guțu-Romalo, București, Editura Eminescu, 1980, p. 546.

¹⁶ *Ibidem* AL. Graur, p.117.

aproape fără deosebire limba italiană, cași cea latină, fiindcă și una și alta ne puteau veni tot așa de bine într'ajutor”¹⁷. Prezența cuvintelor italienești, cu diferite sensuri, apar pentru prima dată în documentele slave (*ducat*-cu sensul de monedă, *scală*-care însemna schelă sau taxă vamală). Mai apoi, în perioada Renașterii, cuvintele de origine italiană le regăsim în special în terminologia maritimă (*pilot, a acosta*) și artistică (*frescă, baroc, balcon, pian, maestru, arie, allegro, andante, concert, operă, staccato, trio* etc.).

În perioada modernă, mulți dintre marii noștri scriitori, receptivi la noile idei și tendințe ale epocii, studiau la universitățile italiene, deci erau cunoscători ai limbii italiene.

Figură reprezentativă a pașoptismului românesc, Vasile Alecsandri va descrie în *Buchetiera de la Florența* experiența sa personală trăită în urma unei călătorii în Italia. Tot la fel se întâmplă și în opera lui Alexandru Odobescu, influențat probabil de purismul italianismului manifestat de Ion Heliade Rădulescu.

Aceeași influență a neologismului italian o regăsim și la Nicolae Filimon în *Ciocoi vechi și noi*, precum și în opera lui George Călinescu, *Scrinul negru* și *Bietul Ioanide* sau în cea a lui Liviu Rebreanu, *Golanii*. Despre acesta din urmă, Tudor Vianu mărturisea că „scriitorul care folosește neologismul dovedește că își sprijină impresiile prin elementele culturii lui și că, în receptarea imaginii lumii, a trecut dincolo de naivitatea impresiei, în sfera reflecției”¹⁸. Sunt scriitori pentru care folosirea cuvintelor noi intrate în vocabularul limbii române nu dau naștere niciunor reticențe, nu ridică probleme, dimpotrivă, se vor folosi de împrumuturi pentru a da culoare operelor literare, o anumită dinamică realităților descrise și nu în ultimul rând, vor lăsa o amprentă personală, de unicitate asupra creațiilor literare care au ajuns la noi. Individualitatea acestor opere literare potențează individualitatea limbii române între limbile romanice.

Alexandru Niculescu susține că limba română are o unicitate a sa, distinctă de celelalte limbi romanice. El argumentează că limba română are o istorie aparte, pe durata căreia a fost influențată de diferite limbi și culturi, și că această influență a contribuit la dezvoltarea unicității sale. De asemenea, Niculescu subliniază particularitățile fonetice, morfologice și lexicale ale limbii române, precum și diversitatea dialectelor și subdialectelor, care demonstrează că limba română are o identitate proprie.

Limba română reprezintă azi un teren fertil pentru cercetători contemporani, precum Adam Ledgeway¹⁹. În studiile sale, acesta explorează conceptul de variație lingvistică în limba română și argumentează că abordarea tradițională care se bazează doar pe mărcile morfologice este insuficientă pentru a înțelege, spre exemplu, natura finitudinii în limba română. Finitudinea trebuie să fie înțeleasă nu numai la nivelul mărcilor morfologice, ci și prin intermediul criteriilor semantico-sintactice. De asemenea, pentru Ledgeway, în ciuda faptului că româna este o limbă romanică, aceasta are particularități unice, cum ar fi existența unui caz genitiv sintetic și un sistem de diateze complexe.

În perioada modernă lingvistica românească a evoluat semnificativ datorită abordărilor diverse privind problemele specifice, de standardizare a vocabularului limbii române.

Spusele lui Al. Graur ne oferă, poate, cea mai adecvată concluzie referitoare la semnificația perioadei moderne pentru lingvistica românească: „O jumătate de veac plin de frământări și discuțiuni aprinse! Ai crede că toată energia ce s'ar fi putut utiliza pentru limba literară românească s'a cheltuit numai dela 1800 la 1850. Niciodată, nici mai înainte de 1800, nici după 1850, nu s'a văzut atâta strădanie în jurul chestiunilor de limbă”²⁰.

¹⁷ Petre V. Haneș, *Desvoltarea limbii literare române în prima jumătate a secolului al XIX-lea*, Edițiunea a II-a, Editura Casei Școalelor, București, 1926, p. 8.

¹⁸ Vianu Tudor, *Arta prozatorilor români*, Chișinău, Editura Hyperion, 1991, p. 213.

¹⁹ Adam Ledgeway, *Limitele teoriei și variației lingvistice: cazul limbii române*, în publicația: *Analele Universității București*, 2016.

²⁰ *Ibidem* Al. Graur, p. 235.

Concluzii

Contactul lingvistic poate avea consecințe profunde asupra unei limbi. În desfășurarea acestui proces se creează interacțiuni generatoare de schimbări atât în relațiile dintre limbă și gândire cât și în cele dintre limbă și societate.

Din punctul de vedere al deschiderii cu care primește împrumuturile neologice, limba română este cea mai flexibilă dintre toate limbile romanice, procesul de reînnoire lingvistică a limbii române traversând perioade distincte, influențate de contextul istoric și social.

În perioada modernă, limba română a preluat multe cuvinte și expresii din alte limbi romanice, în special din limbile italiană și franceză. În ceea ce privește limba italiană, aceasta a contribuit de-a lungul timpului la îmbogățirea lexicului românesc, în special în domeniile artei, a literaturii, a muzicii și a bucătăriei.

Existența susținătorilor tendințelor italianiste, care, din dorința de a avea o limbă română curată, au considerat cele două limbi ca fiind dialecte aparținătoare uneia și aceleiași limbi, demonstrează totodată existența unor raporturi strânse din punct de vedere cultural, lingvistic, social.

După răspândirea și unificarea limbii române literare, cum era de așteptat, influența neologismului italian a pătruns și în textele literare ale scriitorilor români mai ales în perioada în care italianismul și părerile lui Heliade Rădulescu despre modernizarea limbii literare erau dezbătute și acceptate în epoca vremii.

Prezența neologismelor italiene în textele operelor literare românești din perioada formării limbii române moderne, conferă acestora o incontestabilă valoare stilistică și imprimă limbii o impresionantă culoare istorică.

Factori lingvistici (precum traducerile din diferite domenii), dar și cei de natură extralingvistică (precum interferențele socio-culturale ori fenomenul migrației în Italia), ne determină să credem că neologismele de origine italiană au un rol însemnat în a îmbogăți lexicul limbii române ca urmare a complexelor procese de analogie și de schimb între cele două limbi romanice.

Considerăm că relația dintre limba română și limba italiană va rămâne în continuare una dinamică, fapt dovedit de modul cum interferențe din variate domenii au creat un teren fertil pătrunderii cuvintelor de origine italiană în limba română din cele mai vechi timpuri până în zilele noastre.

Prin contribuțiile aduse în urma cercetărilor efectuate, lingviștii contemporani consideră că limba română reprezintă un teren fertil de cercetare, reconsiderând fenomenul interferențelor lingvistice.

BIBLIOGRAPHY

1. Gafton, Al, *Consecințele profunde ale contactelor lingvistice* în Studii de limbă română. Omagiu profesorului Grigore Brâncuș, Editura Universității din București, 2010
2. Graur, Al., *Evoluția limbii române-privire sintetică*, Editura Științifică, București, 1963
3. Haneș, P., *Desvoltarea limbii literare române în prima jumătate a secolului al XIX-lea*, Edițiunea a II-a, Editura Casei Școalelor, București, 1926
4. Ivănescu, Ghe., Mihaela Paraschiv, *Istoria limbii române*, ediția a II-a, Editura Junimea, Iași, 2000
5. Ledgeway, A, *Limitele teoriei și variației lingvistice: cazul limbii române*, în publicația: *Analele Universității București*, 2016
6. Lobiuc, I., *Contactele dintre limbi, vol. I: Istoricul teoriilor și metodologiilor*, Ediția a II-a, revizuită și adăugită, Casa Editorială Demiurg, Iași, 2004

7. Macrea, D., *Lingvistică și cultură*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1978
8. Macrea, D., *Probleme ale structurii și evoluției limbii române*, Editura științifică și enciclopedică, București, 1982
9. Merlo, R., *Interferențe lingvistice italo-române. Studiu de caz*, consultat la 10.05.2023 pe: <https://www.diacronia.ro/en/indexing/details/V2455>
10. Niculescu, Al., *Individualitatea limbii române între limbile romanice*, Editura științifică și enciclopedică, București, 1978
11. Rădulescu, I., *Gramatica românească*, ediție și studiu de Valeria Guțu-Romalo, București, Editura Eminescu, 1980
12. Tagliavini, C., *Originile limbilor neolatine-Introducere în filologia romanică*, Editura științifică și enciclopedică, București, 1977
13. Tudor, V., *Arta prozatorilor români*, Chișinău, Editura Hyperion, 1991
<https://www.treccani.it/enciclopedia/letteratura>.

PRELIMINARIES FOR A CONTRASTIVE PAREMIOLOGICAL APPROACH IN ROMANCE CONTEXT¹

**Dana-Luminița Teleoacă, PhD, Scientific Researcher II, “Iorgu Iordan – Al. Rosetti”,
Institute of Linguistics of the Romanian Academy, Bucharest**

Abstract: This article represents a preliminary study for the project Paremiological items based on religious terms, I will coordinate, for the next 4 years, at the Romance Department of the Institute of Linguistics “Iorgu Iordan – Al. Rosetti”. In this research, I pursue an overview of the main issues a contrastive Romance proverb research deals with. I approached aspects such as: the previous research gains within the field; theoretical-conceptual distinctions (proverb items vs. other types of complex structures, such as non-proverb multi-word units; subtypes of proverb units, etc.); proverb variants and invariants; proverb lexical variance and border proverb units; the concept of ‘ethnofield’; proverb synonymy in the narrow vs. broad sense; literal vs. conceptual proverb equivalence (interlinguistic proverb variance and proverb heteronymy). I grounded the conceptual background on discussing many examples of paremiological items based mainly, but not exclusively, on religious terms.

Keywords: paremiology, contrastive, Romance, religious, proverb (in)variance, proverb heteronymy, ethnofield.

1. PRECIZĂRI PRELIMINARE

În bibliografia străină de specialitate, complexul și fascinantul domeniu al paremiologiei a beneficiat adesea de abordări multiple, de la modelul *semiotic*, până la modelele *funcțional-structural* și *pragmatic*. De exemplu, plecând de la modelul *semiotic* propus de Charles Morris (v. Morris 1938 / 2003), Peter Grzybek (v. Grzybek 1987) a creat un model semiotic cu relevanță deosebită în studiul proverbelor. În conformitate cu acest model, proverbele sunt susceptibile de a fi analizate în relație cu trei categorii semiotice interdependente, și anume: *heterosituativitatea* (sensul unui proverb depinde de situația în care acesta este folosit), *polisemanticitatea* (proverbele implică de regulă o multitudine de sensuri) și *polifuncționalitatea* (una și aceeași structură paremiologică poate actualiza funcții distincte în contexte diferite). Aceste categorii au fost văzute a prezenta relevanță pentru cele trei *funcții paremiologice* esențiale, *pragmatică*, *socială* și *strategică*. În aceeași ordine de idei, semiologia saussuriană, precum și a altor *structuraliști*, reprezentanți în speță ai Școlii de lingvistică de la Praga a putut fi aplicată în domeniile folclorului și antropologiei, de pildă clasificarea logico-semantică a proverbelor propusă de Permyakov (1979) avându-și rădăcinile în moștenirea conceptuală a formalismului rus și rigoarea teoretică a Cercului praghez. Abordarea *pragmatică* a domeniului paremiologiei este ilustrată, printre altele, de studiile lui Neal Norrick (v. Norrick 1981 și 1985), autor

---

¹ Textul reprezintă un preambul la lucrarea *Unități frastice constituite în jurul unor termeni religioși*, care urmează a fi elaborată sub coordonarea noastră, în următorii 4 ani, la sectorul de Romanistică al Institutului de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”.

care a avut ca reper modelul lingvisticii sistemico-funcționale, propus de Michael Halliday în lucrarea din 2003, „despre limbaj și lingvistică”. În disocierile sale, Norrick a definit în mod constant structurile paremiologice – în calitatea lor de *acte de vorbire indirecte* – în relație cu *funcțiile contextuale* ale acestora. Este cadrul teoretic în care autorul ajunge să considere că *proverbele* sunt mai mult decât niște simple enunțuri, ele fiind susceptibile de a fi definite ca *texte*.

Aceste direcții sunt ilustrate și de lucrările în domeniu elaborate în mediu lingvistic românesc, lucrări care au avut în vedere relativ constant o serie de aspecte cu relevanță pentru cercetarea *funcțional-structurală*, în același timp de o atenție sporită bucurându-se inclusiv cercetările de pe pozițiile *semioticii*, *pragma-stilisticii* și nu numai. Totuși, deși *lucrările românești* în domeniu sunt bine reprezentate, relevând unghiuri multiple de abordare, acestea sunt de regulă consacrate *în exclusivitate limbii române* și vizează *paremiologia în general*, iar nu (în mod particular) unitățile paremiologice având drept nucleu un *cuvânt circumscris terminologic*, în speță un *termen religios*. Cel mai adesea este vorba despre lucrări care au ca obiect de cercetare *structura* sau/și *istoria* proverbelor românești (v., de ex., Negreanu 1983 și 1998, Danilov 1997, Golopenția-Eretescu 2016 ș.a.), *poetica* proverbelor (Tabarcea 1982), *variantele paremiologice* (cf., de ex., Bogdan-Oprea 2016) sau analiza proverbului din perspectivă *folclorică* (v. Ruxăndoiu 1967 sau Ursache 2014), *etnolingvistică* (cf. Topală 2009), *contextuală* (v., de ex., Ruxăndoiu 2003), respectiv *pragma-stilistică* (Park și Milică 2016), *lexicală* (Vîrva 2019), *sintagmatică și semantică* (v. Slave 1967) sau, concomitent, *lexico-semantică și pragmatică* (v., de ex., Gencărau 2008)². Excepțiile ar putea fi reprezentate, pe de o parte, de unele lucrări *comparative*, inclusiv *în arie romanică* (v., de ex., Stroescu 1975 sau, mai ales, Gheorghe 1986), pe de altă parte, de unele studii dedicate *structurilor paremiologice culte*, și anume *de proveniență biblică* (așa-numitele *bibliisme*), deși acest ultim gen de tipare doar uneori includ și un termen religios, care să (și) constituie nucleul în raport cu care este structurat un tipar sau altul (v., de ex., Toma 2009, Pleșu 2015 sau Mihalcea 2018). O mențiune aparte merită *Dicționarul proverbelor religioase românești*, lucrare în trei volume purtând semnătura lui Alexandru Stănciulescu-Bârda (cf. Stănciulescu-Bârda 2017, 2018 și 2019) care constituie, de fapt, expresia selecției realizate pornind de la monumentală colecție a lui Iuliu A. Zanne (cf. Bârda 2017 [I]: 13). Meritul autorului nu constă doar în această selecție, ci inclusiv, poate mai ales în analiza minuțioasă întreprinsă la nivel semantic, într-o serie de cazuri Bârda distanțându-se de opiniile lui Zanne și oferind explicații (mai) plauzibile, grație formației sale de teolog, deși nu lipsesc nici cazurile în care precizările semantice sunt mai puțin

---

² V., în același sens, și o serie de dicționare consacrate proverbelor românești (cf. Goleșcu 1973, Muntean 1984, Hințescu 1985, Cuceu 2008 ș.a.), precum și unele studii având drept obiectiv reliefa funcției educative și sociale a proverbului (cf. Ruxăndoiu 1972 și 1973) sau promovarea literaturii paremiologice (cf., de ex., Macarie 2017 sau Iancu 2017).

convingătoare. În aceeași ordine de idei, în cele trei volume menționate nu se indică întotdeauna sensul secundar / figurat cu care un anume tipar constituit în jurul unui termen religios se folosește / era folosit, informația limitându-se la accepția pe tărâm religios, or, aceasta pune sub semnul întrebării, cel puțin uneori, statutul de proverb al unui tipar sau al altuia, deși sunt autori care au vorbit inclusiv despre proverbe... nemetaforice³. Numărul deosebit de mare al structurilor reținute din colecția Zanne se explică prin aceea că Stănculescu-Bârda a considerat nu doar termenii propriu-zis religioși, ci și numeroase alte lexeme, susceptibile de a fi valorizate în conformitate cu punctul de vedere creștin (cf., în acest sens, *handicap, hărnicie, hotar, hoție, hrană, insistență, ipocrizie, îndrăzneală, întâmplare* și multe altele). Aceasta, pe de o parte. Pe de altă parte, Bârda distribuie în categoria proverbelor și o serie de tipare având în realitate un alt statut, și anume frazeologic (v., de ex., o serie de locuțiuni adverbiale, precum *de sufletul dracului* „degeaba”, *de unde și-a înțărcat dracu copiii* „(de) departe” ș.a.).

Bibliografia internațională, în speță *romanică*, include și o serie de cercetări contrastive, dedicate cu precădere limbilor romanice occidentale, de pildă, francezei și spaniolei (cf., de ex., Sevilla Muñoz 1988, 1993a, 1993b), dar și altor limbi romanice (cf. Sevilla Muñoz *et alii* 1998, 1999 ș.a.)⁴. Numeroase paralele frastice / frazeologice francezo-spaniole au putut fi evidențiate inclusiv în lucrări lexicografice enciclopedice circumscrise cronologic unei etape mai vechi, în speță primei jumătăți a secolului al XIX-lea (v., de ex., Rotondò 1841 / 2008), dar și în minidicționare frastice moderne, relativ recente (cf., de ex., Combet și Sevilla Muñoz 1995). Și de această dată însă, obiectul de cercetare vizat a fost, de regulă, paremiologia în general, iar nu paremiologia religioasă.

2. DELIMITĂRI TEORETICO-CONCEPTUALE

2.1. Unități frastice vs. alte tipuri de structuri complexe, în speță frazeologice

În bibliografia de specialitate, unitățile *frastice* au fost definite în primul rând prin disociere față de unitățile *frazeologice* (v., de ex., Hristea 1984a: 139). În acest cadru definițional, sunt autori care au negat relevanța criteriului *structural* în stabilirea unor eventuale distincții, pe considerentul că „Ambele tipuri de structuri reprezintă îmbinări de două sau mai multe cuvinte” (Bogdan-Oprea 2016: 231), mai mult, și un frazeologism putând lua – asemenea unei unități frastice – forma unei propoziții și chiar a unei fraze (Id., *ibid.*). Criteriul *structural* fiind exclus, unicul în măsură să ofere repere certe în realizarea disocierii menționate ar rămâne criteriul *funcțional*. Astfel, dacă în cazul unităților frazeologice avem a face cu un *unic referent*, în ceea ce privește unitățile frastice, acestea comunică o

³ Concept care vine însă în contradicție cu definirea proverbului drept structură prin excelență *idiomatică*.

⁴ Nu avem cunoștință să existe vreo lucrare în care să fi fost inclusă și româna în paradigma comparativă.

experiență de viață, o filosofie practică sau o multitudine de învățături / sfaturi, în tipare lapidare, esențializate. Posibilitatea de substituire a unei structuri printr-un singur cuvânt este valorizată drept testul apt să delimiteze unitățile frazeologice, o substituție similară nefiind admisibilă în cazul unităților frastice, care nu sunt „echivalentele reale, nici potențiale ale cuvintelor” (Bogdan-Oprea 2016: 232). Altfel spus – așa cum arată Hristea (2009: 696) – unitățile *frazeologice* denumesc *noțiuni*, în timp ce unitățile *frastice* exprimă *idei*. Cel mai probabil însă, diferențierea între cele două tipare, frazeologic și frastic, se va putea face nu doar în virtutea principiului *funcțional*, ci și – măcar într-o anumită măsură, la nivelul unei abordări teoretice – pe considerente *structurale*. În acest context, nu vom putea ignora faptul că, *per ansamblu, structura paremiilor este (mult) mai complexă, unitățile frastice constituite din... două cuvinte reprezentând mai degrabă excepțiile*⁵, aceasta spre deosebire de tiparul frazeologic, susceptibil de a fi adesea ilustrat prin structuri sintagmatice în componența cărora intră doar două lexeme (în sensul observațiilor noastre, v. și Hristea 2009: 696). Validitatea ambelor criterii, *funcțional și structural*, a fost relevată și de alți autori. De pildă, Danilov (1997: 43) arată că unitățile frazeologice, reprezintă „stereotipuri *segmentare*”, „*lineare*”, acestea fiind folosite în vorbire ca „*sinonime expresive*” ale acelor *cuvinte* lipsite de plasticitate, pe când proverbele reprezintă „stereotipuri *complete*”, „*sferice*”, fiind structuri *independente*⁶.

Deși cele două criterii, *funcțional*, dar și *structural*, furnizează suficiente argumente în sensul necesității de disociere a unităților frastice de cele frazeologice, totuși delimitarea acestora nu se realizează întotdeauna nici în studiile de profil, nici în cele de lingvistică generală. Mai mult, o serie de lucrări lexicologice, în special „dicționare de locuțiuni și expresii”, includ, printre unitățile-titlu, în mod nejustificat unități frastice (v. Hristea 1984b: 5–14). O anume confuzie / ambiguitate persistă inclusiv în lucrări individuale recente și foarte recente. De pildă, deși subliniază faptul că „Unitățile frazeologice și proverbele prezintă o serie de asemănări, dar și *deosebiri ce nu trebuie trecute cu*

---

⁵ Într-o serie de cazuri, în realitate bine atestate, proverbele reprezintă, sub aspect formal, structuri rimate și ritmate, enunțuri, chiar distihuri, terține, catrene și chiar sextine, care exprimă o învățătură, o credință etc.

⁶ A se vedea prin opoziție punctul de vedere exprimat de Sevilla Muñoz (2000: 100), care admite drept una dintre caracteristicile definitorii ale proverbului *încadrarea în discurs*. Alți specialiști, în speță români, au nuanțat aspectul, stabilind diferite grade de (in)dependență / (non)încadrare discursivă / macrocontextuală, în funcție de tipul de proverb. De pildă, Tabarcea (1982: 244), admitând dihotomia ‘proverbe structuri de similitudine vs. proverbe structuri de contrast’, consideră că „În afara contextului, *proverbul metaforic* [relevând o structură *de contrast*, n.n.] nu are funcționalitate”, aceasta spre deosebire de *proverbul metonimic* [expresie a unor structuri *de similitudine*, n.n.]. În ceea ce ne privește, considerăm că un punct de vedere ca acela care susține *independența proverbului față de context* capătă o relevanță și, implicit, o validitate aparte, în condițiile în care această caracteristică este stabilită având ca termen de comparație / disociere tiparul frazeologic, prin excelență o structură dependentă / încadrată în discurs.

vederea (s.n.)”, (Mihalcea 2018: 11) optează pentru sintagma *unitate frazeologică*, acoperind conceptual și ceea ce în mod firesc ar fi trebuit să intre sub incidența paremiologicului.

În contextul observațiilor formulate, unul dintre obiectivele importante ale demersului nostru va fi acela de a disocia între unități frastice și alte tipuri de structuri complexe, aceasta în condițiile în care în *sursele lexicografice enciclopedice* – care vor constitui reperul fundamental în stabilirea inventarului de tipare frastice gravitând în jurul unui termen religios – proverbele sunt inventariate și discutate laolaltă (nediferențiat) cu multe alte tipuri de construcții polilexicale. Astfel, la Zanne, de pildă, titlul mare al lucrării face referire la specia / categoria estetic-discursivă a *proverbului*, în timp ce subtitlul evocă includerea în discuție și a altor structuri, în realitate distinct subsumabile (cf. „... povățuiri, cuvinte adevărate, ghicitori, idiotisme...”), ceea ce se reflectă și la nivelul propriu-zis al consemnării structurilor în lucrarea respectivă. În această ordine de idei, *pân’ la amin / cât aminul* „niciodată” (Zanne, VI, 476 sq.), *cu multă chiraleisă* „foarte greu” (Id., *ibid.*, 511 sq.), *a da minte cu Crăciunul* „a bate” (Id., *ibid.*, 528), *a-și face cruce* „a se mira” (Id., *ibid.*, 533), *Ucigă-l crucea* „dracul” (Id., *ibid.*, 537), *cât ai zice Doamne-ajută* „foarte repede” (Id., *ibid.*, 554), *pe unde și-a spart dracul opincile* „foarte departe” (Id., *ibid.*, 601) ș.a. sunt doar câteva dintre numeroasele tipare *pseudofrastice / pseudoparemiologice* care figurează la autorul citat. Și la José María Sbarbi (1922) apare același tip de suprapuneri, subtitlul dicționarului relevând includerea, în categoria *refranes / adagios / proverbios*, în fapt categoria proverbelor, și a altor specii lingvistico-discursive, în speță a structurilor desemnate ca *modismos* și *locuciones* (i.e. unități frazeologice).

2.2. Subtipuri de unități frastice

Așa cum se arată în bibliografia românească de specialitate (v., de ex., Pop și Ruxăndoiu 1978: 242 sq.), marea varietate a tiparelor pe care le desemnăm cu termenul generic de *proverb* a generat dificultăți în delimitarea domeniului de cercetare aferent paremiologiei. În acest context nu surprinde nici proliferarea terminologică în scopul desemnării conceptului respectiv, în folclorul românesc, de pildă, existând, alături de terminologia internațională (cf. *proverbe, paremii, pilde* etc.), terminologie difuzată prin cărțile populare, apoi prin intermediul colecțiilor, și o serie de denumiri autohtone (cf. *zicători, „vorba ăluia”, „vorbe din bătrâni”* etc.), care nu fac propriu-zis deosebirea între diverse tipuri de structuri proverbiale, dar sunt, totuși, sugestive pentru o serie de elemente caracteristice (Id., *ibid.*). Deși terminologia aferentă acestui concept este deosebit de bogată în spațiul cultural românesc, doar uneori în studiile de specialitate s-au propus și delimitări clare între diverse subtipuri de unități frastice. Un moment de referință în acest sens este reprezentat de ultima jumătate a secolului trecut, când apar, pe de o parte, lucrări în care se încearcă delimitarea unităților frastice de

alte tipuri de unități complexe, în speță frazeologice, pe de altă parte, unele studii în care se disociază, pe baza anumitor criterii, între mai multe subcategorii paremiologice, cel mai adesea *proverbul* figurând în triada *proverb – zicătoare – expresie* sau într-o ecuație mai amplă, alături (uneori nejustificat) de *maximă, zicătoare, ghicitoare și expresiile idiomatice*. În opinia noastră, niciuna dintre aceste delimitări nu pare a-și dovedi prea mult eficiența în contextul unui eventual demers având, de pildă, drept obiectiv disocierea cât mai exactă între diverse subtipuri paremiologice constituite în jurul unor termeni religioși. În schimb, delimitările din literatura străină / romanică occidentală de profil par a prezenta un grad superior de aplicabilitate, deși inclusiv în acest caz disocierile respective sunt, măcar uneori, mai degrabă teoretice, având în vedere, printre altele, posibilitatea de identificare a unor subcategorii paremiologice de graniță. Ne vom referi în cele ce urmează la unul dintre modelele de analiză paremiologică impuse în mediul hispanic de specialitate și prin lucrările semnate de Julia Sevilla Muñoz. Considerând *paremia* (acel *enunț* caracterizat prin scurtime, funcție utilitară și didactică, respectiv încadrarea în discurs) drept termenul generic, mai exact arhilexemul care înglobează proverbele și termenii conecși, Sevilla Muñoz (2000: 100 sq.) distinge trei tipuri de paremii, în funcție de registrul de utilizare a acestora, și anume: **a) populare** (proverbe, dictoane, fraze proverbiale, maxime, principii, sentințe, *welleriesme*), **b) științifice** (aforism, axiomă, adagiu juridic, sentință filosofică) și **c) publicitare** (sloganul). În studiul din 2000, Sevilla Muñoz se oprește asupra *proverbelor și frazelor proverbiale*, subspecii paremiologice circumscrise *popular*, distingând, în primă instanță, pentru spaniolă, între *refrán* și *proverbio*. Cel dintâi ar fi o paremie populară, familiară, adesea cu elemente de ludic și glumă, definibile prin opoziție cu dimensiunea gravă și serioasă a lui *proverbio*, o paremie cu caracter mai cultivat și mai îndepărtat în timp / spațiu⁷. După toate probabilitățile însă, astăzi, *refrán* este membrul cel mai important al paradigmei paremice (Sevilla Muñoz 1988: 12, 53 și *passim*), în condițiile în care alte categorii de paremii se utilizează din ce în ce mai puțin la nivelul exprimării orale (v. cazul așa-numitelor *proverbe morale*, dar mai ales al *proverbelor locale* sau *istorice*).

În literatura spaniolă de specialitate nu se face distincția între *proverb* și *dicton*⁸, o disociere fermă în schimb în mediu francez, unde *dictonul* este o paremie *populară* care adoptă frecvent o formă *poetică* pentru a transmite o învățătură, aplicabilă la o serie de situații *concrete* (Sevilla Muñoz 2000: 103). Mai

---

⁷ În această ultimă categorie paremiologică am putea include, printre altele, și o serie de structuri paremiologice de sorginte biblică, ca de exemplu: *Cine slujește altarului, din altar mănâncă; Frica de Dumnezeu este începutul înțelepciunii; Dumnezeu ceartă pe cine iubește ș.a.*

⁸ Nici în română nu se face această distincție.

exact, semele distinctive ale *dictonului* sunt caracterul *regional* și tematica *specifică* (v., în acest sens, dictioanele meteorologice sau numeroase tipare care evocă diferite activități ale țăranului, ale crescătorilor de vite, vânătorilor, marinarilor etc.), altfel spus un grad inferior de generalitate. Având în vedere această caracterizare, este ușor de înțeles de ce această categorie paremiologică este și cea mai susceptibilă de a suferi pierderi drastice în diacronie, odată cu căderea în desuetudine a anumitor realități.

Definirea ca paremie *populară* cu sens *idiomatic* este comună și **frazei proverbiale**, structură care însă – spre deosebire de **proverbul propriu-zis** – este *lipsită de elemente mnemotehnice* și (adesea) *de orice tip de elaborare formală*, aceasta conținând uneori formule *hortative*, de ordin sau de interdicție (Sevilla Muñoz 2000: 103). Nu întotdeauna însă este ușor de trasat granița între proverb și fraza proverbială, dificultățile de acest gen explicându-se prin faptul că frazele proverbiale prezintă nu doar caracteristici proprii în general paremiilor, ci și unele particularități, în speță gramaticale, comune cu proverbele (v., de pildă, suprimarea articolului definit). O situație aparte prezintă cazurile în care fraza proverbială constituie o secvență dintr-un proverb, intrat de mai multă vreme într-un fond pasiv, ceea ce implică o anumită ezitare în clasarea într-un fel sau altul a structurii respective (Id., *ibid.*, 104).

Vom avea ocazia, de a verifica, la momentul potrivit, felul în care se actualizează trihotomia ‘proverb – frază proverbială – dicton’ în cazul tiparelor frastice gravitând în jurul unui termen religios, cu precizarea că, în economia demersului nostru, termenul **proverb** își va circumscrie conceptual nu numai sfera noțională a spaniolului *proverbio*, ci și pe cea a lui *refrán*, în condițiile în care suportul investigației noastre va fi constituit atât de tipare ale românei actuale, cât și de numeroase structuri frastice conotate arhaic (/ regional).

2.3. (Alte) concepte operaționale

Unul dintre conceptele frecvent vehiculate în studiile de specialitate este acela de **microcontext**, acesta făcând referire la „organizarea *interioară* a proverbului, organizare în care semnificația particulară a unui cuvânt depinde de semnificația celorlalte cuvinte” (Negreanu 1983: 45 sq.) și definindu-se prin raportare la **macrocontextul**, „cazul concret la care este aplicat proverbul într-un discurs verbal dat” (Id., *ibid.*). **Context genetic** este o sintagmă care trimite la *sensul inițial* al unui anumit tipar frastic, sens care se mai păstrează sau nu în conștiința colectivă, dar de explicitarea căruia depinde înțelegerea integrală și profundă a semnificației unui proverb. La celălalt pol al ecuației se plasează noțiunea de **context generic**, și anume contextul care constituie cadrul adecvat de manifestare a acelei „idei *fundamentale abstracte* (s.n.) pe care o exprimă proverbul și care face

posibilă aplicarea lui la mai multe cazuri particulare” (Negreanu 1983: 38). Dacă, din punct de vedere structural, proverbul a putut fi considerat un *microcontext*, luând drept criteriu dimensiunea semantică, proverbul a fost definit ca *etnosemn*, proverbele organizate în jurul aceluiași concept încadrându-se într-un *etnocâmp* (Negreanu 1983: 39).

3. (IN)VARIANTELE PAREMIOLOGICE

Ca și în cazul câmpului discursiv *religios*, dar având în vedere motivații diferite (v., de pildă, Teleoacă 2017: 65 sq. și *passim*), și în ceea ce privește discursul *paremiologic*, un subtip discursiv *folcloric* aparte, se cuvine să admitem un raport *sui generis* între tradiție și inovație, cu prevalarea celei dintâi. Vorbim însă despre o prevalare *autoritară*, iar *nu* despre o... *exclusivitate a tradiției*, dovadă (inclusiv) *variantele* care apar, în diacronie, dar și în sincronie, pornind de la un anumit tipar *invariant* frastic și care sunt sugestive pentru *inovație*. **Cauzele** apariției *variantelor frastice* au fost explicate în relație cu următoarele patru aspecte: **a)** atitudinea, atenția sau memoria vorbitorului, **b)** necesitatea de adaptare la context, **c)** originea diferită a unor proverbe similare ca expresie și semnificație sau **d)** creația prin analogie (v., de ex., Pop și Ruxăndoiu 1978, *loc. cit.*). Dintre studiile recente în care este abordată problema *variantelor frastice*, am reținut articolul Helgăi Bogdan-Oprea din anul 2016, dedicat *tipurilor de variante paremiologice* în română. *Variantele lexicale* sunt, după toate probabilitățile, tipul cel mai complex de variante frastice, acestea urmând să ne rețină în mod special atenția pe parcursul lucrării noastre. Complexitatea acestui tip de variante frastice se relevă, pe de o parte, la nivelul *diversității tiparelor* circumscrise acestei categorii, pe de altă parte, având în vedere particularizarea, mai exact necesitatea *diferențierii acestora în raport cu sinonimele frastice*. Cât privește primul aspect, mecanismul fundamental de apariție a variantelor lexicale este acela al *substituției*, care poate viza o multitudine de situații, pe lângă substituția (clasică) de termeni *sinonimici*, și anume: substituția de termeni care aparțin uneia și aceleiași familii lexicale / lexico-etimologice; substituții care implică o relație de tip metonimic / sinecdotic; substituția hipo- / hiperonimică sau substituția facilitată de apartenența termenilor respectivi la același câmp semantico-onomasiologic (v. Bogdan-Oprea 2016: 238 sq.). În ansamblul numeroaselor pemeii constituite în jurul unor termeni religioși, sunt ilustrative pentru categoria variantelor frastice lexicale și proverbele: *Făina dracului / diavolului se preface toată în tărățe / furfure* (Zanne, VI, 574 sq.); *Nu are nici pentru cuminecare / cuminecătură* (*ibid.*, 538); *Dracu nu face mănăstire / cruci de biserică* (*ibid.*, 589) ș.a.

Așa cum remarcam, o problemă măcar uneori dificilă este aceea a *disocierii între variantele frastice lexicale și sinonimele frastice*, întrebarea fiind, de fapt, unde... sfârșește variația și începe sinonimia? Se impune, prin urmare, necesitatea găsirii unor criterii diferențiatore, apte să îndreptățescă distribuirea diferitelor tipare într-o categorie sau alta. În acest context, Bogdan-Oprea (2016: 233) definește *varianta paremiologică* drept acea structură propozițională (dar putând reprezenta inclusiv o frază) care prezintă *identitate de sens și o cvasiidentitate structurală* cu invarianta de la care a fost generată prin diverse mecanisme lingvistice (și psihologice). Condiția identității de sens este îndeplinită și în cazul tiparelor sinonimice, nu însă și condiția cvasiidentității formale, în consecință tiparele sinonimice impunându-se a se disocia de cele care reprezintă variante pe baza unui criteriu **structural**: *numai în cazul variantelor, modificările formale ale acestora în raport cu invarianta sunt minime*. Aceasta înseamnă că mecanismele lexicale și de ordin gramatical care au dus la apariția variantelor sunt identificabile foarte ușor / clar, prototipul și structurile generate trimitând **exact la aceeași imagine psihologică** sau realitate extralingvistică⁹. Particularizând discuția la clasa proverbelor constituite în jurul unui termen religios, atunci, de pildă, *Cine umblă cu crucea-n sân, ca crucea uscat rămâne* se află în raport de variație lexicală cu *Cine crede în cruce ca crucea se usucă* (apud Zanne, VI, 530), având în vedere faptul că *a umbla cu crucea în sân* reprezintă un sinonim (metaforic) contextual al verbului *a crede*. În schimb, cupluri precum *Domnul nu bate cu ciomagul* (Zanne, VI, 550) – *Domnul gonește cu anul* (ibid.) sau *Dumnezeu face frigul după haine* (Zanne, VI, 551) – *Dumnezeu nu-i dă omului mai mult decât poate duce* (ibid.) sunt sinonime frastice, în condițiile satisfacerii exclusiv a criteriului lexicalizării unei semnificații identice (cf. ‘îndelunga-răbdare divină’ și ‘crucea dată pe măsura propriei capacități de-a o purta’).

4. ETNOCÂMP. SINONIMIE ÎN SENS RESTRÂNS VS. ÎN SENS LARG. VARIAȚIE LEXICALĂ. STRUCTURI DE GRANIȚĂ

Cel puțin în principiu, un *etnocâmp* este susceptibil de a fi configurat la nivel frastic printr-o multitudine de *proverbe sinonime*, alături de care, desigur, vor putea fi incluse în subsidiar și *variantele* aferente fiecăreia dintre invariantele respective. Aspectul este însă, după toate probabilitățile, mai complex, în sensul că, dacă, de pildă, vom încerca să redăm câmpul conceptual al ‘fățarniciei’, atunci

⁹ Deși observația formulată este per ansamblu justă, totuși aceasta se impune a fi admisă în limita unor rezerve, determinate de faptul că autoarea include în categoria *variantelor lexicale* nu doar acele tipare rezultate prin *substituție sinonimică*, ci și numeroase alte structuri ilustrative pentru *substituții nonsinonimice*, metonimice, sinecdotice etc. și care nu întotdeauna evocă „**exact aceeași imagine psihologică**”. În acest context, am putea vorbi mai degrabă despre o *conservare (relativ) fidelă a imaginii concrete din structura primară*.

se va impune delimitarea între **a**) sinonimia propriu-zisă (o sinonimie în accepție restrictivă) și **b**) sinonimia în sens larg. În acest ultim caz, am putea vorbi mai degrabă despre asocierea unor tipare în virtutea *gravității lor în jurul unei idei comune*, în situația de față, ‘fățarnicia’. Astfel, cel puțin teoretic, *nu toate tiparele frastice care gravitează în jurul unei idei vor putea fi considerate sinonime... în accepție restrictivă*, cu atât mai puțin variante ale uneia și aceleiași scheme invariante. În această ordine de idei, ar fi exagerat ca, de pildă, *Cu trupul în biserică și cu gândul la dracu* (Zanne, VI, 486) să fie considerat sinonim... propriu-zis al proverbului *Nici dracul mai întâi / Nu-i dă de căpătâi*¹⁰ (Id., *ibid.*, 581), deși ambele trimit (cf. glosările din Zanne) la ideea de ‘fățarnicie’. În schimb, sinonimia în sens restrâns se va putea valida, de exemplu, pentru cupluri ca: **a**) *Nu-i cum vrem noi, ci-i cum vrea Cel de Sus* (Zanne, VI, 644) – *Omul chibzuiește și Dumnezeu hotărăște* (*ibid.*) sau **b**) *Cu trupul în biserică și cu gândul la dracu* (Zanne, VI, 486) – *Se face sfântă ca o cheie de biserică* (Id., *ibid.*, 490) – *Ziua mănâncă colaci și noaptea umblă după draci* (Id., *ibid.*, 517). În aceeași ordine de idei, *Cu crucea-n sân și cu dracu-n spinare* va putea stabili un raport de variație frastică (lexicală, dar și gramaticală) cu structurile *Sfânt cu crucea-n sân și cu dracu-n gând* (Zanne, VI, 531), respectiv *Creștin cu crucea-n sân și cu dracul de-a spinare* (Id., *ibid.*, 530). Un cuplu precum *Ți-e milă de dracu și el scoate coarne* (Zanne, VI, 594) – *Hrănești pe dracul fără să știi cu cine ai de-a face* (*ibid.*) este susceptibil de a ilustra o categorie intermediară, aflată mai exact la granița dintre sinonimele frastice în sens restrâns și variantele frastice lexicale. În concluzie, în opinia noastră, o relație propriu-zisă de sinonimie frastică va trebui să implice nu doar prezența unui sens generic comun mai multor tipare (acea *idee comună* de maximă generalitate), ci și *minime similarități* la nivelul contextului genetic. Dacă aceste similarități sunt maxime, atunci vom vorbi despre *variante lexicale*, un alt indiciu important al variației frastice (lexicale) decurgând din posibilitatea de identificare a unei *scheme sintactice comune*.

5. PROBLEME ALE ABORDĂRII PAREMIOLOGICE CONTRASTIVE ÎN CONTEXT ROMANIC

Abordarea *contrastivă* în câmp discursiv paremiologic presupune operația de *echivalare frastică* între două / mai multe limbi (romanice), un demers adesea dificil, cum atrage, printre alții, atenția Sevilla Muñoz (2000: 100), care consideră că *proverbele și frazele proverbiale* constituie unele dintre structurile (paremiologice) care pun cele mai multe probleme din punct de vedere traductologic. Așa cum se poate înțelege, găsirea unei echivalențe paremiologice nu constă în traducerea literală a unei

¹⁰Un tipar frastic care, desprins de contextul mai amplu, este definibil drept cvasiermetic, unicul mesaj la îndemâna unui eventual receptor fiind acela de ‘lucru dificil, încâlcit’, în niciun caz ideea de ‘fățarnicie’.

structuri dintr-o limbă în alta¹¹, ci în găsirea acelei unități de sens care să coincidă semantic în gradul cel mai înalt cu paremia dintr-o limbă-sursă (Id., *ibid.*, 104). Ca în orice proces de traducere, sunt implicate două etape: cea a înțelegerii / comprehensiunii și cea a exprimării / a redării (García Yebra 1982), prin urmare în operația de echivalare fiind antrenate *tehnicile de traducere / traductologice*, precum și o serie de *criterii*, în speță *semantice, morfosintactice și pragmatice*. În literatura de specialitate, obstacolele survenite în demersul contrastiv de echivalare paremiologică au fost definite în relație cu cel puțin trei aspecte, și anume: **a)** majoritatea culegerilor nu conțin informații privind semantica structurilor respective; **b)** tiparele frastice sunt din ce în ce mai puțin utilizate, ceea ce se asociază, firesc, cu o scădere a competenței paremiologice și **c)** idiomaticitatea proverbelor (și a frazelor proverbiale) este adesea responsabilă de actualizarea mai multor sensuri, într-o serie de cazuri, dificil de sesizat. În măsura în care aceste dificultăți sunt transgresate fie și parțial, deliberându-se implicit „sensul”, pasul imediat următor va consta în identificarea / atribuirea *temei* proverbului respectiv (cf., de ex., *experiența, prudența, influența* etc.), cu mențiunea că cel puțin unele structuri sunt constituite în jurul mai multor teme, adesea, una principală, celelalte secundare. Identificarea unei *teme* este un pas foarte important, întrucât, odată stabilită, aceasta facilitează găsirea unor *perechi paremiologice sinonimice*. Criteriul de admitere a sinonimiei este reprezentat de *posibilitatea de substituire a unei paremii printr-o alta, în unul și același (tip de) context* (Sevilla Muñoz 2000: 105). Acest criteriu își dovedește pertinenta în cazul unei abordări interlingvistice, însă considerăm că el ar putea fi validat și cu referire la o analiză intralingvistică. În această ordine de idei, felul în care Sevilla Muñoz înțelege relația de sinonimie frastică se suprapune într-o mare măsură cu ceea noi desemnăm *supra* prin *sinonimie propriu-zisă, i.e. sinonimie în accepție restrictivă*, din moment ce, în principiu, nu orice tipar frastic sugestiv pentru o anumită temă este susceptibil de a constitui și un *substitut adecvat* pentru un alt tipar definibil prin apartenența la același *etnocâmp*.

În studiul din 2000, Sevilla Muñoz evidențiază două posibilități de căutare a *echivalențelor paremiologice interlingvistice*, și anume: **a)** căutarea *individualizată* a echivalențelor, paremie cu paremie, iar nu a unui grup prezentând semnificații apropiate, respectiv **b)** căutarea echivalențelor având drept reper *tema / ideea-cheie* a fiecăreia dintre paremii (Sevilla Muñoz 2000: 106). În ceea ce privește prima metodă de echivalare, se pare că, în general, culegerile bilingve sau plurilingve dau mai multe echivalențe pentru o paremie, fără a indica însă care este cea mai apropiată / adecvată din punct de vedere *semantic, morfosintactic sau/și pragmatic*. Cea de a doua modalitate – în opinia noastră, cu

---

¹¹ Operația de *traducere* intervine și ea în procesul complex al *echivalării paremiologice*, însă nu se suprapune câtuși de puțin cu aceasta din urmă (v. *infra*, observațiile noastre).

un grad superior de eficacitate – a fost valorificată în culegerile realizate pornind de la criteriul *tematic*, deși acest tip de cercetare contrastivă este, după toate probabilitățile, slab reprezentat. Sunt și autori care au avut drept reper *criteriul actanțial, protagonistul* (v., de ex., Suzzoni 1980), practica traductologică reliefând eficacitatea coroborării criteriului *tematic* cu cel *actanțial*, aceasta în pofida subiectivității inerente pe care o implică operația de atribuire a unei teme, precum și a unor confuzii între temă, cuvânt-cheie și actant / protagonist.

O altă disociere importantă prezentă la Sevilla Muñoz privește *echivalarea formală sau literală vs. conceptuală*¹². În acest cadru teoretic, autoarea remarcă faptul că în franceză și spaniolă, limbi înrudite (*i.e.* romanice) găsim adesea paremii care prezintă nu doar aceeași *temă*, ci și aceeași formă, citând spre exemplificare francezul *Mieux vaut prévenir, que guérir* și corespondentul spaniol *Más vale prevenir que curar*¹³, structuri care – în conformitate cu punctul de vedere asumat în lucrarea noastră – vor putea fi caracterizate drept *variante paremiologice interlingvistice*, ele trimitând la *una și aceeași (schemă) invariantă*. Studiul contrastiv relevă și alte situații interesante. Astfel, se poate întâmpla ca echivalarea formală cea mai apropiată de paremia dintr-o limbă-sursă, în speță franceza, să nu fie și cea mai curentă. De pildă, fr. *Chien qui aboie ne mord guère* are drept echivalent literal spaniolul *Perro que ladra no muerde* (cf. și rom. *Câinele care latră nu mușcă*), deși în spaniolă este preferată structura cu atribut(e) adjectival(e): *Perro ladrador, poco mordedor* (*apud* Sevilla Muñoz 2000: 107). O observație similară este valabilă și pentru fr. *Aide-toi, le Ciel t'aidera!*, al cărui echivalent frastic în spaniolă este mai degrabă cel conceptual, și anume *A quien madruga, Dios le ayuda*, de fapt, tiparul căruia îi este specifică o frecvență superioară prin comparație cu *Ayúdate y el cielo te ayudará!*, echivalentul paremiologic formal al proverbului francez menționat. Așa cum se poate înțelege, fr. *Aide-toi, le Ciel t'aidera!* și sp. *Ayúdate y el cielo te ayudará!* se află într-o relație de variație frastică interlingvistică, în timp ce fr. *Aide-toi, le Ciel t'aidera!* și sp. *A quien madruga, Dios le ayuda* sunt ilustrative pentru o relație intermediară între variația frastică și sinonimia / heteronimia frastică (în sens restrâns). Relația de sinonimie este în schimb indubitabilă dacă, având ca reper comparativ proverbele *Aide-toi, le Ciel t'aidera!* și *Ayúdate y el cielo te ayudará!*, vom include în ecuație românescul *Cine se scoală de dimineată departe ajunge*, care, la rândul său, stabilește o relație de variație frastică sau mai degrabă o relație intermediară, aflată la granița dintre variația frastică și sinonimia frastică, cu sp. *A quien madruga, Dios le ayuda* [literal, 'Pe cine se scoală de dimineată Dumnezeu îl ajută', t.n.]. De fapt, un

¹² Așa cum se va putea constata în continuare, *dubla corespondență, formală și conceptuală*, este, în conformitate cu punctul de vedere asumat de noi, sugestivă pentru stabilirea unor raporturi de *variație frastică interlingvistică*, în timp ce cazurile de *corespondență exclusiv conceptuală* relevă relațiile de *sinonimie interlingvistică / heteronimie frastică*.

¹³ De fapt, dubla corespondență, formală și semantică, se verifică inclusiv cu referire la română, limbă în care este valorificată structura *E mult mai ușor să previi decât să vindecii*.

pandant frastic perfect al tiparelor hortative din franceză și spaniolă există și în română, prin urmare relația de variație frastică interlingvistică incluzând și românescul *Ajută-te și Dumnezeu te va ajuta!*

Imposibilitatea de a găsi întotdeauna situații de corespondență perfectă între mai multe limbi (romanice) relevă, de fapt, un aspect cât se poate de firesc, pornind de la premisa că un anumit conținut (morfologic, sintactic, morfosintactic, lexico-semantic, frazeologic, frastic) este susceptibil de a fi structurat distinct în limbi diferite (Coșeriu 2001: 167 sqq.), ceea ce implică, în trecerea de la o limbă la alta, un proces de *modificare a structurilor* (Bell 2000: 24). Aspectul era remarcat, cu referire chiar la literatura sapiențială, încă de la începutul secolului al XVIII-lea, de Giambattista Vico, în principala sa operă, *Scienza Nuova*, Roma, 1725, unde autorul citat insistă asupra paradoxului unei *forma mentis* comune, identificabile la nivel universal / global și exprimabile în mod... diferit.

Unitatea doar relativă a situațiilor de corespondență paremiologică, în arie romanică, se poate ilustra și cu referire la numeroase tipare constituite în jurul unor termeni religioși și care sunt (/ au fost) valorificate în cele patru limbi romanice care constituie obiectul cercetării noastre. Astfel, într-o serie de cazuri, româna este cea care se individualizează, în ansamblul limbilor romanice considerate. De pildă, unui proverb precum *Cu crucea-n sân și cu dracu-n gând / spinare* (Cu referire la cineva fățarnic, Zanne, VI, 531), îi corespund în limbile franceză, spaniolă și portugheză, tipare în care sunt ocurenți termenii religioși ‘biserică’ și ‘Dumnezeu’, după cum urmează: (fr.) *Près de l'église, loin de Dieu*, respectiv (sp.) *Cerca de la iglesia, (pero) lejos de Dios* (Id., *ibid.*, 532) și (pg.) *Perto da igreja, longe de Cristo*; cf. și (it.) *Vicino alla chiesa, lontan da Dio* (Zanne, VI, 533). Prin urmare, în exemplul menționat vom putea vorbi despre *variante frastice interlingvistice*, luând în considerare franceza, spaniola, portugheza (și italiana), respectiv despre *sinonime frastice interlingvistice* sau, mai exact, despre *heteronime frastice*, dacă ne vom referi la română, prin comparație cu oricare dintre celelalte trei limbi romanice. Alteori, româna se grupează cu una dintre cele trei limbi romanice occidentale considerate, în virtutea exprimării unui anumit conținut semantic prin recurgerea la tipare frastice care includ un termen religios. De pildă, (rom.) *Ferește-te de omul însemnat de Dumnezeu!* stabilește în primul rând un raport de variație frastică cu tiparul paralel din spaniolă, și anume *Guárdate de aquél a quien Dios señaló!* (cf. și it. *Guardati da i signati da Dio!*) și doar în plan secund cu structurile corespunzătoare din franceză și portugheză, *De gens signés se faut garder*, respectiv *De homem assinalado, ou mui bom, ou mui bravo* (apud Gheorghe 1986: 206 sq., pvb. 177). Nu lipsesc nici situațiile în care toate cele patru limbi romanice incluse în discuție se grupează laolaltă, cel puțin în unele cazuri de acest gen identitatea structurală explicându-se prin raportarea fiecăruia dintre tiparele valorificate la o sursă comună, și anume cultă, mai exact biblică. Este sugestiv în acest sens și

proverbul (rom.) *Omul propune (și) Dumnezeu dispune*, căruia îi corespund în celelalte limbi romanice: (fr.) *L'homme propose et Dieu dispose*, (sp.) *El hombre propone y Dios dispone*, pg. *O homem propõe, Deus dispõe* (cf. și it. *L'uomo propone e Dio dispone*), toate aceste tipare evocând enunțul veterotestamentar *Multe puneri la cale frământă inima omului, dar numai sfatul Domnului se împlinesc* (Solomon, Prov. 19:21)¹⁴. Ilustrative pentru gruparea laolaltă a limbilor romanice considerate sunt și următoarele două exemple: **a**) (rom.) *Dracul nu e așa de negru cum îl zugrăvesc oamenii*; (fr.) *Le diable n'est pas si noir qu'on le fait*; (sp.) *No es el diablo tan feo como le pinta el miedo*; (pg.) *Não é o demo tão feio como o pintam*; cf. și (it.) *Il diavolo non è (così) brutto quanto si dipinge* (apud Gheorghe 1986: 195 sq., prvb. 162), respectiv **b**) (rom.) *Cine slujește / servește altarului, din altar mănâncă* (Zanne, VI, 475); (fr.) *Qui sert à l'autel doit vivre de l'autel*; (sp.) *El que al altar sirve, del altar tiene que comer* (Sbarbi 1922); (pg.) *Quem serve ao altar vive do altar*; cf. și (it.) *Chi serve l'altar vive de l'altar* ș.a.

6. CONCLUZII

Obiectivul lucrării noastre **nu** este acela de a realiza **un dicționar** al corespondențelor paremiologice între cele patru limbi romanice, ci de a evidenția și de a analiza în profunzime o serie de echivalențe paremiologice interlingvistice obiective (stabilite la nivel semantic, dar și semantico-formal), context în care demersul **contrastiv** în arie romanică se va putea articula și la nivelul a numeroase alte paliere: **a**) analiza comparativă a modului (similar sau, mai degrabă, specific) în care termenii religioși „guvernează” constituirea unor tipare frastice; **b**) reprezentarea (superioară sau mai modestă a) *diferitelor tipuri de variante*, în speță lexicale și gramaticale; **c**) mecanismele substitutive prevalente în una sau mai multe limbi (cf. sinonimia, sinecdoca, metonimia, hiperonimia / hiponimia ș.a.) și care sunt susceptibile de a fi puse în relație cu apariția unor *variante lexicale*; **d**) modul (similar / specific) în care se materializează *sinonimia frastică* (sinonimia în sens restrâns vs. sinonimia în sens larg, dar și posibilitatea de delimitare a unei categorii semantice de graniță, intermediară între sinonimia frastică și variația frastică lexicală); **e**) clase semantico-onomasiologice (*etnocâmpuri* sau *teme*) superior / inferior atestate într-o limbă sau alta / mai multe; **f**) categorii paremiologice prevalente (cf., în speță,

¹⁴ Nu este exclus, totuși, ca exemplul citat să fie relevant pentru categoria proverbelor care constituie *transpuneri* dintr-o limbă romanică în alta, în cazul de față franceza putând reprezenta limba-sursă, desigur o limbă-sursă de gradul doi, în condițiile în care izvorul primar este identificabil în textul biblic (veterotestamentar). Este sugestiv în acest sens inclusiv faptul că în română există și alte tipare structurate în jurul aceleiași teme, ca, de pildă, *Omul chibzuiește și Dumnezeu hotărăște* și, mai ales, *Nu e după cum vrea omul, ci după cum vrea Domnul*, respectiv *Ce vrea omul, nu vrea Domnul* – structuri create foarte probabil independent de franceză, având ca izvor textul biblic.

trihotomia: *proverb / frază proverbială / dicton*); **g**) gruparea limbilor romanice considerate (în ce măsură se poate admite individualizarea pregnantă a uneia dintre acestea, în ce măsură putem cădea de acord în privința existenței unei arii... continue, în care discontinuitățile sunt minore?); **h**) contribuția câmpului religios la constituirea unor structuri cu formă (relativ) fixă cum sunt proverbele (în ce măsură s-a putut opta pentru tipare cu termeni *religioși* în scopul exprimării unui conținut *eminamente laic*?).

Asumându-ne un astfel de demers, nu ne propunem o disociere a tiparelor arhaice, respectiv actuale, în sensul excluderii celor dintâi, numeroase *structuri arhaice (și regionale)* avându-și locul lor bine definit în contextul abordării contrastive. Perspectiva aceasta mai generoasă se explică nu atât prin faptul că pentru română (de fapt, nici pentru alte limbi romanice, dintre cele considerate) nu dispunem de repertorii (clare) de tipare frastice specifice limbii *comune actuale*, cât mai ales având în vedere că restrângerea cercetării la etapa actuală ar scoate automat din discuție numeroase tipare, dintre care măcar unele ar putea prezenta relevanță pentru stabilirea unor corespondențe, fie ele și „parțiale”, în context romanic, fiind, prin urmare, susceptibile de a furniza argumente în sensul continuității.

BIBLIOGRAFIE

Surse

- Cuceu, Ion, 2008, *Dicționarul proverbelor românești. 7777 texte din Dicționarul tezaur al paremiologiei românești*, București, Editura Litera Internațional.
- Hințescu, Ion C., 1985, *Proverbele românilor*, ediție îngrijită de Constantin Negreanu și Ion Bratu, Cuvânt înainte de Ioan Constantin Chițimia, Timișoara, Editura Facla.
- Muntean, George, 1984, *Proverbe românești*, București, Editura Minerva.
- Rotondò, Antonio, [1841 /] 2008, *Diccionario fraseológico español-francés y francés-español*, Madrid, Impr. de D.G. de Valle.
- Sbarbi, José María, 1922, *Diccionario de refranes, adagios, proverbios, modismos, locuciones y frases proverbiales de la lengua española*, 2 tomos, Librería de los Sucesores de Hernando.
- Stănciulescu-Bârda, Al., 2017, *Dicționarul proverbelor religioase românești*, vol. I, Bârda, Editura „Cuget Românesc”.
- Stănciulescu-Bârda, Al., 2018, *Dicționarul proverbelor religioase românești*, vol. II, Bârda, Editura „Cuget Românesc”.
- Stănciulescu-Bârda, Al., 2019, *Dicționarul proverbelor religioase românești*, vol. III, Bârda, Editura „Cuget Românesc”.
- Zanne, Iuliu A., 1901, *Proverbele românilor din România, Basarabia, Bucovina, Ungaria, Istria și Macedonia* [Cu un Glosar româno-francez], vol. VI, București, Editura Librăriei Socecu & Comp.

Lucrări de referință

- Bell, Roger T., 2000, *Teoria și practica traducerii* [Traducere de Cătălina Gazi], Iași, Polirom, Collegium, Litere.
- Bogdan-Oprea, Helga, 2016, „Tipuri de variante paremiologice în limba română”, în Mihaela Viorica Constantinescu, Adina Dragomirescu, Alexandru Nicolae, Gabriela Stoica, Rodica Zafiu (ed.), *Perspective comparative și diacronice asupra limbii române, Secțiunea Lexic, semantică, terminologiei*, București, Editura Universității din București, p. 231–244.
- Combet L., Sevilla Muñoz J., 1995, «Proverbes, expressions proverbiales, sentences et lieux communs sentencieux de la langue française d'aujourd'hui avec leur correspondance espagnole», *Paremia*, 4, p. 7-99.
- Coșeriu, Eugeniu, 2001, *L'homme et son langage*, Virginia, Éditions Peeters, Louvain-Paris-Sterling.
- Danilov, Ilie, 1997, *Repere ale paremiologiei românești*, Iași, Editura Moldova.
- García Yebra, Valentín, 1982, *Teoria y práctica de la traducción*, Madrid, Gredos.

- Gencărașu, Oana, 2008, *Proverbul, de la paremiologic la retoric. O abordare lexico-semantică și pragmatică a proverbului*, Oradea, Editura Universității din Oradea.
- Gheorghe, Gabriel, 1986, *Proverbele românești și proverbele lumii romanice*, București, Editura Albatros.
- Golopenția-Eretescu, Sanda, 2016, «La structure linguistique des proverbes équationnels», în *Structuri, sisteme, transformări. Studii de lingvistică și poetică*, București, Editura Academiei Române, p. 80-87.
- Grzybek, Peter, 1987, “Foundations of Semiotic Proverb Study”, în *Proverbium. Yearbook of International Proverb Scholarship 4*, The University of Vermont, p. 39–85.
- Halliday, M.A.K., 2003, *On Language and Linguistics*, edited by Jonathan Webster, Volume 3, The Collected Works of M. A. K. Halliday, London, New York, Continuum.
- Hristea, Theodor (coord.), 1984a, *Sinteze de limba română*, ediția a treia, din nou revăzută și îmbogățită, București, Editura Albatros.
- Hristea, Theodor, 1984b, „Frazeologia și importanța ei pentru studiul limbii române”, *Limbă și literatură*, vol. I, p. 5–14.
- Hristea, Theodor, 2009, „Etimologia și importanța ei pentru știința limbii”, în Gabriela Pană Dindelegan (coord.), *Limba română: teme actuale*, Actele Celui de-al 8-lea Colocviu al Catedrei de limba română (5–6 decembrie 2008), București, Editura Universității din București, p. 691–710.
- Iancu, Letiția, 2017, *Rolul paremiologiei în educație*, Iași, Universitatea „Al. Ioan Cuza” (teză de doctorat).
- Macarie, Doina, 2017, “Proverb Capitalization in terms of educating the child of tomorrow”, în Albușescu, Ion, Adriana-Denisa Manea, Iuliu-Marius Morariu, *Education, Religion, Family in the contemporary society*, Lambert Academic Publishing, p. 251-262.
- Mihalcea, Ioan I., 2018, *Frazeologie biblică românească. Proverbele*, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, Iași (Teză de doctorat).
- Morris, Charles, [1938 /] 2003, *Fundamentele teoriei semnelor* [Traducere de Delia Margu], Cluj-Napoca, Editura Fundației pentru Studii Europene / EFES.
- Negreanu, Constantin, 1983, *Structura proverbelor românești*, București, Editura Științifică și Enciclopedică.
- Negreanu, Constantin, 1998, *Istoria proverbului românesc*, ediție îngrijită și prefațată de Pr. Alexandru-Stănculescu-Bârda, Editura Cuget românesc.
- Norrick, Neal R., 1981, “Nondirect Speech Acts and Double Binds” în *Poetics*, volume 10, p. 33–47.
- Norrick, Neal R., 1985, *How Proverbs Mean. Semantic Studies in English Proverbs*, Mouton Publishers, Berlin-New York-Amsterdam.
- O Park, Jeong, Ioan Milică, 2016, “Proverbs as Artistic Miniatures: A Stylistic Approach”, în *Revue Roumaine de Linguistique*, LXI, 4, p. 379–403.
- Permyakov, G. L., 1979, *From Proverb to Folk-Tale. Notes on the general theory of cliché*, translated from Russian by Y. N. Filippov, Moscow.
- Pleșu, Andrei, 2015, *Parabolele lui Iisus. Adevărul ca poveste*, Ediția a III-a, București, Editura Humanitas.
- Pop, Mihai, Pavel Ruxândoiu, 1978, *Folclor literar românesc* [ediția a II-a], București, Editura Didactică și Pedagogică.
- Ruxândoiu, Pavel, 1967, „Proverbele ca gen folcloric”, în *Folclor literar*, I, Timișoara, Universitatea din Timișoara, p. 183-198.
- Ruxândoiu, Pavel, 1972, „Proverbul ca element de educație”, în Sorin Stati (coord.), *Educație și limbaj*, București, Editura Didactică și Pedagogică.
- Ruxândoiu, Pavel, 1973, „Funcția socială a proverbelor”, în *Analele Universității București. Limbă și Literatură Română*, XXII, 1, p. 81-87.
- Ruxândoiu, Pavel, 2003, *Proverb și context*, București, Editura Universității din București.
- Sevilla Muñoz, J., 1988, *Hacia una aproximación conceptual de las paremias francesas y españolas*, Madrid, Editorial Complutense.
- Sevilla Muñoz, J., 1993a, “Las paremias españolas : clasificación, definición y correspondencia francesa”, *Paremia*, 2, p. 15–20.
- Sevilla Muñoz, J., 1993b, “Fuentes paremiológicas francesas y españolas en la primera mitad del siglo XVII”, *Revista de Filología Románica*, 10, p. 361–373.
- Sevilla Muñoz, J., J. Cantera Ortiz de Urbina, M. Burrel Arguis, J. Calzacorta Elorza, G. Conde Tarrío, 1998, *877 refranes españoles con su correspondencia catalana, gallega, vasca, francesa e inglesa*, Pamplona, Eunsa.
- Sevilla Muñoz, J., Cantera Orhiz de Urbina J., Burrel Arguis M., Calzacorta Elorza J., Conde Tarrío G., 1999, “La búsqueda de correspondencias paremiológicas en castellano, catalan, gallego, vasco, francés e inglés”, *Paremia*, 8, p. 481–486.
- Sevilla Muñoz, Julia, 2000, *Les proverbes et phrases proverbiales français et leurs équivalences en espagnol*, în *Langages*, 34e année, n° 139, 2000. *La parole proverbiale*, p. 98-109. Online: <https://www.persee.fr/doc>.
- Slave, Elena, 1967, „Organizarea sintagmatică și semantică a proverbelor”, în *Probleme de lingvistică generală*, vol. V, Editura Academiei Române, p. 173-190.
- Stroescu, Victoria, 1975, “The Stylistic Aspect of Proverbs in English and Romanian”, în *Analele Universității din Timișoara*, vol. XI-XIV, seria Științe filologice, Timișoara, p. 148-155.

- Suzzoni F., 1980, «Proverbes de langue française», *Dictionnaire de proverbes et dictons*, Paris, Le Robert, p. 1–170.
- Tabarcea, Cezar, 1982, *Poetica proverbului*, București, Editura Minerva.
- Teleoacă, Dana-Luminița, 2017, *Limbajul bisericesc actual între tradiție și modernitate. Literatura didactică și literatura beletristică*, București, Editura Universității.
- Toma, Raluca-Felicia, 2009, *Pragmatica proverbelor biblice*, Editura Universitară, București.
- Topală, Dragoș Vlad, 2009, „Din univesul proverbelor românești: elemente de analiză etnolingvistică”, în Luminița Botoșineanu, Elena Dănilă, Cecilia Holban și Ofelia Ichim (ed.), *Distorsionări în comunicarea lingvistică, literară și etnofolclorică românească și contextul european*, Iași, Editura Alfa, 2009, p 353–361.
- Ursache, Otilia, 2014, „Comparația și proverbul. Încercări de poetică folclorică”, în *Memoria ethnologica*, XIV, nr. 51-52, Baia-Mare, p. 34-45.
- Vico, Giambattista, 1972, *Știința nouă*, Studiu introductiv, traducere și indici de Nina Façon, București, Editura Univers.
- Vîrva (Macarie), Doina, 2019, *Lexicul proverbelor românești. Studiu asupra **Proverbelor românilor**, de Iuliu A. Zanne*, Cluj-Napoca (teză de doctorat).

DRAFTING DOCUMENTS WITH SUBSEQUENT TRANSLATION AND TEACHING STUDENTS HOW TO DO IT

Associate Professor Suzana Carmen Cismas
Department of Modern Languages
The University of Agronomic Sciences and Veterinary Medicine, Bucharest, Romania

Abstract

While fundamentals of good writing remain constant, the approach to a subsequent translation task is radically different. The version has to be outlined, revised, and edited beyond the polished rough drafts, with clear focus on spelling and verb tenses, avoiding any unclear wording and formulation. Communication mechanics should be international, formal, exact, able to create a reliable basis for the next transposition to another language. The document must be rigorous and capable of supporting subsequent critical thinking approaches in its further implementation. The written product needs to respond to the topic, clearly develop a point of view, and use appropriate examples and evidence to support the main message. The version should show focus, transition smoothly from one point to the next, and implement rich vocabulary with adequate professional jargon use for the targeted disciplines.

Key words: translation, document drafting, text writing for students, communication skills, scientific jargon

The pandemic has obviously changed things, not all for the better especially in education. In this article, however, I focus on the positive impact on assessing foreign language acquisition in universities by requiring essay writing to a greater extent, thus diminishing grammar testing. I teach English for business engineering and I have found text drafting relying on scientific documentation in the foreign idiom quite supportive in cultivating students' skills for oral&written communication.

This article conveys the conclusions I have reached after practising writing skills with my students, with subsequent translation in mind, both into & from the first language to the foreign one. I found that numerous difficulties they face in developing own writing skills stem from the lack of proper training of such abilities in the native tongue. In addition to this they hardly ever read quality content: the texts they consume for entertainment lack substance, organisation, and elevated lexis. They are reluctant to work upon the corpus of information they receive, and choose to accept and memorise it as such, without making further connections or customising learning to their aims and abilities, which may lead to progress and enhancement of their study skills. When text drafting and organising rules disturb their unproblematic routine, they feel challenged and do not like the extra effort they need to put into it.

Nevertheless, life-long learning perfected by improved learning styles will enhance their employability and will grant better prospects in their future careers, on our fast evolving job market.

Drafting documents with subsequent translation in mind means that the text will be written, clarified, and proficiently edited in the mother tongue first, then it will be translated, revised via

networking and co-operation, with double-checked terminology & implementation of message keys.

Text structure must prove predictability, dealing with issues sequentially, within the limit of the same point of view; erratic movements back and forth between arguments impede on clarity and legibility. Here follow some tips on drafting documents for further translation, derived from my consistent personal experience as foreign language professor, translator and interpreter:

- Develop ideas logically, according to a plan, and using text markers to delineate the sections, thus resisting the temptation to move randomly from one thought to another.
- Support ideas with adequate examples and evidence, reasoning in concrete and precise modalities, never making assertions that cannot be backed up.
- Use clear, concise language, and proofread for spelling/punctuation/grammar slips; redundancy and complicated neologisms in long sentences are not helpful.
- Despite a good holistic impression of the first language version, the text may prove dysfunctional during translation, in point of meaning/content, development/support, organization/flow of ideas, and lexis use or mechanics (grammar&punctuation). Consistent competence is seen in argument solidity, in logical and convincing approaches, and in potentially insightful comments.
- Express ideas in varied sentence patterns and resort to scientific jargon with formal vocabulary.
- Check for completion of statements and ideas.
- When faced with a question, determine the message and rewrite it succinctly.
- Readers need a well-developed and supported point of view.
- Give examples/situations to illustrate statements. Clear&strongly supported accounts are needed.
- Capitalise on own linguistic experience. Address the issues with assertions backed up by evidence.

There is a deep and discreet persuasive side to texts used for marketing aims, for instance, and this connotation pervades through the text, selecting an idea and showing why it is legitimate or worthy. The same message should be conveyed in the target language, but different structures and meaning layers should be exploited. The purpose is not to merely to explain a point of view, but to convince the reader why it makes sense. In order to be effectively persuasive in the target idiom, the translator must base all arguments on reasoning and logic: if unsure or undecided, the produced text will be weak and ineffective. Opinion is not enough, evidence is required to prove that the opinion is valid: concrete examples, illustrations, and details. Therefore the most important strategy for such translations is to choose relevant, clear, and suggestive lexis.

Students who envisage a career in the field of translations or who prepare for jobs in science, technology, or business, needing foreign languages in their professional communication, should be trained in writing proficiency in the first language, but also in the target idiom. Whatever subjects they may have chosen, such learners must think in terms of flexibility and life-long learning.

Translators and technical professionals do not come up with innovative text structures for their communication needs. They address topics in clear, well-organized ways, using data & proofs to make a point. The best strategy for accomplishing such goals is complying with a traditional format, also visible in training writing skills within the framework of the five-paragraph essay: an introduction, three body paragraphs, and a conclusion. Communicating like this makes ideas easily available to the reader/client/evaluator, so the author will have more time to develop & substantiate all concepts.

The introduction presents the reader with the topic and a general viewpoint, unlike the next body paragraphs of the essay which contain the specific examples and evidence to support&develop the issue. The goal of the introduction is to make the audience clearly get the position and message, without being dull. To accomplish it, the author writes a thesis statement and a hook.

A clear thesis statement is one sentence that refers directly to the topic and gets to the point. Stating the thesis firmly upfront entails avoiding disclaimers like '*this may not be always right...*', which waste time and undermine authority and credibility with the reader for the upcoming information. A confident and direct tone breeds trust. A clear thesis statement proves exact grasp of the assignment and anticipates a relevant response to it. It also sets the stage for a well-developed text with specific and interesting examples to support the ideas. Relying on overused words and phrases to make a point is the most common way to weaken any introduction. In the first sentence clichés must be avoided, and ideas should be said directly, dispensing of ordinary expressions. Once the topic is formulated in a logical, confident thesis statement, the reader's attention will be focused.

The first sentence is like a hook, innovative and clever, designed to motivate people to read the rest. The hook is a dramatic/statistic scenario which paints a vivid picture with words. Related data, proverbs, or other sayings may introduce the topic, show knowledge, and provide writing solidity. Statistics in particular add a tone of seriousness and importance. Questioning is another hook alternative to study and practise. Ask a specific, relevant question to the reader which will naturally lead into the topic. This technique shows thinking skills and ability to organize own ideas.

Common mistakes in selecting a hook include:

- using a title as a hook (because titles are incomplete and vague phrases, unable to attract readers; complete and relevant sentences are needed)
- using announcements as hooks (announcement/literary road map to the message is not complex)
- confusing a thesis statement with a hook (the thesis statement is a dull opening sentence and gets to the point; the hook compensates the dull aspect to ensure a more captivating introduction)

In the body of the essay, ideas on the topic are developed&illustrated. Interesting details and examples are added to support the thesis and make the text relevant. The body contains a paragraph for each idea with its supporting arguments. Sentence variety proves important, therefore substantial

structures must alternate so as to make reading captivating and cursive. Points supported by details/ examples/evidence strengthen the demonstration and give the text its own voice.

A sophisticated vocabulary brings prestige to the text, but the use of obscure or uncommon words does not. Substitution of common words with interesting ones is efficient, but any excess will make writing sound artificial or self-conscious through the overuse of difficult lexis. Word choice is important. Complex vocabulary makes the text stand out: it is obtained through consistent reading and exposure to a variety of texts and challenging materials. When encountering new words, notice the context and look up the definitions in the dictionary. Study them, aiming to learn at least 5 new words a day. The more words one knows, the easier it will be to choose specific, interesting lexis rather than general, indiscriminate words. Avoid the repetition of lexical units: use a synonym.

Tips for writing consistent body text:

- include only information that pertains to the topic (do not digress);
- illustrate or explain each point with appropriate details;
- organize writing into paragraphs with transition words/text markers;
- maintain coherence by staying on topic; every sentence should relate to the topic;
- take time to fully develop and explain the ideas, supporting all assertions with examples.

The concluding paragraph can restate the thesis and the points made in the body of the essay, but reformulated, to keep the approach fresh. Do not repeat the introduction, or use phrases such as '*this essay was about...*'. Use interesting options, like a speculative sentence to refer to a future possibility or prediction. If the text was about a problem, try offering a solution. Use a suitable quotation, not necessarily by a famous person, but relevant in the context. Such conclusions give the reader a better global impression, but a clever ending cannot compensate for a weak essay. Here follows a conclusion checklist:

- Do not contradict anything that was mentioned previously in the essay.
- Be logical and concise.
- Do not introduce new information.
- Maintain the same tone used in the rest of the text.
- Do not repeat the introduction.
- Do not use clichés
- Do not apologize for anything.

A limited time frame is given to text production for subsequent translation, with 3 distinct writing tasks to accomplish: planning, writing, and revising. The writing stage is the longest and the revising stage is the shortest. The most common mistake is to start the writing stage with inadequate or no pre-writing. It is essential that one should take time before beginning to draft the text, to focus on the task, brainstorm ideas and plan an organizational strategy. The revising step includes proof

reading and editing. Planning and revising take about the same amount of time and writing takes thrice as that (i.e. in a half-hour task, planning and revising take 5 minutes each, and writing 18).

Planning the text means elaborating an initial interpretation of the task in own words, and choosing a viewpoint or side to argue. Stay responsible in keeping that choice, otherwise the plan will be altered and the final text ruined by lack of cohesion and coherence. Knowing exactly what to do when confronted with a requirement saves time and relieves pressure. If answering a question is the task, an efficient way to interpret it and formulate a thesis statement is to recast the question as a pronouncement. The next stage is brainstorming or gathering ideas, with strategies including listing, clustering, webbing, and free writing, all of them explained below:

- Listing. Note ideas for the prompt, in key words, phrases, or incomplete sentences. Abbreviate to save time. After listing approximately 15 ideas, mind-map them by linking those that go together drawing lines between them, and eliminate those that are redundant or digress. Choose three key ideas that are the clearest to develop (the ones for which examples and evidence already exist).
- Clustering involves writing ideas & mind-mapping simultaneously. The cluster begins by putting the topic in the center, then writing ideas around this topic as they come to mind. Encircle ideas and attach them to the topic by drawing lines. Look at all ideas and expand on them. To dwell on, select three ideas with the most circles around them, which means that they have generated much material to exploit, and discard the others which proved to be dead ends.
- Organizing is the final stage of planning where brainstorming notes and thesis statement are taken and arranged them into paragraphs. Resist the temptation to skip this stage, as this rough outline will be the roadmap that keeps from wandering off-topic while writing.
- The outline as a five-point list:
  1. Introduction, including thesis statement and hook
  2. Example one, with details, evidence
  3. Example two, with details, evidence
  4. Example three, with details, evidence
  5. Conclusion that restates thesis in different wording

Use the plan as a guide while the text is being drafted, implementing paragraph boundaries to separate the key ideas. Each paragraph has a topic sentence that clearly and succinctly explains the point to be made; they clearly differ from the composition rules in the native culture, which is a new obstacle to overcome. Initially, consistent compliance with such directives is difficult for learners. Adherence to the plan without digressions and disciplining own thoughts to match one's own communication speed is also hard. If, during the drafting process, the author identifies another strong major point, it can be used, without free-writing or rambling. Avoiding unnecessary words and phrases including clichés, is useful. The readership should not be alienated or offended by using

concepts, words, or tonalities that are too formal or colloquial. Avoid controversy: religion, politics, and race relations are all samples of topics with the potential to hurt others' feelings. Writing skills should suit the message that is being conveyed in reasonable&intelligent ways. If authors alienate, confuse, or offend audiences, the text will not circulate and its message&value will not be perceived. Compose clear, relevant and logical sentences, with elevated connections, in order to be understood and rightfully appreciated. Longer texts tend to be better developed, but aiming for a specific length takes time and intense skills training; instead, following the plan grants a well developed, organized, and consistently fluent text. The most common grammar errors students make in text drafting and subsequent translation involve confusing words, agreement, run-ons, and sentence fragments.

Here are the most common proofreading do's and don'ts:

- Begin with an interesting hook and strong thesis statement.
- Provide details, examples, and supporting evidence in each paragraph.
- Use paragraph breaks to help the reader see the main ideas (one per paragraph).
- Transition smoothly from one idea to the next.
- Check vocabulary (substitute more descriptive words and synonyms where possible).
- End strongly with a conclusion that restates the thesis.
- Identify and correct mistakes in grammar, spelling, and punctuation.
- Do not leave your reader guessing: complete all ambiguous or unfinished thoughts and phrases
- Do not digress with thoughts that are off the topic.

To improve students' results, I used the following SAT rubric to evaluate their writing skills and text products, which was effective in guiding efforts towards better own text writing, while favourably impacting their translation skills. It contains six levels of proficiency, as it follows:

6	<ul style="list-style-type: none"> ● outstanding writing skills ● clear & insightful point of view, excellent critical thinking, strong examples & evidence to support viewpoints ● strong organization and focus, a clear sense of unity, and a skillful flow of ideas ● strong command of language, varied & appropriate word choice, and meaningful variation in sentence structure ● few, if any, errors in grammar, usage, and mechanics
5	<ul style="list-style-type: none"> ● effective writing skills ● clear point of view, strong critical thinking, good examples and evidence to support viewpoints ● strong organization and focus, a sense of unity, and a flow of ideas ● good command of language, appropriate word choices and variation in sentence structure ● few errors in grammar, usage, and mechanics
4	<ul style="list-style-type: none"> ● competent writing skills, but the quality of the writing may be inconsistent ● has a point of view, reflects competent critical thinking, sufficient examples to support viewpoints ● contains a general organizational plan and focus, with some unity and flow of ideas ● sufficient but inconsistent command of language, mostly appropriate word choice ● some variation in sentence structure ● some errors in grammar, usage, and mechanics
3	<ul style="list-style-type: none"> ● inadequate, but not incompetent, writing skills ● has a point of view, some critical thinking, but it is inconsistent or incomplete, and support may be lacking ● limited organizational strategy and focus, weak or inconsistent sense of unity and flow of ideas ● developing but weak command of language, weak/inappropriate vocabulary ● little or no variation in sentence structure, may contain errors in sentence construction ● many errors in grammar, usage, and mechanics

2	<ul style="list-style-type: none"> ● limited writing skills, may contain serious flaws ● limited or vague point of view, poor critical thinking, inadequate or irrelevant examples or support ● weak sense of organization and/or focus, may lack unity and/or flow of ideas ● inadequate command of language, limited or incorrect vocabulary, incorrect or flawed sentence structure ● serious errors in grammar, usage, and mechanics that make the writing difficult to understand
1	<ul style="list-style-type: none"> ● incompetence in writing and contains serious flaws ● no point of view, little or no support for the point of view ● no organization and/or focus, unity, and a flow of ideas ● serious errors in vocabulary and sentence structure ● serious errors in grammar, usage, and/or mechanics that make the writing difficult to understand
0	<ul style="list-style-type: none"> ● an essay that does not answer the question, or is blank, receives a zero

While basics of good writing remain constant, the approach to a subsequent translation task makes the effort more intense and radically different. The version should be outlined, revised, and edited beyond the polished rough draft, with clear focus on spelling and verb tenses, avoiding any unclear wording.

To meet translation objectives and standard product quality, communication mechanics has to be international, formal, exact, able to create a reliable basis for the potentially subsequent transposition to another language.

The document needs to be rigorous and capable of supporting critical thinking approaches applied to it in its further implementation. Written products have to match the topic, clearly develop a point of view, and use appropriate examples & evidence to support the main message. The version should show focus, transition smoothly from one point to the next, and implement rich vocabulary with adequate jargon use.

Bibliography

1. Altman, E, Hernon, P, *Research Misconduct: Issues, Implications, and Strategies*, London: Ablex, 1997
2. Anderson, J, *Plagiarism, Copyright Violation, Thefts of Intellectual Property*, Jefferson, McFarland, 1998
3. Atkins, T, Nelson. G, *Plagiarism & the Internet: Turning Tables* English Journal 90 (2001):101-104
4. Buranen, L, *Plagiarism and Intellectual Property in a postmodern world*, Albany: SUNY Press, 2001.
5. Cismaş, S.C., *Templates for Scientific Writing in Homework and Exams for Engineering Students*, Latest Trends on Engineering Education, 2010, 7th WSEAS International Conference on Education & Educational Technologies, pp. 193-198
6. Cismaş SC, *Educating Academic Writing Skills in Engineering* Latest Trends on Engineering Education in Science & Engineering 2010, 7th WSEAS Int'l Conference Education & Educational Technologies, 247-251
7. Cismaş, S.C., *Basic Academic Writing in Engineering Studies Research, Documentation, Progress*, Latest Trends on Engineering Education, Mathematics and Computers in Science 2010 7th WSEAS International Conference on Education & Educational Technologies pp. 326-331

8. Cismaş, S.C., *Foreign Languages as Instruments of Professional Development in Consulting Archives* Proceedings of 9th WSEAS International Conference on Artificial Intelligence, Knowledge Engineering and Data Bases, Artificial Intelligence Series-WSEAS 2010 Cambridge University, Cambridge, UK, pp. 384-387
9. Cismaş, S.C, *Anti-Plagiarism Strategies for Environment Engineering Students* Advances in Energy and Environment, Engineering Series 2010 5th IASME/ WSEAS International Conference Energy&Environment Cambridge University, Cambridge, UK, pp. 339-343
10. Cismaş, S.C., *Editing, Reviewing, and Anti-Plagiarism Policies for Virtual Environments* Advances in E-Activities, Information Security and Privacy: Electrical and Computer Engineering Series 2009, pp. 25-28
11. Cismaş, S.C., *Combaterea plagiatului prin riguroasa structurare a etapelor cercetarii*, in vol. Limba, cultura, civilizatie, Idei in dialog, 2010 Editura POLITEHNICA Press pp.131-136
12. Decoo, W, *Crisis on Campus: Confronting Academic Misconduct*, Cambridge: MIT Press, 2002.
13. Dunn, I, Morgan C, Parry S, *New Directions in Traditional&Online Assessment* London Routledge 2004
14. Harris, R., *Strategies for Preventing, Detecting&Dealing with Plagiarism*, LA, Pyczak, 2001
15. Howard, R, *In the Shadow of Giants: Plagiarists, Authors, Collaborators* Stanford Ablex 1999
16. LaFollette, M, *Fraud, Plagiarism, and Misconduct* Berkeley University of California Press, 1992
17. McCabe, D, Pavela, G, *Good News about Academic Integrity*, Research Library 32:5 (2000): 32-38.
18. Meltzer, F, *The Stakes and Claims of Literary Originality*. University of Chicago Press, 1994
19. Nussbaum, E, *Collaborative discourse, argumentation, learning*, Contemp Edu Psych, 33, 345-359, 2008
20. Randall, M, *Pragmatic Plagiarism: Authorship, Profit, Power*, University of Toronto Press, 2001
21. Stillinger, J, *Multiple Authorship & the Myth of Solitary Genius*, Oxford University Press 1981
22. Whitley, B, Keith-Spiegel, P, *Academic Dishonesty: An Educator's Guide*, NJ, Erlbaum, 2002

PARAPHRASING IN RESEARCH TRANSLATIONS, A MISLEADING WAY TO AVOID PLAGIARISM

Associate Professor Suzana Carmen Cismas
Department of Modern Languages
The University of Agronomic Sciences and Veterinary Medicine, Bucharest, Romania

Abstract

Any dictionary defines plagiarism as an author stealing others' ideas or research work to pass it as his own. Not crediting the source is an offence done willingly on most occasions, even if sometimes it can occur accidentally, as a result of carelessness and improper referencing. This is why education on this matter is important. In this tech culture, the simple act of copy&paste seems harmless, but it has serious consequences in academic and professional settings. Plagiarism is an ethical issue as the writer who submits such work commits theft with the hope of benefiting from it, in the form of money or credit. Avoiding plagiarism in research and in its translation is paramount because it compromises people's integrity and product validity, not to mention that in many cases it triggers legal actions to establish the truth and the compensations for the rightful owner. Aside from losing the respect of mentors and peers, it entails missing opportunities, future career advancement, or loss of financial aid and of leadership roles.

Key words: paraphrasing, fighting plagiarism, research translation, authorship ethics,

As both translator and researcher, I was faced with requests by certain fellow colleagues to translate from new research or from specialised literature 'with a twist' so that the original could not be identified as 'imported' text in the target language by plagiarism scans. Naturally, I refused, as it is unethical, but I was both amazed and appalled at the wide extent this practice has gained.

Many online instruments and software products easily available nowadays offer plagiarism check to detect it in all submitted texts, additionally assisting with any other writing issues authors may have. Avoiding plagiarism actually becomes easy to do when one has a basic understanding of the issue. To prevent misconduct, here is how to avoid plagiarism in writing:

- mention the source when using another author's idea or wording, identifying full names for the source, the date it was published, and all citation elements required by the selected style guide;
- include quotations, with quotation marks around the text, thus denoting distinct authorship so that readers know the provenience.
- paraphrase, i.e. rewrite ideas/information in own words without changing meanings. It becomes plagiarism if done incorrectly. Citing sources remains a must. Successful paraphrasing involves rewording&formatting own writing in new ways, to avoid repeating similar items in the source.
- present own ideas and explore own opinions/perspectives about others' inputs.
- when writing on the same topic for many assignments, one is tempted to recycle previous work, which is self-plagiarism. The risk involved with self-plagiarism is just as high if the publisher or the instructor did not give permission to reuse old work.

- when using a source's ideas/words to frame own viewpoint, citation guidelines still apply.
- use software for plagiarism checks, to detect phrases/sentences/terminology from the research performed on the topic, which were inadvertently included in own text without citation. For example Grammarly offers a plagiarism checker that scans text for borrowed content for free. Such tools inform the author whether or not parts of own writing are plagiarized, highlighting the specific words/sentences of concern and identifying where the text originated from.

Avoiding plagiarism takes daily practice and consistent ethics.

The University of Oxford notes eight common forms of plagiarism:

- Verbatim plagiarism: copying someone else's work word for word, commonly via copy-paste from web pages without clear acknowledgement; information is taken from the Internet without referencing it and without including it in the bibliography.
- Paraphrasing which is too close to the original.
- Collusion: in group projects or when helping others, collusion occurs and it is defined as failing to properly attribute assistance, or failure to comply with project rules.
- Inaccurate citation: failing to cite correctly, according to the conventions of the discipline.
- Failure to acknowledge help: not clearly acknowledging all assistance that contributed to own work (ordinary proofreading and help from a tutor or supervisor are excepted).
- Use of material written by professional agencies or others, even if the author has the consent of the person who wrote that.
- Auto-plagiarism/self-plagiarism: reusing own work previously submitted/published; presenting that information as new even if credit for that work has already been received.
- AI&chat bots pose a threat: an author copying directly from chat, composition, and visual tools. Using prompts to generate content for assignments and claiming it is personal contribution is plagiarism. Various organizations use AI software to check for submissions made by chat bots. AI tools may produce inaccurate and unreliable information.

It is important to note that plagiarism may be intentional or unintentional. The unintentional one occurs when someone unknowingly cites a source inaccurately/improperly. On the other hand, intentional plagiarism is when s/he chooses not to cite a source or claims others' ideas are their own. Consequences of student plagiarism vary by institution: being expelled, being dropped from a course, getting a grade penalty, course failure, or suspension. Beyond academic consequences, plagiarism tarnishes own reputation and minimizes integrity prestige.

The key to avoiding plagiarism is learning how to incorporate research into own writing. According to the Purdue Global Writing Center, it can be done in the following ways:

- Quoting, to avoid altering a source.
- Paraphrasing, i.e. using the source information restated in own words.

- Summarizing, if multiple relevant points are seen in a long text, they are connected & simplified into own condensed synopsis.

Again, whenever quoting, summarizing, or paraphrasing, authors should cite all sources.

Paraphrasing is using own words to convey the meaning of an excerpt. It shows readers that the author did the research and understood the content. While students understand that they need to cite sources, many have difficulty with paraphrasing others' ideas into own words. However, like numerous aspects of writing, effective paraphrasing is a skill developed over time.

Ways to approach paraphrasing are numerous. The goal is to translate the original work into one's own wording and sentence structure. The best modality is to focus on the meaning of the text, with a view to interacting with its purpose and context. To check own understanding of material, try to explain it to someone else. After getting this level of understanding, it is easier to create effective paraphrases by changing the language and the structure of the passage and managing its key points.

Here follow certain useful paraphrasing tips:

- reread the passage until fully grasping its meaning.
- write own summary of the passage without referencing the original.
- check that this summary accurately captures the context of the original passage.
- document the source information following the summary, whether it is an endnote or footnote.
- paraphrases require citation, but the follow-up analysis & discussion points belong to the writer of the paraphrase.

The items that require citation are data that do not belong to common knowledge or to the current writer's effort. Hence the following require citation, either in-text or as a reference list entry:

- quotation of the actual words someone said, in quotation marks with cited source.
- information and ideas obtained elsewhere, even if the original content is paraphrased.
- illustrations: graphs, tables, figures, or artwork. Credit the source and get a copyright notice.
- photographs: add a note below the image and a corresponding reference citation; when using own photography or images that allow use without attribution, no citation is required.

Common knowledge is an exception: there is no need to cite information from the public domain, as long as the well-known fact is reworded. According to Purdue Global Writing Center, information must have the following traits to be considered common knowledge:

- the reader would already be aware of it.
- it is a widely accepted fact.
- it is accessible via common information sources.
- it originates from folklore or a well-known story.
- it is commonly acknowledged in the field and known by all audiences.

The importance of citation goes far beyond plagiarism fight. According to the Purdue Global Writing Center's Plagiarism Information page, citation:

- distinguishes new ideas from existing information
- reinforces arguments regarding a particular topic
- allows readers to find the author's sources and conduct additional research
- maintains ethical research
- grants publishing of original work
- ensures attribution of ideas, avoiding plagiarism
- enhances credibility with readers
- displays critical thinking skills
- demonstrates strong writing ability.

It takes time to develop proficient writing and paraphrasing skills so as to use text in own writing without directly quoting source material. Considering writing as more of a discussion than a report may assist with developing such abilities. It is not about reporting and repeating information, but it is about developing ideas and debating on them.

Next come some tools to help avoid plagiarism, accurately cite sources, and improve writing as authors develop their own unique voice. Among plagiarism checkers, the best are: Copyscape, DupliChecker, Grammarly Plagiarism Checker, Plagiarism Detector, and Turnitin. Useful citation managers are: Academic Writer, EasyBib, EndNote, Grammarly Free Citation Generator, Mendeley, and Zotero. Most used writing tools are Grammarly&Readable. Students consult several resources to guide them through the process of formatting a document and citing sources in the APA style.

Strategies to use when paraphrasing:

- use synonyms for all words that are not generic.
- change the structure of the sentence.
- change the voice from active to passive and vice versa.
- change clauses to phrases and vice versa.
- change parts of speech.

The process unfolds as follows: reread the original passage to understand its full meaning, set the original aside, write own paraphrase on a note card, then write a key word/phrase indicating the subject of the paraphrase. Check the rendition with the original to make sure that this version accurately expresses all the essential data in a new form. Use quotation marks for any unique term or phrase taken exactly from the source. Record the source with the page on the note card so that it can be credited easily if further incorporated in the new material.

Paraphrasing is own rendition of key information/ideas expressed by others, presented in a new form. It is legit if accompanied by accurate documentation, and it constitutes a more detailed

restatement than a summary, which focuses concisely on a single main idea. Paraphrasing skims the essential and helps control the temptation of quoting excessively. The mental process required for successful paraphrasing assists in grasping the full meaning of the original.

To help with the writing flow it is beneficial not to quote but instead put the information into own words: paraphrase&summarize the author's words to better match own tone and desired length. There is a difference between paraphrasing and summarizing: paraphrasing enables the use of own words to restate an author's ideas; summarizing facilitates the creation of a concise statement of an author's main points without copy-pasting much text from the original source. Depending on the length, tone, and argument of own work, the author might choose one over the other.

Paraphrasing is expressing the meaning of someone else's work in own words. It is likely that one will make changes in the order or structure of the original arguments. Paraphrasing means presenting the information in a way that demonstrates own synthesis of the material without altering the meaning of the original. Even if the new author has changed the wording, the basic concept and idea is that of the original author, who should be given appropriate recognition.

Paraphrasing is not about using a thesaurus or a specialist dictionary to replace every fifth word with a synonym (anti-plagiarism software checks five-word units). Weakly paraphrased text is not articulated or coherent and shows poor flow. Moreover, certain words may lose their original meaning if replaced with imperfect synonyms, rendering the entire piece potentially inaccurate.

Paraphrasing depends on deep understanding of the source material targeted note-taking and concise writing. When paraphrasing a text, the emerging version is shorter than the original, and yields the main points. However, the aim of paraphrasing is not necessarily to condense the ideas from the original piece, but rather to put them into own words.

Steps in proficient paraphrasing:

1. Read and reread the original source for grasping all its meanings.
2. During the reading of the original, look up the unfamiliar or difficult terms.
3. Remove the material as you make notes.
4. Start by listing the essential ideas, using key words or short phrases.
5. Using the key words/phrases write notes in full sentences to express own perception of the source.
6. Focus on the core arguments from the original piece formulating them in a different way.
7. Avoid the temptation to view the original source at this point. Work based on own notes.
8. When finished, look back to the original source to make sure the interpretation accurately reflects the essence of the original ideas. Include a reference to the original source.

If own writing has accidentally changed the meaning, return to step 1.

It is easy to forget/accidentally miss a reference when acknowledging sources at the end of the process. It is hard to find all original sources at a later date, so include references while writing.

Direct quotes mean using exactly the same words as the original author. Generally, original source material is deployed to support own arguments. Quotation marks are put around the entire directly quoted phrase, so these words can be differentiated from the ones of the original author. When using direct quotes, keep them succinct. Ideally, one rarely uses direct quotes as they do not offer own interpretation or understanding of the material.

When students get together, whether face-to-face or online, the conversation often includes sharing understanding & experience about learning. One of the most effective ways of applying new knowledge is to have such discussions with other students; sharing thoughts/ideas with other people can help individuals become successful independent learners. Higher education institutions support peer learning. Appropriate group work helps members see alternative points of view and facilitates deeper understanding of the topic. Furthermore, effective collaboration is a key employability skill. As such, some courses ask students to work together in a range of tasks that are either non-assessed study tasks or activities that are part of the formal assessment. Participating and working on these tasks, in an open and honest manner, helps people feel part of a ‘learning community’ and builds connections with other students. However, it is important that all individuals become aware of the limits associated with a collaborative task; that is, to understand when collaboration steps over the boundary into collusion.

Working with other students in a connected world is a contemporary reality. Many people use information technology to interact with a wide range of peers. Interaction might be via e-mails, web conferencing platforms and/or via social media. Although not everyone uses social media, such interactions are, for many people, a normal part of daily life. Education institutions may also have a variety of channels for similar interactions, as well as for more formal, study related tasks. There are various online forums available, including those operating at the level of individual tutor groups, those open to everyone currently studying a particular module, and those open to anyone following a particular qualification pathway. Talking about subject matter, taking part in module/course tasks and activities while supporting one another helps everyone develop their academic identity & voice. The problem is that the boundary between collaboration & collusion becomes difficult to recognise. It may seem appropriate to help a fellow student who struggles to understand something. However, one should provide general rather than specific help relating to an assignment.

It is not appropriate to share own ideas on how to plan & structure own essay, nor to indicate the content to include. It would also not be appropriate to share old assignments with someone else, even if the intention is just to provide an idea about the topic. Such behaviour may result in work that is heavily influenced by someone else’s thoughts and which does not represent the true grasp of an individual. If someone copies any shared work, they plagiarise. Making own work available to others demonstrates poor academic conduct: enabling plagiarism is penalised.

To avoid collusion:

- only share ideas, thoughts and opinions at a general level
- become aware of the rules for any piece of assessed work that requires group work
- be clear about own role and the role of other students in group work
- keep a careful record of who has done what in any group task
- write own notes about any discussion
- keep own work secure (password protected files on any shared electronic device)
- contact tutors when in trouble with a specific question/assignment. They offer advice & guidance.

One should not:

- complete individual assessed tasks while working closely with another student. The only time this is appropriate is when directed by the tutor/ has instructions in the course/module (creative writing)
- rely on rules from previous courses/modules or educational institutions. Always check what the rules and regulations are on own particular course/module, alongside institutional policies & guides
- re-write/edit/record another person's work or present it as one's own/ give feedback on a draft. For some courses/modules, peer feedback (and reflection on that feedback) may be part of the tuition and assessment strategy, but this is explicitly stated by the course/module.
- take notes from another person's work. Study notes reflect personal viewpoints on important or interesting issues in the material. Own notes should reflect own understanding of the key points.
- give a copy of own assignment (in whole or in part, whether in draft format, final or marked) to anyone under any circumstances.
- take a copy of another person's work
- submit a copy of own assignment (in whole or in part, whether in draft format, final or marked) to any websites (e.g. your own blog or any *homework help* or *essay* sites)
- copy and paste answers to/from social network sites.

Learning how to summarise material in own words and developing own academic voice is challenging; it is a key study skill that also entails proficient time management. When people are pressured by time, they are often unable to perform to the best of their abilities and may adopt poor study strategies: they copy a text directly from source material with the intention of summarising and re-writing in their own words at a later date, but then forget and submit work that is not all in their own words. Even though this is 'unintentional' this is still considered plagiarism. Different people work in different ways, and a study approach which suits one person perfectly, may not be appropriate for someone else. As one progresses through study, s/he uses various ways depending on the task at hand, the current situation, other time constraints and own experience. At times one can approach study with good, but vague, intentions. The SMART strategy is a way to clarify goals, keeping in control and staying more organised and focused. As one reflects on matters, they become

aware of own strengths and weaknesses. One can learn from mistakes (and avoid them in future) and maximise success. Being a reflective learner works in a similar way but is a more formal, deliberate process.

Producing new research means properly acknowledging previous efforts. Not crediting the source of such work is an offence done willingly on most occasions, but sometimes it can happen accidentally, as a result of carelessness and improper referencing; this is why education on this matter is important. In our tech-saturated culture, the simple copy-paste may seem harmless, but it has serious impact on academic and professional settings. Plagiarism is an ethical issue as the writer who submits such work commits theft with the hope of benefiting from it, in the form of money or credit. Avoiding plagiarism in research and in its translation is paramount because it compromises people's integrity and product validity, not to mention that in many cases it triggers legal actions to establish the truth and the compensations for the rightful owner. Aside from losing the respect of mentors and peers, it entails missing valuable opportunities, future career advancement, or loss of financial aid and of leadership roles.

Bibliography

1. Altman, E, Herson, P, *Research Misconduct: Issues, Implications, and Strategies*, London: Ablex, 1997
2. Anderson, J, *Plagiarism, Copyright Violation, Thefts of Intellectual Property*, Jefferson, McFarland, 1998
3. Atkins, T, Nelson. G, *Plagiarism & the Internet: Turning Tables* English Journal 90 (2001):101-104
4. Buranen, L, *Plagiarism and Intellectual Property in a postmodern world*, Albany: SUNY Press, 2001.
5. Cismaş, S.C., *Templates for Scientific Writing in Homework and Exams for Engineering Students*, Latest Trends on Engineering Education, 2010, 7th WSEAS International Conference on Education & Educational Technologies, pp. 193-198
6. Cismaş SC, *Educating Academic Writing Skills in Engineering* Latest Trends on Engineering Education in Science & Engineering 2010, 7th WSEAS Int'l Conference Education & Educational Technologies, 247-251
7. Cismaş, S.C., *Basic Academic Writing in Engineering Studies Research, Documentation, Progress*, Latest Trends on Engineering Education, Mathematics and Computers in Science 2010 7th WSEAS International Conference on Education & Educational Technologies pp. 326-331
8. Cismaş, S.C., *Foreign Languages as Instruments of Professional Development in Consulting Archives* Proceedings of 9th WSEAS International Conference on Artificial Intelligence, Knowledge Engineering and Data Bases, Artificial Intelligence Series-WSEAS 2010 Cambridge University, Cambridge, UK, pp. 384-387
9. Cismaş, S.C, *Anti-Plagiarism Strategies for Environment Engineering Students* Advances in Energy and Environment, Engineering Series 2010 5th IASME/ WSEAS International Conference Energy & Environment Cambridge University, Cambridge, UK, pp. 339-343

10. Cismaş, S.C., *Editing, Reviewing, and Anti-Plagiarism Policies for Virtual Environments* Advances in E-Activities, Information Security and Privacy: Electrical and Computer Engineering Series 2009, pp. 25-28
11. Cismaş, S.C., *Combaterea plagiatului prin riguroasa structurare a etapelor cercetarii*, in vol. Limba, cultura, civilizatie, Idei in dialog, 2010 Editura POLITEHNICA Press pp.131-136
12. Decoo, W, *Crisis on Campus: Confronting Academic Misconduct*, Cambridge: MIT Press, 2002.
13. Dunn, I, Morgan C, Parry S, *New Directions in Traditional&Online Assessment* London Routledge 2004
14. Harris, R., *Strategies for Preventing, Detecting&Dealing with Plagiarism*, LA, Pyczak, 2001
15. Howard, R, *In the Shadow of Giants: Plagiarists, Authors, Collaborators* Stanford Ablex 1999
16. LaFollette, M, *Fraud, Plagiarism, and Misconduct* Berkeley University of California Press, 1992
17. McCabe, D, Pavela, G, *Good News about Academic Integrity*, Research Library 32:5 (2000): 32-38.
18. Meltzer, F, *The Stakes and Claims of Literary Originality*. University of Chicago Press, 1994
19. Randall, M, *Pragmatic Plagiarism: Authorship, Profit, Power*, University of Toronto Press, 2001
20. Stilling, J, *Multiple Authorship & the Myth of Solitary Genius*, Oxford University Press 1981
21. Whitley, B, Keith-Spiegel, P, *Academic Dishonesty: An Educator's Guide*, NJ : Erlbaum, 2002